

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Deaver_Jeffery-Lincoln_Rhyme_02-Tanecnik.PDB

PDB Name: Deaver_Jeffery-Tanecnik
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 7.1.2007
Modification Date: 7.1.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tanečník

Jeffery Deaver

PRESPRÍLIŠ ZPŮSOBŮ,

Jestřáb se nikdy nestane domácím mazlíčkem, Na city tu není místo. Svým způsobem jde o umění psychologie. S vražedným odhodláním a zájmem vzájemně poměřují svůj postoj.

Když se Edward Carney loučil se svou ženou Percey, ani ve snu by ho nenapadlo, že se s ní vidí naposledy. Nasedl do auta zaparkovaného na drahocenném místě v manhattanské Jedenaosmdesáté ulici a zařadil se do nekonečné šňůry vozidel. Jako od přírody všímavému člověku mu neunikla černá dodávka, stojící nedaleko jejich domu. Zrcadlová okna měla zastříkaná od bláta. Carney se znovu podíval na omlácený vůz, všiml si, že má značku Západní Virginie, a uvědomil si, že v posledních dnech už dodávku na ulici několikrát zahlédl. Pak se však auta před ním dala do pohybu. Carney na poslední chvíli stihl projet na oranžovou a na dodávku úplně zapomněl. Zakrátko se již dostal na FDR Drive a zamířil na sever.

O dvacet minut později zavolal ženě. Znepokojilo ho, že to nezvedá. Percey měla letět s ním — večer si hodili mincí o sedadlo na levé straně. Vyhrála a věnovala mu jednu ze svých typických vítězoslavných grimas. Ve tři ráno se však probudila s úděsnou migrénou, která ji trápila celý den. Po několika telefonátech sehnali náhradního druhého pilota, Percey si vzala prášek a vrátila se do postele.

Migréna byla jediná nemoc, která ji dokázala schvátit.

Pětačtyřicetiletý vychrtlý čahoun Edward Carney, který ještě stále nosil vojenský sestřih, zvedl hlavu a poslouchal, jak kdesi kilometry daleko vyzvání telefon. Když se zapnul záznamník, vrátil sluchátko do vidlice a nasadil lehce ustaraný výraz.

Do puntíku dodržoval předepsanou rychlost a řídil auto přesně uprostřed pravého pruhu. Jako většina pilotů se i on v autě držel zpátky. Letcům důvěřoval, ale většinu řidičů považoval za blázny.

V kanceláři Hudson Air Charters na pozemku regionálního letiště Mamaroneck ve Westchesteru na něj čekal dort. Na oslavu nové smlouvy ho upekla ostýchavá a upjatá Sally Anne, která voněla jako parfumerie v Macys a na šatech nosila ohyzdnou brož v podobě dvojpláštníku, kterou dostala od vnoučat k Vánocům. Pohledem přejela místnost, aby se ujistila, že každý ze zhruba desítky zaměstnanců má před sebou stejně velkou porci čokoládového dortu. Ed Carney snědl pár soust a přitom se bavil o večerním letu s Ronem Talbotem, jehož mohutné břicho naznačovalo, že dorty zbožňuje, ačkoliv ve skutečnosti žil hlavně na cigaretách a na kávě. Talbot zastával ve firmě funkci provozního i obchodního manažera a nyní se nahlas strachoval, zda zásilka dorazí včas, zda bylo správně vypočteno potřebné množství paliva a zda si účtují přiměřenou cenu. Carney mu podal zbytek svého dortu a řekl mu, ať se uklidní. Znovu si vzpomněl na Percey, vešel do kanceláře a zvedl telefon.

Doma to stále nikdo nebral.

Ustaranost se změnila v obavu. Lidé s dětmi a lidé s vlastní firmou vždycky telefon zvedají. Praštil sluchátkem a napadlo ho, že zavolá sousedovi, aby se na Percey podíval. Před hangár vedle kanceláře však v tu chvíli přijel velký bílý nákladák a byl čas jít do práce. Šest hodin večer.

Když Talbot dával Carneymu k podpisu asi deset dokumentů, dorazil mladý Tim Randolph v tmavém obleku, bílé košili a úzké černé kravatě. Tim sám sebe nazýval „druhým pilotem“ a Carneymu se to líbilo. „Prvními důstojníky“ se nazývali jen zaměstnanci leteckých společností, tyhle nádhery z aerolinek, a i když Carney respektoval každého, kdo byl na pravém sedadle profesionál, jejich nabubřelost ho rozčilovala.

Vysoká brunetka Lauren, Talbotova asistentka, měla dnes na sobě své oblíbené šaty, jejichž modrý odstín dokonale ladil s logem Hudson Air — siluetou sokola nad síťovanou zeměkoulí.

Naklonila se ke Carneymu a zašeptala: „Ted už to bude v pořádku, že?“

„Bude to v pohodě,“ ujistil ji Carney. Na okamžik se objali. Sally Anne ho objala také a nabídla mu na cestu dort.

Odmítl.

Ed Carney už chtěl vypadnout pryč. Pryč od sentimentu, pryč od obřadnosti. Pryč ze země. A brzy taky byl. Vznášel se pět kilometrů nad zemí a pilotoval Lear 35A, nejdokonalější soukromé letadlo na světě — stříbřitě lesklé, elegantní jako štika, bez jakéhokoliv označení nebo znaku kromě registračního čísla. Letěli vstříc úžasnému západu slunce — dokonalý oranžový kotouč pomalu zajížděl do velkých růžově fialových mraků, které propouštěly paprsky světla. Pouze úsvit byl stejně nádherný. A pouze bouřky zajímavější. Na chicagské letiště O'Hare to bylo 1150 kilometrů a tuhle vzdálenost překonali za necelé dvě hodiny. Chicagské středisko řízení letového provozu je zdvořile požádalo, aby sestoupili na 4200 metrů, a pak je předalo Chicagské kontrole přistání. Slovo si vzal Tim. „Volám Chicagskou kontrolu přistání. Lear čtyři devět Charlie Juliet ve výšce čtyři dvě stě.“ „Dobrý večer, devět Charlie Juliet,“ ozval se jeden z mnoha klidných letových dispečerů. „Sestupte a udržujte výšku dva tisíce čtyři sta. Výškoměr Chicago třicet celých jedna jedna. Očekávejte navedení na dráhu dvacet sedm vlevo.“ „Rozumím, Chicago. Devět Charlie Juliet ze čtyř dvou na dva čtyři.“ O'Hare je nejpretíženější letiště na světě a řízení letů je právě nechalo absolvovat vyčkávací oblouk nad západním předměstím Chicaga, kde museli kroužit a čekat, až na ně přijde řada. O deset minut později se ozval příjemný mírný hlas: „Devět Charlie Juliet, kurs nula devět nula po větru na dráhu dvacet sedm vlevo.“ „Nula devět nula. Devět Charlie Juliet,“ odpověděl Tim. Carney se podíval na souhvězdí zářící na ocelově šedém nebi a pomyslel si: Podívej se, Percey, na ty nádherné večerní hvězdy... Zároveň pocítil snad první neprofesionální touhu v celé své kariéře. Jeho strach o Percey stoupal jako horečka. Zoufale s ní potřeboval mluvit. „Převzmi řízení,“ řekl Timovi. „Rozumím,“ odpověděl mladík a bez zbytečných otázek položil ruce na kormidlo. Letová kontrola zapraskala: „Devět Charlie Juliet, sestupte na tisíc dvě stě. Udržujte kurs.“ „Rozumím, Chicago“ řekl Tim. „Devět Charlie Juliet z dvou tisíc čtyři sta na tisíc dvě stě.“ Carney přeladil vysílačku na jinou frekvenci. Tim na něj pohlédl. „Volám do firmy,“ vysvětlil mu Carney. Když se mu ozval Talbot, požádal ho, aby ho spojil k němu domů. Během čekání prošel Carney s Timem litaní předpřistávací kontroly. „Úhel klapek... dvacet stupňů.“ „Dvacet, dvacet, zelená,“ odpověděl Carne. „Kontrola rychlosti.“ „Tři sta třicet pět kilometrů za hodinu.“ Když Tim mluvil do mikrofону — „Chicago, devět Charlie Juliet z tisíce pět set na tisíc dvě stě —“, zaslechl Carne že telefon v jeich manhattanském domě tisíc kilometrů odtud konečně začíná vyzvánět. No tak, Percey. Zvedni to! Kde jsi? Prosím...

Kontrola letů se ozvala: „Devět Charlie Juliet, snižte rychlost na tři sta. Kontaktujte věž. Hezký večer.“ „Rozumím, Chicago. Rychlost tři sta. Hezký večer.“ Tři zazvonění. Kde, sakra, je? Co se děje? Žaludek se mu ještě více sevřel. Turboventilátor vyloudil skřípavý zvuk. Hydraulika zaúpěla a v Carneyho sluchátkách zapraskala statická elektřina. p y tt „Kla k třicet, zavolal Tim. „Podvozek dolů.

„Klapky třicet, třicet, zelená. Podvozek dole. Třikrát zelená.“ A pak v jeho sluchátkách konečně zaznělo ostré cvaknutí a ozvala se jeho žena. „Haló.“ Carney se hlasitě zasmál úlevou. Chystal se promluvit, ale než stačil otevřít pus, letadlo sebou mocně otřásl — tak silně, že během zlomku vteřiny strhl náraz výbuchu mohutná sluchátka Carneyemu z uší a odhodil oba muže na kontrolní panel. Všude kolem létaly střepiny a jiskry. Ohromený Carney levou rukou instinktivně popadl nereagující kormidlo; pravou ruku už neměl. Obrátil se k Timovi právě ve chvíli, kdy jeho zkrvavené, na cáry roztrhané tělo zmizelo v otvoru zejícím v boku trupu. „Ach Bože. Ne, ne...“ „Celý kokpit se poté odtrhl od rozpadajícího se letadla, vyletěl do vzduchu a nechal za sebou trup, křídla i motory leara pohlceného obrovskou ohnivou koulí. „Ach Percey,“ zašeptal Carney. „Percey...“ Jenže už před sebou neměl žádný mikrofon.

2

Kostěně žluté a velké jako asteroidy. Na obrazovce počítače zářila zrnka písku. Před nimi seděl muž s bolestí za krkem a mžoural na ně očima — ne kvůli vadě zraku, nýbrž kvůli soustředění. Kdesi v dálce se ozval hrom. Časně ranní obloha byla žlutá a zelená a každým okamžikem se chystala strhnout bouřka.

Tohle jaro bylo rekordně vlhké.

Zrnka písku...

„Zvětšit,“ přikázal a snímek na obrazovce se poslušně zvětšil na dvojnásobek.

Zvláštní, pomyslel si.

„Kurzor dolů... stop.“

Znovu se naklonil dopředu, natáhl se a studoval obrazovku.

Písek, pomyslel si Lincoln Rhyme, je pro kriminalistu potěšením: jsou to kousky kamene — někdy smíchané s jiným materiálem — o velikosti od půl do dvou milimetrů (větší je šterk, menší je bahno). Drží se na pachatelově oblečení jako lepidlo, aby z něj pak na místě činu nebo v úkrytu opadal a umožnil přiřadit vraha k zavražděnému. Písek taky krásně napoví, kde se podezřelý poflakoval. Matný písek znamená poušť. Čirý písek pláž. Amfibol Kanadu a obsidián Havaj. Křemen a matné vyvřeliny charakterizují Novou Anglii a hladký šedý magnetit západní část Velkých jezer.

Odkud však pochází tenhle písek, to Rhyme netušil. Většina newyorského písku se skládá z křemene a živce. Na Long Island Sound je kamenitý, u Atlantiku prachový, u řeky Hudson blátivý.

Jenže tenhle písek byl bílý, zářivý, drsný a smíchaný s drobnými červenými kuličkami. A co mají znamenat ty kroužky? Bílé kamenné kroužky připomínající miniaturního naporcovaného kalmara. Nic podobného Rhyme v životě neviděl.

Tahle hádanka mu nedala spát až do čtyř ráno. Zrovna odeslal vzorek písku jednomu kolegovi do kriminalistické laboratoře FBI ve Washingtonu. Posílal ho jen velice neochotně — Lincoln Rhyme nesnášel, když na jeho otázky odpovídá někdo jiný.

Za oknem vedle postele zaregistroval nějaký pohyb a pohlédl tím směrem. Jeho sousedé — dva statní sokoli stěhovaví — už byli vzhůru a chystali se letět na lov. Těšte se, holubi, pomyslel si Rhyme. Zvedl hlavu a zaklel. Tentokrát ovšem ne nad tímhle „nespolupracujícím“ důkazem, nýbrž nad blížícím se vyrušením.

Na schodech se ozvaly různé kroky. Thom vpustil do domu návštěvníky a Rhyme o žádné návštěvníky nestál. Vztekla se podíval do chodby Ach ne teď ne proboha.

Návštěvníci ho však samozřejmě neslyšeli — a i kdyby ano, stejně by je to nezastavilo.

Jsou dva.

Jeden těžký, druhý ne.

Krátce zakleпали na dveře a vstoupili do pokoje.

„Lincolne.“

Rhyme cosi zabručel.

Lon Sellitto pracoval jako detektiv prvního stupně u newyorské policie a byl to on, komu na schodech patřily těžké kroky.

Vedle něj šlapal jeho mladší a štíhlejší kolega Jerry Banks v elegantním šedém obleku z jemné látky. Svůj pečlivě udržovaný účes si přidržoval tužidlem — Rhyme cítil propan, izobutan a vinylacetát —, ale stejně mu na hlavě trčel kouzelný ježek.

Zaoblený Sellitto se rozhlédl po ložnici o rozměrech šest krát šest metrů. Na stěnách nevisel ani obrázek. „Co se tu změnilo, Linku? Tady v pokoji?“

„Nic.“

„Hej, já vím — je tu čisto,“ vyhrkl Banks, než si uvědomil své faux pas.

„Jasně, je tu čisto,“ přitakal Thom, který vypadal jako ze škatulky ve svých žlutohnědých kalhotách, bílé košili a květované kravatě, kterou Rhyme považoval za zbytečně křiklavou, přestože ji Thomovi sám nechal objednat na dobírku. Thom už se o Rhyma staral několik let. Přestože ho Rhyme dvakrát vyhodil a jednou Thom odešel sám, kriminalista svého stoického ošetřovatele vždy povolal zpátky. Thom toho věděl o kvadruplegii dost na to, aby mohl být lékař, a o soudní kriminalistice se toho od Lincolna Rhyma dozvěděl tolik, že by mohl být i detektivem. Jenže Tom byl plně spokojen s povoláním, které pojišťovna nazývala „poskytovatel péče“, jakkoliv Rhyme a Thom tímto výrazem pohrdali.

Rhyme Thomovi říkal různě; nazýval ho svou „kvočnou“ nebo svou „odplatou“ a obě tato oslovení naplňovala ošetřovatele bezmeznou rozkoší. Nyní Thom manévroval mezi návštěvníky.

„Jemu se to nelíbilo, ale zavolal jsem úklidovou četku a nechal pokoj uklidit. V podstatě to tu museli vykouřit. Celý den se mnou pak nemluvil.“

„Žádný úklid nebyl třeba. Ted nemůžu nic najít.“

„Jenže ty nic hledat nemusíš, ne?“ opáčil Thom. „Od toho jsem tu já.“

Rhyme ovšem neměl na žerty náladu. Otočil se k Sellittovi.

„Tak co je.“

„Máme případ. Mysleli jsme, že bys nám možná chtěl pomoci.“

„Mám práci.“

„Co to tady máte?“ zeptal se Banks a přistoupil k novému počítači vedle Rhymovy postele.

„No jó,“ zašklebil se Thom. „Lincoln teď jde s dobou. Předved’ jim to, Lincolne. Předved’ jim to.“

„Nechci jim nic předvádět.“

Zaburácel další hrom, ale nespadla ještě ani kapka. Příroda si už zase tropila žerty.

„Ukaž jim, jak to funguje,“ trval na svém Thom.

„Nechci.“

„To jsou jen rozpaky.“

„Thome,“ zabručel Rhyme.

Jenže mladý ošetřovatel věnoval výhrůžkám stejně málo pozornosti jako obviňování. Potáhl si svou odpornou — či

snad stylovou — hedvábnou kravatu. „Já nevím, proč se tak chová. Onehdy byl na celou tu sestavu strašně pyšný.“ „Nebyl.“

Thom pokračoval: „Tahle krabice,“ ukázal na běžovou bedýnku, „vede k počítači.“

„Hohó, dvě stě megahertzů?“ zeptal se Banks a kývnul směrem k počítači. Ve snaze vyhnout se Rhymovu nasupenému pohledu však otázku spolkl jako sova žábu.

„Jo,“ přisvědčil Thom.

Lincolna Rhyma však počítače nezajímaly. V tuto chvíli Lincolna Rhyma zajímaly pouze mikroskopické kroužky naporcovaných kalmarů a písek, ve kterém byly rozesety.

„A do počítače vede mikrofon,“ pokračoval Thom. „Ať Lincoln řekne cokoli, počítač to rozluští. Chvilku trvalo, než se naučil rozumět jeho hlasu. Lincoln strašně huhňal.“

Po pravdě řečeno byl Rhyme s celou sestavou docela spokojen — počítač rychlý jako blesk, speciálně vyrobená řídicí jednotka a hlasově ovládaný software. Pouhým slovem mohl Rhyme přikázat kurzoru, aby udělal cokoli, co dokáže člověk s klávesnicí a myší. Mohl taky diktovat text, zesílit nebo ztlumit topení, rozsvítit nebo zhasnout světla, pustit si televizi nebo hudbu, psát dokumenty, telefonovat a odesílat faxy.

„Dokonce umí skládat hudbu,“ řekl Thom návštěvníkům.

„Stačí mu říct, jaké noty má zapsat na osnovu.“

„To mi tak k něčemu je,“ řekl Rhyme kysele. „Skládat hudbu.“

Kvadruplegik typu C4 — Rhyme měl poraněný čtvrtý krční obratel — mohl bez obtíží kývat hlavou. Také dokázal krčit rameny, i když ne tak odmítavě, jak by si přál. Jeho parádním kouskem pak bylo pohnout levým prsteníčkem o několik milimetrů v libovolném směru. Tohle byl za posledních několik let jeho veškerý tělesný repertoár; skládání sonáty pro housle teď zjevně nebylo na pořadu dne.

„A tak dokáže hrát hry,“ řekl Thom.

„Nesnáším hry. Žádné hry nehraju.“

Sellitto, který Rhymovi ze všeho nejvíce připomínal obrovskou rozestlanou postel, zamžoural na počítač, ale ten ho očividně nechával klidným. „Lincolne,“ začal ztěžka. „Máme závažný případ. My a federálové. Včera v noci jsme narazili na problém.“

„Spíš hlavou do zdi,“ troufl si říct Banks.

„Mysleli jsme... no, já jsem myslel, že bys nám s tím chtěl pomoci.“

Chtěl pomoci?

„Ted na něčem dělám,“ vysvětloval Rhyme. „Pro Perkinse, kdyby tě to zajímalo.“ Thomas Perkins byl zvláštní agent FBI, který velel manhattanské pobočce. „Pohřešují jednoho z Dellrayových zvědů.“

Zvláštní agent Fred Dellray, zasloužilý veterán FBI, měl pod palcem většinu tajných agentů manhattanské pobočky.

Sám kdysi fungoval jako špičková tajná spojka a za svou práci získal pochvalu od samotného ředitele. Ale teď jeden z jeho agentů, Tony Panelli, záhadným způsobem zmizel.

„Perkins nám o tom říkal,“ ozval se Banks. „Pěkně oříšek.“

Rhyme při téhle ořepané frázi obrátil oči v sloup. I když nemohl popřít, že to všechno skutečně byl pěkně oříšek.

Panelli kolem deváté večer zmizel ze svého auta stojícího naproti Federální budovy uprostřed Manhattanu. Ulice už sice nebyly přeplněné, ale taky nebyly prázdné. Motor auta, které patřilo úřadu, běžel naprázdno a dveře zůstaly otevřené. Nikde žádná krev, žádné stopy po výstřelu, žádné otisky bot, které by naznačovaly zápas.

A žádní svědkové — tedy alespoň ne takoví, kteří by byli ochotni mluvit.

Vážně pěkně oříšek.

Perkins měl k dispozici zkušenou vyšetřovací jednotku včetně skupiny pro sběr materiálních důkazů. Tuhle skupinu ovšem kdysi zakládal Rhyme, a tak Dellray požádal o prohledání místa zmizení právě jeho. Policista, který na místě činu pracoval jako Rhymův partner, strávil v Panelliho autě celé hodiny, aby z něj nakonec vylezl bez jediného neidentifikovaného otisku, s deseti pytlíky bezcenných stopových důkazů — a snad s jediným možným vodítkem v podobě několika tuctů zmek tohohle prazvláštního písku.

Zrnka nyní zářila na obrazovce počítače a byla hladká a obrovská jako nebeská tělesa.

Sellitto pokračoval: „Jestli nám pomůžeš, Lincolne, Perkins na ten Panelliho případ přidělí někoho jiného. Myslím, že bys sám tenhle případ chtěl.“

Zase to sloveso — chtěl. O co tu vlastně jde?

Rhyme se Sellittem před lety pracoval na nejzávažnějších případech vražd. Byly to skutečné oříšky — navíc pod dohledem veřejnosti. Znal Sellitta stejně dobře jako kteréhokoliv jiného poldu. Obvykle příliš nedůvěřoval své schopnosti vyznat se v lidech (jeho bývalá žena Blaine mu říkala — často a dopáleně —, že by uviděl nábojnici na kilometr daleko a přitom si nevšiml člověka stojícího před ním), jenže teď mu bylo jasné, že mu Sellitto něco tají.

„Dobrá, Lone. Tak o co běží? Vyklop to.“

Sellitto kývl na Bankse.

„Phillip Hansen,“ řekl mladý detektiv významně a zvedl tenké obočí.

Rhyme znal tohle jméno pouze z novinových titulků.

Hansen velkorysý a tvrdě pracující byznysmen původem z floridské Tamy — vlastnil v Armonku ve státě New York velkoobchod. Podnik byl pozoruhodně úspěšný a z Hansena se díky němu stal multimilionář. Na amatérského podnikatele se mu docela dobře dařilo. Nikdy nemusel shánět zákazníky, nikdy si neplatil reklamu, nikdy neměl problémy s pohledávkami. A pokud měla firma PH Distributors vůbec nějaké minus, pak to byla skutečnost, že federální vláda i stát New York vynakládali obrovskou energii, aby společnost zlikvidovali a jejího prezidenta posadili do vězení.

Protože komoditou, kterou Hansenova firma prodávala, nebyla použitá vozidla z nadbytečných vojenských zásob, jak Hansen tvrdil, nýbrž zbraně, obvykle ilegálně dovezené nebo rovnou ukradené z vojenských základů. Toho roku byli při únosu vojenského nákladního auta převážejícího zásilku lehkých zbraní do New Jersey zabiti poblíž mostu George Washingtona dva vojáci.

Za únosem stál Hansen — jenže tuhle skutečnost federální zástupce i vrchní státní zástupce státu New York sice znali, ale nemohli ji dokázat.

„Bušíme do toho s Perkinsem společně,“ pokračoval Sellitto. „Pomáhá nám i vojenská kriminálka. Ale zatím je všechno na hovno.“

„Nikdo ho nikdy nepráskne,“ řekl Banks. „Nikdy.“

Rhyme nemohl než souhlasit, že na člověka jako Hansen se nikdo neodváží nic vytáhnout.

Mladý detektiv pokračoval: „Až minulý týden jsme konečně dosáhli pokroku. Ten Hansen je pilot, víte? A jeho firma má skladiště na letišti Mamaroneck — to je nedaleko White Plains.“

Soudce nám podepsal papíry k prohlídce, ale pochopitelně jsme tam nic nenašli. Až minulý týden o půlnoci. Letiště bylo zavřené, ale zůstalo tam pár lidí, co dělali přesčas. A ti viděli, jak chlápek, jehož popis odpovídal Hansenovi, přijel ke svému soukromému letadlu, naložil do něj pár velkých pytlů a odletěl. Bez povolení.

Mimo letový plán, prostě si odletěl. Za čtyřicet minut se vrátil, nasedl zpátky do auta a vyrazil pryč, že málem propálil gumy. Bez pytlů. Svědci předali jeho registrační číslo na Federální úřad pro letectví. Tam se ukázalo, že letadlo patřilo přímo Hansenovi, ne jeho firmě.“

„Takže zřejmě viděl, že už čumáte moc blízko, a chtěl se zbavit něčeho, co ho usvědčovalo z těch vražd,“ řekl Rhyme. Začínal chápat, proč chtěli, aby jim pomohl. Rozhořel se v něm plamínek zájmu. „A řízení letů ho nezachytilo?“

„Na chvíli ho mělo letiště LaGuardia. Miřil přímo nad Long Island Sound. Pak asi na deset minut sestoupil pod radar.“

„A vy jste si promítli, jak daleko nad Long Island se mohl dostat. Máte tam potápěče?“

„Jo. Bylo nám jasné, že až se Hansen dozví, že máme tři svědky, vezme nám roha. A tak jsme ho do pondělka zašili. Do federální vazby.“

Rhyme se zasmál. „A soudce vám něco takového zbaští?“

„Jo, ten let byl značně riskantní,“ řekl Sellitto. „Navíc při něm porušil nějaké pitomé předpisy a způsobil obecné ohrožení.“

Letěl mimo letový plán a pod minimální předepsanou výškou.“

„A co na to náš pan Hansen?“ „Vi, jak to chodí. Při zatčení ani nepípl a vyšetřovatelům neřekl ani slovo. Jeho obhájce všechno popírá, připravuje žalobu za nezákonné zatčení a tak dále a tak dále... Takže jestli do pondělka najdeme ty zasrané pytle, předstoupíme před velkou porotu a prásk! Odstřelíme ho.“

„Za předpokladu,“ poznamenal Rhyme, „že v těch pytlích bude něco usvědčujícího.“

„To si piš že tam bude něco usvědčujícího.“

„Jak to víš?“

„Protože Hansen má strach. Najal si člověka, aby zabil svědky.“

A jednoho z nich už dostal. Včera večer mu nad Chicagem vyhodil do vzduchu letadlo.“

A oni chtějí, pomyslel si Rhyme, abych ty pytle našel...

Napadaly ho fascinující otázky. Bylo by možné stanovit přesnou polohu letadla nad vodou na základě vysrážené soli nebo hmyzu nalezeného na přední hraně křídla? Dala by se vypočítat doba smrti takového hmyzu? A co koncentrace soli a průmyslových odpadů ve vodě? Mohly by motory nebo křídla letadla letícího tak nízko nad vodou zachytit zbytky řas, které by se usadily na trupu nebo na ocasu?

„Budu potřebovat nějaké mapy Long Island Sound,“ začal.

„Taky projektovou dokumentaci toho letadla...“

„Ehm, Lincolne proto tu nejsme,“ řekl Sellitto.

„Kvůli těm pytlům ne,“ dodal Banks.

„Ne? A kvůli čemu?“ Rhyme si z čela odhodil obtížný pramen černých vlasů a zamračil se na mladého policistu.

Sellitto opět projel očima bězovou krabicí řídicí jednotky.

Vyřázely z ní matně červené, žluté a černé kabely, které ležely svinuté na podlaze jako vyhrvávající se hadi.

„Chceme, abys nám pomohl najít toho zabijáka. Toho chlapa, kterého si najal Hansen. Abychom ho zadrželi, než dopadne další dva svědky.“

„A dál?“ Rhyme viděl, že Sellitto stále ještě neřekl všechno, co mu leží na srdci.

Detektiv se podíval z okna a řekl: „Zdá se, že je to Tanečník, Lincolne.“

„Rakový tanečník?“

Sellitto se ohlédl a přikývl.

„Víte to určitě?“

„Prý měl před pár týdnů nějakou zakázku ve Washingtonu.“

Zavraždil tam kongresového asistenta zapleteného do obchodu se zbraněmi. Prošli jsme záznamy a zjistili, že z telefonní budky před Hansenovým domem někdo volal do hotelu, kde v té době Tanečník bydlel. Musí to být on, Lincolne.“

Zrnka písku na obrazovce, velká jako asteroidy a hladká jako ženská ramena, naprosto přestala Rhyma zajímat.

„No,“ řekl tiše, „tak to je vážně problém, co?“

3

Vzpomínala:

Včerejší mrholení za oknem ložnice a do něj naléhavé cvrlikání telefonu.

Pohrdavě na telefon pohlédla, jako by za její nevolnost, děsivou bolest hlavy a oslepující záblesky pod víčky mohla

telefonní společnost.

Nakonec se postavila na nohy a na čtvrté zazvonění zvedla sluchátko.

„Haló?“

Zaslechla dutou ozvěnu spojení mezi vysílačkou a pevnou linkou.

A pak hlas. Možná.

Zasmání. Možná.

Strašlivý hluk. Cvaknutí. A ticho.

Žádný obsazovací tón. Jen ticho, přehlušované burácivými dozvuky v jejích uších.

Haló? Haló?

Zavěsila telefon, vrátila se na gauč, pozorovala večerní déšť a dívala se, jak se větve ohýbají a zase narovnávají ve větru jarní bouřky. Pak znovu usnula. O půl hodiny později zazvonil telefon znovu, aby jí oznámil, že letadlo Lear devět Charlie Juliet se během přistávacího manévru zřítilo a při nehodě zahynul její manžel a mladý Tim Randolph.

Ted, v tomhle kalně šedém ránu, již Percey Rachael Clayová věděla, že onen tajemný telefonát včera večer byl od jejího muže.

Ron Talbot, který nakonec sebral odvalu a telefonicky podal Percey zprávu o nehodě, jí také vysvětlil, že zhruba v době výbuchu letadla jí spojoval hovor.

Edův smích...

Haló? Haló?

Percey odzátkovala malou cestovní láhev a trochu se napila.

Vzpomněla si na větrný den tehdy před lety, kdy s Edem letěli plováky vybavenou Cessnou 180 k ontarijskému Rudému jezeru, přistáli s nějakými dvěma litry paliva v nádrži a svůj šťastný přilet oslavili lahví neznámkové kanadské whisky, která jim způsobila nejúděsnější kocovinu v životě. Ta vzpomínka jí vehnala do očí stejné slzy, jako tehdy bolest hlavy.

„No tak, Persey, to už by stačilo, ne, řekl muž sedící na pohovce v obývacím pokoji a ukázal na láhev. „Prosím.“

„Dobře, dobře,“ odpověděla chraplavě s dobře skrývaným sarkasmem. „Jasně.“ A napila se znovu. Měla chuť na cigaretu, ale odolala. „Proč mi, k čertu, volal během přistání?“ zeptala se.

„Možná měl o tebe strach,“ podotkl Brit Hale. „Kvůli tvé migréně.“

Hale stejně jako Percey předešlou noc nespál. Talbot sdělil zprávu o nehodě i jemu a Hale přijel ze svého bytu v Bronxville, aby byl Percey nablízku. Zůstal u ní celou noc a pomáhal jí vyřídit nezbytné telefonáty. Jejím rodičům v Richmondu tu zprávu neoznámila Percey, ale právě on.

„Nic takového neměl dělat, Brite. Volat mi během přistání:

„To ale nijak nesouvisí s tím, co se stalo,“ řekl Hale jemně.

„Já vím,“ odvětila.

Znali se už celá léta. Hale byl jedním z prvních pilotů u Hudson Air a první čtyři měsíce pracoval zadarmo, než mu došly úspory a musel neochotně požádat Percey o nějakou mzdu. Nikdy se nedozvěděl, že mu ji byla nucena vyplatit ze svých vlastních úspor, protože společnost během prvního roku existence nevykázala žádný zisk. Hale připomínal přísného hubeného učitele.

Ve skutečnosti však byl dosti lehkovážný — dokonalý protipól Percey — a navíc to byl nenapravitelný vtípaček, o kterém se vědělo, že by byl schopen obrátit letadlo, kdyby se pasažéři chovali drze a nepřístojně, a nechat ho vzhůru nohama tak dlouho, dokud by se neuklidnili. Hale často sedával na pravém sedadle po boku Percey a byl to její nejoblíbenější druhý pilot na světě.

„Létat s vámi je mi ctí, madam,“ říkával a nedokonale se snažil napodobit Elvise Presleyho. „Mockrát vám děkuji.“

Bolest v Perceyinych očích už téměř zmizela. Percey ztratila mnoho přátel — většinou při nehodách — a věděla, že psychická ztráta utiňuje fyzickou bolest.

Stejně jako whisky.

Znovu si lokla z láhve. „Sakra, Brite.“ Klesla na pohovku vedle něj. „Zatracená práce.“

Hale ji objal svou silnou paží. Opřela mu hlavu s černými kudrnatými vlasy o rameno. „To bude dobrý, holka,“ řekl.

„Slibuju. Jak ti můžu pomoci?“

Zavrtěla hlavou. Na tuhle otázku neexistovala odpověď.

Po dalším loku bourbonu se podívala na hodiny. Devět ráno. Každou chvíli dorazí Edova matka. A pak přátelé, příbuzní...

Naplánovat smuteční obřad...

Je toho tolik.

„Musím zavolat Ronovi,“ řekla. „Musíme něco dělat. Společnost...“

U aerolinek a charterových společností mělo slovo „Společnost“ jiný význam než v jiných oborech. Společnost s velkým „s“ byla živou bytostí. Hovořilo se o ní s úctou, obavami nebo pýchou. A někdy i s žalem. Edova smrt zasadila ránu do života mnoha lidí včetně Společnosti a tohle zranění mohlo být docela klidně smrtelné.

Je toho tolik...

Jenže Percey Clayová, žena, která nikdy nepropadala panice, která s ledovým klidem zvládala holandské přemety, prokletí letadel Lear 23, a která dokázala srovnat sestupné spirály, jež by leckterého zkušeného pilota poslaly do vývrtky, tu teď seděla na pohovce zcela ochrnutá. To je zvláštní, pomyslela si jakoby z jiného světa, nemůžu se pohnout. Podívala se na své ruce a nohy, aby se ujistila, že nejsou mrtvolně bledé a bezkrevné.

Ach Ede...

Ale ten povzdech patřil i Timu Randolphovi. Byl to druhý pilot k pohledání a dobří první důstojníci byli dnes

vzácností. Vybavila si jeho svěží okrouhlou tvář, která jí připomínala Eda zamlada. Nepopsatelným způsobem se šklebil. Byl ostražitý a poslušný, ale taky přísný — a nikdy neudílel nesmyslné příkazy. Ani samotné Percey, když mu svěřila velení letadla.

„Potřebuješ kávu,“ poznamenal Hale a zamířil do kuchyně.

„Udělám ti právě dvojité cappuccino.“

Jeden z jejich oblíbených vtipů se týkal kávy pro padavky.

Oba cítili, že skuteční piloti pijí pouze kávu Maxwell House nebo Folgers.

Dnes ovšem Haleovi o kávu nešlo. Chtěl říct: Odlož už ten chlast. Percey si jeho narážku vzala k srdci. Zašpuntovala láhev a s hlasitým tuknutím ji upustila na stůl. „Dobrá, dobrá.“

Vstala a začala se procházet po pokoji. Zahlédla se v zrcadle. Kvicht jako mopslík. Černé vlasy v umíněných nepoddajných kudrlinách. (Během mučivého dospívání se ve chvílích naprostého zoufalství stříhala na ježka. Já jim ukážu. I když jediným výsledkem téhle vzpoury přirozeně bylo, že si z ní všechny ty okouzluující dívky na richmondské Lee School utahovaly ještě víc.) Percey měla štíhlou postavu a mramorově černé oči, o kterých její matka neustále prohlašovala, že jsou její nejvzácnější předností. Chtěla říct jedinou předností. Předností, na kterou muži samozřejmě zvysoka kašlali.

Dnes se pod těma očima rýsovaly tmavé kruhy a její pokožka byla beznadějně popelavá — jako kůže kuřáka.

Pamatovala si to z doby, kdy kouřila dvě krabičky marlborek denně. Dirky v ušních lalůčkách jí už dávno zarostly.

Skrze stromy vyhlédla z okna na ulici před domem. Sledovala rušný provoz a něco jí blesklo hlavou. Něco

znepokojivého. Ale co? Co to bylo? Pocit zase zmizel, když ho přerušilo zvonění zvonku.

Otevřela dveře, před kterými stáli dva statní policisté.

„Paní Clayová?“

„Ano.“

„Newyorská policie.“ Prokázali se služebními průkazy.

„Přišli jsme vám poskytnout ochranu, než přijdeme na příčinu té nehody vašeho muže.“

„Pojďte dál,“ řekla. „Je tu i Brit Hale.“

„Pan Hale?“ řekl jeden z policajtů a kývl. „On je tady taky?“

Fajn. Pár našich westchesterských kolegů jsme poslali i k němu.“

V tu chvíli se Percey podívala za policisty na ulici a cosi jí blesklo hlavou.

Obešla oba policisty a stoupla si na verandu.

„Byli bychom raději, kdybyste zůstala uvnitř, paní Clayová...“

Zadívala se na ulici. Co to jenom je?

A pak jí to došlo.

„Myslím, že je tam něco, o čem byste měli vědět,“ řekla

policistům. „Černá dodávka.“

„Cože?“

„Černá dodávka. Včera tam stála černá dodávka.“

Jeden z policistů vytáhl blok. „Myslím, že byste nám o tom měla něco povědět.“

XXX

„Počkej,“ řekl Rhyme.

Lon Sellitto přerušil vyprávění.

Rhyme nyní zaslechl zvuk dalších kroků, které nebyly ani těžké, ani lehké. Věděl, komu patří. Tohle nebyla dedukce. Tenhle charakteristický rytmus slyšel už mnohokrát.

Na horním konci schodiště se objevila nádherná tvář Amélie Sachsové s dlouhými rudými vlasy. Rhyme si všiml, že Amélie na okamžik zaváhala, než vstoupila do místnosti. Měla na sobě kompletní policejní uniformu v barvě námořnické modři; chyběl jí jen klobouček a kravata. V ruce držela nákupní tašku z Jefferson Market.

Jerry Banks se na ni usmál. Jeho oblouznění Amélie bylo bezmezné, zjevné a jen malinko nepatřičné — mnoho pochůzkářek za sebou koneckonců nemělo kariéru modelky na Madison Avenue jako Amélie Sachsová. Banksův pohled ani obdiv však nebyl z druhé strany opětován a mladík — sám pohledný muž i přes špatně oholenou tvář a ulízanou pěšinku — se smířil s tím, že se bude muset trápit svou nešťastnou láskou dál.

„Ahoj, Jerry,“ řekla Amélie. Kývla i na Sellitta a dodala uctivé „pane“. (Sellitto měl hodnost poručíka a byl na oddělení vražd živou legendou. Sachsová v sobě měla policejní geny a u rodinného stolu i na akademii ji naučili účtě ke starším.)

„Vypadáte unaveně,“ poznamenal Sellitto.

„Nespala jsem,“ řekla. „Hledám písek.“ Vytáhla z nákupní tašky asi deset igelitových sáčků. „Sbírala jsem venku vzorky.“

„Fajn,“ řekl Rhyme. „Ale to už neplatí. Odvolali nás.“

„Odvolali?“

„Ve městě se někdo objevil. A my ho musíme chytit.“

„Kdo?“

„Jistý zabiják,“ řekl Sellitto.

„Profik?“ zeptala se Sachsová. „Organizovaný zločin?“

„Profik ano,“ přitakal Rhyme. „Ale napojení na OZ nám není známo.“ Organizovaný zločin byl přitom největším dodavatelem nájemných vrahů v zemi.

„Je na volné noze,“ vysvětloval Rhyme. „Říkáme mu Rakvový tanečník.“

Sachsová zvedla obočí, zarudlé od škrábání nehtem. „Proč.“

„Pouze jedna z jeho obětí se dostala do jeho blízkosti a vydržela naživu dost dlouho na to, aby nám poskytla alespoň pár podrobností. Ten chlap má — nebo alespoň měl — na paži tetování: Smrtka tančí se ženou před rakví.“

„No, tohle je teda něco do kolonky, zvláštní znamení ve zprávě o případu,“ zašklebila se Amélie. „Co o něm ještě víte?“

„Běloch, věk mezi třiceti až čtyřiceti. Šmytec.“

„Ověřili jste to tetování?“ zeptala se Sachsová.

„Samozřejmě,“ odpověděl Rhyme suše. „Až na kraj světa.“

Myslel to doslova. Žádné policejní oddělení v žádném větším městě na celém světě nemělo podobné tetování v záznamech.

„Omluvte mě pánové a dámo, ozval se Thom. „Máme tu práci.“ Konverzace ustala a mladík se jal svého šéfa obracet. Tenhle úkon pomáhal Rhymovi pročistit plíce. U kvadruplegiků získávají časem určité části těla jakýsi osobní rozměr; pacienti k nim mají zvláštní vztah. Když si Rhyme při vyšetřování místa činu před lety těžce pochroumal páteř, jeho ruce a nohy se změnilly v jeho největší nepřátele a Rhyme vynaložil obrovské úsilí, aby je přinutil dělat, co chce. Jenže ony zvítězily — bez boje — a zůstaly dřevěné jako poleno. Pak se Rhyme utkal s mučivými křečemi, které nemilosrdně zachvacovaly celé jeho tělo. Snažil se je přimět, aby pominuly. Nakonec skutečně pominuly — i když se zdálo, že samy od sebe. Rhyme přivítal jejich porážku, ale za vítěze se prohlásit nemohl. Později se zaměřil na drobnější obtíže a rozdál si to s plícemi. Po roce rehabilitace se konečně dokázal zbavit ventilátoru. Dýchací trubici vyndali a Rhyme mohl dýchat sám. Bylo to jeho jediné vítězství nad svým tělem a Rhyme v sobě neustále choval temné podezření, že jeho plíce jen čekají na vhodnou příležitost, aby mu to mohly vrátit. Byl přesvědčen, že do roka dvou zemře na zápal nebo rozedmu.

Lincolnu Rhymovi představa smrti nikterak nevadila. Jenže existovalo přespříliš způsobů, jak zemřít, a on byl odhodlán odejít ze světa příjemným způsobem.

„Nějaká vodítka?“ přerušila jeho rozjímání Sachsová.

„Poslední známá adresa?“

„Naposledy byl hlášen z D. C.,“ pronesl Sellitto svým nedbalým brooklynským přízvukem. „To je všechno. Nic víc nemáme. Ale občas se o něm něco doslechnem. Vlastně spíš Dellray a jeho práškači a informátoři. Tenhle Tanečník je jako deset různých lidí. Plastiky uší, obličejové implantáty, silikon, přidává si jizvy, vyhlazuje si jizvy, přibírá na váze, ubírá na váze... Jednou stáhl mrtvole kůži — sundal ji chlápkoví z rukou a nasadil si ji jako rukavice, aby zmátl pátračku falešnými otiskama.“

„Mě ne,“ připomněl Rhyme. „Mě nezmátl.“

I když jsem ho stejně nakonec nedostal, pomyslel si hořce.

„Všechno si plánuje,“ pokračoval detektiv. „Odvede pozornost a jde na věc. Proveďte práci a pak za sebou sakramentsky dobře zamete.“ Sellitto se odmlčel a vypadal až příliš neklidně na člověka, který si pronásledováním zabíjáků vydělává na živobytí.

Rhyme se právě díval z okna, takže si náhlé zamlklosti svého bývalého kolegy nevšiml. „Ten případ s tím stáhnutím kůže,“ pokračoval ve výkladu, „byl Tanečníkův poslední kšeft v New Yorku. Je to nějakých pět šest let. Jeden wallstreetský investiční bankéř si ho najal, aby zabil jeho společníka. Tanečník odvedl dokonalou a čistou práci. Přijel jsem s pátračkou na místo činu a začali jsme dělat rošt. Jeden z techniků zvedl z odpadkového koše zmačkaný papír. V tu chvíli v koši vybuchla nálož pentritu. Asi čtvrt kila, s příměsí benzínu. Zabilo to oba techniky a zničilo prakticky všechny stopy.“

„To mě mrzí,“ řekla Sachsová. Rozhostilo se napjaté ticho.

Amélie byla už více než rok Rhymovou žákyní a kolegyní a také se s ním celou tu dobu přátelila. Někdy u něj i přenocovala; spala na gauči nebo dokonce — ve vší počestnosti — v Rhymově speciální pultunové posteli Clinotron. Většinou se bavili o soudní kriminalistice a Rhyme jí na dobrou noc vyprávěl pohádky o pátráních po masových vrazích a geniálních vloupačkách. Osobním záležitostem se obecně vyhýbali. Také nyní se Amélie omezila na pouhé:

„Muselo to být strašné.“

Rhyme odmítl upjatý projev sympatií zavrtěním hlavy a pohlédl na prázdnou stěnu. Jistou dobu visely po celém pokoji umělecké plakáty přilepené na stěnách obyčejnou náplastí. Už dlouho byly pryč, ale Rhyme se teď pokoušel spojit očima kousky náplastí, které na stěnách ještě zůstaly. Vytvářely jakousi pokřivenou hvězdu a Rhyme pocítil někde hluboko uvnitř prázdné zoufalství, když si v duchu přehrával otřesnou scénu po výbuchu a před očima se mu objevila spálená a zmrzačená těla jeho lidí.

„A ten chlap, který Tanečníka najal,“ přerušila ticho Sachsová, „ho nebyl ochoten prásknout?“

„Jasně, že byl. Ale sám toho moc nevěděl. Peníze s písemnými instrukcemi hodil do poštovní schránky. Žádná elektronická spojení, žádná čísla účtů. Nikdy se osobně nesetkali.“ Rytme se zhluboka nadechl. „Jenže nejhorší na tom bylo, že bankéř, co si tu vraždu zaplatil, si to pak rozmyslel. Praskly mu nervy. Jenže se už neměl jak s Tanečníkem spojit. A stejně by to bylo marné. Tanečník mu to předem řekl jasně: ‚Už se to nedá odvolat‘.“

Sellitto stručně informoval Sachsovou o případu Phillipa Hansena, o svědcích, kteří viděli o půlnoci vzlétnout jeho letadlo, a o včerejším výbuchu bomby.

„A kdo jsou ostatní svědkové?“ zeptala se.

„Percey Clayová, žena toho Carneyho, kterého včera večer zabili v letadle. Je prezidentkou jejich společnosti Hudson Air Charters. Její muž tam byl viceprezidentem. A druhým svědkem je Britton Hale. To je pilot, který pro ně pracuje.“

Poslal jsem za nima chůvy, aby na ně dohlídli.“

„Nechal jsem zavolat Mela Coopera,“ ozval se Rhyme. „Bude dole dělat laborku. Na tom Hansenově případu budeme dělat s federálama, takže nám přidělí Freda Dellraye. V případě potřeby budeme mít k dispozici jejich agenty a okrsková policie už pro Clayovou a Halea vyklízí jeden barák určený pro ochranu svědků.“

Do Rhymova vyprávění se náhle vmísily živé vzpomínky, takže Rhyme na chvíli zapomněl, co vlastně říká. Před očima se mu znovu objevil obraz kanceláře, kde Tanečník před pěti lety nastražil bombu. Rhyme vzpomínal: odpadkový koš, rozevřený jako černá růže. Závan výbušniny — dusivý pach nějaké chemické látky, který se naprosto nepodobal kouři z hořícího dříví. Sametově rozpraskané ohořelé dřevo. Spálená těla jeho techniků, zkroucená plameny do postoje připomínajícího rohovníky.

Od hrůzného snění Rhyma zachránilo až bzučení faxu. Jerry Banks odtrhl první stránku. „Zpráva z místa havárie,“ oznámil.

Rhyme prudce otočil hlavu k přístroji. „Je čas dát se do práce, kluci a holky!“

X X X

Umýt je. Umýt.

Jsou už ty ruce čisté, vojíne?

Už skoro budou, pane.

Urostlý pětatřicátník stál na toaletě kavárny na Lexington Avenue a byl zcela zabrán do své činnosti.

Drhnout, drhnout, drhnout...

Zarazil se a pohlédl na dveře pánských záchodků. Zdálo se, že nikoho nezajímá, že už tu stojí skoro deset minut.

A znovu drhnout.

Stephen Kall zkoumal svou pokožku a velké zarudlé klouby. Vypadají čistě, vypadají čistě. Nikde žádní červi. Ani jeden. Cítil se výborně, když sjel s černou dodávkou z ulice a zaparkoval ji hluboko v podzemní garáži. Zezadu vytáhl veškeré potřebné nástroje, vylezl po rampě nahoru a zmizel v rušné ulici.

V New Yorku už pracoval několikrát, ale nikdy si nezvykl na všechny ty lidi, na tisíce lidí jen v tomhle bloku. Je mi z nich odporně. Jak z kroutících se červů.

A tak se stavil sem, aby se na záchodku trochu vydrhl. Ty s tím ještě nejsi hotov, vojíne? Ještě musíš zasáhnout dva cíle.

Už to bude, pane. Před pokračováním operace musím odstranit riziko stopových důkazů, pane.

Och, pro lásku Boží...

Hořká voda mu stříkala po ruku. Drhl si je kartáčem, který s sebou nosil v plastickém pytlíku. Vytlačil ze zásobníku další dávku růžového mýdla. A znovu drhnout.

Nakonec své červené ruce pozorně prozkoumal a vysušil si je proudem horkého vzduchu. Žádné ručníky, žádná zrádná vlákna. A žádní červi.

Stephen byl dnes dobře maskován, i když na sobě neměl olivově šedý vojenský mundúr ani béžový úbor z operace Pouštní bouře. Měl na sobě džínsy, tenisky, pracovní košili a šedou koženou bundu pocákanou kapkami barvy. Za pasem mu visel mobilní telefon a velké měřicí pásmo. Vypadal jako typický manhattanský stavbař a tenhle kostým si dnes navlékl proto, že se nikdo nepozastaví nad dělníkem, který má v jarním dni na ruku textilní rukavice.

Vyšel ven.

Stále spousta lidí. Ale jeho ruce už byly čisté a jemu už nebylo odporně.

Na rohu se zastavil a pohlédl ulicí na budovu, která bývala domovem Manžela a Manželky, ale teď už je jen domovem Manželky, protože Manžel se nad státem Illinois rozpadl na milion malých kousků.

Jenže naživu zůstali ještě dva svědci a oba budou muset zemřít, než se v pondělí sejde velká porota. Stephen pohlédl na své objemné hodinky z nerezové oceli. Byla sobota, půl desáté ráno.

Budeš mít na oba dost času, vojíne?

Možná je teď nedostanu oba, pane, ale stále mi zbývá skoro osmačtyřicet hodin. To je více než dostatečná doba, abych lokalizoval a neutralizoval oba cíle, pane.

A nevádí ti překážky, vojíne?

Já pro překážky žiji, pane.

Před domem stálo zásahové vozidlo. Což se dalo očekávat.

Jasně, takže vražednou zónu před domem známe, ale tu uvnitř neznáme.

Rozhlédl se po ulici a vyrazil po chodníku. Vydrhnuté ruce ho mírně štípaly. Batoh vážil skoro třicet kilo, ale on ho sotva cítil.

Byl samý sval.

Při chůzi si sám sebe představoval jako obyvatele města.

Bezejmenného. Nepřemýšlel o sobě jako o Stephenovi nebo panu Kallovi nebo Toddu Johnsonovi nebo Stanu Bledsoemovi nebo desítkách jiných pseudonymů, pod nimiž v posledních deseti letech vystupoval. Jeho skutečné jméno bylo jako rezavá prolézačka na dvorku, kterou sice vnímáte, ale nikdy si jí opravdu nevšimnete.

Náhle se otočil a vešel do vchodu budovy naproti Manželčině domu. Opřel se zády o vstupní dveře a pohlédl na velká okna domu, částečně zakrytá rozkvetlým stromem před nimi. Nasadil si drahé, žlutě tónované střelecké brýle a oslnivé odlesky oken zmizely. Viděl, jak se uvnitř pohybují postavy. Jeden... ne, dva policajti. Muž otočený zády k oknu.

Možná Přítel, druhý svědek, kterého Stephen ještě musí zabít. A... ano! Je tam i Manželka. Malá. Prostá. S chlapeckým obličejem. Má na sobě bílou halenku. Bude to dobrý cíl.

Žena odstoupila od okna.

Stephen se sehnul a otevřel batoh.

4

Přesun vsedě do invalidního vozíku značky Storm Arrow. V něm se Rhyme sebral, vzal do pusy plastovou trubičku dechového ovladače, zajel do malého výťahu v místě, kde kdysi stávala skříň, a bez dlouhých okolků se spustil do přízemí.

V devadesátých letech minulého století, kdy tento dům postavili, bývala místnost, do které nyní Lincoln Rhyme vjel, salónek sousedícím s jídelnou. Laťky a sádra, klenby ve tvaru lilie, kopulovité výklenky a parkety z masivního dubového dřeva spojeného těsněji než svařovaná ocel. Jenže architekt tohoto domu by se zděsil, kdyby viděl, že Rhyme nechal zbourat zeď oddělující obě místnosti a do zbývajících stěn nechal navrtat velké díry, kterými protáhl další elektrické vedení. Obě spojené místnosti se nyní proměnily v zaneřáděné místo, které nezdobilo barvené sklo od Tiffanyho ani náladové krajinky George Innese, nýbrž zcela jiné artefakty: hustotní trubice, počítače, kombinované mikroskopy, srovnávací mikroskopy, plynový chromatograf a hmotnostní spektrometr, alternativní světelný zdroj PoliLight, kouřové rámečky pro snímání otisků. V rohu si majestátně hověl nesmírně drahý elektronový rozkladový mikroskop napojený na rentgenovou jednotku s energetickým rozptylem. A pak tu byly i prozaičtější nástroje kriminalistického řemesla: ochranné brýle, gumové rukavice, kádinky, šroubováky a kleště, lžičky, skalpely, stlačovací jazyka, vatové tampony, nádobky, plastické pytlíky, Petriho misky a zkumavky. A taky deset párů čínských tyčinek (Rhyme svým asistentům přikázal, aby důkazy nabírali stejně jako rýži v restauraci Ming Wa's).

Rhyme zajel se svým elegantním jablovkově červeným vozíkem vedle pracovního stolu. Thom mu strčil nad hlavu mikrofon a zapnul počítač.

O chvíli později se ve dveřích objevil Sellitto s Banksem a vedle nich stál další muž, který právě dorazil. Byl vysoký a statný a jeho kůže byla černá jako pneumatika. Na sobě měl zelené sako a nemožně žlutou košili.

„Nazdar, Frede.“

„Ahoj, Lincolne.“

Ahoj. „Sachsová vešla do místnosti a pokynula Fredu Dellrayovi. Už mu odpustila, že ji nedávno nechal v rámci profesní řevnivosti zatknout, a nyní k sobě tato nádherná vysoká policistka a tento vysoký vtipný agent cítili jakousi zvláštní náklonnost.

Rhyme oba dva neomylně zařadil mezi lidové policisty (zatímco sám sebe pokládal za policistu důkazního). Dellray věřil laborce stejně málo jako Rhyme výpovědím svědků. A pokud šlo o bývalou pochůzkářku Sachsovou, s jejími přirozenými sklony sice Rhyme nemohl nic nadělat, ale byl skálopevně rozhodnut, že v ní tyto vlastnosti potlačí a udělá z ní nejlepší kriminalistku v New Yorku, ne-li v celé zemi. Tento cíl byl pro ni snadno dosažitelný, i když si to sama neuvědomovala.

Dellray proplul přes místnost, usadil se vedle okna a zkrčil své vychrtlé ruce na prsou. Nikdo — Rhyma nevyjímaje — nedokázal agentovi přijít na kloub. Bydlel sám v malém brooklynském bytě, miloval literaturu a filozofii, ale ještě raději hrával kulečnický po laciných barech. Kdysi býval klenotem mezi tajnými agenty FBI a ještě dnes mu leckdo řekl přezdívkou, kterou si získal, když ještě pracoval v terénu. Přídomek „Chameleon“ byl hlubokou poklonou jeho dokonalé schopnosti stát se kýmkoliv, koho jeho práce právě vyžadovala. Na triku měl přes tisíc zatčení, ale mezi galerkou strávil příliš mnoho času a postupně se stal „nadužívaným“, jak se tomu říkalo v úřední hatmatilce FBI.

Bylo jen otázkou času, kdy ho nějaký dealer nebo kápo odhalí a nechá zabít. A tak Dellray neochotně souhlasil s převelením na administrativní práci, v rámci níž měl koordinovat činnost ostatních tajných agentů a důvěrných informátorů.

„Hoši mně povídali, že máme na place samotného Tanečníka,“ zamumlal agent žargonem, který nebyl ani tak čemošský, jako spíše... inu, dellrayovský. Jeho gramatika a slovník se stejně jako celý jeho život do značné míry opíraly o improvizaci.

„Nějaké zprávy o Tonym?“ zeptal se Rhyme.

„O mém chybějícím hošíku?“ zeptal se Dellray a jeho tvář se zkroutila vztekem. „Ani prd.“

Tony Panelli, agent, který před několika dny záhadně zmizel z ulice před federální budovou, za sebou zanechal manželku, šedou fordku se spuštěným motorem a pár zrněk neskutečně záhadného písku — dráždivých asteroidů, které slibovaly mnohé, ale nepřinášely nic.

„Až chytíme Tanečníka,“ řekl Rhyme, „tak se k tomu s Amélií vrátíme. Naplno. Slibuju.“

Dellray si vztekle poklepal na nezapálený konec cigarety za levým uchem. „Tanečník... Ksaku. Tentokrát ho musíme čapnout za prdel. Ksaku.“

„Co ten včerejší výbuch?“ zeptala se Sachsová. „Máte nějaké detaily?“

Sellitto se začal prohrabávat stohem faxů a vlastních ručně psaných poznámek. Vzhlédl. „Ed Carney odletěl z letiště Mamaroneck včera večer kolem sedmi patnáct. Lítají se zásilkami pro velké firmy. Letadla mají na leasing. Krátce předtím podepsali kontrakt na novou zakázku. Měli létat — a teď se podržte — s tělesnými orgány do nemocnic na Středozápadě a na východním pobřeží. V týhle branži je prý dneska pěkně silná konkurence.“

„Přímou vražedná,“ prohodil Banks a jako jediný se své poznámce zasmál.

Sellitto pokračoval: „Zákazníkem byla společnost U. S. Medical and Healthcare se sídlem v Somers. Je to jeden z těch nemocničních řetězců orientovaných na zisk. Carney měl zatraceně nabitý program. Měl letět do Chicaga, Saint Louis, Memphisu, Lexingtonu, Clevelandu, pak se stavít v Pensylvánii v Erie a vrátit se dneska ráno.“

„Měl mít nějaké pasažéry?“ zeptal se Rhyme.

„Celé ne,“ zamumlal Sellitto. „Jen jejich orgány. Let probíhal naprosto normálně. A pak asi deset minut před letištěm O'Hare vybuchla ta bomba. Rozflákala letadlo na sračky. Zabilo to Carneyho i jeho druhého pilota a dole to zranilo čtyři další lidi. Jeho žena měla mimochodem letět s ním, ale onemocněla a musela to zrušit.“

„Už přišla zpráva od dopraváků?“ zeptal se Rhyme. „Vlastně ne, jasně, že ne, ještě je brzo.“

„Zpráva přijde až za takové dva tři dny.“

„Jenže my nemůžeme čekat dva tři dny!“ vybuchl hlasitě Rhyme.

„Potřebuju ji hned!“

Na hrdle mu naběhla růžová jizva od trubice ventilátoru. Rhyme se kdysi dokázal téhle falešné plíce zbavit a dnes dýchal jako málokdo. Lincoln Rhyme byl kvadruplegik, který mohl vzdychat, kašlat a řvát jako starý námořník. „Chci o té bombě vědět všechno.“

„Brnknu kámošovi do Chicaga,“ řekl Dellray. „Je mým velkým dlužníkem. Řeknu mu, co a jak, a on nám natotata pošle všechno, co mají.“

Rhyme kývl a zamyslel se nad tím, co mu právě sdělil Sellitto.

„Takže máme dvě místa činu. Jednak místo havárie v Chicagu.

Tam už pro tebe nic není, Sachsová. Všecko tam bude kontaminované jako hrom. Nezbyvá než doufat, že hoši v Chicagu odvedou aspoň zpoloviny slušnou práci. A druhým místem činu je letiště Mamaroneck — kde Tanečník umístil bombu do letadla.“

„A jak víme, že to udělal na letišti. zeptala se Sachsová. Právě si splétala své nádherně rudé vlasy do drdolu a nahoře si ho spínala. Takhle husté prameny vlasů byly na místě činu rizikem; hrozila kontaminace důkazů. A tak Sachsová chodila na místa činu vyzbrojená pistolí Glock 9 a dobrým tuctem sponek.

„Správná poznámka, Sachsová.“ Rhyme zbožňoval, když ho Amélie odhadla. „Nevíme to a nebudem to vědět, dokud nezjistíme místo uložení bomby. Mohl ji nastražit do zásilky, do cestovního vaku, do konvice na kávu...“

Nebo do odpadkového koše, pomyslel si chmurně a znovu se mu vybavil výbuch na Wall Streetu.

„Chci tady mít tu bombu co nejdřív. Do posledního kousku. Potřebujeme ji.“

„Hele, Linku,“ začal pomalu Sellitto, „to letadlo bylo v době výbuchu víc než kilometr nad zemí. Trosky jsou rozmetané po celém okolí.“

„To je mi fuk,“ řekl Rhyme a pocítil bolest v krčních svalech.

„Ještě po nich pátrají?“

Místo havárie prohledávali místní záchranáři, ale vyšetřování vedli federálové, takže zvláštnímu agentovi FBI na místě činu zavolal raději Fred Dellray.

„Vyříd mu, že potřebujeme jakékoliv úlomky a části trosek, jejichž vzezření a poškození odpovídá nasazení explozivního vybavení... Co to plácám? Prostě chci tu bombu.“

Dellray to přetlumočil. Pak vzhlédl a zavrtěl hlavou. „Místo činu už bylo uvolněno.“

„Cože?!“ vybuchl Rhyme. „Po dvanácti hodinách? Směšné.

Neomluvitelné!“

„Museli uvolnit ulice. Říkal...“

„Hasiči!“ zvolal Rhyme.

„Cože?“

„Sežene všechny hasičské vozy, sanitky, policejní auta... všechna vozidla, která se pohybovala na místě havárie. Ať jim oškrábou pneumatiky.“

Dellray na Rhyma upřel svou protáhlou čemou tvář. „Nechceš mu to zopakovat sám? Tady mému bejvalému dobrému kámošovi?“

Přiložil Rhymovi sluchátko k uchu.

Rhyme si sluchátko nevšímal a vysvětloval Dellrayovi:

„Pneumatiky záchranných vozidel jsou jedním z nejlepších zdrojů dobrého důkazního materiálu z kontaminovaného místa činu. Tahle auta jsou na místě činu jako první, obvykle mají nové pneumatiky s hlubokým rýhováním a je pravděpodobné, že nejela nikam jinam než na místo činu a zpátky. Chci, aby všechny gumy oškrábali a vzorky poslali sem.“

Dellray vymámil na Chicagu slib, že se pokusí oškrábat pneumatiky z co největšího počtu záchranných vozidel.

„Ne, z co největšího počtu!“ úpěl Rhyme. „Ze všech!“

Dellray obrátil oči v sloup, předal i tuto informaci a promptně zavěsil.

Rhyme zničehonic zařval: „Thome! Thome kde jsi?“

O chvíli později se zničený ošetřovatel objevil ve dveřích.

„V prádelně, kde jinde?“

„Vykašli se na prádelnu. Potřebuju časový rozpis. Piš, piš...“

„Co mám psát, Lincolne?“

„Támhle na tabuli. Na tu velkou.“ Rhyme pohlédl na Sellitta.

„Kdy že se má sejít porota?“

V pondělí v devět.“

„Prokurátor je tam bude chtít mít o dvě hodiny dřív — dodávka je vyzvedne mezi šestou a sedmou.“ Rhyme se podíval na hodiny na zdi. Byla sobota deset hodin dopoledne.

„Takže máme přesně čtyřicet pět hodin. Piš, Thome. Hodina první z pětačtyřiceti.“

Ošetřovatel zaváhal.

„Piš!“

Thom poslechl.

Rhyme přešel pohledem po ostatních. Viděl, jak na sebe nejistě mrkají a jak se Sachsová skepticky mračí. Zajela si rukou do vlasů a nepřítomně se škrábala.

„Myslíte si, že zbytečně dramatizuju, co?“ zeptal se nakonec. Že žádný rozpis nepotřebujem.“
„Chvilí se nikdo neozval. Nakonec Sellitto řekl: „Viš, Linku, ono se do té doby asi nic moc nestane.“
„Ale ano, něco se stane,“ prohlásil Rhyme a očima sledoval, jak svalnatý sokol elegantně roztahuje křídla a odlétá někam nad Central park. „Bud' to do pondělí sedmi hodin ráno chytíme Tanečníka, nebo budou oba naši svědkové mrtví. Nic mezi tím.“
Napjaté ticho přerušilo až cvrlikání Banksova mobilního telefonu. Minutku poslouchal a pak zvedl hlavu. „Něco mám.“
„Co?“ zeptal se Rhyme.
„Ti policisté, co hlídají paní Clayovou a toho druhého svědka... Brittona Halea...“
„Co je s nimi?“
„Už jsou v jejím domě. A jeden z nich mi právě volal. Paní Clayová tvrdí, že posledních pár dní stojí na ulici před jejím domem zaparkovaná černá dodávka, kterou tam nikdy neviděla. Má značku z jiného státu.“
„Všimla si čísla? Nebo aspoň názvu státu?“
„Ne,“ odpověděl Banks. „Tvrdí, že včera večer, když její muž odjel na letiště, byla dodávka na chvíli pryč.“
Sellitto na Bankse vytřeštil oči.
Rhyme naklonil hlavu dopředu. „A dál?“
„Dnes ráno se prý na chvíli vrátila. A teď je zase pryč. Clayová tvrdí, že...“
„Ach Bože, zašeptal Rhyme.
„Co je?“ zeptal se Banks.
„Centrálu!“ zařval kriminalista. „Zavolejte na centrálu! Okamžitě!“

XXX

Před domem Manželky zastavilo taxi.
Vystoupila z něj starší žena a nejistým krokem zamířila ke vchodu.
Stephen to vše bedlivě sledoval.
Bude to snadný zásah, vojíne?
Střelec nepovažuje žádný zásah za snadný, pane. Každá střela vyžaduje maximální soustředění a úsilí. Já ovšem, pane, tuto střelu zvládnou a způsobím oběti smrtelná zranění. Proměním svůj cíl v beztvorou hmotu, pane.
Žena vyšla po schodech nahoru a zmizela v chodbě. O chvíli později ji Stephen zahlédl v Manželčině obývacím pokoji.
V okně se blýskla bílá látka — Manželčina halenka. Obě ženy se objaly a do pokoje vstoupila další postava. Mužská.
Policista? Muž se otočil. Ne, to je Přítel.
Oba cíle, pomyslel si Stephen vzrušeně, stojí pouhých třicet metrů od něj.
Starší žena — matka nebo tchyně — hovořila se sklopenou hlavou s Manželkou a nadále postávala před ní.
Stephen měl v dodávce svůj milovaný Model 40. Ale na tuhle ránu nebude potřebovat ostřelovací pušku, postačí mu beretta s dlouhou hlavní. Nádherná zbraň. Stará a otlučená, ale plně funkční. Na rozdíl od mnoha žoldáků a nájemných vrahů nedělal Stephen ze svých zbraní fetiš. Pokud by byl u nějaké konkrétní oběti neúčinnější vražednou zbraní kámen, bez váhání by použil kámen.
Zhodnotil polohu svého cíle, změřil úhel dopadu a možné vychýlení dráhy kulky po průletu oknem. Starší žena odstoupila od Manželky a postavila se přímo do okna.
Jaká je tvá strategie, vojíne?
Prostřelím okno a zasáhnu starou ženu. Ta se skácí k zemi. Manželka k ní instinktivně přiskočí, sehne se k ní, a vytvoří tak ideální terč. Do pokoje vběhne i Přítel, čímž navodí vhodný okamžik k další ráně.
Ale co policajti?
Drobné riziko. Jenže uniformovaní pochůzkáři byli přinejlepším průměrnými střelci a ve službě na ně pravděpodobně nikdy nikdo nestřílel. Určitě zpanikaří.
Chodba byla stále prázdná.
Stephen napřímil zbraň, aby natáhl kohoutek a lépe si posadil prst na spoušť pracující v jednočinném modu. Tlakem otevřel dveře, zablokoval je nohou a rozhlédl se po ulici.
Nikdo.
Dýchat, vojíne. Dýchat, dýchat, dýchat...
Sklonil zbraň, pažbu si opřel do dlaně v rukavici a začal nepatrně tlačit na spoušť.
Dýchat, dýchat.
Pohlédl na starší ženu a zcela zapomněl na mačkání spouště, na mřízení, zapomněl na peníze, které vydělává, zapomněl na celý svět. Pouze svíral zbraň ve svých poddajných a uvolněných rukou a čekal, až vystřelí.

HODINA PRVNÍ Z PĚTAČTYŘICETI

5

Starší žena ronila slzy a Manželka stála se zkříženýma rukama za ní.
Už jsou mrtvé, už jsou...
Vojíne!
Stephen ztuhl a uvolnil prst ze spouště.
Světla!
Po ulici se tiše blížila blikající světla. Střešní majáčky policejního vozidla. Pak další dvě auta, pak dvanáct a pak už se

přes výmoly přitřítla i dodávka pohotovostní jednotky. Sjížděly se k Manželčině domu z obou stran ulice.

Zajisti zbraň, vojine.

Stephen sklopil pušku a zacouval zpět do potemnělé chodby.

Policisté se rojili z aut jako včely z úlů. Roztáhli se po celém chodníku a rozhlíželi se po okolí a na střechy domů. Prudce vyrazili dveře Manželčina domu, rozbili sklo a zmizeli vevnitř.

Podél domu se rozestavilo pět důstojníků pohotovostní jednotky v plné zbroji. Kryli přesně ta místa, u kterých to bylo potřeba; ostražitě se rozhlíželi kolem a prsty měli zaklesnuty na černých spouštích svých černých zbraní. A jestliže dosavadní hlídači byli jen o chlup lepšími dopraváky, pak členové newyorské pohotovostní jednotky byli nejlépe vycvičenými vojáky vůbec.

Manželka a Přítel náhle zmizeli; agenti je nejspíš strhli na podlahu.

A starou ženu taky.

A pak přijely další vozy, zaplnily ulici a zastavily na chodníku.

Stephen Kall se cítil odporně. Červi. Na dlaních mu vyrazil pot a Stephen sevřel ruce v pěst, aby pot vsákl do rukavic. Evakuuj se, vojine.

Šroubovákem vypáčil zámek hlavních dveří a protáhl se dovnitř. Šel rychle, ale neutíkal; se skloněnou hlavou mířil ke služebnímu východu, který vedl do uličky. Nikdo ho nezahlédl a jemu se podařilo vyklouznout ven. Brzy se dostal na Lexington Avenue a prodíral se davem na jih směrem k podzemní garáži, kde zaparkoval dodávku.

Podíval se před sebe.

Problémy, pane, máme tu problémy.

Další policajti.

Asi o tři bloky dále na jih uzavřeli Lexington Avenue a právě kolem domu vytyčovali policejní zónu. Zastavovali auta, prohlíželi chodce, procházeli od dveří ke dveřím a svítili si dlouhými baterkami do zaparkovaných aut. Stephen si všiml, jak dva policisté s rukama na pistolích přikazují jednomu muži, aby vystoupil z auta, a prohrabávají se mu hromadou přikrývek na zadním sedadle. Stephena však nejvíce vyděsilo, že muž byl bílý a zhruba v jeho věku.

Budova, kde Stephen zaparkoval dodávku, se nacházela v okruhu policejního pátrání. Nemohl odtud vyjet, aniž by ho zastavili. Policejní kordon se přibližoval. Stephen zašel do garáže a otevřel dveře dodávky. Kvapně se převlékl — odhodil výstroj stavebního dělníka a oblékl si modré džínsy, pracovní boty (bez charakteristického vzorku na podrážce), černé tričko, tmavě zelenou koženou bundu (bez jediného nápisu) a baseballovou čepici (bez označení týmu). V batohu měl notebook, několik mobilních telefonů, několik lehkých zbraní a munici z dodávky. Vzal si další náboje, dalekohled, teleskop pro noční vidění, náradí, několik balíčků výbušnin a různé detonátory a vložil všechno do velkého batohu.

Jeho Model 40 odpočíval v pouzdře na basketu. Stephen ho vytáhl z dodávky a spolu s batohem ho položil na podlahu garáže. Přemýšlel, co udělá s dodávkou. Nikdy se vozu nedotkl bez rukavic a ani uvnitř se nenacházelo nic, co by mohlo prozradit jeho totožnost. Dodávka byla kradená a Stephen z ní odstranil nejen oficiální, ale i tajná výrobní čísla. Poznávací značky si vyrobil sám. Stejně měl v úmyslu se dodávky drive či později zbavit a práci mohl dokončit i bez ní. A tak se rozhodl, že ji nechá v garáži. Přetáhl přes hranatou dodávku modrou plachtu a nožem prorazil pneumatiky tak, aby to vypadalo, že tu auto stojí už celé měsíce.

Výtahem pak opustil budovu.

Venku nenápadně vklouzl do davu. Jenže policie byla všude. Pociťl mravenčení a zmocnil se ho svíravý pocit. Vešel do telefonní budky, sklonil hlavu ke kovové desce přístroje a předstíral, že někomu volá. Cítil pritom, jak mu na čele a v podpaží vyrazejí krůpěje potu. Jsou všude, napadlo ho. Hledají ho, sledují ho.

Z aut.

Z ulice.

Z oken...

Vzpomínka se znovu vynořila

Tvář v okně.

Stephen se zhluboka nadechl.

Tvář v okně...

Stalo se to nedávno. Dostal zakázku ve Washingtonu. Měl zabít kongresového asistenta, který — jak Stehen předpokládal — prodával tajné informace o vojenských zbraních konkurentovi muže, který si Stephena najal. Asistent trpěl pochopitelným pocitem ohrožení, a proto si v Alexandrii ve státě Virginia pořídil dobře zabezpečený dům. Stephen brzy zjistil, kde se dům nachází, a nakonec se mu k němu podařilo dostat na dostřel pistolí, i když mělo jít o hodně obtížnou ránu.

Jedna šance, jeden výstřel...

Stephen čekal čtyři hodiny, a když oběť konečně dorazila a kvapně vyběhla k domu, podařilo se mu vypálit jedinou ránu.

Zdálo se, že muže zasáhl, jenže muž se stačil dopotáčet do zahrady — mimo jeho dohled.

Poslouchej mě, hochu. Posloucháš mě?

Ano, pane.

Musíš vystopovat zraněný cíl a dokončit práci. Bude-li to třeba, musíš sledovat krvavou stopu třeba až do pekla a zpátky.

Je to tvá povinnost.

Ale...

Žádné ale. Musíš potvrdit každé zabití. Rozumíš mi? O tom nebudeme diskutovat.

Rozkaz, pane.

Stephen se vyšplhal přes cihlovou zeď k muži do zahrady. Asistentovo tělo leželo bezvládně na dlážděné cestě vedle fontány se sochou kozoroha. Střela byla přece jen smrtelná.

Pak se však stalo něco zvláštního. Něco, z čeho se Stephen celý rozklepal — a na světě bylo jen pramálo věcí, ze kterých by se rozklepal. Možná to bylo jen šťastnou trefou, možná to bylo způsobem, jakým asistent upadl nebo jak ho kulka zasáhla.

Zdálo se však, že někdo pečlivě vyhrnul oběti zkrvavenou košili, aby se podíval na drobnou ranku nad hrudní kostí. Stephen se otočil a hledal někoho, kdo to mohl udělat. Ale nikde poblíž nikdo nebyl.

Alespoň si to zpočátku myslel.

Jenže pak se náhodou podíval přes zahradu. Stála tam stará kůlna s umazanými a špinavými okny, osvětlená zezadu zapadajícím slunečním světlem. A v jednom z oken Stephen zahlédl lidskou tvář, nebo si to alespoň myslel. Stephen toho muže — nebo ženu — neviděl dost zřetelně. Ale ať to byl kdokoliv, zdálo se, že není nijak zvlášť vyděšený.

Nesnažil se schovat, ani se nepokoušel uprchnout.

Svědék, nechal jsi po sobě svědka, vojíne!

Okamžitě eliminuji možnost identifikace, pane.

Jenže když Stephen s kopnutím rozrazil dveře kůlny, nikoho v ní nenašel.

Evakuuj se, vojíne...

Tvář v okně...

Stephen stál v opuštěné místnosti, díval se do zahrady asistentova domu jasně osvětleného zapadajícím sluncem a otáčel se stále dokola v pomalých, šílených kruzích.

Kdo to byl? A co tam dělal? Nebo to byla jen Stephenova představivost? Díky níž jeho nevlastní otec viděl ostřelovače i v jestřábích hnízdech dubových hájů Západní Virginie?

Tvář v okně na něj zírala stejně jako kdysi jeho otčím; zkoumala ho, studovala. Stephen si vzpomněl, co ho tehdy často napadalo: Nezvorál jsem něco? Provedl jsem to dobře? Co si o mně myslí?

Nakonec to nevydržel a zamířil zpátky do svého washingtonského hotelu.

Stephen už byl postřelen, zmlátili ho i pobodali. Ale nic jím neotřáslo více než tenhle incident v Alexandrii. Nikdy ho nepronásledovaly tváře jeho obětí — ať už živých, nebo mrtvých. Ale tahle tvář v okně byla jako červ, který mu leze po noze.

Odporný...

A naprosto stejně se cítil i teď, když viděl, jak se směrem k němu z obou stran Lexington Avenue stahují řady policistů. Auta troubila a řidiči se mohli zbláznit. Jenže policie si toho vůbec nevšimla a zarputile pokračovala v pátrání. Bylo jen otázkou pár minut, než si ho všimnou — atletického bělocha nesoucího pouzdro od kytary, které by dost dobře mohlo skrývat nejlepší ostřelovací pušku, jakou kdy Bůh stvořil.

Oči mu sjely k černým potměnlým oknům s výhledem na ulici.

Modlil se, aby v nich nezahlédl tvář.

Co to plácáš, vojíne?

Pane, já...

Prozkoumej terén, vojíne.

Rozkaz, pane.

Ucítil hořký zápach spáleniny.

Otočil se a zjistil, že stojí před bistroem Starbucks. Vešel dovnitř, a zatímco předstíral, že si čte jídelníček, pozorně sledoval zákazníky.

Za jedním stolem seděla na chatrné a nepohodlné židli osamělá zavalitá žena. Četla časopis a pomalu upíjela čaj z vysokého šálku. Mohlo jí být něco přes třicet, měla rozložitou postavu, široký obličej a silný nos. Stephen nechal myšlenkám volný průchod... Starbucks... módní žurnál... nemůže to být lesbička?

Ne, tuhle myšlenku zavrhl. Nestudovala ten módní časopis s chticím, ale spíš se závistí. Stephen si koupil šálek heřmánkového čaje Nebeské koření. Sebral talířek a vyrazil směrem ke stolku u okna. Právě když procházel kolem ženina stolu, vyklouzl mu šálek z rukou a spadl přímo na židli proti ní. Hořký čaj se rozstříkl po podlaze. Žena překvapeně ucukla a se zděšeným výrazem pohlédla Stephenovi do tváře.

„Ach Bože,“ zašeptal Stephen. „Strašně se vám omlouvám.“

Rychle popadl hrst ubrousků. „Řekněte mi, že jsem vás nepolil.“

Prosím!“

X X X

Percey Clayová odstrčila mladého detektiva, který ji přišpendlil k podlaze.

Edova matka Joan Carneyová ležela opodál s tváří strnulou šokem a úžasem.

Brit Hale stál u zdi, kde ho kryli dva statní policisté.

Vypadalo to, že ho zatýkají.

„Omlouvám se, paní Clayová; řekl jeden policista. „My jsme...“

„Co se děje?“ Hale vypadal zmateně. Na rozdíl od Eda, Rona Talbota a dokonce i Percey nesloužil Hale nikdy v armádě, nikdy nepřičichl k boji. Přitom byl velmi nebojácný — nikdy nenosil tradiční bílou košili pilotů s krátkými rukávy, ale vždycky chodil v dlouhých rukávech, aby ukryl popáleniny na rukou z doby před několika lety, kdy se vyšplhal do hořící Cessny 150, aby zachránil pilota a jednoho pasažéra. Ovšem představa násilí a zločinu úmyslného zla — mu byla

naprosto cizí.

„Volali nám z centrály,“ vysvětloval detektiv. „Domnívají se, že muž, který zabil pana Carneyho, se sem vrátil. Zřejmě chce jít po vás dvou. Pan Rhyme si myslí, že zabiják byl v té černé dodávce, kterou jste dnes viděla.“

„No, snad nás hlídají tihle muži; vyšťěkla Percey a pokynula hlavou směrem k policistům, kteří dorazili jako první.

„Panebože,“ zamumlal Hale a vyhlédl ven. „Tam je nejmíň dvacet policajtů.“

„Běžte, prosím, od toho okna, pane,“ řekl detektiv rázně.

„Pachatel může být na střeše. Místo ještě není zabezpečeno.“

Percey zaslechla na schodech kroky. „Na střeše?“ zeptala se kysele. „A co když se k nám prokopává do sklepa?“

Položila paní Carneyové ruku přes ramena. „Jste v pořádku, maminko?“

„Co se to děje, co to má znamenat?“

„Domnívají se, že byste mohli být v nebezpečí,“ řekl policista.

„Vy ne, madam,“ dodal k Edově matce. „Ale tady paní Clayová a pan Hale. Protože vystupují jako svědkové v jistém případě.“

Dostali jsme instrukce, abychom zabezpečili prostory domu a přesunuli svědky na velitelské stanoviště.“

„Oni už s ním mluvili?“ zeptal se Hale.

„Nemám tušení s kým, pane.“

„S tím chlapem, proti kterému svědčíme,“ odvětil Hale. „S Hansenem.“

Haleův svět byl světem logiky. Vystupovali v něm sami rozumní lidé. Byl to svět strojů, čísel a zákonů hydrauliky. Jeho tři manželství ztroskotala jen proto, že jedinou oblastí, která dokázala probudit jeho srdce, bylo letectví a neodolatelná atmosféra v kabině letadla. Nyní si odhrnul vlasy z čela a řekl: „Tak se ho zeptejte. On vám poví, kde ten zabiják je. To on si ho najal.“

„No, myslím, že tak snadné to není.“

Ve dveřích se objevil další policista. „Ulice je zajištěná, pane.“

„Ted, prosím, pojďte s námi. Oba.“

„A co Edova matka?“

„Vy tady bydlíte?“ zeptal se policista.

„Ne. Bydlím u sestry,“ odpověděla paní Carneyová. „V Saddle River.“

„Odvezeme vás tam a necháme vám před domem někoho z newjerseyské jednotky. Vy v případě nefigurujete, takže jsem si jist, že se nemáte čeho obávat.“

„Ach, Percey.“

Obě ženy se objaly. „To bude v pořádku, maminko.“ Percey jen s obtížemi zadržovala slzy.

„Ne, nebude,“ řekla křehká žena. „Nikdy už to nebude v pořádku...“

Příslušník jí odvedl k policejnímu autu.

Percey sledovala, jak auto odjíždí, a pak se zeptala policisty, který stál vedle ní: „Kam pojedeme?“

„Za Lincolnem Rhymem.“

„Ted vyjdeme ven,“ ozval se jiný policista, „po obou stranách budete mít jednoho z nás. Hlavy mějte skloněné a za žádných okolností se nedívejte nahoru. Rychle přejdeme támhle k té druhé dodávce. Vidíte ji? Naskočíte do ní.“

Nevyhlížejte z ní a připevtejte se. Pojedeme dost rychle. Někde dotazy?“

Percey otevřela láhev a usrkla trochu Bourbonu. „Jo. Kdo je, k čertu, Lincoln Rhyme?“

X X X

„Tu jste šla vy? Sama?“

„Ano,“ řekla žena a potáhla si vyšívanou vestu, která byla stejně jako její kostkovaná sukně poněkud větší, aby zakryla její bytelnou postavu. Stehování Stephenovi připomnělo prstence na tělech červů. Otrásl se a pocítil nevolnost.

Přesto se usmál a řekl: „To je ohromné.“ Před chvílí utřel čaj a omluvil se jako pravý džentlmen, kterému se jeho nevlastní otec občas dokázal podobat.

Zeptal se ženy, zda mu nevadí, že si k ní přisedl.

„Ehm... ne,“ řekla a schovala módní žurnál do plátěné tašky, jako by to byla pornografie.

„Áá, mimochodem,“ pokračoval Stephen, „já jsem Sam Levine.“

Při vyslovení příjmení její oči zamrkaly a postřehly jeho árijské rysy. „Tedy většinou mi říkají Sammie,“ dodal. „Pro mámu jsem Samuel, ale jen když něco provedu.“ Uchechtl se.

„Budete vám říkat „příteli“,“ prohlásila žena. „Já jsem Sheila Horowitzová.“

Stephen se podíval z okna, aby si s ní nemusel potřást její vlhkou rukou s pěti bílými rozmáčenými červy na konci.

„Těší mě, řekl, otočil se a usrk z nového šálku čaje, který mu připadal odporný. Sheila si všimla, že na dvou prstech má za nehty špínu, a nenápadně se ji z nich pokoušela vyškrábnout.

„Člověka to uklidňuje,“ vysvětlovala. „Myslím šití. Mám doma starou singrovku. Jednu z těch starých černých. Mám ji po babičce.“ Upravovala si své krátké lesklé vlasy a bezpochyby se proklínala, proč si je právě dnes neumyla.

„Neznám žádnou dívku, která by ještě šila,“ řekl Stephen.

„Jen jednu, se kterou jsem chodil na univerzitě. Většinu šatů si šila sama. Strašně mi to imponovalo.“

„Ehm, v New Yorku teda nešije nikdo, ale vůbec nikdo.“

Povýšeně se ušklíbla.

„Moje matka šila pořád, celé hodiny,“ řekl Stephen. „Každý steh musel dokonale sedět. Naprosto dokonale. Přesně milimetr od sebe.“ Což byla pravda. „Dodnes mám pár věcí, které mi ušila.“

Možná je to hloupé, ale nechávám si je jen proto, že je vyrobila ona.“ Tohle už pravda nebyla. Stephenovi dodnes zněl v uších zvuk motoru singrovky, který vycházel z matčina malého a přetopeného pokoje. Dnem i nocí. Steh za stehem. Milimetr od sebe. A proč? Protože je to důležité! Sem přijdou poutka, semhle pásek, sem nasazení...

„Většinu mužů,“ začala Sheila Horowitzová a důraz, který dodala svým slovům, toho o jejím životě hodně prozrazoval, „šití ani za mák nezajímá. Chtějí, aby jejich dívky uměly nějaký sport nebo chodily do kina.“ A rychle dodala: „Což také dělám. Trochu lyžuji. Ale určitě nejsem tak dobrá jako vy. A ráda taky chodím do kina. Na některé filmy.“ „Ach, já nelyžuji. Sport moc rád nemám,“ řekl Stephen a podíval se z okna. Policajti byli všude. Prohledávali všechna auta.

Jako hejno modrých červů.

Nechápu, proč si počínají tak dotěrně, pane.

Tvým úkolem není rozumět, vojíne. Tvým úkolem je infiltrovat, vyhodnotit, delegovat, izolovat a eliminovat. Nic víc.

„Prosím?“ zeptal se, protože přeslechl její poslední slova.

„Říkala jsem, ať si nevymýšlíte. Na takové postavě, jakou máte vy, bych musela celé měsíce tvrdě pracovat. Chystám se vstoupit do fitness klubu Health Racquet. Chvilí už to plánuju, jenže mám problémy se zády. Ale určitě, určitě tam vstoupím.“

Stephen se usmál. „Ale, mě už to unavuje — vždyť všechny ty dívky vypadají jako nemocné. Nezdá se vám? Jsou takové hubeňoučké a bledé. Kdybyste vzala některou z těch dívek, co vystupují v televizi, a přenesla ji zpátky řekněme do dob krále Artuše, okamžitě by přivolali dvorního lékaře a řekli by: Ona určitě umírá, můj pane.“

Sheila zamrkala a pak propukla v hurónský smích, během nějž odhalila zuby v dosti politování hodném stavu.

Stephenův vtip jí poskytl záminku, aby mu položila ruku na rameno. Stehen ucítil, jak se mu pět červů zavrtává do kůže, a snažil se přemoci nevolnost. „Můj tatínek,“ řekla po chvíli Sheila, „býval armádním důstojníkem a hodně cestoval. Říkal mi, že v jiných zemích považují americká děvčata za příliš hubená.“

„On byl voják?“ zeptal se Sam Sammie Samuel Levine a usmál se.

„Plukovník ve výslužbě.“

„No...“

Není to příliš? přemýšlel chvíli. Ne, není. „Já taky sloužím v armádě. Jsem seržant.“

„Ne! U které posádky?“

„U zvláštních jednotek. V New Jersey.“ Byla dost chytrá na to, aby věděla, že na aktivity zvláštních jednotek se nemá vyptávat.

„Jsem rád, že máte v rodině vojáka. Někdy lidem ani neříkám, co dělám. Není se moc čím chlubit. A zvláště tady kolem New Yorku.“

„S tím si nelamte hlavu. Já myslím, že se je čím chlubit, příteli.“ Kývla na pouzdro od kytary. „Vy jste taky hudebník?“

„Ne, nejsem. Jen dělám dobrovolníka v mateřské školce. Učím děti hudbu. Mají smlouvu s naší základnou.“

Podíval se z okna. Všude majáčky. Modrobílá blikající světla. Kolem se mihlo policejní auto.

Sheila si přisunula židli o kousek blíž a Stephen ucítil odporný zápach. Znovu se mu udělalo nevolno a před očima se mu objevil obrázek, jak se jí v mastných vlasech kroutí hejno červů.

Málem se pozvracel. Na chvíli se omluvil a tři minuty si na toaletě drhnul ruce. Když se vrátil, všiml si dvou věcí: horní knoflík na její blůze byl rozepnutý a vzadu na vestě měla tisíce kočičích chlupů. A kočky byly pro Stephena jen čtyřnohými červy. Vykoukl ven a viděl, že se policejní kordon přibližuje.

Podíval se na hodinky a řekl: „No nic, musím si jít vyzvednout kocoura. Je u veterináře...“

„Ne, vy máte kocoura? Jak se jmenuje?“ Naklonila se dopředu.

„Buddy.“

Oči jí zazářily. „No to je miloučké, miloučké, miloučké jméno. Máte jeho fotku?“

Fotku zasrané kočky?

„U sebe ne,“ řekl Stephen a lítostivě mlaskl jazykem.

„A chudáček Buddy je nemocný?“

„Je to jen prohlídka.“

„Á, tak to je fajn. Hlavně pozor na červy.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se a pocítil zděšení.

„No, třeba na tasemnici.“

„Ach tak. Ano.“

„Ehm, když budete hodný, příteli,“ řekla Sheila zpěvavým hlasem, „možná vás představím Garfieldovi, Andrei a Essie. No, ta se ve skutečnosti jmenuje Esmeralda, ale sama by vám to nikdy nepřiznala.“

„To jsou nádherná jména,“ řekl Stephen a zahleděl se na fotky, které Sheila promptně vytáhla z kabelky. „Moc rád bych se s nimi seznámil.“

„Víte,“ vyhrkla, „já bydlím jen tři ulice odtud.“

„Hej, víte co, mám nápad.“ Pokusil se vypadat rozzářeně. „Co kdybychom to tady zabalili a šli se seznámit s vašimi miláčky?“

A pak můžeme jít spolu pro Buddyho.“

„Prima,“ řekla Sheila.

„Tak pojďme.“

Venku Sheila řekla: „Ó, podívejte, všude samá policie? Co se děje?“

„Úú. Nevím.“ Přehodil si batoh přes rameno. Uvnitř cinklo něco kovového. Možná se ruční granát oťel o jeho berettu.

„Co tam máte?“
„Hudební nástroje. Pro děti.“
„Ó, jako třeba triangly?“
„Jo, jako třeba triangly.“
„Nechcete, abych vám nesla tu kytaru?“
„Nevadilo by vám to?“
„E-ehm, to by bylo prima.“

Sheila popadla pouzdro od kytary, zavěsila se do Stephen a společně prošli kolem hloučku policistů, kteří jako by milenecký pár vůbec neviděli. Procházeli spolu ulicí, smáli se a vykládali si o nějakých pitomých kočkách.

HODINA PRVNÍ Z PĚTAČTYŘICETI

6

Ve dveřích Rhymova pokoje se objevil Thom a pokynul komusi za sebou.

Do pokoje vstoupil nakrátko ostříhaný padesátník. Kapitán Bo Haumann, šéf pohotovostní jednotky newyorské policie — policejního zásahového týmu. Prošedivělý a šlachovitý Haumann vypadal jako vojenský instruktor, kterým kdysi opravdu býval.

Mluvil pomalu a rozvážně a přitom tupě zíral před sebe a chabě se usmíval. Během taktických operací si často oblékal neprůstřelnou vestu a kuklu a obvykle byl jedním z prvních policistů, kteří při dynamickém zajišťování budov proběhli dveřmi.

„Opravdu je to on?“ zeptal se kapitán. „Tanečník?“

„Podle všeho ano,“ řekl Sellitto.

Nastalo krátké ticho, které u sedovlasého policisty nahrazovalo dlouhé povzdechnutí. „Přidělil jsem na to dvě é-třicetdvojky.“

Existence takzvané é-třicetdvojky, přezdívané podle čísla operační místnosti na policejní centrále, byla špatně skrývaným tajemstvím. Členové skupiny se oficiálně nazývali Důstojníci zvláštních operací Pohotovostní jednotky a jednalo se většinou o muže a ženy se zkušenostmi z armády, kteří byli nelítostně školeni na veškeré pátrací a obranné operace — a taky na přepadení, ostřelování a záchranu rukojmích. Příslušníků nebylo mnoho. I přes nevalnou pověst New Yorku docházelo ve městě k poměrně malému počtu taktických operací a newyorští vyjednávači o rukojmích — považováni za nejlepší v celé zemi — obvykle podobné situace vyřešili tak, že žádný zásah nebyl potřeba. A jestliže Haumann přidělil na Tanečníka dvě skupiny, což představovalo deset důstojníků, tak tím zaměstnal většinu členů skupiny E-32.

O chvíli později vstoupil do místnosti drobný plešatějící pán s velice nemoderními brýlemi na nose. Mel Cooper byl nejlepší laborant v Divizi vyšetřování a zdrojů, kterou Rhyme kdysi vedl.

Nikdy neprohledával místo činu, nikdy nezatkl pachatele a pravděpodobně už dávno zapomněl, jak se střílí z tenoučké pistole, kterou zdráhavě nosil vzadu na starém koženém opasku. Cooper si nepřál nic jiného než sedět na laboratorní židličce, koukat do mikroskopu a analyzovat otisky prstů (a možná ještě stát na tanečním parketu, protože tenhle člověk tančil tango tak dokonale, že za to získal i cenu).

„Tady detektiv,“ začal Cooper označením titulu, který rytme nosil v době, kdy si k sobě před lety přetáhl Coopera z policie v Albany, „si myslím, že budu analyzovat písek. Jenže jsem se doslechl, že tu máte Tanečníka.“ Existuje jen jedno místo, kde se zprávy šíří rychleji než na ulici, pomyslel si Rhyme, a tím místem je policejní stanice. „Tentokrát ho dostaneme, Lincolne. Dostaneme ho.“

Rhyme vzhledl právě ve chvíli, kdy Banks začal cosi vysvětlovat nově příchozím. Ve dveřích laboratoře stála žena, temnýma očima projížděla místnost a všechno jako by si ukládala do paměti. Nezdála se být upjatá ani neklidná.

„Paní Clayová?“ zeptal se Rhyme.

Kývla. Ve dveřích vedle ní se objevil štíhlý muž. Britton Hale, domyslel si Rhyme.

„Prosím, pojďte dál,“ řekl.

Percey vešla do místnosti, pohlédla na Rhyma a pak na hradbu laboratorního vybavení vedle Mela Coopera.

„Percey,“ řekla. „Říkejte mi Percey. Vy jste Lincoln Rhyme?“

„Přesně tak. Moc mě mrzí, co se stalo vašemu muži.“

Rychle přikývla a zdálo se, že soucit jí nedělá dobře.

Přesně jako mně, pomyslel si Rhyme.

„A vy jste pan Hale?“ zeptal se muže stojícího vedle Percey.

Vychrtlý pilot přikývl, přistoupil k Rhymovi, aby mu podal ruku, ale pak si všiml, že Rhymovy ruce jsou připoutány k vozíku. „Ach,“ zamumlal, začervenal se a odstoupil.

Rhyme je představil ostatním členům skupiny kromě Amélie Sachsové, jež si — na Rhymovo naléhání — právě svlékala uniformu a oblékala džínsy a tričko, které náhodou visely nahoře v Rhymově skřini. Rhyme jí vysvětlil, že Tanečník často zabil nebo zranil policistu, aby odvedl pozornost, takže bude nejlepší, aby vypadala co nejcivilněji. Percey vytáhla z kapsy kalhot stříbrnou cestovní láhev a krátce se napila. Srkala alkohol — Rhyme ucítil drahý bourbon —, jako by to byly léky.

Jelikož vlastní tělo Rhyma zradilo, jen zřídka si všiml fyzických vlastností ostatních lidí — s drobnou výjimkou obětí a pachatelů. Percey Clayovou však stěží mohl přehlédnout. Nemohla měřit více než sto padesát centimetrů, ale přesto z ní vyzařovala koncentrovaná energie. Její oči, černé jako půlnoc, byly jednoduše okouzlující. A teprve ve chvíli, kdy se od nich člověk dokázal odtrhnout, si všiml i její tváře, která vypadala nehezky — divoce a zkrouceně. Na hlavě měla Percey zmrtnatých vlasů ostříhaných nakrátko, přestože se Rhyme domníval, že delší vlasy by poněkud zmírnily hranatý tvar jejího obličeje. Percey navíc rozhodně nepřevzala zastírací manýry některých malých lidí

— ruce vbok, ruce zkřížené na prsou, ruce před ústy. Rhyme si uvědomil, že tahle žena negestikuluje o nic více než on sám.

A náhle ho to napadlo: Ona vypadá jako Cikánka.

Uvědomil si, že Percey ho zkoumá taky. A její reakce byla přinejmenším neobvyklá. Když ho většina lidí spatřila poprvé, na tváři se jim objevil přihlouplý úšklebek, zčervenali jako rajčata a nutili se zírat Rhymovi na čelo, aby jejich oči náhodou nesklouzly na jeho ochrnuté tělo. Percey se mu ale dívala střídavě do tváře pohledné tváře s pravidelnými rty, nosem ve stylu Toma Druide a výrazem, který rozhodně neprozrazoval čtyřicátníka — a střídavě na jeho bezvládné nohy, ruce a tělo. Její pozornost se však záhy zaměřila na techniku kolem něj — na elegantní vozík Storm Arrow, na ovládací trubičku, na sluchátka, na počítač.

V místnosti se objevil Thom a přešel k Rhymovi, aby mu změřil tlak.

„Ted' ne,“ řekl jeho zaměstnavatel.

„Ano, ted'.“

„Ne.“

„Bud zticha,“ řekl Thom a neoblomně začal s měřením. Odložil stetoskop. „Docela dobrý. Ale jsi unavený a v poslední době máš příliš mnoho práce. Potřebuješ si odpočinout.“

„Nech toho,“ zabručel Rhyme. Otočil se zpátky k Persey Clayové. Jelikož byl mrzák, kvadruplegik, jelikož byl pouze fragmentem lidské bytosti, návštěvníci jako by se často domnívali, že jim nerozumí, a tak mluvili pomalu nebo se na něj dokonce obraceli přes Thoma. Percey s ním však hovořila v běžném konverzačním tónu a velice u něj díky tomu zabodovala. „Tak vy si myslíte, že jsme s Britem v nebezpečí?“

„To tedy jste. Ve vážném nebezpečí.“

Do místnosti vešla Sachsová a mrkla na Percey a Rhyma.

Rhyme je seznámil.

„Amélie?“ zeptala se Percey. „Vy se jmenujete Amélie?“

Sachsová přikývla.

Na Perceyině tváři se objevil slabý úsměv. Lehce se pootočila a podělila se o něj s Rhymem.

„Ale jméno nemám po ní — po té letkyni,“ řekla Sachsová a Rhyme vytušil, že Percey je také pilotka. „Jmenovala se tak sestra mého dědečka. Byla Amélie Earhartová hrdinka?“

„Ne,“ řekla Percey. „Vážně ne. Je to jen shoda jmen.“

„Takže vy ji teď budete hlídat?“ ozval se Hale a kývl na Percey. „Čtyřicet hodin denně?“

„Jasně, to si pište,“ řekl Dellray.

„Dobře,“ souhlasil Hale. „Tak fajn... Jen jedna věc. Napadlo mě, že byste si s tím chlápkem opravdu měli promluvit. S Phillipem Hansenem.“

„Promluvit?“ ujistil se Rhyme.

„S Hansenem?“ zeptal se Sellitto. „Jasně. Jenže on všechno popře a jinak nám neřekne ani slovo.“ Podíval se na Rhyma.

„Nasadili jsme na něj dvojčata.“ Otočil se zpět na Halea. „To jsou naši nejlepší vyšetřovatelé. A on všechno totálně zatloukl. Zatím nemáme šťestí.“

„A nemůžete mu nějak pohrozit... nebo něco?“

„Ehm, ne,“ řekl detektiv. „Myslím, že ne.“

„Na tom nezáleží,“ vmísil se Rhyme. „Hansen by nám toho stejně moc neřekl. Tanečník se se zákazníky nikdy osobně neschází a nikdy jim neříká, jak svou práci provede.“

„Tanečník?“ zeptala se Percey.

„Tak tomu zabijákovi říkáme. Rakvový tanečník.“

„Rakvový tanečník?“ Percey se chabě usmála, jako by pro ni toto slovní spojení mělo nějaký význam, ale nijak ho nekomentovala.

„No, to zní trochu strašidelně,“ řekl Hale pochybovačně, jako by mu připadalo nevhodné, že policie nazývá zloduchy děsuplnými přezdívkami. Rhyme připustil, že Hale má pravdu.

Percey se podívala Rhymovi do očí, téměř stejně tmavých, jako byly její. „A co se stalo vám? Postřelili vás?“

Sachsová — a Hale také — se začali při těchto neomalených slovech ošívát, ale Rhymovi to nevadilo. Měl rád stejné lidi, jako byl on sám — kteří ve svém arzenálu postrádali nesmyslný takt.

Výrovnaně řekl: „Prohledával jsem na jednom staveništi místo činu. A zřítíl se na mě trám. Zlomil mi krční obratel.“

„Jako tomu herci. Christopheru Reeveovi.“

„Ano.“

„To bylo drsné,“ prohlásil Hale. „Ale ten chlap je děsně statečný. Viděl jsem ho v televizi. Kdyby se to stalo mně, nejspíš bych se zabil.“

Rhyme mrkl na Sachsovou a ta jeho pohled zachytila. Otočil hlavu zpět na Percey. „Potřebujeme vaši pomoc. Musíme zjistit, jak se ta bomba dostala na palubu. Napadá vás něco?“

„Nic,“ řekla Percey a podívala se na Halea, který zavrtěl hlavou.

„Neviděli jste u letadla před letem někoho neznámého?“

„Včera mi nebylo dobře,“ řekla Percey. „Vůbec jsem nejela na letiště.“

„Já byl na severu rybařit,“ oznámil Hale. „Měl jsem volno. Domů jsem se dostal až večer.“

„Kde přesně bylo letadlo před startem?“

„V našem hangáru. Vybavovali jsme ho pro příští let. Museli jsme vytáhnout sedadla a instalovat do něj speciální nosiče pro elektrické zásuvky. Kvůli ledničkám. Víte, jaký jsme vzli náklad, ne?“

„Orgány,“ řekl Rhyme. „Lidské orgány. Dělíte se o ten hangár s nějakou jinou společností?“

„Ne, patří jen nám. Tedy, máme ho v pronájmu.“
„Jak snadno se člověk dostane dovnitř?“ zeptal se Sellitto.
„Když tam nejsme, je zamčený, ale posledních pár dní tam byli lidi ze servisu a čtyřicet hodin denně dělali na letadle úpravy.“
„Znáte ty lidi?“ zeptal se Sellitto.
„Jako vlastní rodinu,“ řekl Hale téměř vyčítavě. Sellitto sklouzl pohledem na Bankse. Určitě si teď myslí, že členové rodiny jsou v případech vraždy vždy prvními podezřelými, pomyslel si Rhyme.
„Přesto bychom rádi znali jejich jména, pokud vám to nevadí.
Ověříme si je.“
„Sally Anne — to je naše vedoucí kanceláře — vám pošle seznam.“
„Budete muset ten hangár zapečetit,“ řekl Rhyme. „A nikoho tam nepouštět.“
Percey zavrtěla hlavou. „To nemůžeme...“
„Zapečetit,“ zopakoval Rhyme. „A nikoho tam nevypustit.
Ni-ko-ho.“
„Ale...“
„Je to nutné,“ řekl Rhyme.
„Hej,“ řekla Percey, „počkejte.“ Podívala se na Halea. „Co Foxtrot Bravo?“
Hale pokrčil rameny. „Ron tvrdí, že to potrvá ještě nejmíň den.“
Percey si povzdechla. „Lear, se kterým letěl Ed, bylo jediné letadlo vybavené pro tenhle druh zásilek. Další let je plánován na zítra večer. Budeme muset pracovat nonstop, abychom stihli vybavit další letadlo. Ten hangár teď uzavřít nemůžeme.“
„Je mi líto,“ trval na svém Rhyme. „Nemáte jinou možnost.“
Percey zamrkala. „Poslyšte, kdo jste, že mi tady dáváte možnosti?“
„Jsem chlápek, co se vám snaží zachránit život,“ odsekl Rhyme.
„Nemůžu riskovat, že o tu zakázku přijdu.“
„Pomalů, slečno,“ vmísil se Dellray. „Vy tohohle padoucha neznáte...“
„Zabil mi muže,“ odpověděla tvrdě. „Znám ho dokonale. Ale nikdo mě nedonutí přijít o tuhle zakázku.“
Sachsová si založila ruce v bok. „Hej, počkejte. Pokud existuje někdo, kdo je schopen vám zachránit krk, tak je to Lincoln Rhyme. Na gesta teď není čas.“
Rhyme se vložil do výměny názorů a klidně se zeptal: „Dáte nám hodinu, abychom to tam prohledali?“
„Hodinu?“ uvažovala Percey.
Sachsová se usmála a překvapeně upřela pohled na svého šéfa. „Za hodinu prohledat hangár? Nech toho, Rhyme,“ prohlásila a její pohled hovořil jasnou řečí: Tak já tě tu obhajuju a ty takhle? Na čí straně vlastně stojíš?
Někteří kriminalisté posílali na ohledání celé skupiny. Ovšem Rhyme vždy trval na tom, aby Amélie Sachsová ohledávala místo činu sama, tak jako kdysi on. Jediný ohledávač se mohl zaměřit na věci, které by neviděl, kdyby se na scéně pohybovali další lidé.
Hodina byla pro jednu osobu mimořádně krátká doba k ohledání rozsáhlého místa činu. Rhyme si toho byl vědom, ale přesto Sachsově neodpověděl a stále se díval na Percey. Ta nakonec řekla:
„Hodinu? No dobrá. To nějak přežijeme.“
„Rhyme,“ protestovala Sachsová. „Potřebuju více času.“
„Vždyť jsi nejlepší ze všech, Amélie,“ dobíral si ji Rhyme. Což znamenalo, že jeho rozhodnutí je už nezvratné.
„Kdo nám tam může pomáhat?“ zeptal se Rhyme Percey.
„Ron Talbot. Je to náš společník a vedoucí provozu.“
Sachsová si poznamenala jméno do zápisníku. „Můžu už jít?“ zeptala se.
„Ne,“ odpověděl Rhyme. „Chci, abys počkala, než dorazí úlomky bomby z toho letadla. Potřebuju tě, abys mi je pomohla analyzovat.“
„Mám jenom hodinu,“ řekla nedůtklivě. „Zapomněl jsi?“
„Budeš muset počkat,“ zamumlal Rhyme a obrátil se na Freda Dellraye: „Co ten střezný dům?“
„Ó, našli jsme flek, co se vám bude moc líbit,“ oslovil agent Percey. „V Manhattanu. Prachy z vašich daní se teda předvedly. Jo, jo. Ten barák se používá jen pro nejfešáctější chráněný svědky.
Jediný problém je, že na hlídání potřebujem chuť z newyorský policie. Někoho, kdo Tanečníka zná a je schopnej ho docenit.“
V tu chvíli Jerry Banks zvedl hlavu a přemýšlel, proč na něj všichni civí. „Co je?“ zeptal se nejprve. „Cože?“ A marně se pokusil uhladit si své nepoddajné esíčko.

X X X

Stephen Kall, který hovořil jako voják a střelil jako voják, ve skutečnosti nikdy vojákem nebyl. Přesto právě Sheile Horowitzová vykládal: „Jsem hrdý na své vojenské založení. Opravdu.“
„Jenže někteří lidé vás za to...“
„Ano,“ skočil jí do řeči. „Někteří lidé vás za to nerespektují. Ale to je jejich problém.“
„Ano, je to jejich problém,“ přizvukovala Sheila.
„Máte to tady hezké.“ Rozhlédl se po brlohu plném zlevněného zboží z hypermarketových nabídek.
„Díky, příteli. Ehm, nedáte, nechcete něco na pít? Ajajaj, zase tu předložku používám špatně. Máma má pravdu. Moc se

dívám na televizi. Jo, jo. Fuj, fuj, fuj.“

O čem to ta kráva mluví?

„Bydlíte tu sama?“ zeptal se s příjemně zvědavým úsměvem.

„Jo, jen já a tenhle sehraný trojlístek. Nevím, proč se schovávají. Hloupoučcí uličníci.“ Sheila nervózně žmolala jemný lem ves.(---???) A když Stephen neodpovídal, zopakovala otázku:

„Tak co?

Něco k pití?“

„Jistě.“

V horním patře lednice zahlédl jedinou láhev vína pokrytou prachem. Schovávala si ji pro tuhle zvláštní příležitost.

Nebo ne? Podle všeho ne. Otevřela dietního Dr. Peppera.

Stephen se odšoural k oknu a vyhlédl ven. Nikde žádná policie. A na zastávku podzemky je to jen přes půl ulice. Byt se nacházel v prvním patře, a i když měla Sheila na zadních oknech mříže, byly odemčené, a Stephen tak mohl v případě potřeby slézt požárním východem a zmizet na Lexington Avenue, která byla neustále plná lidí...

Sheila měla telefon i počítač. Fajn.

Pohlédl na nástěnný kalendář s obrázky andělů. Bylo v něm pár poznámek, ale na tenhle víkend nic.

„Hej, Sheilo, nechtěla byste...“ Zarazil se, zavrtil hlavou a zmlkl.

„Co?“

„No, já... Vím, že je to hloupá otázka, ale... Říkám to takhle na poslední chvíli a vůbec... Jen jsem tak přemýšlel, jestli máte na příštích pár dní něco v plánu.“

Tady opatrně. „No, ehm, měla jsem jet za matkou.“

„Stephen zklamaně protáhl tvář. „To mě mrzí. Víte, mám takový domeček v Cape May...“

„Na pobřeží Jersey!“

„Jo. Pojedu tam, takže...“

„Až si vyzvednete Buddyho.“

Kdo je, sakra, Buddy?

Jo, ta kočka. „Ano. Kdybyste nic neměla, mohli bychom si vyjet spolu.“

„Vy máte...“

„Bude tam moje máma a pár jejích přítelkyň.“

„Jejda. Já vám nevím.“

„Tak co kdybyste zavolala matce a řekla jí, že bude muset přežít víkend bez vás?“

„No..., vlastně nikam volat nemusím. Když se u ní neukážu, nic zvláštního se nestane. Řekla jsem jí, že možná přijdu, možná ne.“

Takže přece jen lhala. Má o víkendu volno. Příštích pár dní ji nebude nikdo postrádat.

Vedle něj vyskočila kočka a vrazila mu do obličeje čumák.

Představoval si, jak se mu po těle rozlézají tisíce červů.

Představoval si, jak lezou Sheile z vlasů. Jak se jí kroutí na prstech. Začal tu ženskou nenávidět. Chtělo se mu křičet.

„Húú, pozdrav našeho nového přítele, Andreo. Líbíte se jí, Same.“

Stephen vstal a začal se rozhlížet po bytě. Nezapomeň, chlapče, pomyslel si. Zabíjet se dá čímkoliv.

Některé věci zabíjejí rychle, jiné pomalu. Ale zabíjejí všechny.

„Poslyšte,“ zeptal se, „neměla byste lepicí pásku?“

„Ehm, na co?“ Horečně přemýšlela. „Na co?“

„Na nástroje, které mám v té tašce. Potřebuju slepit jeden bubínek.“

„Ano, jistě, něco tu mám.“ Odešla do předsíně. „Neustále posílám svým tetám balíčky. A vždycky si koupím novou pásku. Nikdy si nevzpomenu, jestli doma nějakou mám, koupím další a nakonec jich tu mám tuny. No nejsem já hlupáček?“

Stephen neodpovídal, protože právě zkoumal kuchyni a dospěl k závěru, že je to nejlepší vražedná zóna v celém bytě.

„Tady. Rozverně mu hodila kotouč s páskou a on ho instinktivně chytil. Byl rozzuřený, protože mu nedala příležitost nasadit si rukavice. Věděl, že na pásce nechal otisky. Třásl se vzteky, a když viděl, jak se Sheila šklebí a říká: „Hej, dobrý postřeh, příteli,“ jako by před sebou viděl jen obrovského červa, který se kroutil stále blíž a blíž. Položil pásku na zem a nasadil si rukavice.“

„Rukavice? Vám je zima? Poslyšte, příteli, co to...“

Nevšímal si jí, otevřel dveře ledničky a začal z ní vytahovat jídlo.

Splašený úsměv jí začal tuhnout na rtech. „Ehm, vy máte hlad?“

Dále vytahoval věci z přihrádek.

Vyměnili si pohledy a náhle se kdesi hluboko z jejího hrdla ozval chabý výkřik.

Stephen toho vypaseného červa chytil, než se stačil odplazit k vchodovým dveřím.

Rychle, nebo pomalu?

Odvlekl Sheilu zpátky do kuchyně a zamířil k ledničce.

Vedle něj vyskočila kočka a vrazila mu do obličeje čumák.

Představoval si, jak se mu po těle rozlézají tisíce červů.

Předsta—

Chvilé ticha.

HODINA DRUHÁ Z PĚTAČTYŘICETI

7

Po třech.

Percey Clayová, strojní inženýrka s červeným diplomem, certifikovaná mechanika leteckých konstrukcí a energetických zařízení a držitelka veškerých licencí, které mohl Federální úřad pro letectví pilotům udělit, neměla na pověry čas.

Ale když teď seděla v neprůstřelné vestě na zadním sedadle policejního auta, které projíždělo Central Parkem směrem k domu střeženému federální policií, nemohla si nevzpomenout na staré pořekadlo, které pověřiví cestovatelé opakují jako pochmurnou mantru: Nehody přicházejí po třech.

A tragédie taky.

Nejdřív to byl Ed. A teď druhá lapálie, kterou jí mobilním telefonem oznámil Ron Talbot z kanceláře Hudson Air. Seděla stísněná mezi Bitem Halem na jedné straně a mladým detektivem Jerry Banksem na straně druhé. Hlavu měla skloněnou. Hale ji pozoroval, zatímco Banks ostražitě vyhlížel z okna a sledoval automobily, kolenjdoucí a okolní stromy.

„U. S. Medical se rozhodla dát nám ještě jednu šanci,“ začal Talbot znepokojivě sípavým hlasem. Byl to jeden z nejlepších pilotů, jaké kdy Percey poznala, ale letadlo nepilotoval už celá léta s ohledem na své chatrné zdraví. Percey to považovala za úděsně krutý trest za jeho hříchy v podobě alkoholu, cigaret a nadbytku jídla (snad proto, že sama těmto neřestem holdovala). „Chci říct, že oni od té smlouvy můžou odstoupit. Bomby nejsou vyšší moc. Nezbujují nás odpovědnosti za vykonanou práci.“

„Ale ten zítřejší let nám nechají.“

„Jo. Nechají.“

„No tak, Rone,“ vyhrkla. „Nech těch keců a vyklop to hlavní.“

Slyšela, jak si Talbot zapaluje další cigaretu. Když se snažila přestat kouřit, loudila po něm camelky. Talbot byl vždycky celý od kouře. Často si zapomínal vzít čisté šaty a oholit se. A taky neuměl předávat špatné zprávy.

„Jde o Foxtrot Bravo,“ řekl neochotně.

„Co je s ním?“

Learjet 35A s označením N695FB patřil Percey Clayové. Jenže papíry hovořily o něčem jiném. Oficiálně si tohle dvoumotorové letadlo pronajala společnost Clayová-Carney Holding Corporation Two, jejímž stoprocentním vlastníkem byla firma Hudson Air Charters, od společnosti Morgan Air Leasing. Ta si ho zase pronajala od společnosti Transport Solutions Incorporated, což byla dceřiná společnost firmy La Jolla Holding Two se sídlem ve státě Delaware. Tahle komplikovaná úprava byla legální a naprosto běžná s ohledem na skutečnost, že jak letadla, tak letecké katastrofy byly enormně nákladnou záležitostí.

Na Hudson Air Charters ovšem každý věděl, že letoun November šest devět pět Foxtrot Bravo patří Percey Clayové. Strávila v něm tisíce letových hodin. Byl to její mazlíček, její milované dítě.

Během mnoha nocí, kdy byl Ed pryč, ji dokázaly ze samoty vytrhnout jen myšlenky na tohle letadlo. Ve výšce téměř čtrnácti kilometrů dokázalo vyvinout rychlost 460 uzlů — více než 800 kilometrů za hodinu. A Percey z vlastní zkušenosti věděla, že tenhle learjet dokáže létat také výše a rychleji, i když se s tímhle tajemstvím nesvěřovala nikomu v Morgan Air Leasing, La Jolla Holding, Transport Solutions ani na úřadu pro letectví.

Konečně Talbot řekl: „Vybavit ho... bude zřejmě větší problém, než jsem si myslel.“

„Poslouchám.“

„No,“ řekl po chvíli. „Stu odešel.“ Stu Marquard byl jejich hlavní mechanik.

„Cože?“

„Ten hajzl odešel. Vlastně ještě ne tak docela,“ pokračoval Talbot. „Hodil se marod, ale mně to připadalo divný, tak jsem zavolał na pár míst. Odchází k Sikorskymu. Už podepsal smlouvu.“

Percey oněměla úžasem.

Tohle byl velký problém. Lear 35A byl továrně vybaven osmi sedadly pro pasažéry. Jenže aby letadlo vyhovovalo požadavkům pro zásilky U. S. Medical, musela být odstraněna většina sedadel, instalovány nárazuvzdorné přepážky a z generátorů motoru vyvedeny přídavné elektrické zásuvky. To představovalo vážný zásah do elektrických rozvodů a celkové konstrukce letadla.

Stu Marquard byl nejlepší mechanik široko daleko a Edův lear dokázal přestavět za rekordně krátkou dobu. Bez něj si Percey neuměla představit, jak by se jim mohlo podařit připravit Foxtrot Bravo na zítřejší let.

„Co je, Percey?“ zeptal se Hale, když viděl výraz v její tváři.

„Stu odešel,“ zašeptala.

Nechápavě zavrtěl hlavou. „Odkud odešel?“

„Od nás,“ zamumlala. „Dal výpověď. Bude dělat nějaké posrané vrtulníky.“

Hale na ni šokovaně vytřeštil oči. „Dneska?“

Přikývla.

Talbot pokračoval: „On má strach, Percey. Všichni vědí, že to byla bomba. Policie nám nic neřekla, ale všichni vědí, co se stalo.“

Jsou nervózní. Mluvil jsem s Johnem Ringlem...“

„S Johnym?“ Tohohle mladého pilota přijali teprve loni.

„Snad neodchází taky?“

„Jen se ptal, jestli si nedáme na chvíli pauzu. Než se to všechno uklidní.“

„Ne, nedáme si pauzu,“ řekla Percey rozhodně. „Nezrušíme jedinou zakázku. Všechno jde jako obvykle. A jestli se hodí marod ještě někdo další, vyhoď ho.“

„Percey...“

Talbot vypadal neústupně, ale každý ve firmě věděl, že ho utáhne na vařené nudli.

„Dobře,“ vyštěkla, „tak to udělám já.“

„Hele, pokud jde o Foxtrot Bravo, většinu práce můžu zvládnout sám,“ řekl Talbot, který byl rovněž certifikovaným konstrukčním mechanikem.

„Udělej, co se dá. Ale přesto zkus sehnat jiného mechanika,“ odvětila Percey. „Ještě se ti ozvu.“

Zavěšila.

„No to je k nevíře,“ divil se Hale. „Tak on odešel.“ Brit Hale byl absolutně vyvedený z míry.

Zato Percey měla vztek. Lidi opouštěli potápějící se lod — a to byl nejtěžší hřích. Společnost umírala a ona nevěděla, jak ji zachránit.

Při řízení společnosti měla Percey Clayová málo smyslu pro opičárny.

Smysl pro opičárny...

Tenhle výraz poprvé zaslechla, když lítala se stíhačkami.

Zavedl ho jeden námořní letec a měl označovat cosi tajuplného, neuchopitelnou intuici roditelů pilotů, která se nedá naučit.

Pokud jde o létání, pak Percey Clayová rozhodně tenhle smysl nepostrádala. Dokázala letět s jakýmkoliv typem letadla — bez ohledu na to, zda v něm už někdy seděla — za jakýchkoliv povětrnostních podmínek, s přístroji i bez nich, za světla i za tmy. Uměla bezchybně pilotovat letadlo a posadit ho na onom magickém bodu, kam všichni piloti míří — přesně „tisíc za čísly“, tisíc stop za bílým označením přistávací dráhy. Hydroplány, dvojplošníky, herculesy, sedm-tři-sedmičky, MIGy — všude se Percey cítila jako ryba ve vodě.

Jenže tím také smysl pro opičárny Percey Rachael Clayové končil. Rozhodně ho postrádala v rodinných vztazích, o tom nebylo pochyb. Její otec, vychovaný v tabákové společnosti, s ní celá léta odmítal mluvit. A dokonce ji i vydědil, když se dozvěděl, že odešla z jeho alma maten Virginské univerzity, a přihlásila se na leteckou školu při virginské technice. (A to i přes její ujištění, že odchod z univerzity byl tak jako tak nevyhnutelný, protože šest týdnů po zahájení prvního semestru knokautovala prezidentku dívčího klubu poté, co tahle štíhlá blondýnka až příliš hlasitým šepem poznamenala, že „ten malý skřet by se líp vyjímal na hnojárně než na naší univerzitě“.)

A stejně tak se Percey nedostávalo smyslu pro opičárny v otázkách politiky námořnictva. Její účtyhodné letové výkony na velkých tomcatech dost dobře nekorespondovaly s jejím nešťastným zvykem říkat, co si myslí, a to i v záležitostech, o nichž všichni ostatní raději taktně mlčeli.

A také neuměla řídit charterovou společnost, již byla prezidentkou. Nedokázala si vysvětlit, jak může mít Hudson Air tolik zakázek a přitom ustavičně balancovat nad propastí bankrotu. Stejně jako Ed, Brit Hale a ostatní kmenoví piloti i Percey neustále pracovala (jedním z důvodů, proč se vyhýbala zavedeným aerolinkám, bylo slabomyslné ustanovení úřadu pro letectví, podle něhož nesměli piloti aerolinií nalétat více než osmdesát hodin měsíčně). Proč tedy byli pořád na dně? Nebýt okouzujícího Eda a jeho schopnosti přitáhnout klienty, bručounského Rona Talbota a jeho umění snížit náklady a uhrát to s věřiteli, nikdy by nepřežili poslední dva roky.

Minulý měsíc se už společnost málem potopila, ale pak se Edovi podařilo podepsat kontrakt s U. S. Medical. Tenhle řetězec nemocnic vydělával ohromující sumy peněz na transplantacích, které — jak se Percey dozvěděla — se zdaleka neomezovaly jen na srdce a ledviny. Největším problémem bylo doručit rádcovský orgán příslušnému příjemci během několika hodin po jeho získání. Orgány se často přepravovaly komerčními leteckými linkami (kde se vozily v chladničkách v kokpitu), ale jejich přeprava se musela řídit letovými řády a letovými trasami aerolinek.

Společnost Hudson Air tato omezení neměla a dokonce souhlasila, že pro U. S. Medical uvolní jedno letadlo. To mělo létat proti směru hodinových ručiček po okružní trase mezi východním pobřežím a americkým Středozápadem a podle potřeby rozvážet orgány na šest až osm středisek U. S. Medical. Včasnost dodávky byla zaručena. Pokud šlo o déšť, sníh, vítr, povětrnostní podmínky, musely být aspoň na hranici únosnosti. Když bylo letiště otevřené a létání povoleno, Hudson Air doručila zásilku včas.

První měsíc měl být zkušebním obdobím. Pokud bude všechno klapat, dojde k podepsání osmnáctiměsíční smlouvy, která se stane páteří záchrany společnosti Hudson Air.

Ron podle všeho okouzлил klienta natolik, že dostal ještě jednu šanci, ale pokud Foxtrot Bravo nebude připraven na zítřejší let...

Na tuhle možnost nechtěla Percey ani pomyslet.

Když policejní auto projíždělo Central Parkem, vyhlédla Percey Clayová z okna a pozorovala kvetoucí jarní přírodu. Ed park miloval a často sem chodil běhat. Dvakrát oběhl vodní nádrž a vrátil se domů celý umolousaný, s pramínky šedivějících vlasů v obličejí. A já? pomyslela si Percey a smutně se nad sebou usmála. Když Ed přiběhl, našel ji doma, jak studuje navigační záznamník nebo složitou příručku k turboventilátoru; někdy přitom kouřila, jindy popíjela Wild Turkey. Ed se pak zašklebil, štouchl ji prstem do žeber a zeptal se, jestli zvládne ještě nějakou jinou nezdravou věc. A zatímco se oba smáli, tajně jí upil ze sklenice.

Vzpomínala, jak si ji pak přitáhl k sobě a políbil ji na ramena.

Když se milovali, právě na tohle místo si pokládal hlavu.

Vzepjal se, zatal jí prsty do kůže a Percey Clayová věděla, že právě tam, na místě, kde se její krk rozšiřuje v jemná ramena, i když možná pouze tam, je nádherná.

Ed...

Všechny ty večerní hvězdy...

Do očí se jí nahrnuly slzy, a tak pohlédla nahoru na šedivou oblohu. Nebe vypadalo zlověstně. Dolní pásmo mračen odhadla Percey na sto padesát metrů, vítr na 090 při osmi metrech za sekundu. Proměnlivo. Zavrtěla se v sedadle. Na

předloktí ji svíraly silné prsty Brita Halea. Jerry Banks cosi říkal, ale ona ho neposlouchala. Percey Clayová dospěla k rozhodnutí. Znovu vytáhla mobilní telefon.

HODINA TŘETÍ Z PĚTAČTYŘICETI

8

Ozvalo se zakvílení sirény.

Lincoln Rhyme čekal, že uslyší Dopplerův efekt, až kolem něj vozidlo projede, ale siréna přímo před vchodem jeho domu krátce zaúpěla a umlkla. O chvíli později přivedl Thom do laboratoře v přízemí mladého muže. Příslušník policie státu Illinois měl na hlavě elegantního ježka a jeho modrá uniforma možná byla bez poskvrnky, když si ji včera oblékal, ale nyní byla pomačkaná a pokrytá sazemi a blátem. Muž si zřejmě přejel po tváři holicím strojkem, ale podařilo se mu udělat jen pár sotva znatelných záseků v temném strništi, které kontrastovalo s jeho jemnými žlutými vlasy. Nesl dvě velké plátěné brašny a hnědou složku a Rytme ho viděl raději než kohokoliv jiného za celý poslední týden.

„Bomba!“ zaječel. „Je tu bomba!“

Policista překvapený podivným shromážděním strážců zákona asi sám netušil, co se děje, když mu Cooper prudce vytrhl brašny, Sellitto naškrábal podpis na příjmu a evidenční kartu a vrazil mu je zpátky do ruky. „Díky a nashle,“ vydechl a otočil se zpátky ke stolu.

Thom se zdvořile usmál a vyprovodil policistu z místnosti.

„No tak, Sachsová!“ volal Rhyme. „Proč tu jen tak bloumáš? Co tam máme?“

Sachsová se chladně usmála a přešla ke Cooperově stolu, kde právě Cooper opatrně vykládal obsah brašen.

Co to s ní dnes je? pomyslel si Rhyme. Hodina je na prohledání místa činu spousta času, pokud jí jde o tohle. Měl rád, když byla uštěpačná. Sám byl v tomhle přeborník. „Hele, Thome, pomoz nám trochu. Tabuli. Potřebujem seznam důkazů. Udělej nám pár tabulek. První hlavička: „Em čé jedna.““

„Em čé?“

„Místo činu,“ vyštěkl Rhyme. „Co jiného by to mohlo být? Em čé jedna, Chicago.“

Při minulém případě použil Rhyme jako tabulku důkazních profilů zadní stranu měkkého plakátu Metropolitního muzea. Ted' šel ovšem s dobou — na stěně viselo několik velkých tabulí vydávajících vůni, která ho unášela zpátky do školních dní prožitých na Středozápadě, kdy žil technickými předměty a nesnášel krasopis a angličtinu.

Thom vrhl na šéfa rozhořčený pohled, sebral křidu, oprášil si dokonalou kravatu a perfektně nažehlené kalhoty a začal psát.

„Tak co tam máme, Mele? Sachsová, pomoz mu.“

Začali z brašen vytahovat plastické pytlíky a skleničky s popelem, kousky kovu, vláken a úlomky plastických hmot a všechno pokládali na porcelánové misky. Policisté, kteří prohledávali místo činu — tedy pokud se mohli rovnat s muži a ženami, které si vycvičil Rhyme —, použili válečkové magnety, velké vysavače a řadu jemných sít, aby vypátrali úlomky po výbuchu.

Rhyme byl odborník na většinu oblastí soudní kriminalistiky, ale na bomby byl extratřída. Nijak zvlášť se o tuhle oblast nezajímal, ovšem jen do doby, než Tanečník zanechal v odpadkovém koši kanceláře na Wall Streetu malý balíček, který zabil dva jeho techniky. V tu chvíli si Rhyme představoval, že se o výbušninách naučí všechno, co bude moci. Byl dokonce na stáži v Jednotce pro výbušniny, jedné z nejmenších, ale nejlitnějších jednotek FBI, která se skládala ze čtrnácti agentů a techniků. Úkolem jednotky nebylo hledat a zneškodňovat IEZ — improvizovaná explozivní zařízení, jak se bomby v kriminalistické branži označují —, nýbrž analyzovat výbušniny a místa výbuchu a sledovat a rozčleňovat výrobce a jejich žáky (výroba bomb byla v jistých kruzích pokládána za umění a žáci se snažili, seč mohli, aby odkoukali technologické postupy svých slavných učitelů).

Sachsová nakoukla do sáček. „To se ta bomba sama nezničí?“

„Nic se nikdy samo úplně nezničí, Sachsová. Pamatuji si to,“ poučoval Rhyme, ale když přijel blíž a prohlédl si sáčky, připustil:

„Tohle bude zlý. Vidiš ty úlomky? Tu hromádku hliníku nalevo? Kov není ohnutý, ale roztržštěný. Což znamená, že zařízení mělo vysokou brizanci.“

„Vysokou co?“ zeptal se Sellitto.

„Brizanci,“ zopakoval Rhyme. „Detonační rychlost. Ale i tak šedesát až devadesát procent bomby výbuch přežije.“

Výbušnina samozřejmě ne. Jenže ta se dá určit podle zbytků, kterých na bombě vždycky dost zůstane. No jo, čeká nás na tom spousta práce.“

„Spousta?“ odfrkl si Dellray. „Tohle je jako skládat rozmlácený zrcadlo.“

„Jenže my ho nebudeme skládat, Frede,“ řekl Rhyme pohotově.

„My musíme jen čapnout toho hajzla, který ho shodil ze stěny.“ Přijel blíž ke stolu. „Tak jak to vypadá, Mele? Vidím baterii, vidím drátek, vidím časový spínač. Co dál? Co třeba kousky tašky nebo obalu?“

Obyčejné kufrы už usvědčily více atentátníků než všechny časovače a detonátory. Moc se o tom nemluví, ale aerolinky často předávají nevyzvednutá zavazadla FBI, která je pak vyhazují do povětří, aby simulovala výbuch a poskytla kriminalistům potřebné standardy. Po výbuchu na palubě letadla Pan Am nad Lockerbie dokázala FBI identifikovat atentátníky ne podle výbušniny samotné, ale podle rádia značky Toshiba, kufříku značky Samsonite, v němž rádio leželo, a podle oblečení v kufříku.

Zjistilo se totiž, že oblečení pochází z jistého obchodu v maltské Sliemě, jehož majitel identifikoval agenta libyjské rozvědky jako člověka, který u něj oblečení koupil.

Cooper však zavrtěl hlavou. „Kolem místa detonace se nacházely jen komponenty bomby.“

„Takže bomba nebyla v kufříku ani v letecké brašně,“ uvažoval Rhyme. „Zajímavé. Jak ji teda, ksakru, dostal na palubu? Kam ji umístil? Lone, přečti mi zprávu z Chicaga.“

„Přesné místo výbuchu lze těžko stanovit,“ četl Sellitto, „vzhledem k rozsáhlému požáru a poškození letadla. Zařízení bylo zřejmě umístěno dole za kokpitem.“

„Dole za kokpitem. Zajímalo by mě, jestli je tam nákladový prostor. Možná...“ Rhyme ztichl. Otáčel hlavou sem a tam a zíral na sáčky s důkazy. „Počkejte, počkejte!“ vykřikl. „Mele, ukaž mi tamty kousky kovu. Třetí pytlík zleva. Ty hliníkové. Strč je pod mikroskop.“

Cooper připojil videovýstup svého mikroskopu k Rhymovu počítači. Co viděl Cooper, mohl vidět i Rhyme. Technik pak začal pokládat vzorky miniaturních úlomků na sklíčka a strkat je pod mikroskop.

O chvíli později Rhyme nařídil: „Kurzor dolů. Dvakrát kliknout.“

Obraz na monitoru se zvětšil.

„Tady, podívejte! Vnější plášť letadla je zkroucený dovnitř.“

„Dovnitř?“ zeptala se Sachsová. „Chceš říct, že bomba byla venku?“

„Jo, myslím, že jo. Co ty na to, Mele?“

„Máš pravdu. Všechny vyleštěné nýty jsou zahnuté dovnitř. Určitě byla venku.“

„Že by raketa?“ zeptal se Dellray. „Střela země-vzdoušek?“

Sellitto nakoukl do zprávy a řekl: „Radar nezachytil nic, co by odpovídalo střele.“

Rhyme zavrtěl hlavou. „Ne, všechno ukazuje na bombu.“

„Ale venku?“ divil se Sellitto. „O tom jsem nikdy neslyšel.“

„To by vysvětlovalo tohle,“ ozval se Cooper. Vyzbrojen zvětšovacími brýlemi a keramickou sondou prohlížel jednotlivé kousky kovu se stejnou rychlostí, s jakou kovboj počítá stádo.

„Úlomky železnatého kovu. Magnety. Na hliníkovém plášti by nedržely, jenže je pod ním ocel. A taky tu mám kousky epoxidové pryskyřice. Připevnil bombu na plášť magnety a držel ji tak dlouho, dokud lepidlo neztvrdlo.“

„A koukněte na stopy nárazových vln v lepidle,“ podotkl Rhyme. „Lepidlo nebylo úplně ztvrdlé, takže musel bombu instalovat krátce před odletem.“

„Dá se zjistit značka lepidla?“

„Ne. Tahle směs je všeobecně rozšířená. Dá se to koupit všude.“

„Můžeme doufat v nějaké otisky? Chci slyšet pravdu, Mele.“

Cooper se místo odpovědi chabě a skepticky usmál. Přesto však ledabyle uchopil tyčinku s polarizovaným světlem a zběžně úlomky projel. Kromě zbytků po výbuchu však nebylo vidět nic.

„Ani řuk.“

„Chci si k tomu čichnout,“ řekl Rhyme.

„Čichnout?“ zeptala se Sachsová.

„Při téhle brizanci víme, že jde o trhavinu. Chci vědět přesně, o jaký druh.“

Mnozí atentátníci používali výbušniny — látky, které rychle hoří, ale pokud nejsou uzavřeny řekněme v trubce nebo krabici, pak samy o sobě neexplodují. Nejznámější takovou výbušninou je střelný prach. Naproti tomu trhaviny jako TNT nebo plastické trhaviny detonují i v přirozeném stavu a není třeba je nikam uzavírat. Jsou drahé a dají se těžko sehnat. Takže druh a zdroj trhaviny může o atentátníkovi mnohé napovědět.

Sachsová odnesla jeden sáček k Rhymovu vozíku a otevřela ho. Rhyme si přičichl.

„RDX,“ prohlásil bez váhání.

„Odpovídá to brizanci,“ řekl Cooper. „Myslíš cé trojku, nebo cé čtyřku?“ RDX bylo hlavní složkou obou těchto plastických trhavin. Ty byly určeny výhradně pro vojenské použití a civilisté je vlastnit nesměli.

„Cé trojku ne,“ řekl Rhyme a znovu si k výbušnině přičichl, jako by šlo o výběrové Bordeaux. „Nic sladkého necítím... Ale nejsem si jistý. Voní to nějak podivně... Cítím něco jiného... Sjed' to na chromatografu, Mele.“

Technik projel vzorek plynovým chromatografem a hmotnostním spektrometrem. Tenhle přístroj izoloval a identifikoval jednotlivé prvky v sloučeninách. Dokázal analyzovat vzorky o hmotnosti pouhé miliontiny gramu, a jakmile určil jejich složení, porovnal tuto informaci s databází a v mnoha případech dokázal ihned stanovit název značky výrobku.

Cooper si prohlédl výsledky. „Máš pravdu, Lincolne. Je to RDX. A taky je tam olej. A taky — to je zvláštní — škrob...“

„Škrob!“ vykřikl Rhyme. „Tak tohle jsem cítil. Je tam hlinková moučka...“

Cooper se zasmál, když se právě tato slova objevila na obrazovce počítače. „Jak to víš?“

„Protože je to vojenský dynamit.“

„Vždyt tam není žádný nitroglycerin,“ protestoval Cooper.

Nitroglycerin je aktivní složkou dynamitu.

„Ne, ne, to není skutečný dynamit,“ prohlásil Rhyme. „Je to směs RDX, TNT, motorového oleje a hlinkové moučky. Moc často se to nevidí.“

„Říkáš vojenský?“ ozval se Sellitto. „To by ukazovalo na Hansena.“

„To teda jo.“

Cooper připevnil vzorky na podkladovou plochu mikroskopu.

Ve stejnou chvíli se na obrazovce Rhymova počítače objevil obrázek. Kousky vláken, drátky, úlomky, štěpiny, prach. Rhyme si vzpomněl na podobný obrázek, který viděl před lety, ovšem za zcela jiných okolností. Díval se tehdy do těžkého mosazného kaleidoskopu, který koupil své přítelkyni k narozeninám. Claire Trillingová byla nádherná a měla vkus.

Rytme objevil kaleidoskop v jednom obchodě v SoHo. Oba pak celou noc popíjeli a snažili se uhádnout, jaké exotické krystaly nebo drahokamy vytvářejí tak úžasné obrazce v kukátku. Nakonec Claire, která se taky snažila přijít hned

všemu na kloub, odšroubovala dno trubice a vysypala její obsah na stůl. Museli se zasmát. Byly tam obyčejné kousky kovu, dřevěné hobliny, zlomená svorka, roztrhané útržky Zlatých stránek a připínáčky.

Rhyme zaplašil vzpomínky a soustředil se na předměty na obrazovce: útržek voskovaného konopného papíru, ve kterém byl zřejmě dynamit zabalen. Rajónová a bavlněná vlákna z detonační šňůry, kterou Tanečník ovázal kolem dynamitu a z níž se vlákna odtřepila dříve, než se stačila spéct. Hliníkový úlomek a drobný barevný drát z elektrické roznětky. Další drát a kus uhlíku z baterie.

„Časovač!“ zvolal Rhyme. „Chci vidět časovač.“

Cooper sebral ze stolu malý plastický sáček.

Uvnitř se nacházelo tiché a chladné srdce celé bomby.

Rhyme byl překvapen, že časovač je v téměř dokonalém stavu.

Tak vidíš, první kiks, vzkázal Rhyme v duchu Tanečníkovi.

Většina atentátníků obalí výbušninu kolem detonačního systému, aby zničila stopy. Tanečník však umístil časovač nešťastně za silný ocelový okraj kovového krytu, který ukrýval bombu, a okraj tak časovač uchránil před výbuchem. Rhyma bodlo v krku, jak se natahoval, aby viděl na ohnutý ciferník.

Cooper zařízení prozkoumal. „Mám číslo modelu a výrobce.“

„Projed všechno esdévěčkem.“

Srovnávací databáze výbušnin FBI byla nejrozsáhlejší databází výbušných látek na světě. Obsahovala informace o všech bombách ohlášených ve Spojených státech a u mnoha z nich i hmatatelné fyzické vzorky. Některé položky téhle sbírky byly cennými starožitnostmi, které sahaly až kamsi do dvacátých let.

Cooper cosi vytřel do klávesnice. O pět vteřin později jeho modem zapískal a zapraskal.

A za dalších pár okamžiků přišly výsledky.

„Je to špatné,“ řekl proplešatělý Cooper a lehce se zašklebil, což byl největší projev emocí, který kdy ze sebe dostal.

„Žádný konkrétní profil neodpovídá téhle bombě.“

Téměř všichni atentátníci upadnou při výrobě svých zařízení do jistého stereotypu — naučí se určitou technologii a pak se jí zuby nehty drží. (Ostatně vzhledem k povaze jejich výrobků asi ani není příliš radno přehnaně experimentovat.) Pokud by tedy některé komponenty Tanečnickovy bomby odpovídaly nějaké dřívější výbušnině řekněme na Floridě nebo v Kalifornii, pak by se vyšetřovatelům dost možná podařilo shromáždit veškeré další stopy z těchto míst činu a ty by zase mohly vést k odhalení současného pobytu pachatele. Existovalo jednoduché pravidlo, že pokud mají dvě bomby společné alespoň čtyři charakteristické znaky — například pájené vedení namísto pásky nebo analogový časovač namísto digitálního —, pak je zřejmě vyrobila stejná osoba nebo někdo pod jejím dohledem. Jenže Tanečnickova bomba před lety na Wall Streetu se od téhle zásadně lišila. Rhyme ovšem věděl, že tato bomba měla sloužit zcela jinému účelu. Tehdy bylo úkolem překazit vyšetřování na místě činu; dnes šlo o sestřelení velkého letadla ze vzduchu. A pokud Rhyme o Tanečnickovi něco věděl, tak to byla skutečnost, že Tanečník používá nástroje přesně podle typu práce.

„Nějaký problém?“ zeptal se Rhyme, když se podíval na Cooperův obličej upřený na obrazovku počítače.

„Časovač.“

Rhyme si povzdechl. Bylo mu to jasné. „Kolik miliard se jich vyrábí?“

„Jen společnost Daiwana v Soulu jich loni prodala sto čtyřicet dva tisíc. Do maloobchodů, jiným výrobcům a licenčním partnerům. Nemají žádný kódovací systém, podle kterého by se dalo poznat, kam je odeslali.“

„No to je skvělé. Prostě skvělé.“

Cooper se opět zadíval na obrazovku. „Hm. Hochy z esdévěčka prý naše výbušnina velmi zaujala a doufají, že si ji budou moct zařadit do databáze.“

„Jo, nic důležitějšího nemáme na práci,“ zabručel Rhyme. Náhle se mu křečovitě stáhly svaly na ramenou a on se musel zapřít o opěrku vozíku. Několik minut zhluboka dýchal, dokud téměř nesnesitelná bolest neustoupila a pak zcela nevymizela.

Sachsová, která si toho jako jediná všimla, k Rhymovi vyrazila, ale on jen zavrtěl hlavou a řekl: „Kolik drátů jsi rozeznal, Mele?“

„Zdá se, že jen dva.“

„Jsou multikanálové, nebo z optických vláken?“

„Ne. Je to obyčejná telefonní linka.“

„Žádné bočníky?“

„Ne.“

Bočník je zvláštní kabel, který zajišťuje kontakt i v případě, že někdo ve snaze zneškodnit bombu přestřihne drát vedoucí k baterii nebo k časovému spínači. Všechny moderní bomby mají bočníkový mechanismus.

„No,“ ozval se Sellitto, „tak to je dobrá zpráva, ne? To znamená, že chlapec je nepozorný.“

Rhyme si ovšem myslel pravý opak. „Nevěř tomu, Lone. Jediný význam bočníku je ztížit zneškodnění bomby. Pokud ho nepoužil, pak si byl zřejmě absolutně jistý, že bombu nikdo nenajde a že vybuchne přesně, jak plánoval — ve vzduchu.“

„Co tohleto?“ ozval se Dellray a pohrdlivě přejel pohledem jednotlivé součásti bomby. „S jakýma týpkama se ten chlap musel sčuchnout, aby něco takovýhleho vyrobil? Mám schopný informátory, co se znají s dodavateli.“

Také Fred Dellray se toho o bombách dozvěděl více, než kdy zamýšlel. Jeho dávný přítel a kolega Toby Doolittle se nacházel v přízemí federální budovy v Oklahoma City právě ve chvíli, kdy tam před několika lety vybuchla bomba vyrobená z průmyslového hnojiva. Toby byl na místě mrtev.

Rhyme zavrtěl hlavou. „Všechny tyhle věci běžně seženeš v krámě, Frede. Až na výbušninu a detonační šňůru. Ty mu

zřejmě dodal Hansen. „Projel kolem stolu ke kusu ocelového krytu zkrouceného jako zmuchlaný papír a dlouze si ho prohlížel.

Pak se narovnal a pohlédl na strop. „Proč ji dával ven?“ uvažoval. „Percey říkala, že všude kolem byla pořád spousta lidí.

A neobejde snad každý pilot před startem letadlo, aby se podíval na kola a všechno ostatní?“

„Myslím, že jo,“ řekl Sellitto.

„Tak proč si Ed Carney ani druhý pilot té bomby nevšimli?“

„Protože,“ vyhrkla náhle Sachsová, „protože Tanečník ji tam nemohl umístit, dokud si nebyl jistý, kdo s letadlem poletí.“

Rhyme se k ní otočil. „To je ono, Sachsová! Byl tam a všechno sledoval. A když viděl vejít do letadla Carneyho, věděl, že má alespoň jednu obět. A tak někam tu bombu těsně před startem připevnil. A ty musíš zjistit jak, Sachsová. A prohledat to tam. Radši už běž.“

„Mám na to jen hodinu — no, teď už miň,“ řekla chladně Amélie a vyrazila ke dveřím.

„A ještě něco,“ řekl Rhyme.

Zarazila se.

„Tanečník je trochu jiný než všichni ostatní, na kterých jsi dotedka pracovala.“ Jak jí to jen vysvětlit? „To, co vidíš, u něj nemusí nutně odpovídat skutečnosti.“

Zvednutím obočí mu naznačila, aby přešel k věci.

„On už na tom letišti pravděpodobně není. Ale jestli uvidíš, že proti tobě někdo vyráží..., klidně střilej první.“

„Cože?“ zasmála se.

„Nejdřív myslí na sebe a pak teprve na místo činu.“

„Dělám jenom ohledání,“ odvětila a prošla dveřmi. „O mě se zajímat nebude.“

„Amélie, poslouchej...“

Ale slyšel už jen její slábnoucí kroky. Tuhle melodii dobře znal: duté dunění na dubových schodech, tlumené kroky po orientálním koberci a pak pleskáva chůze po mramoru u vchodu. A nakonec závěrečný akord — tiché zaklapnutí hlavních dveří.

HODINA TŘETÍ Z PĚTAČTYŘICETI

9

Nejlepší voják je trpělivý voják.

Budu si to pamatovat, pane.

Stephen Kall seděl za stolem v Sheilině kuchyni, přemýšlel, jak moc nenávidí Essie — tu prašivou kočku nebo co to, sakra, bylo —, a poslouchal dlouhý rozhovor nahraný na svém magnetofonu.

Nejdřív se rozhodl, že kočky najde a zabije, ale pak si všiml, že ty potvory občas odporně zakňourají. A jestli jsou sousedi na tohle kvílení zvyklí, mohlo by jim být nápadné, že se z bytu Sheily Horowitzové náhle neozývá žádný zvuk.

Trpělivost... Sledoval, jak se přetáčí kazeta. A poslouchal. O dvacet minut později zaslechl na pásku to, co doufal zaslechnout. Usmál se. Výborně. Složil svůj Model 40 do pouzdra od kytary hladkého jako nemluvně a přistoupil k ledničce.

Pokýval hlavou. Zvuky ustaly a lednička se už netřásla. Pociťil lehkou úlevu; už si nepřipadal tak odporně. Pomyslel na červa uvnitř ledničky, tichého a studeného. Teď už může odejít. Sebral batoh a opustil tmavý byt i s jeho zaprášenou lahví vína, pronikavým kočičím pižmem a miliony nechutných červů.

XXX

Do přírody.

Amélie Sachsová se hnala tunelem jarních stromů, skal po jedné straně a srázem po straně druhé. Všude bujela zeleň a zlaté květy forzátií.

Sachsová byla městské děvče, které se narodilo v Brooklynské všeobecné nemocnici a v téhle čtvrti strávilo celý život.

Přírodu pro ni představovala nedělní vycházka do parku nebo poslední zalesněné plochy na Long Islandu, kam se

kdysi ukrývala se svým černým dodgem Chargerem před zraky dopravních policistů, kteří číhali na ni i ostatní amatérské automobilové závodníky.

Nyní za volantem vozidla rychlého nasazení — stejnu určeného k ohledávání místa činu — dupla na plyn, strhla řízení doleva a projela kolem dodávky, na jejímž zadním skle byl vzhůru nohama přísavkami připevněn kocour Garfield.

Zabočila a dostala se hluboko na území westchesterského okrsku.

Zvedla ruku z volantu, bezděky si prohrábla vlasy a podrbala se. Pak znovu sevřela umělohmotný volant véerenka, šlápla na plyn a vyrazila do předměstské krajiny plné řadových obchůdků, chátrajících průmyslových objektů a restaurací s rychlým občerstvením.

Myslela na bomby, na Percey Clayovou. A na Lincolna Rhyma. Dnes na něm bylo něco zvláštního. Něco podstatného. Pracovali spolu už rok — od doby, kdy jí rozmluvil vytoužené místo v oddělení pro styk s veřejností a přinutil ji,

aby mu pomohla chytit masového únosce. V té době Sachsová prožívala těžké období — rozpadl se jí milostný vztah a korupční skandál na oddělení ji rozčaroval tak, že chtěla odejít úplně. Jenže Rhyme ji nepustil. Prostě nepustil. I když to

byl pouhý civilní poradce, postaral se o její přeložení na oddělení pro vyšetřování místa činu.

Nejdřív protestovala, ale záhy svůj předstíraný odpor vzdala; ve skutečnosti se totiž do téhle práce zamilovala. A milovala také spolupráci s Rhymem, jehož geniální důvtip člověka zároveň rozveseloval, zastrašoval a — i když by to Sachsová nikomu nepřiznala — byl i zatraceně sexy.

Což ovšem neznamenalo, že se Sachsová v Rhymovi dokonale vyznala. Lincoln Rhyme měl spoustu tajností a zdaleka

se jí nesvěřoval se vším.

Klidně střílel první...

Co to mělo znamenat? Policista nikdy nesměl na místě činu použít zbraň, pokud to nebylo absolutně nezbytné. Jediný výstřel by místo činu kontaminoval uhlíkem, sírou, rtutí, antimonem, olovem, mědí a arzenem a výstřel i zpětný ráz by zničily životně důležité stopové důkazy. Sám Rhyme jí vyprávěl, že když jednou musel na místě činu zastřelit skrývajícího se pachatele, nejvíce ho mrzelo, že výstřel zničí značnou část důkazů. (A když Sachsová v naději, že konečně Rhyma trumfla, vítězoslavně prohlásila: „Co na tom záleží, Rhyme? Vždyť jsi toho pachatele dostal, ne?“ Rhyme jen hořce poznamenal: „A co když měl společníky, ha? Co pak?“)

Čím se tedy Tanečník lišil od ostatních pachatelů — kromě přihlouplého jména a skutečnosti, že se zdál být o chlup chytřejší než klasický mafián nebo zabiják západního střihu?

A projít za jednu hodinu místo činu o velikosti hangáru? Sachsově připadalo, že to Rhyme udělal jen jako laskavost Percey. Což k němu ovšem vůbec nesedělo. Rhyme by klidně nechal místo činu uzavřené několik dní, kdyby to pokládal za nezbytné.

Jedna otázka plodila druhou a Amélie Sachsová neměla nezodpovězené otázky ráda.

Jenže na spekulace teď nebyl čas. Otočila volantem véerenka a zahrnula na širokou příjezdovou cestu k regionálnímu letišti Mamaroneck. Bylo to frekventované místo, zasazené do lesnaté oblasti westchesterského okrsku severně od Manhattanu. Velké aerolinky tady měly své přidružené společnosti, které jim zajišťovaly údržbu a opravy — United Express, American Eagle —, ale většina zde zaparkovaných letadel patřila podnikům. Všechny byly neoznačené — zřejmě z bezpečnostních důvodů, pomyslela si Sachsová.

U vjezdu stálo několik státních policistů, kteří kontrolovali průkazy totožnosti. Když k nim přijela, prohlédli si ji hned dvakrát — nádherná rusovláska v modrých džínách, kožené bundě a kšiltovce Mets za volantem vozidla rychlého nasazení newyorské policie se nevidí každý den. Pokynul jí, aby vjela dovnitř. Sledovala značky k sídlu společnosti Hudson Air a na konci řady terminálů komerčních aerolinií spatřila malou budovu ze škvárobetonových tvárnic.

Zaparkovala před budovou a vyskočila z dodávky. Představila se dvěma policistům, kteří hlídali hangár a elegantní stříbrné letadlo zaparkované uvnitř něj. S potěšením vzala na vědomí, že místní policisté rozvinuli kolem hangáru policejní pásku a před hangár postavili zátarasy, aby zabezpečili místo činu.

Velikost hangáru ji však naplnila zděšením.

Na tohleto hodinu? Vždyť tady bych mohla strávit celý den!

Tisícere díky, Rhyme.

Pospíchala do kanceláře.

Uvnitř stálo v hloučkách asi deset mužů a žen, někteří v obleku, jiní v montérkách. Většině mohlo být něco mezi dvaceti a čtyřiceti. Sachsová měla dojem, že až do věřejška to byl kolektiv mladých zapálených nadšenců. Dnes jejich obličeje prozrazovaly společně sdílený smutek, který je činil staršími.

„Je tu někde pan Ron Talbot?“ zeptala se a ukázala stříbrný odznak policie.

Nejstarší osoba v místnosti — asi padesátiletá žena v nevkusném kostýmu a s natočenými a nalakovanými vlasy — vstala a přistoupila k Sachsově. „Já jsem Sally Anne McCayová,“ řekla.

„Vedoucí kanceláře. Jak se daří Percey?“

„Je v pořádku,“ odpověděla Sachsová opatrně. „Kde je pan Talbot?“

Ze dveří kanceláře vyšla tmavovlasá třicátnice v pomačkaných modrých šatech a položila Sally Anne ruku kolem ramen. Starší žena jí ruku stiskla. „Jsi v pořádku, Lauren?“

Lauren otočila na Sachsovou odulou tvář staženou hrůzou a zeptala se: „Už vědí, co se stalo?“

„Výšetřování je teprve na počátku... Pan Talbot...?“

Sally Anne si otřela slzy a pohledem ukázala na kancelář v rohu. Sachsová vešla do dveří. Uvnitř seděl mrzutý muž se strništěm na bradě a neučesanými prošedivělými vlasy. Studoval nějaké počítačové výstupy a ztěžka oddechoval. Po chvíli vzhledl a na tváři se mu objevil zasmušilý výraz. Zdálo se, že také plakal.

„Jmenuji se Sachsová,“ řekla Amélie. „Pracuji pro newyorskou policii.“

Muž přikývl. „Už ho máte?“ zeptal se a vyhlédl z okna, jako by čekal, že se venku objeví Carneyho duch. Otočil se k Sachsově.

„Máte vraha?“

„Sledujeme několik stop.“ Jako policistka druhé generace ovládala Amélie Sachsová umění vyhnout se odpovědi na jedničku.

Ve dveřích kanceláře se objevila Lauren. „Nemůžu uvěřit, že už není mezi námi,“ zavzlykala s panikou v hlase. „Kdo mohl něco takového udělat? Kdo?“

Jako pochůzkářka se Sachsová nevyhnula ani oznamování špatných zpráv rodinám pozůstalých. Nikdy si však nezvykla na zoufalství v hlasech přátel a příbuzných obětí.

„Lauren.“ Sally Anne vzala kolegyni kolem ramen. „Jedte domů, Lauren.“

„Ne! Já nechci jet domů. Chci vědět, kdo to udělal! Ach, Ede...“

Sachsová vstoupila dál do Talbotovy kanceláře a řekla:

„Potřebuji vaši pomoc. Zdá se, že vrah umístil bombu na plášť letadla někde pod kokpitem. Potřebuji zjistit kde.“

„Na plášť?“ zamračil se Talbot. „Jak?“

„Pomocí magnetu a lepidla. Lepidlo nebylo v době výbuchu dokonale zaschlé, takže to musel udělat krátce před startem.“

Talbot přikývl. „Udělám, co budu moci. Jistě.“

Sachsová si připnula k pasu vysílačku. „Spojím se se svým šéfem. Je v Manhattanu. Položíme vám několik otázek.“

Zapojila vysílačku a nasadila si sluchátka s mikrofonem.

„Už jsem tady, Rhyme. Slyšíš mě?“

I když byli naladěni na oficiální frekvenci pro zvláštní operace a podle instrukcí oddělení pro komunikace tedy spolu měli mluvit pomocí přesně stanovených policejních šifer, Sachsová s Rhymem se jen zřídkakdy obtěžovali s úřední hatmatilkou. A nedělali to ani teď. Ve sluchátkách se ozval chraplavý Rhymův hlas, který musel proletět přes bůhvíkolik družic. „Slyším tě. Že ti to ale trvalo.“

„Nezačinej, Rhyme,“ řekla Sachsová a obrátila se k Talbotovi.

„Kde bylo letadlo před startem? Tak hodinu, hodinu a čtvrt.“

„V hangáru,“ řekl Talbot.

„Myslíte, že se tam k němu pachatel mohl dostat? Po té... Jak tomu říkáte, když pilot obejde letadlo?“

„Po prohlídce. Myslím, že je to možné.“

„Jenže tam byli pořád nějací lidé,“ ozvala se Lauren. Záchvat pláče ji už přešel a Lauren si otírala tvář. Vypadala teď klidněji a namísto zoufalství se jí v očích objevilo odhodlání.

„Kdo jste, prosím?“

„Lauren Simonsová.“

„Lauren je asistentka vedoucího provozu,“ řekl Talbot. „Pracuje se mnou.“

Lauren pokračovala: „Pracovali jsme se Stuem, naším hlavním mechanikem — tedy naším bývalým hlavním mechanikem — na vybavování letadla a pracovali jsme bez přestávky. Všimli bychom si každého, kdo by se v blízkosti letadla pohyboval.“

„To znamená,“ řekla Sachsová, „že pachatel musel bombu instalovat, až když letadlo opustilo hangár.“

„Popořádku!“ zachrčel ve sluchátkách Rhymův hlas. „Kde bylo letadlo od okamžiku opuštění hangáru až do odletu?“

Sachsová předala otázku a Talbot s Lauren ji odvedli do konferenční místnosti. Místnost byla přeplněná různými tabulkami, letovými rozpisy, stovkami knih, záznamníků a stohy papírů.

Lauren rozvinula velkou mapu letiště. Kromě tisíců čísel a symbolů, kterým Sachsová nerozuměla, obsahovala mapa také přesný náčrt budov a příjezdových cest.

„Žádné letadlo se nepohne ani o píd,“ vysvětloval Talbot rozmrzelým barytonem, „dokud to nepovolí řízení letů.“

Charlie Juliet byl...“

„Charlie co?“

„To je číslo letadla,“ vysvětloval Talbot. „Rozlišujeme letadla podle posledních dvou písmen registračního čísla. Vidíte je na trupu? Cé já. A tak letadlu říkáme Charlie Juliet. Bylo zaparkováno tady v hangáru.“ Poklepal na mapu. „Skončili jsme nakládku a...“

„Kdy?“ zařval Rhyme tak hlasitě, že by se Sachsová vůbec nedivila, kdyby to Talbot zaslechl. „Potřebujeme čas! Přesný čas!“

Palubní deník letadla shořel na uhel a nahrávka úřadu pro letectví s časovými kótami zatím nebyla k dispozici. Lauren ale prošla vnitřní záznamy společnosti. „V sedm šestnáct jim věž povolila vycouvání. A v sedm třicet hlásili, že jsou připraveni ke startu.“

Rhyme to zaslechl. „Čtrnáct minut. Zeptej se jich, jestli se letadlo během té doby někde zastavilo nebo zmizelo z dohledu.“

Sachsová poslechla. „Pravděpodobně tady,“ odpověděla Lauren a ukázala na mapu.

Úzký úsek rolovací dráhy o délce asi šedesáti metrů, zakončený křižovatkou ve tvaru písmena „té“. Skupina hangárů ho zakrývala od ostatních částí letiště.

„Je to oblast MD RLP,“ dodala Lauren.

„Přesně tak,“ souhlasil Talbot, jako by to bylo něčím důležitým.

„Přeložit!“ vykřikl Rhyme.

„Co to znamená?“ zjemnila otázku Sachsová.

„Mimo dohled řízení letového provozu,“ vysvětlovala Lauren.

„Hlučné místo.“

„Jasně!“ ozval se hlas ve sluchátkách. „Dobrá, Sachsová.“

Takže uzavřít a prohlédnout. Hangár můžeš uvolnit.“

Sachsová se otočila k Talbotovi. „S hangárem se už nebudeme zdržovat. Uvolňuji ho. Ale chci uzavřít tu dráhu. Můžete zavolat na věž, aby odklonili letadla jinam?“

„Zavolat tam můžu,“ řekl Talbot pochybovačně. „Ale nebude se jim to líbit.“

„Pokud se vyskytne nějaký problém, volejte Thomase Perkinse. To je šéf manhattanské pobočky FBI. Vyřídí to na centrále úřadu pro letectví.“

„Na centrále? Ve Washingtonu?“ zeptala se Lauren.

„Přesně tam.“

Talbot se chabě usmál. „Tak dobře.“

Sachsová vyrazila k hlavním dveřím, ale pak se zastavila a pohlédla z okna na frekventované letiště. „Pojedu tam autem,“ řekla Talbotovi. „Provádíte nějaká zvláštní opatření, když jezdíte po letištní ploše?“

„Ano,“ řekl Talbot. „Snažíme se nevrazit do letadel.“

Část druhá

VRAŽEDNÁ ZÓNA

At je sokolníkův pták sebelépe ochočený a krotký, má k divokému sokolu stejně blízko, jak jen může zvíře žijící s člověkem mít. Především zůstává lovcem.

(---???)

tášeň pro sokoly

Stephen Bodio

HODINA TŘETÍ Z PĚTAČTYŘICETI

10

„Jsem na místě, Rhyme, hlásila Sachsová.

Vyskočila z dodávky, nasadila si na ruce gumové rukavice a kolem bot si přetáhla gumové pásky, jak ji naučil Rhyme, aby nemohla zaměnit otisky svých bot s pachatelovými.

„A kde to je na místě, Sachsová?“ zeptal se Rhyme.

„Na křižovatce rolovacích drah. Mezi řadou hangárů. Tady někde se Carneyovo letadlo zastavilo.“

Znepokojeně pohlédla na řadu stromů v dálce. Byl zamračený vlhký den a schylovalo se k další bouři. Cítila se nesvá. Tanečník tu někde mohl být — možná se sem vrátil, aby za sebou zametl stopy nebo aby zabil policistu a zpomalil vyšetřování, jako to před lety na Wall Streetu udělal s Rhymovými techniky.

Klidně střílel první...

Kčertu, Rhyme, ty mi ale naháníš strach! Proč se chováš, jako by ten chlap uměl chodit skrz zdi a plivat síru?

Ze zadní části dodávky sebrala polarizační snímač otisků a velký kufr. Otevřela ho. Uvnitř ležela snad stovka užitečných nástrojů: šroubováky, hasáky, kladiva, štípací kleště, nože, souprava na snímání otisků, ninhydrin, pinzety, štětce, kombinované kleště, nůžky, sběrač s ohebnými čelistmi, souprava pro sběr zbytků po výstřelu, tužky, plastikové a papírové pytlíky, páska pro sběr důkazů...

Za prvé vymezit policejní prostor.

Natáhla kolem celého úseku žlutou policejní pásku.

Za druhé ověřit přítomnost médií a vzdálenost objektivů kamer a mikrofonů.

Žádná média. Zatím. Díkybohu.

„Co je, Sachsová?“

„Právě děkuji Bohu, že tu ještě nejsou reportéři.“

„Správná modlitba. Ale říkej mi, co děláš.“

„Stále zajišťuji místo činu.“

„Najdi...“

„Vstup a výstup,“ doplnila ho.

Za třetí stanovit trasy pachatelova příchodu a odchodu — budou představovat druhotná místa činu.

Jenže Sachsová netušila, kde by se mohly nacházet. Tanečník mohl přijít odkudkoliv. Přikrást se podél stěn, přijet v nákladovém vozíku, s cisternou...

Natáhla si ochranné brýle a začala projíždět dráhu snímačem otisků. Venku nefungoval tak dobře jako v temné místnosti, ale díky zamračenému počasí mohla Sachsová přesto rozeznat pod žlutozeleným světlem skvrny a šmouhy. Bohužel však mezi nimi chyběly otisky.

„Včera v noci ji postříkali,“ ozval se za ní hlas.

Sachsová se prudce otočila, hmatla po pistoli a napůl ji vytáhla z pouzdra.

Takhle nervózní nikdy nejsem, Rhyme. Všechno je to tvoje vina.

U žluté pásky stálo několik mužů v kombinézách. Sachsová k nim opatrně přistoupila a ověřila jejich totožnost. Fotky na průkazech souhlasily. Ruka jí sjela z pistole.

„Dráha se každou noc stříká. Zdálo se nám, že tu něco hledáte.“

„Vysokotlakou hadicí,“ dodal jiný muž.

No to je skvělé. Takže každá stopa, každý otisk, každé vlákno, které tu Tanečník zanechal, bylo pryč.

„Viděli jste tu včera večer někoho?“

„To má co dělat s tou bombou?“

„Kolem čtvrt na osm?“ trvala na svém.

„Ne. Sem nikdo nechodí. Tyhle hangáry jsou opuštěné. Nejspíš je jednoho dne strhnou.“

„A co tady děláte vy?“

„Viděli jsme tu policistku. Jste policistka, ne? A tak jsme si řekli, že to půjdeme omrknout. Je to kvůli té bombě, že jo?“

Kdo to udělal? Arabové? Nebo ti sráči z milicí?“

Sachsová je odehnala a řekla do mikrofonu: „Včera v noci dráhu postříkali, Rhyme. Vypadá to na stlačenou vodu.“

„Ach ne.“

„To by...“

„Nazdárek.“

Sachsová si povzddechla a znovu se otočila v očekávání, že dělníci se vrátí. Jenže u pásky stál otlý policista zdejšího okrsku v pečlivě vytvarované čepici a dokonale nažehlených šedivých kalhotách. Dřepl si a podlezl pásku.

„Promiňte,“ protestovala Sachsová. „Tohle je uzavřený prostor.“

Muž zpomalil, ale pokračoval v chůzi. Ověřila jeho totožnost. Všechno souhlasilo. Na fotce se chlápek díval lehce úkosem — jako hošík z obálky módního pánského časopisu.

„Vy jste ta policajtko z New Yorku, co?“ Velkodušně se zasmál a upřel pohled na její přiléhavé džinsy. „Máte tam pěkný uniformy.“

„Tahle oblast je uzavřená.“

„Můžu vám pomoci. Byl jsem na kriminalistickém kursu. Většinou zařezávám na dálnici, ale už jsem dělal i větší zločiny.“

Vy máte teda vlasy. Ale to už vám určitě někdo říkal.“

„Skutečně vás budu muset požádat, abyste...“

„Jim Everts.“

Hlavně nepřistoupit na křestní jména, drží se člověka jako klíště. „Policistka Sachsová.“

„Je tu pěkný poprask. Taková bomba... To je svinstvo.“

„Podívejte, jíme, tahle páska je tu od toho, aby lidi nechodili na místo činu. Takže byl byste tak hodný a postavil se za ni?“

„Počkejte. Chcete říct, že to platí i pro policisty?“

„Ano, to chci.“

„To jako i pro mě?“

„Přesně tak.“

Kontaminace místa činu obvykle pocházela z pěti hlavních zdrojů: od počasí, příbuzných oběti, podezřelých, sběratelů suvenýrů a — ze všeho nejhorší — policejních kolegů.

„Ničeho se ani nedotknu. Na mou duši. Ale moc rád bych vás pozoroval při práci.“

„Sachsová,“ zašeptal Rhyme, „řekni mu, aby vypadl z tvého místa činu.“

„Jíme, vypadněte z mého místa činu.“

„Jinak to ohlásíš.“

„Jinak to ohlásím.“

„ÓÓ, tak vy takhle, jó?“ Odevzdaně zvedl ruce a z jeho úlisného úsměvu vyprchala veškerá koketnost.

„Pokračuj, Sachsová.“

Policista odkráčel pomalým krokem, aby si zachoval poslední zbytky hrdosti. Naposledy se ohlédl, ale odpovědi mu byl jen sžíravý pohled.

Amélie Sachsová začala dělat rošt.

Existuje několik různých způsobů, jak prohledávat místo činu.

Pro otevřená prostranství se obvykle používal pásmový průzkum — chůze v klikatých serpentínách — protože se tak dala rychle projít zem. Rhyme o tom však nechtěl ani slyšet a používal chůzi v roštu, kdy se celá oblast projde po malých krůčcích tam a zpět v jednom směru, pak se člověk otočí a projde místo stejným způsobem ve směru kolmém. Když ještě Rhyme vedl pátračku, stal se výraz „dělat rošt“ synonymem pro ohledávání místa činu — a běda policistovi, kterého by Rhyme přistihl, jak si rošt zkracuje nebo je duchem nepřítomen.

Sachsová teď chodila sem a tam celou hodinu. I když postřík možná zahladil otisky a stopové důkazy, nemusel zničit větší stopy, které Tanečník při troše štěstí na místě činu zanechal, a rozhodně nezničil otisky bot a těla v blátě vedle dráhy.

Jenže Sachsová nic nenašla.

„KČertu, Rhyme, ani ťuk.“

„Ale Sachsová. Určitě tam něco je. Vsadím se, že je tam toho spousta. Chce to jen trochu víc úsilí než ostatní místa činu.“

Nezapomeň, že Tanečník je jiný než ostatní padouši.“

Ach jo, už zase.

„Sachsová.“ Hlas ve sluchátkách se snížil a nabral podmanivý tón. Amélie Sachsová se roztřásla. „Vžij se do něj,“ zašeptal Rhyme. „Ty víš, jak to myslím.“

Sachsová to věděla naprosto přesně. Jenže tahle myšlenka se jí protivila. Jasně, jasně, nejlepší kriminalisté mají schopnost najít ve své mysli temné zákoutí, kde se hranice mezi lovcem a štvancem smazává, až zmizí úplně. Tihle lidé se na místě činu nepohybují jako obyčejní policajti, kteří jen sbírají do pytlíků různé svinstvo, ale jako pachatelé, kteří naplno prožívají své touhy, přání i obavy.

Rhyme tenhle dar měl. A i když si to Sachsová nechtěla přiznat, měla ho taky. (Před měsícem prohledávala místo činu, na kterém otec rodiny zavraždil svou ženu a dítě, a podařilo se jí najít vražednou zbraň za situace, kdy veškeré úsilí ostatních totálně selhalo. Po případu nemohla týden chodit do práce, neboť se jí neustále zjevovaly vidiny, že to ona ubila oběť k smrti. Viděla jejich tváře, slyšela jejich křik.)

Dlouhá pauza. „Mluv se mnou,“ ozval se Rhyme a podrážděnost z jeho hlasu postupně zmizela. „Jsi on. Chodíš po místech, po kterých chodil on, přemýšlíš, jak přemýšlí on...“

Tyhle věci už jí samozřejmě říkal mockrát. Jenže tentokrát se zdálo — jako u všeho, co se nějak týkalo Tanečníka —, že Rhymovi jde i o něco jiného než jen najít důkazy. Ne, Sachsová cítila, že Rhyme se zoufale touží o tomhle pachateli něco dozvědět. Kdo to je, co ho na zabíjení tak přitahuje...

Znovu se otřásla a před očima se jí objevil obrázek: Noc na letišti. Světla přístávacích drah, zvuk motorů letadel, vůně zplodin.

„No tak, Amélie... Jsi on. Jsi Tanečník. Víš, že Ed Carney už je v letadle, a víš, že tam tu bombu musíš nějak dostat.“

Přemýšlej o tom minutku dvě.“

Sachsová poslechla a odněkud z hlubin své duše vytáhla potřebu zabíjet.

„Jsi geniální,“ pokračoval Rhyme tajemným a melodickým hlasem. „Nemáš žádné morální zábrany. Zabiješ kohokoliv, uděláš cokoliv, abys dosáhla svého cíle. Umíš odvést pozornost, využíváš lidi... Tvou největší zbraní je lest.“

Ležím a čekám.

Mou největší zbraní...

Zavřela oči.

...je lest.

Pocítila temnou naději, ostražitost, loveckou vášeň.

„Já...“

Rhyme pomalu pokračoval: „Existuje nějaká možnost odpoutat pozornost, kterou bys mohla vyzkoušet?“

Otevřela oči. „Celá oblast je liduprázdná. Není tu nic, co by piloty jakkoliv rozptylovalo.“

„Kde se schováváš?“

„Všechny hangáry jsou zatlučené prkny. A tráva je na úkryt moc nízká. Nikde žádná auta, žádné barely s palivem.

Žádná zeleň. Žádná zákoutí. Nic.“

V útrobách pocítila zoufalství. Co jen budu dělat? Musím tam tu bombu umístit. Nezbyvá mi čas. Světla... všude samá světla.

Co? Co mám udělat?

„Na druhé straně hangárů se schovávat nemůžu,“ hlásila Rhymovi. „Pracuje tam spousta dělníků. Je to moc na očích. Uvidí mě.“

Na okamžik se opět zabrala do svých myšlenek a jako už mnohokrát začala přemýšlet, čím to je, že ji Lincoln Rytme dokáže převést v jiného člověka. Někdy ji to dopalovalo. Jindy vzrušovalo.

Příkrčila se k zemi a nevšímalá si bolesti v kolenou způsobené artritidou, která ji v třiatřiceti letech sužovala v pravidelných intervalech už deset let.

„Tohle prostranství je moc otevřené. Připadám si nekrytá.“

„Co se ti honí hlavou?“

Hledají mě různí lidi. Nemůžu připustit, aby mě našli. Nemůžu! Tohle je riskantní. Zůstaň v úkrytu. Drž se při zemi. Není se kam schovat.

Jestli mě zahlídnou, všechno bude v háji. Objeví bombu a bude jim jasné, že jdu po všech třech svědcích. Šoupnou je do ochranné vazby. A tam je nikdy nedostanu. Tohle nemůžu připustit.

Sachsová pocítila Tanečnickovu paniku a obrátila se k jedinému možnému úkrytu: hangáru vedle dráhy. V protější zdi bylo jediné rozbité okno o rozměrech asi metr krát metr a půl. Sachsová si ho dosud nevšímalá, protože bylo zevnitř zatlučené hniječnými fošnami.

Pomaloučku k oknu přistoupila. Zem pod oknem pokrýval štěrk; žádné otisky tam nenašla.

„Je tu zatlučené okno, Rhyme. Prkna z překližky. Sklo je rozbité.“

„Jsou zbylé střeby v okně špinavé?“

„Jsou.“

„A hrany?“

„Ne, ty jsou čisté.“ Pochopila, proč se na to ptal. „To sklo někdo rozbil nedávno!“

„Fajn. Zatlač do těch prken. Prudce.“

Prkna bez velkého odporu povolila a s hlasitým rámusem dopadla na zem.

„Co to bylo?“ zařval Rhyme. „Jsi v pořádku, Sachsová?“

„Jenom překližka,“ odpověděla, znovu vydešená jeho rozrušením.

Posvítila halogenovou baterkou do hangáru. Byl opuštěný.

„Co vidíš, Sachsová?“

„Hangár je prázdný. Pár zaprášených krabic. Na podlaze je štěrk...“

„To byl on!“ vyjekl Rhyme. „Rozbil okno a nasypal dovnitř štěrk, aby mohl stát na podlaze a nezanechal otisky. To je starý trik. Jsou před oknem nějaké stopy? Vsaď se, že je tam taky štěrk,“ dodal trpce.

„Je.“

„Prima. Tak ohledej okno. A pak vlez dovnitř. Ale nejdřív zkontroluj, jestli tam nenechal nástražné miny. Pamatuj na ten odpadkový koš před lety.“

Přestaň s tím, Rhyme! Přestaň.

Znovu celý prostor prosvítla baterkou. „Je to čisté, Rhyme. Žádné nástražné dráty. Prohlídnu teď okenní rám.“

Polarizační snímač neodhalil nic kromě slabého otisku prstu v bavlněné rukavici. „Žádné vlákno, jen bavlněný vzor.“

„Je v hangáru něco? Něco, co by stálo za krádež?“

„Ne. Je tu pusto.“

„Fajn,“ řekl Rhyme.

„Proč fajn?“ zeptala se. „Vždyť jsem nenašla žádné otisky.“ „Jo, ale to znamená, že to byl on, Sachsová. Je nelogické, aby se do hangáru vloupal člověk v bavlněných rukavicích, když tam nemá co ukrást.“

Sachsová místo pečlivě ohledala. Žádné otisky stop, žádné otisky prstů, žádné viditelné důkazy. Projela celé místo vysavačem a začala třídit obsah.

„Co sklo a štěrk?“ zeptala se. „Papírový sáček?“

Vlhkost často některé stopové důkazy zničí, a i když to vypadá neprofesionálně, určité důkazy je lepší přepravovat v hnědých papírových pytlících než v igelitu.

„Dobrá, Rhyme. Za čtyřicet minut jsem u tebe.“

Odmlčeli se.

Když pečlivě skládala sáčky do dodávky, pocítila Sachsová nervozitu jako pokaždé, když prohledala místo činu, aniž by našla jakékoliv zřejmé důkazy — zbraně, nože nebo pachatelovu náprsenku. Sesbírané stopové důkazy jim mohly dát odpověď, kdo Tanečník je a kde se skrývá, ale celé úsilí také mohlo vyjít zcela naprázdno. Toužila se rychle vrátit do Rhymovy laboratoře a vidět, co Rhyme dokáže zjistit.

Nasedla do dodávky a vyrazila k budově Hudson Air. Tam zastavila a spěchala do kanceláře Rona Talbota. Talbot právě mluvil s vysokým mužem otočeným zády ke dveřím. „Zjistila jsem, kde byl, pane Talbote,“ začala Sachsová.

„Místo činu je uvolněno.

Můžete věži vyřídít...“

Muž se otočil. Byl to Brit Hale. Zamračil se, snažil se vybavit si její jméno a nakonec se mu to podařilo. „Á, policistka Sachsová.

Dobrý den. Jak se vede?“

Sachsová chtěla automaticky kývnout na pozdrav, ale pak se zarazila.

Co tady dělá? Má přece být v policejním domě.

Zaslechla tenký pláč a nakoukla do konferenční místnosti.

Percey Clayová tam seděla vedle Lauren, pohledné brunetky, kterou si Sachsová zapamatovala jako Talbotovu asistentku. Lauren plakala a Percey, sama plná odhodlaného smutku, se ji snažila utěšit.

Vzhlédla, uviděla Sachsovou a pokynula jí na pozdrav.

Ne, ne, ne...

A pak třetí šok.

„Ahoj, Amélie,“ řekl srdečně Jerry Banks, který stál u okna, usrkoval kávu a obdivoval learjet zaparkovaný v hangáru.

„To letadlo je teda něco, vid?“

„Co tady dělají?“ vybuchla Sachsová, ukázala na Halea a Percey a úplně zapoměla, že Banks má vyšší hodnost.

„Měli nějaký problém s mechanikem,“ řekl Banks. „Percey se tu chtěla zastavit. Chtěla najít...“

„Rhyme!“ zařvala Sachsová do mikrofonu. „Ona je tady.“

„Kdo?“ zeptal se kysele Rhyme. „A kde tady?“

„Percey. I s Halem. Na letišti.“

„Ne! Mají být přece v úkrytu.“

„Jak slyšíš, tak nejsou. Stojí přímo přede mnou.“

„Ne, ne, ne!“ soplil Rhyme. Na chvíli se odmlčel a řekl:

„Zeptej se Bankse, jestli provedli setřásací procedury.“

Banks neochotně odpověděl, že ne. „Pořád naléhala, abychom se nejdřív zastavili tady. Snažil jsem se jí vysvětlit...“

„Ježíšikriste, Sachsová. On tam někde je. Tanečník. Vím, že tam je.“

„Jak by mohl?“ řekla Sachsová a sjela očima k oknu.

„Drž je při zemi,“ přikázal Rhyme. „Řeknu Dellrayovi, at na pobočce ve White Plains sežene obrněnou dodávku.“

Percey vzrušený rozhovor zaslechla. „Odjedu tam s váma tak za hodinku. Nejdřív musím sehnat mechanika, který nám...“

Sachsová ji gestem umlčela a řekla: „Jerry, zůstaň tu s nimi.“

Přeběhla ke dveřím a rozhlédla se po šedivém prostranství letištní plochy, na kterou se právě snášelo hlučné vrtulové letadlo.

Přitáhla si mluvítko blíže k ústům. „Jak, Rhyme?“ zeptala se.

„Jak se k nám dostane?“

„Nemám ponětí. Může udělat cokoliv.“

Sachsová se znovu pokusila vcítit se do Tanečnickovy duše, ale nešlo jí to. Dokázala myslet jen na to, že jeho největší zbraní je...

„Jak je oblast zabezpečená?“ zeptal se Rhyme.

„Docela dobře. Všude je vysoký plot. U vjezdu stojí zátarasy a policie tam ověřuje totožnost.“

„Ale policistům nic nekontrolují, že ne?“ zeptal se Rhyme.

Sachsová se podívala na policisty v uniformách a vzpomněla si, jak nedbale ji s mávnutím vpustili dovnitř. „Ksaku, Rhyme, je tu snad tučet označených aut. A taky pár neoznačených. Žádné policisty ani detektivy tu neznám... Může to být kterýkoliv z nich.“

„Dobrá, Sachsová, ted poslouchej. Zjisti, jestli se nepohřešuje nějaký místní policista. V posledních dvou třech hodinách.

Tanečník mohl některého zabít a ukrást mu průkaz a uniformu.“

Sachsová zavolala ke dveřím státního policistu, pečlivě ho prohledala, ověřila jeho totožnost a konstatovala, že je pravý. „Domníváme se, že vrah je někde poblíž a možná na sebe vzal podobu policisty,“ vysvětlovala. „Chci, abyste prověřil všechny své kolegy. Pokud některého nepoznáte, ohlaste mi to. A taky zjistěte u dispečera, jestli se v posledních pár hodinách nepohřešuje některý ze zdejších policistů.“

„Už běžím policistko.“

Vrátila se do kanceláře. V oknech nebyly rolety, a tak Banks přemístil Percey a Halea do zadní kanceláře.

„Co se děje?“ zeptala se Percey.

„Do pěti minut odtud zmizíte,“ řekla Sachsová vyhlédla z okna a snažila se odhadnout, jakým způsobem Tanečník zaútočí.

Neměla ponětí.

„Proč?“ zeptala se Percey zamračeně.

„Domníváme se, že muž, který zabil vašeho manžela, je tady. Nebo na cestě sem.“

„Ále, dejte pokoj. Vždyť je celá plocha plná policistů. Je to tu naprosto bezpečné. Potřebuju...“

„Nehodlám o tom diskutovat,“ odsekla Sachsová.

Percey však přesto diskutovala. „Nemůžeme odjet. Před chvílí dal výpověď můj hlavní mechanik. Musím...“

„Percey,“ řekl neklidně Hale, „možná bychom ji měli poslechnout.“

„Musíme připravit letadlo.“

„Zalezte dovnitř. A buďte zticha.“

Percey nevěřícně otevřela ústa dokořán. „Takhle se mnou mluvit nebudete. Nejsem váš zajatec.“

„Policistko Sachsová? Halóóó!“ Do dveří vešel policista, který s ní mluvil venku. „Zběžně jsem prohlídl všechny uniformované příslušníky a taky detektivy. Nikdo neznámý mezi nimi není.

A nepohřešuje se žádný státní ani westchesterský policista.

Ale na centrálním dispečinku mi řekli něco, co byste možná měla vědět. Třeba to nic není, ale...“

„Sem s tím“

„Policistko, musím s vámi mluvit,“ vložila se do věci Percey Clayová.

Sachsová si jí nevšímala a kývla na policistu. „Mluvte.“

„Dopravní policie ve White Plains našla v kontejneru asi dvě míle odtud mužské tělo. Domnívají se, že muž byl zabit asi před hodinou, možná i méně.“

„Slyšíš to Rhyme?“

„Ano.“

„Proč si myslíte že je to důležité?“ zeptala se Sachsová policisty.

„Jde o způsob, jakým byl zabit. Zbyly z něj jen cáry masa.“

„Zeptej se, jestli mu chyběly ruce a obličej,“ ozval se Rhyme.

„Cože?“

„Zeptej se ho!“

Sachsová poslechla. Všichni přítomní v kanceláři ztichli a vytřeštili na ni oči.

Policista překvapeně zamrkal a řekl: „Ano, paní. Teda alespoň ruce. O obličejí dispečer nic neřikal. Jak to víte?“

„Kde je to tělo teď?“ vyhrkl Rhyme.

Sachsová předala otázku.

„V dodávce soudního lékařství. Převázejí ho do okresní márnice.“

„Ne,“ řekl Rhyme. „Ať ti ho předají, Sachsová. Chci, abys ho ohledala.“

„To...“

„Jo, to tělo,“ doplnil ji. „Najdeš na něm odpověď, jakým způsobem se k tobě Tanečník dostane. Percey a Hale zůstanou na místě, dokud se nedozvíme, co má za lubem.“

Sachsová přetlumočila policistovi Rhymův požadavek.

„Dobře. Vyřídím to. Takže... Takže chcete říct, že chcete mít to tělo tady.“

„Ano. Ihned.“

„Vyříd mu, aby ho přivezli rychle, Sachsová,“ řekl Rhyme a povzdychl si. „Ach jo, to je špatný. Špatný.“

A Sachsová se zmocnila neodbytná myšlenka, že Rhyme necítí tísnivý zármutek jen za muže, který zemřel tak násilnou smrtí, ale i za ty, které smrt zanedlouho čeká.

X X X

Lidé se domnívají, že nejdůležitějším nástrojem ostřelovače je puška, ale mýlí se. Je to dalekohled.

Jak tomu říkáme, vojíne? Říkáme tomu dalekohled?

Ne, pane. Říkáme tomu teleskop. Tenhle má značku Redfield, model tři devět s nitkovým křížem. Lepší nenajdete, pane. Teleskop, který Stephen právě upevňoval na svůj Model 40, byl sedmáct centimetrů dlouhý a vážil necelých čtyři sta gramů.

Pro tuhle pušku byl upraven podle příslušných sériových čísel a vyznačoval se dokonale propracovaným zaostřováním. Tovární optik fixoval paralaxu tak, aby se nitkový kříž zaměřený na srdce člověka vzdáleného pět set metrů neposunul ani o píd, když ostřelovač pohne hlavou zleva doprava. Oční reliéf byl tak přesný, že okulár se při zpětném rázu výstřelu odmrštil dozadu na milimetr od Stephenova obočí, a přesto se ho nikdy ani nedotkl.

Teleskop značky Redfield byl černý a elegantní a Stephen ho neustále nosil zabalený v sametu a uschovaný v polystyrénovém obalu v pouzdře od kytary.

Ted ovšem Stephen ležel ukrytý ve vysoké trávě necelých tři sta metrů od hangáru a kanceláři Hudson Air. Nasadil černou trubici teleskopu do držáku umístěného kolmo na pušce (vždycky si přitom vzpomněl na otčímův krucifix) a zasunul ji do příslušné polohy. Ozvalo se uspokojivé cvaknutí a Stephen mohl dotáhnout fixovací matky.

Jsi dostatečně dobrý střelec, vojíne?

Jsem nejlepší z nejlepších, pane.

Nakolik jsi způsobilý?

Pane, jsem ve skvělé fyzické kondici, jsem puntičkář, jsem pravák, oční vidění mám šest na šest, nekouřím, nepiju, neužívám žádné drogy, dokážu celé hodiny nehybně ležet a vypouštěním kulek do zadnic nepřátel se docela slušně živím.

Uvelebil se pohodlněji v hromadě listů a trávy.

Mohou tu být červi, napadlo ho. Ale v téhle chvíli si odporně nepřipadal. Měl své poslání, které bezvýhradně zaměstnávalo jeho mysl.

Jemně uchopil pušku a ucítil vůni oleje z pouzdra závěru a paznehtového oleje z řemenu, obnošeného a měkkého jako nejjemnější kůže. Model 40, který se používal v NATO, měl ráži 7,62 milimetrů a vážil tři tisíce devět set gramů. Odpor spouště se obecně pohyboval od jednoho a půl do dvou a půl kilogramů, ale Stephen ho nastavil o něco výš, protože měl velmi silné prsty.

Zbraň měla předepsaný efektivní dostřel devět set metrů, ale Stephen s ní už zabíjel na vzdálenost přes dvanáct set

metrů.

Stephen Kall svou zbraň důvěrně znal. Jeho otčím tvrdil, že u ostřelovacích jednotek nebyli střelci oprávněni zbraně sami rozebírat, a on sám ho nikdy zbraň rozebrat nenechal. Jenže tohle tatíkově pravidlo se Stephenovi vůbec nelíbilo, a tak se ve chvílích vzdoru tajně naučil zbraň rozebrat, vyčistit, opravit a rozpoznat součástky, které potřebovaly seřízení nebo výměnu.

Dalekohledem si prohlédl budovu Hudson Air. Manželku neviděl, i když věděl, že tam někde je, nebo brzy bude. Když poslouchal nahrávku telefonních rozhovorů s kanceláří Hudson Air, slyšel, jak Manželka oznamuje někomu jménem Ron, že mění plány: Místo do úkrytu pojedou nejprve na letiště, aby sehnali mechaniky, kteří budou vybavovat letadlo. Přizemním plížením se teď Stephen posunul dopředu až k mírnému svahu, který ještě zakrývaly stromy a tráva, ale ze kterého byl lepší výhled na hangár, kanceláře a parkoviště před nimi. Oddělovalo je od něj jen pásma nízké trávy a dvě přistávací dráhy.

Byla to nádherná vražedná zóna. Prostorná. S minimální možností úkrytu. Dalo se odtud snadno mířit na všechny příjezdové i výjezdové cesty.

Venku u hlavních dveří stáli dva lidé. Prvním z nich byl okresní nebo státní policista. Druhým byla žena. Zpod baseballové čepice jí splyvaly rudé vlasy. Byla moc krásná. Jenže to byla policistka v civilu. Vysoko u jejího pasu Stephen rozeznával hranatou siluetu pistole Glock nebo Sig-Sauer. Zvedl dalkoměr a zaměřil ho na ženiny rudé vlasy. Točil kroužkem tak dlouho, dokud dvojité obraz nesplynul v jedinou dokonale ostrou siluetu.

Dvě stě osmdesát devět metrů.

Odložil dalkoměr, zvedl pušku a zaměřil ji na ženu. Znovu zaměřil nitkový kříž na její vlasy. Pohlédl na její překrásnou tvář.

Její přitažlivost mu dělala starosti. Nelíbilo se mu to. Ona se mu nelíbila. Přemýšlel proč.

Vedle v trávě něco zašustilo. Červi, pomyslel si.

Začínal se cítit odporně.

Tvář v okně...

Zaměřil kříž na její prsa.

Odporný pocit zmizel.

Jak zní střelcovo motto, vojíne?

Motto zní: „Jedna šance, jeden výstřel, jeden mrtvý,“ pane.

Podmínky byly vynikající. Vanul mírný pravolevý vánek, jehož rychlost Stephen odhadl na dva metry za sekundu.

Vzduch byl vlhký, což kulku mírně nadnese. A bude se střílet v nezvládněném terénu s minimálními větrnými víry.

Stephen sklouzl z pahorku zpět dolů a vsunul do hlavně čistící tyč s jemným bavlněným hadříkem na konci. Nikdy neopomněl zbraň před střelbou vyčistit. I nejmenší krůpěj sražené páry nebo oleje mohla ránu o pár centimetrů vychýlit. Udělal na popruhu smyčku a znovu se uvelebil v trávě.

Do komory vsunul pět nábojů. Šlo o typ M-118, který vyráběla renomovaná zbrojovka v Lake City. Samotná kulka byla doutníkového tvaru, vážila jedenáct a půl gramu a cíl zasahovala rychlostí osm set metrů za sekundu. Stephen však kulky poněkud upravil. Navrtal jádro, naplnil ho malou výbušnou náloží a standardní plášť nahradil keramickou špičkou, která dokázala proniknout většinou typů neprůstřelných vest.

Rozložil tenkou utěrku na nádoby a položil ji na zem přesně v místě, kam měla dopadnout padající nábojnice. Kolem levé paže si omotal popruh a loket zarazil pevně do země tak, aby levé předloktí — kostní opěrka — svíralo se zemí dokonale pravý úhel.

Lící kost a pravý palec pak nehybně přiložil k pažbě nad spouští.

Pomalů začal sledovat vražednou zónu.

Dovnitř kanceláří bylo špatně vidět, ale Stephenovi se zdálo, že na malý okamžik zahlédl Manželku.

Ano! Byla to ona.

Stála za velkým kudrnatým mužem v pomačkané bílé košili a s cigaretou v ruce. Mladý světlavý muž v obleku a s odznakem na opasku je ale rychle odvedl do bezpečí.

Trpělivost... Však ona se ještě ukáže. Nemají ani potuchy, že jsi tady. Můžeš na ně čekat celý den. Tak dlouho, dokud ti červi...

Objevila se blikající světla.

Na parkoviště se přiblížila sanitka. Rudovlasá policistka si jí všimla a oči jí poskočily vzrušením. Vyběhla k sanitce.

Stephen se zhluboka nadechl.

Jedna šance...

Zaměř zbraň, vojíne.

Obvyklý náměr při vzdálenosti 289 metrů činí tři minuty, pane. Nastavil zaměřovač, aby hlaveň mířila nepatrně nad cíl, a vyrovnala tak působení gravitace.

Jeden výstřel...

Vypočítej boční vítr, vojíne.

Vzorec zní: Vzdálenost ve stovkách krát rychlost děleno patnácti, pane. Stephenův mozek začal horečně pracovat.

Necelá jedna minuta opravy na vítr. Upravil podle toho teleskop.

Jsem připraven, pane.

Jeden mrtvý...

Zpoza mraků vykoul paprsek slunce a zalil čelní stěnu budovy světlem. Stephen začal pomalu a pravidelně dýchat.

Měl štěstí, červi se drželi stranou. A z oken na něj neshlížela žádná tvář.

HODINA ČTVRTÁ Z PĚTAČTYŘICETI

11

Ze sanitky se vyhrnul ošetřovatel.

Amélie na něj kývla. „Policistka Sachsová.“

Obrátil své kulaté bříško jejím směrem a s vážnou tváří řekl:

„Tu pizzu jste si objednala vy?“ Rozchechtal se.

Sachsová si povzdechla. „Co se stalo?“

„Co se stalo? Jemu? Nějak to nezvlád, to se stalo.“ Změřil si ji od hlavy k patě a zavrtěl hlavou. „Co jste za policajtku? Nikdy jsem vás tu neviděl.“

„Jsem z New Yorku.“

„Ó, z New Yorku. Ona je z New Yorku. No, radši se zeptám,“ dodal významně. „Už jste někdy viděla mrtvolu?“

Někdy se člověk přizpůsobí. Naučí se, co některé věci obnášejí, a to je drahocenná zkušenost. Někdy je dokonce víc než drahocenná, někdy je nezbytná. Usmála se. „Poslyšte, jsme v dost kritické situaci, takže bych moc ocenila, kdybyste nám pomohl.“

Můžete mi říct, kde jste to tělo našli?“

Chvilí si prohlížel její prsa. „Ptám se z toho důvodu, že tahle mrtvola vás dost vyděsí. Udělám, co bude třeba; ohledám ji a tak.“

„Díky. Tak pojďme na to. Kde jste ji tedy našli?“

„V popelnici na parkovišti, asi dvě čísla od...“

„To znamená dvě míle,“ dodal jiný hlas.

„Ahoj, Jime,“ řekl ošetřovatel.

Sachsová se otočila. No potěš. Byl to ten otravný polda, který s ní flirtoval na dráze. Přišoural se k sanitce.

„Ahoj, zlato. To jsem zas já. Jak vám drží policejní páska? Co tam máš, Earle?“

„Tělo bez rukou.“ Earl prudce otevřel dveře, vlezl dovnitř a rozeplnul zip pytle s mrtvým tělem. Na podlahu sanitky vytekla krev.

„Ajajaj.“ Earl zamrkal. „Hele, Jime, až tady skončíš, nezajdem spolu na špagety?“

„Radši na vepřový kolínka.“

„To je nápad.“

„Co se tam děje, Sachsová?“ ozval se Rhyme. „Máš to tělo?“

„Mám ho. Snažím se zjistit, jak se to stalo.“ Obrátila se na ošetřovatele a řekla: „Musíme si pospíšet. Máte ponětí, kdo to může být?“

„Nikde kolem se nenašel žádný průkaz totožnosti. Nikdo se nepohřešuje. A nikdo nic neviděl.“

„Je možné, že je to policista?“

„Né. Aspoň o nikom nevím,“ řekl Jim. „Co ty, Earle?“

„Ne. Proč?“

Sachsová neodpověděla. „Potřebuju ho ohledat.“

„Prima, slečno,“ řekl Earl. „Mám vám nabídnout pomocnou ruku?“

„Ruku by potřeboval spíš tenhle chlápek,“ řekl policista a zasmál se. Earl vydal další ze svých chrochtavých zahihňání. Sachsová se vyšplhala do sanitky a rozeplnula zip úplně.

A protože neměla ani v nejmenším v úmyslu stáhnout si před těmi chlapy džínsy, mít s nimi pohlavní styk nebo alespoň opětovat jejich vyzývavé poznámky, nezbývalo jim než ji trápit dál.

„Problém je v tom, že tohle nebude jako služba u dopraváků, na kterou jste zřejmě zvyklá,“ ozval se Earl. „Hele, Jime, dá se to srovnat s tím případem z minulého týdne?“

„Jak jsme našli tu hlavu?“ zamyslel se policista. „Sakra, radši bych měl každý den čerstvou hlavu než jednoho shniláka. Viděla jste někdy shniláka, žabko? Dost nepříjemnej pohled. Když je tělo tři čtyři měsíce ve vodě, žádný problém— zbydou z něj jen kosti.“

Ale když nějaké bobtná měsíc...“

„Hrůza,“ řekl Earl. „Fuj.“

„Viděla jste někdy shniláka, zlato?“

„Byla bych vám vděčná, kdybyste to neříkal, Jime, řekla Sachsová nepřítomně.“

„Co, shniláka?“

„Ne. Zlato.“

„Jasně, promiňte.“

„Sachsová,“ vyštěkl Rhyme, „co se, ksakru, děje?“

„Totožnost neznámá, Rhyme. Nikdo netuší, kdo to může být.“

Ruce odříznuty pilou s tenkým listem.“

„Je Percey v bezpečí? A Hale?“

„Jsou v kanceláři. Je u nich Banks. Drží se od oken. Co ta speciálka?“

„Budou tam do deseti minut. Musíš zjistit všechno o tom těle.“

„Mluvíte sama se sebou, zla... policistko?“

Sachsová si prohlédla tělo nebožehého muže. Vzhledem ke značnému množství krve odhadla, že ruce mu byly odřezány krátce po smrti nebo během umírání. Natáhla si gumové rukavice.

„Je to zvláštní, Rhyme. Proč je jen částečně zbaven totožnosti?“

Pokud vrah nemá čas zbavit se mrtvolu úplně, zbaví ji totožnosti odstraněním základních identifikačních vodítek: rukou a zubů.

„Nevím,“ odpověděl Rhyme. „Tanečník by určitě na nic nezapomněl, ani kdyby spěchal. Co má ten chlap na sobě?“
„Jen tričko a spodky. Ale na místě činu se žádné šaty nenašly.“
„Proč ho Tanečník takhle očesal?“ uvažoval Rhyme.
„Pokud to vůbec byl Tanečník.“
„Jak často se ve Westchesteru takhle najde tělo?“
„Podle toho, co tvrdí místní, řekla Sachsová sklesle, „každý druhý den.“
„Popiš mi tu mrtvolu. Příčina smrti?“
„Stanovil jste příčinu smrti?“ zavolala na vypaseného Earla.
„Uškrcení,“ hlásil ošetřovatel.
Sachsová si však ihned povšimla, že vnitřní povrch očních víček oběti nenese žádné známky petechiálního krvácení. Ani jazyk nebyl poškozen. Většina obětí uškrcení si přitom v určité fázi útoku překousne jazyk.
„Myslím, že ne.“
Earl rhl na Jimu nevěřící pohled a zasupěl: „To víte, že jo. Koukněte na tu zarudlou čáru na krku. Říkáme tomu ligатурní linie, zlato. Hele, nemůžu tu s ním trčet věčně. Začíná nám zrát. A to je teprv smrad, jaký jste nezažila.“
Sachsová se zamračila. „On nebyl uškrcen.“
Pustili se do ní oba. „Zla... policistko, vždyt má na krku ligaturní linii,“ protestoval policista Jim. „Viděl jsem jich už stovky.“
„Ne, ne,“ trvala na svém Sachsová. „Pachatel mu jen strhl z krku řetízek.“
„To bude ono, Sachsová,“ vložil se do hovoru Rhyme. „Když zbavuješ obět totožnosti, nejdřív jí sebereš cennosti. Zřejmě tam měl svatého Kryštofa, patrona řidičů, možná s nápisem. Kdo je to tam s tebou?“
„Párek kreténů,“ řekla.
„Ach jo. Takže jaká je skutečná příčina smrti?“
Po krátkém ohledání našla ránu. „Sekáček na led nebo nůž s úzkou čepelí v zadní straně lebky.“
Ve dveřích sanitky se objevila Earlova zaoblená postava. „Taky bychom ji byli našli,“ řekl omluvně. „Jenže jsme měli naspěch, abychom byli co nejdřív u vás.“
„Popiš mi ho,“ poručil Rhyme.
„Nadváha, velké břicho. Spousta tuku.“
„Je opálený?“
„Jen na ramenou a na těle. Na nohou ne. Na nohou má neostříhané nehty a v uchu lacinou náušnici. Železný kov, ne zlato.
Slipy má ze Searsu a má je proděravělé.“
„Dobře, zdá se, že je to modrý límeček,“ řekl Rhyme. „Dělník nebo kurýr. Na to přijdem. Zkontroluj mu hrdlo.“
„Cože?“
„Kvůli jeho papírům. Když chceš na pár hodin znemožnit zjištění totožnosti, strčíš papíry oběti do krku. Tam si jich až do pitvy nikdo nevšimne.“
Zvenku se ozval výbuch smíchu, který ovšem Sachsová rychle přerušila, když popadla muže za čelisti, doširoka je otevřela a začala šmátrat uvnitř.
„Ježíši,“ zamumlal Earl. „Co to děláte?“
„Nic tu není, Rhyme.“
„Radši do toho hrdla řízni. Běž hlouběji.“
Sachsová se v minulosti vůči morbidnějším Rhymovým požadavkům vzpírala. Ted však jen mrkla pohledem na šklebící se chlapy za ní, vytáhla z kapsy nezákonně držený, ale o to milovanější nůž a s cvaknutím ho otevřela.
Oba muži zkrivili tvář.
„Hele, zlato, co to provádíte?“
„Jen trochu chirurgie. Musím se mu mrknout dovnitř.“ Jako by to dělala každý den.
„Ale já nemůžu šéfovi přivést mrtvolu pořezanou od nějaké newyorské policistky.“
„Tak to udělejte vy.“
Podala mu nůž.
„Dělá si z nás prdel, Jime.“
Zvedla obočí a zajela nožem mrtvole do ohryzku, jako když rybář kucká pstruha.
„Ježíši, Jime, koukej, co dělá. Zastav ji.“
„Já mizím, Earle. Nic jsem neviděl,“ řekl policista a obrátil se na odchod.
Sachsová dokončila drobný řez, nakoukla dovnitř a povzdechla si. „Nic.“
„Tak co má, sakra, za lubem?“ vybuchl Rhyme. „Uvažujme... Co když nechtěl zbavit tělo totožnosti? Kdyby chtěl, vyrazil by mu zuby. Co když se před námi snažil utajit něco jiného?“
„Něco na rukou oběti?“ rozváděla myšlenku Sachsová.
„Možná,“ odpověděl Rhyme. „Něco, co nejde z mrtvol tak snadno smýt. A podle čeho poznáme, co má ten chlap za lubem.“
„Olej? Vazelínu?“
„Třeba zavražděný jezdil s cisternou. Nebo vozil potraviny třeba jeho ruce smrděly česnekem.“
Sachsová se rozhlédla po letišti. Pohybovaly se tu desítky lidí řidiči cisteren, pozemní obsluha, opraváři, stavební dělníci pracující na novém křídle jednoho z terminálů...
„Je to velký chlap?“ pokračoval Rhyme.
„Jo.“

„Dost možná se dneska zapotil. Třeba si otíral čelo. Nebo se poškrábal.“

Já se taky celý den potím, pomyslela si Sachsová a přepadla ji neodolatelná touha vjet si rukou do vlasů a rozškrábat si kůži, jako to dělala vždy, když cítila napětí a sklíčenost.

„Zkontroluj mu kůži na hlavě, Sachsová. Za linií vlasů.“

Poslechla.

A pak si toho všimla.

„Vidím proužky barvy. Modré. A taky kousky bílé. Na vlasech a na kůži. Sakra, Rhyme, vždyť je to nátěr! Ten chlap je natěrač.“

A na ploše se pohybuje asi dvacet stavebních dělníků.“

„Ta čára na krku,“ pokračoval Rhyme. „Tanečník mu strhl z krku identifikační průkaz a použil ho pro sebe.“

„Ale fotka nebude souhlasit.“

„Průkaz je zřejmě pocákaný od nátěru nebo ho Tanečník nějak zfalšoval. Určitě je někde na ploše, Sachsová. At si Percey s Halem lehnou na podlahu. Postav k nim stráž a všichni ostatní půjdou hledat Tanečníka. Úderka je na cestě.“

XXX

Problémy.

Sledoval rudovlasou policistku u zadních dveří sanitky. Ani přes teleskop Redfield neviděl zřetelně, co žena provádí.

Přesto náhle pocítil neklid.

Měl pocit, že něco provádí jemu. Že ho odzbrojuje, svazuje. Červi se blížili. Tvář v okně, plná kroutících se červů, se na něj dívala.

Stephen se otřásl.

Policistka vyskočila ze sanitky a rozhlédla se po ploše.

Něco se děje, vojíne.

Jsem si toho vědom, pane.

Rudovláska začala udílet rozkazy ostatním policistům. Většina z nich se na ni dívala, zamračeně přijala nové zprávy a začala se rozhlížet kolem sebe. Jeden policista nasedl do auta, pak druhý...

Stephen viděl, jak pohledná tvář rudovlásky s červy místo očí zkoumá areál letiště. Zaměřil mířidla na její dokonalou bradu. Co zjistila? A co hledá?

Zarazila se a Stephen uviděl, jak mluví sama se sebou.

Ne, sama se sebou ne. Mluvila do mikrofону. Podle toho, jak se zaposlouchala a po chvíli přikývla, přijímala něčí rozkazy.

Ale čím? uvažoval Stephen.

Od někoho, kdo zjistil, že tady jsem, pomyslel si.

Od někoho, kdo mě hledá.

Od někoho, kdo mě sleduje přes okno a pak náhle zníží. Kdo dokáže chodit skrz zdi, díry a drobné praskliny, aby se připlížil a odhalil mě.

Po zádech mu přešel mráz — vlastně se celý roztřásl. Nitkový kříž teleskopu se roztančil po postavě policistky a

Stephen na chvíli úplně ztratil kontrolu nad cílem.

Co to, sakra, bylo, vojíne?

Nevím, pane, nevím.

Když se na rudovlásku znovu zaměřil, pochopil vážnost situace.

Policistka ukazovala přímo na natěračovu dodávku, kterou před chvílí ukradl. Dodávka stála zaparkovaná asi šedesát metrů před ním, na malém parkovišti vyhrazeném pro stavební vozidla.

Člověk, se kterým ta ženská mluvila, musel objevit tělo natěrače a zjistit, jak se Stephen dostal do letištního areálu.

Červ se přiblížil. Stephen cítil jeho stín, jeho chladný sliz.

Odporný pocit. Červi mu lezli po nohou... rozlézali se mu po krku...

Co mám dělat? uvažoval.

Jedna šance... jeden výstřel...

Jsou tak blízko, Manželka a Přítel. Všechno už mohlo skončit.

Stačilo by pět vteřin. Možná to byly jejich siluety, které teď viděl v okně. Tamten stín. Nebo támhleten... jenže Stephen věděl, že kdyby vystřelil přes sklo, všichni by si lehli na podlahu. A pokud by nezabil Manželku první ranou, bylo by po nadějích.

Potřebuji ji mít venku. Potřebuji je vytáhnout z úkrytu do vražedné zóny. Tam se nemůžu netrefit.

Jenže není čas. Není čas! Přemýšlej!

Chceš-li ulovit srnu, ohroz její mládě.

Stephen začal pomalu dýchat. Nádech, výdech, nádech, výdech.

Zamířil na cíl a začal neznatelně tlačit na spoušť. Model vystřelil.

Nad plochou se rozlehla rána; všichni policisté se vrhli na zem a vytáhli zbraň.

Stephen vystřelil znovu a z motoru na trupu stříbrného letadla stojícího v hangáru vyšel druhý obláček kouře.

Rudovlasá policistka s pistolí v ruce se krčila u země a pozorovala okolí. Pohlédla na dvě kouřící díry v plášti letadla, znovu se rozhlédla po ploše a natáhla před sebe ruce s robustním glockem.

Sundat ji?

Ano? Ne?

Ne, vojíne. Soustřed se na svůj cíl.

Vystřelil znovu. Kulka vytrhla z boku letadla další kousek plechu.

Uklidnit se. A další rána. Kopanec do ramena, sladký zápach spáleného stříelného prachu. Čelní sklo kokpitu se roztříštilo.

A tenhle výstřel slavil úspěch.

Náhle se objevila Manželka a i přes sevření mladého světlovlasého policisty, který se ji snažil zastavit, si klestila cestu skrz dveře kanceláře.

Zatím špaří cíl. Nech ji přijít blíž.

Stiskl spoušť. Motorem prolétla další kulka.

Manželka se konečně vyprostila a se zděšením ve tváři seběhla po schodech k hangáru, aby zavřela dveře a ochránila své dítě.

Nabít.

Zaměřil dalekohled na její hrud. Manželka se pňkrčila a začala utíkat.

Plný nadběh cíle jedenáct centimetrů, počítal automaticky Stephen. Namířil pušku před Manželku a stiskl spoušť. Puška vystřelila právě v okamžiku, kdy blondatý policista Manželku popadl a strhl za malý výmol. Vedle. Navíc teď výmol oběma poskytoval dostatek úkrytu, aby jim Stephen nemohl prohnat kulku zády.

Oni se blíží, vojíne. Z obou stran.

Rozumím, pane.

Stephen letmo pohlédl na dráhy. Odněkud se vyrojili další policajti a plazili se ke svým automobilům. Jedno auto mířilo přímo k němu; nebylo od něj ani padesát metrů. Stephen ještě jednou vystřelil, aby vyřadil motor auta z provozu. Z čelní masky vozu se vyvalil dým a auto zastavilo.

Jenom klid, přinutil se.

Jsem připraven k opuštění prostoru. Ale potřebuji ještě jednu ránu.

Zaslechl několik rychlých výstřelů z pistole. Podíval se zpět na rudovlásku. Zaujala postoj sportovního střelce, mířila těžkou pistolí jeho směrem a čekala na záblesk z hlavně. Zvuk výstřelu by jí samozřejmě moc nepomohl. Taký proto se Stephen nikdy neobtěžoval s tlumičem. Hlasitý zvuk lze lokalizovat stejně obtížně jako tlumený.

Rudovlasá policistka stála zpřímá čelem k němu a šilhala soustředěním.

Stephen zacvakl závěr Modelu 40.

X X X

Amélie Sachsová zahlédla slabý odlesk a okamžitě věděla, kde se Tanečník nachází.

V malém stromořadí asi tři sta metrů odtud. Zubatý paprsek slunce se odrazil od jeho dalekohledu.

„Támhle!“ vykřikla a mávla rukou na dva okresní policisty krčící se za služebním vozem.

Muži nasedli a se smykem vyrazili za nedaleký hangár, aby Tanečníka odřízli z boku.

„Sachsová,“ ozval se přes sluchátka Rhyme. „Co se...“

„Panebože, Rhyme, on je na ploše a stílí na letadlo!“

„Cože?“

„Percey se snaží dostat do hangáru. Ten chlap stílí tříštivými kulkami. Chce ji vylákat ven.“

„Zůstaň, kde jsi, Sachsová. Jestli se Percey chce nechat zabít, klidně jí to dovol. Ale ty zůstaň na místě!“

Sachsová se příšerně potila, ruce se jí trásly a srdce bušilo jako o závod. Cítila, jak jí po zádech běhá mrazivá úzkost.

„Percey!“ vykřikla.

Žena se znovu vytrhla Jerryemu Banksovi, vyškřábala se na nohy a uháněla ke dveřím hangáru.

„Ne.“

Zatracená práce.

Sachsová zírala na místo, kde viděla odlesk Tanečnickova dalekohledu.

Moc daleko, je to moc daleko, pomyslela si. Na takovou dálku nemůžu nic trefit.

Můžeš, pokud se dokážeš uklidnit. Máš ještě jedenáct nábojů. Je bezvětrí. Jediným problémem je trajektorie. Namiř vysoko a postupně sjížděj na cíl.

Zahlédla, jak vylétlo pár listů, když Tanečník vypálil další ránu.

O chvíli později jí pár centimetrů od obličeje prosvístěla kulka.

Sachsová ucítila nárazovou vlnu a zaslechl prasknutí, jak kulka letící dvojnásobnou rychlostí zvuku spálila okolní vzduch.

Sachsová slabě zakňourala, chytila se za břicho a přikrčila se.

Ne! Teď máš možnost vystřelit. Než znovu natáhne... Už je pozdě. Už má zase nabito.

Rychle pohlédla před sebe, zvedla pistoli a ztratila nervy. Se skloněnou hlavou namířila pistoli přibližně ve směru stromů a vypálila pět rychlých ran. Jenže to mohla rovnou střílet slepými.

No tak, holka. Seber se. Namiř a vystřel. Máš ještě šest nábojů a na opasku dva zásobníky.

Ale pomyšlení na to, jak jen o vlasek unikla smrti, ji dokonale přišpendlilo k zemi.

Tak dělej! osopila se na sebe.

Ale nedokázala to.

Sebrala poslední zbytky odvahy a zvedla hlavu o pár centimetrů — právě dost na to, aby viděla, jak Percey Clayová sprintem upaluje ke dveřím hangáru a Jerry Banks ji dohání. O chvíli později ji mladý detektiv strhl k zemi za vozík generátoru.

Téměř současně s chvějivým zvukem dalšího výstřelu z Tanečnickovy pušky se ozvalo hrůzostrašné plesknutí, jak kulka pronikla do Banksova těla. Mladý policista zavrával jako opilý a kolem něj se rozstříkla sprška krve. Na jeho tváři se nejprve objevilo překvapení, pak zmatek a pak už vůbec nic. Jerry Banks se zhroutil na vlhkou betonovou zem.

HODINA PÁTÁ Z PĚTAČTYŘICETI

12

„Tak co?“ zeptal se Rhyme.

Lon Sellitto složil telefon. „Pořád nevědí.“ Díval se z okna Rhymova domu a nervózně takal prsty do skla. Sokoli se už vrátili na římsu, ale očima stále ostražitě sledovali Central Park a fukání si protentokrát nevšímal.

Rhyme nikdy neviděl detektiva tak rozrušeného. Jeho těstovitý obličej zbrocený potem byl dnes mimořádně bledý.

Lona Sellitta, legendu mezi vyšetřovateli vražd, obvykle nic nevyvedlo z míry. At už uklidňoval rodiny obětí nebo nelítostně rozbíjel alibi podezřelých, vždy se soustředil výhradně na svou práci. V tuto chvíli však jeho myšlenky bloudily kdesi na míle daleko, u Jerryho Bankse, který se právě podroboval chirurgickému zákroku ve westchesterské nemocnici — a možná umíral. Byla sobota tři hodiny odpoledne a Banks už hodinu ležel na operačním sále.

Sellitto, Sachsová, Rhyme a Cooper se shromáždili v improvizované laboratoři v přízemí Rhymova domu. Dellray odjel, aby se ujistil, že sřežený dům pro svědky je dobře připraven, a aby si proklepl chůvu, kterou newyorská policie poslala místo Bankse.

Na letišti naložili zraněného mladého detektiva do sanitky do stejné sanitky, která hostila mrtvého natěrače s uřezanými rukama. Ošetřovatel Earl se přestal chovat jako pitomec a udělal všechno pro to, aby zastavil Banksovo rozsáhlé krvácení. Nato pobledlého detektiva v bezvědomí bleskurychle převezl na úrazovou ambulanci několik mil odtud.

Agenti FBI z White Plains naložili Percey a Halea do obrněné dodávky a vyrazili na jih od Manhattanu, přičemž provedli předepsané setřásací procedury. Na Sachsovou čekala další místa činu: Tanečnickův úkryt, natěračova dodávka a vozidlo, v němž Tanečník po přestřelce zmizel — dodávka zásobovací společnosti.

Našla se nedaleko od místa, kde Tanečník zabil natěrače a kde podle všeho ukrýl auto, kterým do Westchesteru přijel.

A pak už Sachsová spěchala na Manhattan s důkazy.

„Tak copak to tu máme?“ zeptal se teď Rhyme Sachsové a Coopera. „Nějaké kulky?“

Sachsová si odtrhla rozdrásaný nehet a řekla: „Nic po něm nezbylo. Byly to tříštivé střely.“ Vypadala značně vyděšeně a oči jí těkaly jako dva neposední uličníci.

„To je celý Tanečník. Nejenže je smrtelně nebezpečný, ale jeho důkazy se samy zničí.“

Sachsová šťouchla do plastického sáčku. „Z jedné kulky zbylo tohle. Seškrábala jsem to ze zdi.“

Cooper vyklopil obsah na porcelánovou misku. Rozhrábl ho.

„Keramická špička. Vesty jsou k ničemu.“

„Parchant první třídy,“ poznamenal Sellitto.

„No jo, Tanečník se vyzná,“ řekl Rhyme.

U dveří se ozval rozruch a Thom uvedl do místnosti dva agenty FBI v oblecích. Za nimi stála Percey Clayová s Britem Halem.

„Jak je mu?“ zeptala se Percey Sellitta. Její oči se rozhlédly po místnosti a zaregistrovaly chladné přivítání, kterého se jí dostalo.

Zdálo se, že ji to vůbec nevyvedlo z míry. „Myslím Jerrymu.“

Sellitto neodpověděl.

„Ještě ho operují,“ řekl Rhyme.

Tvář měla ztrápenou a vlasy ještě rozcuchanější než ráno.

„Doufám, že bude v pořádku.“

Amélie Sachsová se k Percey otočila a chladně se zeptala:

„Cože?!“

„Řekla jsem, že doufám, že bude v pořádku.“

„Tak vy doufáte?“ Sachsová se vztyčila nad Percey a přikročila až k ní, ale drobná žena neustoupila ani o píd. „Na to je trochu pozdě, nemyslíte?“ pokračovala Sachsová.

„O co vám jde?“

„Na to bych se měla zeptat já vás. To kvůli vám ho postřelili.“

„Hej, policistko...“ přerušil ji Sellitto.

Percey vyrovnaně řekla: „Já ho nežádala, aby za mnou běžel.“

„Nebýt jeho, jste už dávno mrtvá.“

„Možná. Ale to vy nevíte. Je mi líto, že je zraněný. Já...“

„A jak je vám to líto?“

„Amélie!“ řekl Rhyme ostře.

„Ne, chci vědět, jak je jí to líto. Darovala byste mu krev?“

Budete mu tlačít vozík, jestli nebude moct chodit? Vynesete ho do nebes, jestli umře?“

„Nech toho, Sachsová!“ vybuhl Rhyme. „Není to její chyba.“

Sachsová se plácla rukama s okousanými nehty do stehů.

„Není?“

„Tanečník byl chytřejší než my.“

Sachsová pokračovala a upírala přitom pohled do Perceyinych tmavých očí. „Jerry vám dělal chůvu. Když jste vyběhla přímo pod palbu, co jste si myslela, že asi tak udělá?“

„Já nepřemýšlela, jasný? Prostě jsem reagovala.“

„Ježíšikriste.“

„Hej, policistko,“ ozval se Hale, „vy se možná ve stresu chováte daleko chladnokrevněji než my. Ale my nejsme zvyklí, že po nás někdo střílí.“

„Právě proto měla zůstat na zemi. V kanceláři. Přesně jak jsem jí říkala.“

„Viděla jsem, že někdo ohrožuje mé letadlo,“ bránila se Percey těžkopádně afektovaným hlasem. „A tak jsem reagovala. Pro mě je to totéž, jako když vám někdo zraní partnera.“

„Udělala to, co by udělal každý pilot,“ poznamenal Hale.

„Přesně tak,“ přitakal Rhyme. „Vždyt to říkám, Sachsová.“

Takhle Tanečník pracuje.“

Ale Amélie Sachsová si nedala pokoj. „Především jste měla dávno sedět ve střeženém domě. Na letišti jste vůbec neměla jet.“

„To byla Jerryho chyba,“ řekl Rhyme s rostoucím vztekem.

„Nebyl oprávněn změnit trasu.“

Sachsová pohlédla na Sellitta, který s Banksem pracoval už dva roky. Ale ani on se očividně nemohl mladého policisty zastat.

„Bylo to od něj moc milé,“ řekla Percey Clayová suše a otočila se ke dveřím. „Ale teď musím zpátky na letiště.“

„Cože?“ Sachsová zalapala po dechu. „Zbláznila jste se?“

„To není možné,“ řekl Sellitto a veškerá zádumčivost ho rázem přešla.

„Už bylo potíží kolem vybavování letadla pro zítřejší let víc než dost. A teď ho musíme ještě opravit. A jelikož se zdá, že všichni kvalifikovaní mechanici ve Westchesteru jsou podělaní zbabělci, musím tu práci zvládnout sama.“

„Paní Clayová,“ začal Sellitto, „to není dobrý nápad. V úkrytu budete v bezpečí, ale nikde jinde vám bezpečnost zaručit nemůžeme. Zůstanete tam do pondělka, budete...“

„Do pondělka?!“ vyhrkla. „To ne. Vy to nechápete. Zítra večer tím letadlem letím. Mám zakázku pro U. S. Medical.“

„Nemůžete přece...“

„Jen malou otázku,“ řekla ledovým hlasem Amélie Sachsová.

„Můžete mi říct, koho přesně ještě hodláte zabít?“

Percey vykročila kupředu. „Včera večer jsem přišla o manžela a jednoho z nejlepších zaměstnanců, ksakru!“ vybuchla.

„Nehodlám ještě přijít o společnost. Nebudete mi říkat, kam smím nebo nesmím chodit. To byste mě museli zatknout.“

„Dobře,“ řekla Sachsová a během vteřiny zacvakla kolem Perceyinych útlých zápěstí pouta. „Zatýkám vás.“

„Sachsová!“ vykřikl rozlícený Rhyme. „Co to děláš? Sundej jí to. Hned!“

Sachsová se prudce otočila a vyštěkla: „Ty jsi civilista. Nemůžeš mi přikázat vůbec nic!“

„Ale já můžu,“ řekl Sellitto.

„E-e,“ řekla neoblomně. „Tady zatýkám já, detektive. Nemůžete mi bránit, abych někomu nasadila železka. Případ může odložit pouze státní zástupce.“

„Co je to za kecy?“ zaječela Percey a do hlasu se jí opět vrátila afektovanost. „Za co mě zatýkáte? Za to, že jsem svědek?“

„Obvinění zní ‚ohrožení z nedbalosti‘, a pokud Jerry zemře, pak to bude nedbalost s následkem smrti. Nebo rovnou zabít.“

Hale sebral odvahu a řekl: „Tak podívejte. Vůbec se mi nelíbí způsob, jakým s ní celý den mluvíte. Pokud ji zatknete, budete muset zatknout i mě...“

„To není problém,“ řekla Sachsová a otočila se k Sellittovi.

„Poručíku, potřebuji vaše pouta.“

„To by stačilo, policistko,“ zabručel Sellitto.

„Sachsová,“ volal Rhyme, „na tohle nemáme čas! Tanečník si lítá po svobodě a zrovna teď plánuje další útok.“

„Zatkněte mě,“ řekla Percey, „a já budu za dvě hodiny venku.“

„V tom případě budete za dvě hodiny a deset minut mrtvá. Což by byla čistě vaše věc...“

„Policistko,“ zvýšil hlas Sellitto, „jste na velmi tenkém ledě.“

„...kdybyste ovšem neměla ve zvyku brát s sebou ostatní lidi.“

„Amélie,“ řekl Rhyme chladně.

Otočila na něj obličej. Většinou jí říkal „Sachsová“, užití křestního jména bylo jako políček do tváře.

Řetízky na Perceyinych kostnatých zápěstích zacinkaly. Sokol za oknem zatřepotal křídly. Nikdo neřekl ani slovo.

Nakonec Rhyme pronesl rozvážným hlasem: „Sundej Percey, prosím tě, ta pouta a nechte mě s ní pár minut o samotě.“

Sachsová zaváhala. Její tvář se změnila v bezvýraznou masku.

„Prosím, Amélie,“ řekl Rhyme a nutil se k trpělivosti.

Sachsová bez jediného slova odemkla Percey pouta.

Jeden po druhém začali odcházet z místnosti.

Percey si protřela zápěstí, vytáhla z kapsy cestovní láhev a několikrát si lokla.

„Mohla bys zavřít dveře?“ požádal Rhyme Sachsovou.

Ta však po něm jen hodila pohledem a pokračovala dále do chodby. Těžké dubové dveře zavřel až Brit Hale.

X X X

V předsíni Lon Sellitto znovu zavolal do nemocnice ohledně Bankse. Mladý policista byl ještě na sále a sestra z oddělení nechtěla o jeho stavu nic bližšího prozradit.

Sachsová na tuto zprávu reagovala chabým přikývnutím.

Přistoupila k oknu s výhledem do uličky za Rhymovým domem. Sluneční paprsky dopadaly úkosem na její ruce a Sachsová si prohlédla své okousané nehty. Dva nejdofíženější prsty si dokonce musela přelepit náplastí. Síla zvyku, pomyslela si.

Vlastně spíš zlozvyku... Proč nedokážu přestat?

Sellitto se postavil vedle ní a pohlédl na šedivou oblohu.

Schylovalo se k další jarní bouři.

„Policistko,“ řekl tiše, aby to nikdo další neslyšel. „Ta ženská to zmrvila, to je jasný. Ale musíte ji pochopit — není to profesionálka. Bylo jen naší chybou, že jsme ji to zmrvit nechali, a Jerry opravdu měl být chytřejší. Říká se mi to hůř, než si umíte představit. Ale zvorat to on.“

„Ne,“ řekla se zatatými zuby. „Vý nic nechápete.“

„Co nechápu?“

Dokáže to říct? Bylo to tak těžké.

„Já to zvorala. Jerry za nic nemůže.“ Hodila hlavou k Rhymově pokoji. „Ani Percey. Ale já.“

„Vy? Do prdele, vždyť vy s Rhymem jste přišli na to, že je ten chlap na letišti! Nebýt vás, mohl sundat všechny.“

Zavrtěla hlavou. „Viděla... viděla jsem Tanečnickovu pozici ještě předtím, než dostal Jerryho.“

„A dál?“

„Věděla jsem přesně, kde je. Zamířila jsem A...“

Ksakru. Proč je to tak těžké?

„Co chcete říct, policistko?“

„On po mně vystřelil... Kristepane. Ztuhla jsem a hodila sebou na zem.“ Prsty jí zmizely ve vlasech a drásaly kůži tak dlouho, dokud Sachsová neucítila krev. Přestaň.

„No a co?“ Sellitto to stále nechápal. „Všichni přece zalehli. Kdo by taky ne?“

Sachsová zírala z okna a obličej jí planul hanbou. „Když vystřelil a netrefil se, měla jsem přinejmenším tři vteřiny na výstřel věděla jsem, že musí znovu nabít. Mohla jsem na něj vyprázdnit celý zásobník. Jenže jsem kecla na zem. A pak už jsem neměla odvalu znova vstát, protože jsem věděla, že má nabito.“

Sellitto se ušklíbl. „Cože? Vy máte výčitky, protože jste si bez jakéhokoliv krytí nestoupala a neudělala ze sebe krásný živý terč?“

Nechte toho, policistko... Jo, a počkejte, vy jste u sebe měla služební zbraň?“

„Jo, já...“

„To jste se chtěla na tři sta metrů trefit glock devítkou? Ani ve snu.“

„Možná bych ho nezasáhla, ale mohla jsem se přiblížit a držet ho pod palbou. Takže by se nedostal k poslední ráně a nezasáhl Jerryho. Ztracená práce.“ Sevrhla pěsti a znovu si prohlédla nehet na ukazováčku. Byl tmavý od zaschlé krve. Rozškrábala si ho ještě víc.

Jasně červená barva jí připomněla spršku krve, která vytryskla z Jerryho Bankse. Zaryla se ještě hlouběji.

„Tohle by mě ze spaní nebudilo, policistko.“

Jak mu to jen vysvětlit? To, co ji teď sžíralo, bylo daleko složitější, než detektiv tušil. Rhyme byl nejlepší kriminalista v New Yorku a možná v celé zemi. Sachsová se snažila, ale v tomhle se mu nikdy nemohla vyrovnat. Jenže střelba — a rychlá jízda — byla zase její doména. Strčila by do kapsy většinu mužů i žen ve sboru, a to i kdyby střílela levou rukou. Dokázala na čtyřicet metrů sestřelovat deseticeenty podle jejich odlesku a zprohýbané mince pak rozdávala kmotřence a jejím přátelům. Ona mokla Jerryho zachránit. Sakra, vždyť ona dokonce mohla trefit toho parchanta.

Měla na sebe vztek. A taky na Percey, která ji do téhle situace dostala.

A měla vztek i na Rhyma.

Dveře se otevřely a objevila se Percey. Chladně pohlédla na Sachsovou a požádala Halea, aby vešel dovnitř. Hale zmizel v místnosti, za pár minut otevřel dveře a řekl: „Můžete zpátky.“

Sachsová vešla do místnosti. Percey seděla vedle Rhyma v otlučeném starém křesle; vypadali jako spokojený manželský pár.

„Uzavřeli jsme kompromis,“ oznámil Rhyme ostatním. „Brit a Percey pojedou k Dellrayovi do úkrytu. Na opravu letadla si seženou někoho jiného. Ale at už Tanečnicka dopadneme, nebo ne, slíbil jsem Percey, že ji zítra večer necháme letět.“

„A co když ji prostě zatknou?“ zeptala se Sachsová zlostně.

„A odvezu ji do vazby?“

Myslela si, že Rhyme vybuchne — byla na to připravená —, ale Rhyme jen mírně řekl: „Přemýšlel jsem o tom, Sachsová. A myslím, že to není dobrý nápad. Byli by v daleko větším nebezpečí soud, vazba, transport. Tanečník by měl daleko víc příležitosti je dostat.“

Amélie Sachsová na chvíli zaváhala, ale pak se poddala a kývla. Měl pravdu — jako obvykle. Ale i kdyby ji neměl, stejně muselo být po jeho. Ona byla jen jeho asistentka, nic víc.

Zaměstnanec.

Nic víc pro něj neznamenal.

Rhyme pokračoval: „Řeknu vám, co mě napadlo. Nastražíme mu past. Potřebuju tvou pomoc, Lone.“

„Povídej.“

„Percey a Hale odjedou do úkrytu. Ale chci, aby to vypadalo, že jedou někam jinam. Naděláme kolem toho humbuk.“

Budem pěkně na očích. Vyberu jednu policejní stanici a budem předstírat, že je tam jedem přechodně ukrýt kvůli bezpečí. Vyměníme si na městské frekvenci pár nešifrovaných frází, že uzavíráme ulice před stanicí a všechny podezřelé přepravujeme jinam, abychom stanici uvolnili. Při troše štěstí to bude Tanečník odposlouchávat.

A když ne, chytí se toho média a on se to dozví od nich.“

„Co třeba dvacátý okrsek?“

Policejní stanice dvacátého okrsku v Upper West Side byla jen pár bloků od Rhymova domu. Mnoho tamějších policistů Rytme dobře znal.

„Dobře, tak jo.“

V tu chvíli si Sachsová všimla neklidu v Sellittových očích. Detektiv se naklonil nad Rhymův vozík a z jeho širokého vrásčitého čela kapaly krůpěje potu. Hlasem, který mohl slyšet jen Rhyme a Sachsová, zašeptal: „Seš si tím jistý, Lincoln? Domyslel jsi to?“

Rhymovy oči sklouzly na Percey. Vyměnili si pohledy. Sachsová nevěděla, co to znamená. Věděla jen, že se jí to pranic nelíbí.

„Ano,“ řekl Rhyme. „jsem si jistý.“

Ačkoliv Sachsově ani v nejmenším jistý nepřipadal.

HODINA ŠESTÁ Z PĚTACTYŘICETI

13

„Spousta stopových důkazů, koukám.“

Rhyme se uznale díval na plastické sáčky, které Sachsová přinesla z míst činu na letišti.

Stopové důkazy byly Rhymovou obhbenou položkou — kousky a úlomky mnohdy mikroskopických rozměrů, které pachatelé zanechávali nebo bezděčně zanášeli na místo činu. Ani nejchytřejší z pachatelů nemysleli na to, že by je mohli pozměnit nebo nastrčit a ani ti nejsnaživější se jich nedokázali úplně zbavit.

„První sáček, Sachsová. Odkud ho máš?“

Horečně začala listovat poznámkami.

Copak ji to užírá? přemýšlel Rhyme. Dobře viděl, že něco není v pořádku. Možná to souviselo s jejím vztekem na Persey Clayovou, možná s jejími obavami o Jerryho Bankse. Ale možná ne.

Podle chladných pohledů poznal, že o tom Amélie nechce mluvit.

Což mu nijak nevadilo. Museli chytit Tanečníka. V tuto chvíli to byla jejich absolutní priorita.

„Tyhle sáčky jsou z hangáru, kde Tanečník čekal na letadlo,“ řekla Sachsová a zvedla dva sáčky do vzduchu. Kývla na tři další.

„A tyhle z místa, odkud střílel. Tyhle jsem sebrala v dodávce toho natěrače a tyhle v dodávce se zásobováním.“

„Thome... Thome!“ zaječel Rhyme a vystrašil všechny přítomné.

Ve dveřích se objevil ošetřovatel a úslužně pronesl: „Ano? Snažím se vám připravit něco k jídlu, Lincoln.“

„K jídlu?“ zeptal se Rhyme podrážděně. „My nepotřebujem jídlo. Potřebujem další tabulky. Piš: ‚Místo činu 2, hangár‘.“

Tak, to je ono. A ještě jednu: ‚Místo činu 3. To je místo, odkud střílel. Jeho Grassy Knoll.‘“

„To tam mám fakt napsat? Grassy Knoll?“

„Jasně, že ne. Copak zastřelil Kennedyho? To byl jen vtip.“

Aspoň vidíš, že mám smysl pro humor. Piš: ‚Místo činu 3, hnízdo ostřelovače‘. Fajn. A teď se mrknem na ten hangár.

Takže co máte?“

„Kousky skla,“ řekl Cooper a vysypal obsah sáčku na porcelánový talířek jako nějaký obchodník s diamanty. „Plus obsah vysavače,“ dodala Sachsová, „a pár vláken z okenních rámců. Žádné otisky.“

„Na otisky si dává bacha,“ řekl Sellitto mrzutě.

„Což je ovšem povzbudivá zpráva,“ řekl Rhyme, jako obvykle podrážděný, že si nikdo nedokáže udělat závěr tak rychle jako on.

„Jak to?“ zeptal se detektiv.

„Dává si pozor, protože je někde v kartotéce! Takže až nějaký jeho otisk najdem, budeme mít velkou naději, že ho odhalíme.“

Jasně, otisk bavlněné rukavice nám moc nepomůže... A otisky bot nenechal, protože podlahu hangáru vysypal štěrkem. Chytřej kluk. Ale kdyby byl blbej, zase by nás nikdo nepotřeboval, že?

Tak co nám říká to sklo?“

„Co by nám mohlo říct?“ zeptala se Sachsová stroze. „Krom toho, že rozbil okno a vlezl jím do hangáru?“

„To by mě taky zajímalo,“ řekl Rhyme. „Tak se na něj mrknem.“

Mel Cooper položil několik úlomků na skličko a umístil ho pod čočku mikroskopu při malém zvětšení. Zapnul videokameru a poslal obraz do Rhymova počítače.

Rhyme otočil vozík a odjel před obrazovku. „Příkazový mód,“ poručil. Počítač uslyšel jeho hlas a poslušně zobrazil na monitoru nabídku. Rhyme nemohl přímo ovládat mikroskop, ale mohl manipulovat s obrazem na monitoru — například ho zvětšovat nebo zmenšovat. „Kurzor vlevo. Dvakrát kliknout.“ Natáhl se a zmizel v duhovém světelném lomu.

„Vypadá to na obyčejné nevrstvené okenní sklo.“

„Souhlas,“ řekl Cooper a pokračoval: „Žádné známky štěpení. Rozbil ho nějakým tupým předmětem. Možná loktem.“

„Ehe, ehe. Koukej na to lasturování, Mele.“ Když někdo rozbije okno, sklo se roztříští podél řady lasturových lomů — zakřivených zlomových linií. Podle směru jejich zakřivení lze poznat, z které strany rána přišla.

„Vidím,“ řekl technik. „Standardní lom.“

„A koukej na tu špinu,“ řekl Rhyme úsečně. „Na špinu na skle.“

„Koukám. Říční usazeniny, bláto, zbytky pohonných hmot.“

„Na které straně skla ta špína je?“ zeptal se Rytme netrpělivě.

Když ještě vedl oddělení, stěžovali si jeho podřízení mimo jiné na to, že se chová jako paní učitelka. Rhyme to považoval za kompliment.

„No přece... ach ne.“ Cooperovi svitlo. „Jak je to možné?“

„Co?“ zeptala se Sachsová.

Rhyme jí to vysvětlil. Lasturový lom začínal na čisté straně skla a končil na špinavé straně. „Tanečník byl uvnitř, když to okno rozbil.“

„Ale to nemohl,“ protestovala Sachsová. „Sklo leželo uvnitř hangáru. To by...“ Zarazila se a přikývla. „Chceš říct, že rozbil okno, posbíral střepy a hodil je dovnitř na šterk? Ale proč?“

„Ten šterk tam nebyl kvůli otiskům bot. Měl nás zmást, abychom si mysleli, že se Tanečník vloupal dovnitř. Jenže on už byl dávno v hangáru a vloupal se ven. Zajímavé.“ Rhyme na chvíli přemýšlel a pak vykřikl: „Zkontroluj ty stopové důkazy! Je v nich nějaká mosaz? Mosaz s grafitem?“

„Klíč, dovítala se Sachsová. „Myslíš, že mu někdo dal klíč, aby se dostal do hangáru.“

„Přesně to si myslím. Zjistěte, kdo ten hangár vlastní nebo pronajímá.“

„Už tam volám,“ řekl Sellitto a rozložil mobilní telefon.

Cooper se podíval do okuláru dalšího mikroskopu v poloze velkého zvětšení. „No jasně,“ hlásil. „Spousta grafitu a mosazi.“

A taky olej — tipuju to na značku 3-In-One. Což znamená, že zámek byl starý. Musel se s ním zapotit.“

„Anebo...?“ nabádal ho Rhyme. „No tak, přemýšlej!“

„Anebo měl nový klíč!“ vyhrkla Sachsová.

„Jasně! Byl ještě od oleje. Fajn. Thome, tabulku, prosím!“

Piš:

„Přístup pomocí klíče.“

Ošetřovatel to vypsáním rukopisem poznamenal.

„Tak co tam máme dál?“ Rhyme foukl do trubičky a zajel blíže k monitoru. Neodhadl vzdálenost, vrazil do něj a málem ho převrátil.

„Do prdele,“ ulevil si.

„Seš celej?“ zeptal se Sellitto.

„Jo, nic mi není; odsekl Rhyme. „Co dál? Ptal jsem se, co dál.“

Cooper se Sachsovou vytřepali pomocí štětce zbytek stopových důkazů na velký čistý list novin. Nasadili si zvětšovací brýle a začali se hromádkou probírat. Cooper sebral pinzetou několik zrníček a umístil je na sklíčko.

„Prima,“ řekl. „Máme nějaká vlákna.“

O chvíli později si už Rhyme prohlížel drobné provázky na obrazovce počítače.

„Co na to říkáš, Mele? Je to papír, že?“

„Jo.“

Rhyme cosi zamumlal do mikrofону a počítač začal obrázky mikroskopických vláken pomalu posunovat. „Vypadá to na dva různé typy. Jeden je bílý nebo světle žlutý. Druhý jde trochu do zelena.“

„Do zelena? Že by peníze?“ uvažoval Sellitto.

„Možná.“

„Máš jich dost, abychom jich pár spálili?“ zeptal se Rhyme. „Chromatograf totiž vlákna zničí.“

Cooper přitakal a začal několik vláken připravovat ke zkoušce.

„Žádná bavlna, žádný louh, žádné sirníky ani sirany,“ konstatoval Rhyme, když si prohlédl obrazovku počítače. Tyto chemikálie se přidávaly do směsi při výrobě vysoce kvalitní buničiny.

„Takže je to laciný papír. A barvivo je vodorozpustné. Není v něm žádný olejový inkoust.“

„Což znamená,“ shrnul Rhyme, „že prachy to nejsou.“

„Nejspíš recyklovaný papír,“ řekl Cooper.

Rhyme znovu zvětšil snímek na monitoru. Rastrový obraz se nafoukl a detaily se rozostřily. Rhyme na okamžik pocítil sklíčenost. Toužil se dívat přes okulár skutečného mikroskopu.

Jemné optice se nemohlo nic vyrovnat.

A pak něco uviděl.

„Co ty žluté skvrny, Mele? Je to lepidlo?“

Technik se podíval okulárem mikroskopu a přisvědčil: „Je. Vypadá to jako lepidlo na obálky.“

Takže klíč asi někdo Tanečníkovi doručil v obálce. Co ale znamenal ten zelený papír? Rhyme neměl tušení.

Sellitto složil telefon. „Mluvil jsem s Ronem Talbotem na Hudson Air. Ten obvolal pár lidí a hádejte, kdo pronajímá hangár, kde Tanečník čekal.“

„Phillip Hansen,“ řekl Rhyme.

„Jo.“

„Děláme z toho prima případ,“ řekla Sachsová.

To je fakt, pomyslel si Rhyme, i když rozhodně neměl v úmyslu naservírovat Tanečníka státnímu zástupci pod nos i s neprůstřednými důkazy. Ne, on chtěl Tanečnickovu hlavu. Na stříbrném podnose.

„Máte tam ještě něco?“

„Nic.“

„Dobře, tak přejdem na další místo činu. Hnízdo ostřelovače. Tam byl Tanečník pod pěkným tlakem. Možná byl neopatrný.“

Jenže Tanečník samozřejmě neopatrný nebyl.

Nenašly se žádné nábojnice.

„Tady je důvod,“ řekl Cooper a zkoumal cosi pod mikroskopem.

„Bavlněné vlákno. Zachytil nábojnice do utěrky.“

Rhyme přikývl. „Otisky bot?“

„Ne ne,“ zavrtěla hlavou Sachsová a vysvětlila, že Tanečník se při ústupu vyhýbal blátu a běžel po trávě i ve chvíli, kdy přechal k zásobovací dodávce, se kterou poté odjel.

„Kolik jsi našla otisků?“

„Tam, kde ležel, ani jeden,“ odpověděla. „V dodávkách necelých dvě stě.“

Pomocí systému AFIS — automatizovaného systému identifikace otisků — který spojoval digitální databáze otisků policejních, vojenských i civilních složek, by bylo věrohodné ověření takového množství otisků možné (byť časově velmi náročné).

Přestože však byl Rhyme dopadením Tanečníka přímo posedlý, využitím systému AFIS se vůbec neobtěžoval.

Sachsová mu totiž sdělila, že otisky Tanečnickových rukavic se našly i v obou dodávkách.

Takže otisky prstů ve vozidlech určitě nebudou patřit jemu.

Cooper vypráznil plastický sáček na laboratorní misku a spolu se Sachsovou si ho začal prohlížet. „Špína, tráva, oblázky... A hele. Vidiš to, Lincolne?“ Cooper připravil další sklíčko.

„To jsou chlupy,“ řekl a sklonil se nad mikroskop. „Tři, čtyři, šest, devět... celkem dvanáct. Vypadá to na souvislou medulu.“

Medula je kanálek, který vede uprostřed některých druhů chlupů. U lidí je medula budto porušená, nebo chybí úplně.

Souvislá medula znamenala, že chlup je zvířecí.

„Co na to říkáš, Mele?“ zeptal se Rhyme.

„Sjedu to REMkem.“ Rozkladovým elektronovým mikroskopem.

Cooper nastavil zvětšení na 1 500 a upravil limbus tak, aby se jeden z chlupů nacházel uprostřed obrazovky. Chlup byl bělavý, skládal se ze šupin s ostrými hranami a připomínal povrch ananasu.

„Kočka,“ prohlásil Rhyme.

„Kočky,“ opravil ho Cooper a znovu nahlédl do mikroskopu.

„Jedna černá a jedna strakatá. Obě krátkosrsté. A pak jedna žlutohnědá s dlouhou a jemnou srstí. Perská — nebo něco na ten způsob.“

Rhyme si odfrkl. „Neřekl bych, že Tanečník bude zrovna milovníkem koček. Budto po někom s kočkama jde, nebo se s takovým člověkem stýká.“

„Další chlupy,“ hlásil Cooper a připevnil sklíčko pod mikroskop. „Lidské. Jsou to... počkejte, dva lidské vlasy o délce asi patnácti centimetrů.“

„Začíná plešatět, co?“ zeptal se Sellitto.

„Kdo ví?“ řekl Rhyme skepticky. Bez kořínku nelze stanovit pohlaví osoby, která vlas ztratila. A s výjimkou dětí nelze rozpoznat ani věk. „Třeba ten vlas patřil natěračí,“ napadlo Rhyma.

„Sachsová? Měl ten natěrač dlouhé vlasy?“

„Ne. Byl na ježka. A byl to blondák.“

„Co říkáš, Mele?“

Technik si prohlédl vlas po celé délce. „Je nabarvený.“

„O Tanečníkovi je známo, že mění podobu,“ podotkl Rhyme.

„Já nevím, Lincolne,“ řekl Cooper. „Barva se podobá původnímu odstínu. Kdyby chtěl změnit totožnost, nejspíš by si vybral hodně odlišnou barvu. Počkej, vidím tu dvě barvy. Původní odstín je černý. Na něm je kaštanová barva a nakonec poměrně čerstvá tmavě fialová. Časový rozestup dva až tři měsíce. A taky tu vidím spoustu zbytkových látek, Lincolne. Měl bych jeden vlas spálit.“

„Tak to udělej.“

O chvíli později už Cooper četl z obrazovky počítače připojeného k plynovému chromatografu tabulku se složením.

„Prima, máme tu nějakou kosmetiku.“

Kosmetické přípravky byly pro kriminalisty velice užitečným vodítkem; kosmetické firmy neustále měnily receptury svých výrobků, aby udržely krok s novými trendy. Podle složení se přípravky často daly zařadit do určitého období a do určitých distribučních sítí.

„Tak co tam máš?“

„Počkej.“ Cooper ověřil složení ve srovnávací databázi značek.

Za okamžik se objevila odpověď. „Slitu-U-Lite. Vyrobeno ve Švýcarsku, dovozce firma Jencon se sídlem někde u Bostonu. Je to běžné saponátové mýdlo s přísadou olejů a aminokyselin. Slyšel jsem o tom ve zprávách — firmu obvinili z nekalé soutěže, protože tvrdila, že mýdlo odstraňuje tuk a celulitidu.“

„Pojďme si to shrnout,“ řekl Rhyme. „Co si myslíš, Sachsová?“

„O něm?“

„O ní. O té, která mu pomáhá a navádí ho. Nebo kterou zabil, aby se schoval v jejím bytě. A možná i ukradl její auto.“

„Seš si jistý, že je to žena?“ zeptal se Lon Sellitto.

„Ne. Ale na opatrné úsudky nemáme čas. Celulitida trápí spíš ženy než muže. A vlasy si barví taky spíš ženy. No tak, chci slyšet odvážné závěry!“

„Má přes váhu,“ řekla Sachsová. „A problémy se vzhledem.“

„Možná patří k pankáčům, nové vlně nebo jak si dneska ti šílenci říkají,“ nadhodil Sellitto. „Moje dcera si taky nabarvila

vlasý na fialovo. A nechala se propíchnout v místech, o kterých radši ani nebudu mluvit. Co se takhle poohlídnout v East Village?“

„Myslím, že jí nejde o imidž rebela,“ nesouhlasila Sachsová.

„Podle těch barev ne. Jsou málo výstřední. Spíš se ta ženská snaží jít s módou, ale vůbec se jí to nedaří. Řekla bych, že je to otýlá třicátnice s krátkými vlasý, kariéristka. Žije sama se svýma kočkama.“

Rhyme přikývl a zadíval se na tabulku. „Žije sama. To je přesně ten typ, který se nechá sbalit každým, kdo jí jen trochu namaže med kolem huby. Obejděte veterináře. Víme, že má tři kočky, každou jiné barvy.“

„Ale kde?“ zeptal se Sellitto. „Ve Westchesteru? Na Manhattanu?“

„Nejdřív si položme otázku,“ zamyslel se Rhyme, „proč se Tanečník s takovou ženskou vůbec zapletl.“

Sachsová lusklá prsty.

„Protože musel! Protože jsme ho málem dostali!“ Její tvář se rozsvítila. Část bývalé Amélie byla konečně zpátky.

„Jasně!“ vykřikl Rhyme. „Dnes ráno u Perceyina domu. Když dorazila speciálka.“

„Zbavil se dodávky a ukryl se v jejím bytě, než ustal všechn rozruch,“ pokračovala Sachsová.

„Sežeň lidi a začněte obvolávat veterináře,“ řekl Rhyme Sellittovi. „V okruhu deseti bloků od Perceyina domu. Ne, vezměte celou Upper East Side. Tak už volej, Lone, volej!“

Detektiv začal horečně vyčukávat čísla na telefonu a Sachsová se vážně zeptala: „Myslíš, že je ta žena v pořádku?“

Rhyme odpověděl od srdce, i když sám nevěřil tomu, co říká.

„Můžeme jen doufat, Sachsová. Můžeme jen doufat.“

HODINA SEDMÁ Z PĚTAČTYŘICETI

14

Percey Clayové nepřipadal policejní dům nijak zvlášť bezpečný. Byla to dvoupatrová budova z hnědého pískovce, která se nijak nelišila od mnoha dalších domů v téhle ulici poblíž Morganovy knihovny.

„Jsme na místě,“ oznámil jí a Britu Haleovi agent a kývl hlavou z okna dodávky. Zaparkovali v uličce a Percey s Halem byli dostrkáni ke sklepnímu vchodu. Ocelové dveře se za nimi s bouchnutím zavřely a oba svědkové se ocitli tváří v tvář přívětivému štíhlému muži ve věku kolem čtyřicítka a s řidnoucími hnědými vlasý. Muž vycenil zuby.

„Nazdárek,“ řekl, ukázal služební průkaz newyorské policie a zlatý odznak. „Roland Bell. Každého, koho od této chvíle potkáte — i kdyby byl stejně okouzující jako já — požádáte o předložení služebního průkazu a přesvědčíte se, že fotka na průkazu co? Odpovídá.“

Percey poslouchala jeho těžký přízvuk a pak se zeptala: „Snad nechcete říct, že... jste taky ze Severní Karolíny?“

„To jsem.“ Muž se zasmál. „Bydlel jsem v Hoggstonu — to není vtip, opravdu — a pak jsem na čtyři roky utekl do Chapel Hill. A vím, že vy jste z Richmondu.“

„Žila jsem tam. Ale to už je strašně dávno.“

„A vy, pane Hale?“ zeptal se Bell. „Vy také létáte přes hvězdy a pruhu?“

„Já jsem z Michiganu,“ řekl Hale a stiskl detektivovu silnou ruku. „Sem jsem se dostal přes Ohio.“

„Žádný strach, já vám ten váš omyl z šedesátých let minulého století odpouštím.“

„Já osobně bych se býval u Gettysburgu vzdal,“ vtipkoval Hale. „Ale nikdo se mě neptal.“

„Cheche. Tak. Já dělám na oddělení vražd, ale protože mám talent udržet lidi naživu, působím i v programech ochrany svědka. Můj dobrý přítel Lon Sellitto mě požádal o pomoc. Budu vám na chvíli dělat chůvu.“

„Jak je na tom ten detektiv?“ zeptala se Percey.

„Jerry? Pokud vím, je pořád na operačním sále. Zatím žádné zprávy.“

Mluvil pomalu, ale jeho oči hbitě těkaly sem a tam a prohlížely si je od hlavy až k patě. Co ten chlap hledá? Uvažovala Percey. Jestli nejsme ozbrojeni? Jestli u sebe nemáme mikrofon? Ale to už Bell přejížděl očima chodbu a nakonec i okna.

„Víte,“ řekl, „já jsem normálně příjemný chlápek, ale pokud jde o hlídání svěřených osob, dokážu být trochu paličatý.“

Chabě se na Percey usmál. „A protože vy vypadáte taky poněkud paličatě, prosím, abyste si zapamatovali, že všechno, co vám od této chvíle řeknu, bude pro vaše dobro. Jasně? Prima. Myslím, že spolu budeme dobře vycházet. A teď vám ukážu vaše prvotřídní ubytování.“

Vyšli po schodech a Bell řekl: „Nejspíš jste mrtví vědět, jak je tohle místo bezpečné...“

„Co to znamená?“ zeptal se Hale nejistě. „Jste mrtví vědět?“

„Chci říct, ehm, lační. Myslím, že ještě mluvím trochu jižansky. Kluci dole v baráku — tedy na centrále — si ze mě tropí blázný. Píšou mi vzkazy, že chytli jižanského venkovana a chtějí, abych jim tlumočil. Ale tohle místo je bezpečné. Naši přátelé na spravedlnosti vědí, co dělají. Zvenku to vypadá menší, že?“

„Něco mezi kokpitem a otevřeným prostranstvím,“ řekl Hale.

Bell se uchechl. „Viděli jste okna na přední straně? Moc bezpečná vám nepřipadala, co?“

„Přesně tohle jsem vám chtěla...“ začala Percey.

„Tak ta okna jsou tady. Koukněte se.“ Bell otevřel dveře.

V pokoji žádná okna nebyla. Místo nich stály u zdi velké ocelové pláty. „Z druhé strany visí závěsy,“ vysvětloval Bell. „Z ulice to vypadá jako obyčejná zatemněná místnost. Všechna ostatní okna jsou z neprůstředného skla. Ale i tak se od nich držte radši dál. A pozor na stíny. Požární východ a střecha jsou prošípované senzory a celý dům střeží mraky skrytých videokamer.“

Jakmile se k domu někdo přiblíží, důkladně ho proklepnem ještě dřív, než se dostane k hlavním dveřím. Sem neproklouzne ani duch s anorexií.“ Bell vešel do široké chodby. „Pojďte, prosím, za mnou... Takže tohle je váš pokoj, paní Clayová.“

„Když už tu budem bydlet spolu, můžete mi říkat Percey.“

„Platí. A vy budete tady, pane...“

„Brit.“

Pokoje byly malé, tmavé a velice tiché — naprosto se lišily od Perceyiny kanceláře v rohu hangáru firmy Hudson Air. Vzpomněla si na Eda, který chtěl mít kancelář v hlavní budově: uklizený pracovní stůl, na stěně obrázky bé-sedmnáctek a pé-jedenapadesátek a na každé hromadě dokumentů skleněné těžítko.

Percey zase měla ráda vůni leteckého benzínu a jako zvukovou kulisu bzukot pneumatických klíčů. Představila si, jak Ed sedí na jejím pracovním stole a popíjí s ní kávu. Přinutila se tu myšlenku zaplašit, než jí znovu vytrysknou slzy. Bell vzal do ruky vysílačku. „Svěřenci na místě.“ O chvíli později se na chodbě objevili dva uniformovaní policisté. Přikývli a jeden z nich řekl. „Budeme tady s vámi. Nepřetržitě.“ Jejich newyorský nosový přízvuk se kupodivu podobal Bellově zvučné jižanštině.

„Výborně,“ obrátil se Bell k Percey.

Zvedla obočí.

„Ověřila jste si jeho totožnost. Nikdo se vám nedostane na kobytku.“

Percey se chabě usmála.

„Vaši tchyni hlídají v New Jersey dva naši lidé,“ pokračoval Bell. „Potřebují ochranu ještě další vaši příbuzní?“

Percey řekla, že z blízkého okolí nikdo. Bell otázku zopakoval i Haleovi. Ten se kajícíně usmál a řekl:

„Asi ne, pokud mou bývalou nepokládáte za člena rodiny. Chci říct ‚moje bývalé‘.“

„Dobře. Máme vám zalívat psy nebo kočky?“

„Ne,“ řekla Percey. Hale zavrtěl hlavou.

„Takže se teď můžu natáááhnout. Žádné hovory z mobilních telefonů, pokud je máte. Používejte výhradně támhletu linku.“

Nezapomeňte na okna a závěsy. Támhle je nouzové tlačítko. Když bude nejhůř — což nebude —, zmáčknete ho a plesknete sebou o zem. Pokud teď něco potřebujete, jsem jedno ucho.“

„Já bych něco potřebovala,“ ozvala se Percey a vytáhla stříbrnou cestovní láhev.

„Nó,“ protáhl Bell, „pokud chcete, abych vám ji pomohl vyprázdnit, pak se obávám, že jsem stále ve službě. Přesto děkuji za nabídku. Ale pokud ji potřebujete naplnit, tak to je hotovka.“

X X X

Jejich habadůra se do odpoledních zpráv nedostala. Na oficiální policejní frekvenci však proběhla tři nekódovaná hlášení, která informovala všechny stanice o utajené operaci 10-66 ve dvacátém okrsku a popisovala schéma uzavření ulic 10-67 v Upper West Side. Všichni podezřelí zadržovaní na území dvacátého okrsku měli být bezodkladně převezeni na centrální evidenci a odtud do vazební věznice v centru města. Nikdo nesměl vjet nebo vyjet z okrsku bez zvláštního povolení FBI. Nebo Federálního úřadu pro letectví — Dellrayův tah.

Během vysílání této zprávy se kolem stanice rozmístily týmy Haumannovy jednotky E—32.

Haumann nyní zodpovídal za tuto část operace. Fred Dellray mezitím aktivizoval federální skupinu pro záchranu rukojmích pro případ, že by se policii podařilo zjistit totožnost ženy s kočkami a najít její byt. Rhyme se Sachsovou a Cooperem pokračovali v analýze důkazů nasbíraných na místech činu.

Nic nového neobjevili, ale Rhyme chtěl, aby Sachsová s Cooperem znovu prošli všechno, co už zjistili dříve. V tom byla podstata kriminalistiky — dívat se, dívat se, dívat se, a pokud člověk nic nenajde, podívat se ještě jednou. A když pak nevyhnutelně narazíte do betonové zdi, otfepete se — a začnete se dívat znovu.

Rhyme přijel blíž k počítači a nařídil mu, aby zvětšil snímek časovače nalezeného v troskách Carneyova letadla. Samotný časovač byl k ničemu, protože šlo o všeobecně používaný typ, ale Rhyma zajímalo, zda by nemohl obsahovat nějakou drobnou stopu nebo část skrytého otisku. Atentátníci mají často představu, že veškeré otisky se během výbuchu zničí, a při manipulaci s drobnějšími součástkami odkládají rukavice. Jenže výbuch samotný nemusí nutně zničit i otisky. Rhyme proto nařídil Cooperovi, aby časovač vystavil výparům z lepidla SuperGlue, a když se žádné otisky neobjevily, nechal časovač popráškovat jemným magnetickým práškem. Bez úspěchu. Nakonec nechal vzorek bombardovat nit-yagem, což byl slangový výraz pro granátový laser — poslední výkřik módy v odhalování jinak neviditelných otisků. Cooper se díval do mikroskopu, zatímco Rhyme snímek zkoumal na obrazovce počítače. Náhle se krátce zasmál, zašilhal a podíval se znovu, aby se přesvědčil, že ho nešálí zrak.

„To je... Podívej. V pravém dolním rohu!“ vykřikl.

Cooper se Sachsovou ale nic neviděl.

Rhymův počítačem zvětšený snímek odhalil něco, čeho si Cooperův optický mikroskop nevšiml. Na okraji kovu, který chránil časovač před rozbitím na padrti, se nacházel sotva znatelný srpek plný rozdvojených, zkřížených a zakončených papírářských linií. Na šířku neměl víc než jeden a půl milimetru a na délku něco přes centimetr.

„To je otisk,“ řekl Rhyme.

„Nedá se porovnat,“ řekl Cooper a zadíval se na Rhymovu obrazovku.

Na jediném otisku prstu se vyskytuje něco kolem sto padesáti papírářských charakteristik, ale zkušený expert dokáže otisk zařadit už při osmi až šestnácti shodných charakteristikách.

Tenhle vzorek jich bohužel neobsahoval ani polovinu.

Rhyme byl přesto rozjařený. Kriminalista, který nedokázal ani zaostřit mikroskop, teď objevil něco, čeho si ostatní nevšimli.

Něco, co by pravděpodobně přehlédli, kdyby byl „normální“.

Přikázal počítači, aby spustil program pro zpracování snímků, a uložil otisk ve formátu *.bmp. Rozhodl se ho raději nekomprimovat do *.jpg, aby se vyhnul riziku porušení. Vytisknul snímek na laserové tiskárně a poručil Thomovi, aby

ho přilepil vedle tabule s důkazy z místa havárie.

Zazvonil telefon. Rhyme ho díky novému systému pohotově „zvedl“ a zapnul hlasitý odposlech.

Byla to Dvojčata.

Tahle dvojice detektivů z oddělení vražd, kterým se někdy také říkalo „Laurel a Hardy“, působili mimo hlavní budovu na Policejním náměstí 1. Byli to výslecháři a diskutéři — po zločinu chodili od domu k domu a vyptávali se obyvatel, přihlížejících i svědků na všechno možné — a tihle dva byli pokládáni za nejlepší ve městě. Respektoval je i Lincoln Rhyme, a to i přes svou vrozenou nedůvěru ve výpovědi a svědectví lidí.

A přes jejich ústní projev.

„Ahoj, detektive. Ahoj, Lincoln,“ řekl jeden z nich.

Jmenovali se Bedding a Saul. Fyzicky byli těžko k rozeznání a po telefonu se o to Rhyme ani nepokoušel.

„Tak co máte?“ zeptal se. „Našli jste tu ženskou?“

„Tohle byl snadnej úkol. Obešli jsme sedm veterinářů, dva útulky...“

„Pro jistotu jsme je přibrali taky. A...“

„...taky tři firmy na venčení psů. I když...“

„...kočky nikdo nevenčí. Jenže oni vám je přijdou i nakrmit, napojit a vyměnit podestýlku. Tak jsme si mysleli, že tím nic nezkazíme.“

„Tři veterináři říkali možná, ale nebyli si jistí. Mají obrovskou klientelu.“

„V Upper East Side je spousta zvířat. To byste koukal. I když možná ne.“

„A tak jsme obvolali jejich zaměstnance. Doktory, ošetřovatele, umývačky...“

„To je mi teda povolání. Umývačka zvířat. No, a recepční z veterinářské kliniky na Dvaosmdesáté napadlo, že by mohlo jít o jejich klientku Sheilu Horowitzovou. Věk kolem pětaticeti, krátké tmavé vlasy, podsaditá. Má tři kočky. Jednu černou a druhou blond. Na barvu té třetí si nemohli vzpomenout. A tahle Horowitzová bydlí na Lexington Avenue mezi Osmasedmdesátou a Devětsedmdesátou.“

Pět bloků od Perceyina domu.

Rhyme jim poděkoval, požádal je, aby zůstali na telefonu, a zavelel: „Okamžitě tam pošlete Dellrayovy týmy Ty tam jed' taky, Sachsová. At už tam je, nebo ne, určitě tě tam čeká místo činu.“

Myslím, že jsme mu v patách. Cítíte to taky? Jsme mu v patách!“

X X X

Percey Clayová vyprávěla Rolandu Bellovi o svém prvním samostatném letu.

Neproběhl zcela podle plánu. Odstartovala tehdy z nevelké zatravněné plochy šest kilometrů od Richmondu, a než dosáhla rychlosti V1, uslyšela důvěrně známý zvuk zasouvajícího se podvozku cessny. Chytila kormidlo a plynulým pohybem vystoupala ještě výše. Bylo vlhké jarní odpoledne, právě jako dnes.

„Muselo to být vzrušující,“ poznamenal Bell se zvědavě pochybovačným výrazem.

„Jenže to nejvíc vzrušující mělo teprve přijít,“ řekla Persey a lokla si z láhve.

O dvacet minut později se jí porouchal motor, a to právě nad východní Virgínií plnou ostružiní a vysokých borovic.

Persey s jinak spolehlivým letadlem dosedla na blátivé cestě, sama vyčistila palivové potrubí, znovu vzlétla a bez velkých problémů se vrátila domů.

Cessnė se naštěstí nic nestalo, takže majitel se o tom výletu vůbec nedozvěděl. Jediným následkem téhle epizody tak byl nářez od matky, které ředitel školy žaloval, že se Persey znovu prala, udeřila Susan Beth Halworthovou do nosu a po páté hodině utekla.

„Musela jsem odejít,“ vysvětlovala Percey Bellovi. „Dobírali si mě. Myslím, že mi tehdy říkali ‚skřítek‘. Říkala mi tak spousta spolužáků.“

„Děti dovedou být kruté,“ řekl Bell. „Kdyby se tak chovali moji kluci, spráskal bych je jako... Počkejte, kolik vám tenkrát bylo?“

„Třináct.“

„A to se smí? Copak vám na létání nemusí být osmnáct?“

„Šestnáct.“

„Aha. Ale... jak je možné, že jste létala?“

„Nikdy mě nechytily,“ řekla Percey. „Tak je to možné.“

„Ach tak.“

Povídala si s Rolandem Bellem v jejím pokoji policejního domu.

Bell jí do láhve nalil Wild Turkey — dárek od informátora, který v domě bydlel pět týdnů — a oba teď seděli na zeleném gauči. Neustálé tlachání z Bellovy vysílačky na chvíli milosrdně utichlo. Percey se pohodlně opřela, zatímco Bell se naklonil dopředu — nikoliv kvůli nepohodlnosti gauče, ale v důsledku své mimořádné ostražitosti. Tenhle člověk by si všiml i mouchy, která by probzučela dveřmi, a kdyby se závěs jen trochu pohnul v průvanu, jeho ruka by okamžitě sjela k jedné ze dvou velkých pistolí, které nosil u sebe.

Na Bellovo naléhání Percey pokračovala ve vyprávění o své letecké kariéře. V šestnácti letech obdržela studentský pilotní průkaz, o rok později soukromý pilotní průkaz a v osmnácti už měla i průkaz komerční.

Ke značnému zděšení rodičů se vymanila z osidel tabákového průmyslu (její otec nepracoval pro „společnost“, nýbrž pro „pěstitele plodin“ a tento „pěstitel“ měl roční obrát šest miliard dolarů) a zapsala se na techniku. („Odchod z univerzity byl její první rozumný krok,“ řekla později její matka otcí a bylo to jedinkrát, kdy se postavila na Perceyinu stranu. „Na technice si spíš najde ženicha,“ dodala ovšem, aniž by nahlas vyslovila předpoklad, že tamější kluci

nebudou mít tak vysoké nároky.)

Jenže Percey se nezajímala o kluky, o mejdany ani o dívčí kluby, ale pouze o jedno jediné: o letadla. Léatala každý den, kdy to bylo fyzicky a finančně možné. Opatřila si osvědčení leteckého instruktora a začala pořádat pilotní kursy. Nijak zvlášť ji tato práce nebavila, ale Percey vytrvala z jediného prostého důvodu: Doba strávená v letadle při výcviku klientů se započítávala do letových hodin ve funkci prvního pilota. Což se dobře vyjímalo v životopise, když Percey později klepala na dveře leteckých společností.

Po vysoké začala jako nezaměstnaný pilot. Výuka, letecké přehlídky, vyhlídkové lety a příležitostné zakázky na levé sedadlo od malých kurýrních nebo charterových společností. Aerotaxi, hydroplány, práškování, občas i trocha akrobacie nebo nedělní zábavná odpoledne s transparentem za ocasem starého dvojplátníku.

„Bylo to těžké, moc těžké,“ řekla Rolandu Bellovi. „Možná stejně těžké jako začátky u sboru.“

„Řek bych, že se to moc neliší. Jako šerif Hoggstonu jsem jen rozdával pokuty za rychlou jízdu a dohlížel na rozpis pochůzek.“

Tři roky po sobě jsme neměli žádné zabití, a to ani neúmyslné. Ale pak jsem začal povyšovat — dostal jsem se na okres jako zástupce a jezdil jsem s dálniční hlídkou. Jenže tam jsme zas většinou jen vytahovali lidi z kradených vraků. A tak jsem odešel do Severní Karolíny studovat kriminalistiku a sociologii. Pak jsem se odstěhoval do Winston-Salemu a opatřil si zlatý odznak.“

„Cože?“

„Průkaz detektiva. Jasně, než jsem se poprvé dostal do novin, stihli mě dvakrát zmlátit a třikrát po mě vystřelit... Znáte to: kdo s čím zachází, tím taky schází.“

„Ale aspoň jste dělal, co jste chtěl.“

„To teda jo. Víte, teta, co mě vychovala, mi vždycky říkala:

„Člověk jde tam, kam mu ukáže Bůh. Asi na tom něco je. Ale ještě jste mi neřekla, jak jste rozjela vlastní společnost.“

„Založila jsem ji s Edem — svým manželem — a Ronem Talbotem. Asi před sedmi, osmi lety. Ale předtím jsem měla ještě jednu zastávku.“

„Jakou?“

„Přihlásila jsem se do armády.“

„Děláte si legraci.“

„Ne. Zoufale jsem chtěla létat a nikdo o mě neměl zájem.

Víte, než dostanete práci u velké charterové nebo dopravní letecké společnosti, musíte mít kvalifikaci na jejich letadla. A abyste měl kvalifikaci, musíte si zaplatit výcvik a hodiny na simulátoru všechno z vlastní kapsy. Papíry na velké letadlo vás můžou přijít na dobrých deset tisíc dolarů. A tak jsem pořád trčela u vrtulových letadel, protože jsem neměla peníze na výcvik. A pak mi to došlo.

Můžu se přihlásit do armády, létat s nejelegantnějšími letadly na světě a ještě dostat zapláceno. A tak jsem se zapsala. Do námořnictva.“

„Proč zrovna tam?“

„Kvůli letadlovým lodím. Připadalo mi zábavné přistávat na plovoucí dráze.“

Bell se zarazil a Percey zvedla obočí. „Pokud jste to ještě nepoznala,“ vysvětloval, „nejsem moc velký příznivec vaší branže.“

„Vy nemáte rád piloty?“

„Ne, tak to nemyslím. Ale nemám rád létání.“

„Radši po sobě necháte střílet, než abyste létal s letadlem?“

Bell bez zaváhání energicky přikývl a zeptal se: „Byla jste někdy v bojové akci?“

„Jasně. V Las Vegas.“

Bell se zamračil.

„V jedenadevadesátém. V hotelu Hilton. Ve druhém patře.“

„To nechápu. V bojové akci?“

„Slyšel jste někdy o Tailhooku?“

„O té námořnické konferenci? Jak se tam tlupa pilotů opila a napadla nějaké ženy? Vy jste tam byla?“

„Ošahávali mě a sáпали se na mě. Tak jsem jednoho poručíka složila a druhému zlomila prst, i když musím s lítostí říct, že byl tak nalítěj, že bolest ucítil až druhý den.“ Znovu si lokla bourbonu.

„Bylo to tak zlý, jak se říkalo?“

Percey na chvíli zaváhala a pak řekla: „Člověk se naučí žít s pocitem, že každou chvíli můžou přiletět nějací Severokorejci nebo Íránci na MiGu a napadnout vás. Ale když to udělají lidi, kteří mají být na vaší straně, tak vás to vážně rozhodí.“

Cítíte se špinavý, zrazený.“

„A jak to skončilo?“

„Ále, jedno velké svinstvo,“ zamumlala Percey. „Nehodlala jsem to hodit za hlavu. Uvedla jsem jejich jména a pár lidí jsem dostala z armády. Několik pilotů, ale taky pár velkých ryb. A to se pak v instruktážní místnosti nesejí zrovna dobře, jak si jistě umíte představit.“

A at člověk má smysl pro opičárny, nebo nemá, s lidmi, kterým nevěříte, se jednoduše nelítá. „A tak jsem odešla. Bylo to prima. Vyblblala jsem se na tomcatech, bavily mě bojové lety, ale byl čas změnit lokál. Seznámila jsem se s Edem a rozhodli jsme se založit tuhle charterovou společnost. Usmířila jsem se s tátou — do jisté míry — a on mi půjčil většinu peněz na rozjezd firmy.“

Pokřčila rameny. „Které jsem mu vrátila s tříprocentním úrokem a nikdy jsem se s platbou neopozdila ani o den.“

Všivák...“

Znovu se jí vynořily vzpomínky na Eda. Jak jí pomáhá dojednat půjčku. Jak spolu kupují u nedůvěřivých leasingových společností letadlo. Jak si pronajímají hangár. Jak se ve tři hodiny ráno hádají nad rozbitým navigačním panelem a snaží se ho opravit do letu v šest ráno. Ty představy ji drásaly stejně jako zuřivé migrény. Chtěla zaplašit myšlenky, a tak se zeptala: „A co vás přivedlo na sever?“

„Žijí tu rodiče mé ženy. Na Long Islandu.“

„Vy jste odešel ze Severní Karolíny kvůli tchánovi a tchyni?“

Percey málem učinila uštěpačnou poznámku, jak si ho jeho žena omotala kolem prstu, ale nakonec byla ráda, že se včas zarazila.

Bell ji dlouze sledoval očima a řekl: „Beth byla těžce nemocná. Před devatenácti měsíci zemřela.“

„Ach, to mě mrzí.“

„Děkuji. Žena tady ležela v nemocnici a taky tu měla rodiče a sestru. Navíc jsem potřeboval trochu pomoci s dětmi. Na chilli a americký fotbal jsem sice expert, ale ony potřebují i něco jiného.“

Když jsem jim například poprvé vypral svetry, všechny se srazily. A tak podobně. Takže jsem rozhodně nebyl proti přestěhování. Chtěl jsem ukázat dětem, že život nejsou jen síla a kombajny.“

„Máte jejich fotky?“ zeptala se Percey a obrátila do sebe zbytek bourbonu. Alkohol ji na krátký okamžik báječně páčil. Rozhodla se, že přestane s pitím. A pak se rozhodla, že raději ne.

„Jistěže mám.“ Bell vylovil z plandavých kalhot peněženku a ukázal Percey své děti. Dva světlouklí kluci ve věku kolem pěti a sedmi. „Benjamin a Kevin,“ poznamenal Bell.

Percey zahlédla ještě další fotku — pohledná blondýnka s nakrátko střiženou ofinou.

„Jsou rozkošné.“

„Vy máte děti?“

„Ne,“ odpověděla Percey a zamyslela se. Vždycky si našla nějaký důvod. Vždycky je odkládala na příští rok. Až se společnost postaví na nohy. Až si pronajmeme sedm-tři-sedmičku. Až budu mít licenci na DC-devítku... Stoicky se na Bella usmála.

„A co vaši kluci? Taky chtějí k policii, až budou velcí?“

„Ti chtějí hrát fotbal. Jenže v New Yorku není o evropský fotbal moc velký zájem. Ledaže by Mets dál hráli tak, jak hrajou.“

Než ticho příliš zhoustlo, Percey se opatrně zeptala:

„Nevadilo by vám, kdybych si zavolala do firmy? Musím vědět, co je s mým letadlem.“

„Samozřejmě. Nechám vás tu o samotě. Jen dbejte na to, abyste nikomu neprozradila naše číslo a adresu. To je jediná podmínka. Na tohle jsem pes.“

HODINA OSMÁ Z PĚTAČTYŘICETI

15

„Rone? Tady Percey. Jak se máte?“

„Všichni jsou otřeseni,“ odpověděl Ron Talbot. „Sally jsem poslal domů. Nemohla...“

„Co je s ní?“

„Bylo toho na ni moc. A na Carol taky. A na Lauren taky. Lauren se úplně přestala ovládat. V životě jsem neviděl nikoho tak rozrušeného. Jak se máš ty a Brit?“

„Brit je v šoku. Já jsem v šoku. To je teda nářez. Ach, Rone...“

„A co ten detektiv, co ho postřelili?“

„Myslím, že ještě nic nevědí. Jak vypadá Foxtrot Bravo?“

„Není to tak zlý, jak se zdálo. Už jsem vyměnil čelní sklo. Trup není porušený. Ale druhý motor... to bude problém. Musíme vyměnit velkou část pláště. Snažíme se sehnat nový zásobník zhášedla. To by neměl být zas takový problém...“

„Ale...?“

„Ale musíme vyměnit prstencový ventil.“

„Ve spalovací komoře? Vyměnit? Panebože.“

„Už jsem volal na firmu Garrett do Connecticutu. Dohodli jsme se, že nám ho dovezou zítra, i když je neděle. Montáž mi potrvá tak dvě tři hodinky.“

„Sakra,“ zamumlala, „měla bych u toho být... Shbila jsem jim, že zůstanu tady, ale u tohohle bych měla být.“

„A kde vůbec jsi, Percey?“

A Stephen Kall, který seděl ve tmavém bytě Sheily Horowitzové a celý rozhovor poslouchal, si přichystal pero a papír a přitiskl si přijímač blíže k uchu.

Jenže Manželka řekla pouze: „V Manhattanu. Všude kolem nás je snad tisíc poldů. Připadám si jako papež nebo prezident.“

Krátce předtím Stephen odposlechl policejní hlášení o podivné aktivitě kolem dvacátého okrsku, který se nacházel na Upper East Side. Uzavírala se tam policejní stanice a podezřelí byli přemístováni jinam. Stephen uvažoval, jestli se teď Manželka nenachází právě tam — na policejní stanici dvacátého okrsku.

„Myslíš, že toho chlapa zastaví?“ zeptal se Ron. „Mají nějaké stopy?“

Jasně, mají stopy? zajímal se v duchu Stephen.

„Já nevím,“ řekla Percey.

„Ty výstřely,“ řekl Ron. „Bože, to byla hrůza. Připomnělo mi to vojnu. Víš, ten zvuk zbraně.“

Stephen začal znovu o Ronovi přemýšlet. Mohl by se mu ten chlápek hodit?

Infiltrace, zhodnocení... výslech.

Stephen zvažoval, zda by nemohl Rona přepadnout a mučením ho přinutit, aby zavolal Percey a zeptal se jí, kde se nachází její úkryt. Ale i když by se mu zřejmě znovu podařilo proklouznout přes letištní ochranku, bylo by to riskantní. A stálo by to moc času.

Stephen poslouchal rozhovor a díval se do přenosného počítače před sebou. Na obrazovce svítilo hlášení Čekejte, prosím. Na telefonní ústředně společnosti Bell Atlantic nedaleko letiště byl už týden připojen dálkový odposlech, který přenášel veškeré rozhovory do Stephenova magnetofonu. Stephen byl sám překvapen, že ho policie ještě neobjevila. Jedna z koček — Esmeralda, Essie, pytel červů — se vyškrábala na stůl a nahrbila hřbet. Stephen zaslechl odpudivé předení.

Začal se cítit odporně.

Drsně shodil kočku loktem ze stolu a vychutnával si bolestné mňoukání.

„Sháním další piloty,“ řekl Ron opatrně. „Už jsem...“

„Stačí nám jeden. Na pravé sedadlo.“

Chvilku ticha. „Cože?“

„Zítra poletím já. Potřebuju akorát druhého pilota.“

„Ty? Myslím, že to není dobrý nápad, Percey.“

„Máš snad někoho?“ zeptala se stroze.

„No, jde o to, že...“

„Máš někoho?“

„Předběžně jsem mluvil s Bradem Torgesonem. Říkal, že nám beze všeho vypomůže. O naší situaci je informován.“

„Fajn. Konečně pilot s trochou odvahy. Kolik hodin má na learu?“

„Spoustu... Percey, myslel jsem, že se budeš ukrývat až do toho přelíčení.“

„Lincoln souhlasil, že mě nechá letět. Pokud do té doby zůstanu tady.“

„A kdo je Lincoln?“

Jasně, pomyslel si Stephen. Kdo je Lincoln?

„No, to je takový jeden podivín...“ Manželka zaváhala, jako by o Rhymovi chtěla něco říct, ale nevěděla co. Stephen pocítil zklamání, když řekla pouze: „Dělá pro policii a snaží se najít vraha.“

Řekla jsem mu, že tady zůstanu do zítřka, ale zítra v každém případě poletím. Souhlasil.“

„Můžeme to odložit, Percey. Mluvil jsem s U. S. Medical. Vědí, že teď máme nějaké...“

„Ne,“ řekla rozhodně. „Oni nechtějí slyšet výmluvy. Chťejí dostávat všechny zásilky přesně podle plánu. A když jim nevyhovíme, najdou si někoho jiného. Kdy přivezou zásilku?“

„Zítra mezi šestou a sedmou.“

„Přijedu tam odpoledne. Pomůžu ti s tím ventilem.“

„Percey,“ zasípal Ron, „všechno zas bude dobrý.“

„Jestli ten motor opravíme včas, bude všechno přímo skvělý.“

„Musíš prožívat peklo,“ řekl Ron.

„Ani ne,“ odpověděla.

Ještě ne, tiše ji opravil Stephen.

X X X

Sachsová smykem projela zatáčku šedesátkou. Z okna véerenka viděla, jak po ulici běží snad deset agentů taktické jednotky. Budovu, kde bydlela Sheila Horowitzová, obklopile zásahové jednotky Freda Dellraye. Dům z hnědého pískovce — tak typický pro Upper East Side — sousedil s korejským lahůdkářstvím, před nímž právě seděl na base od mléka jakýsi zaměstnanec, strouhal mrkev do salátu a zdálo se, že muži a ženy vyzbrojení samopaly, kteří se rojili všude kolem něj, ho nijak zvlášť nezajímají.

V chodbě domu potkala Sachsová Dellraye, který právě s pistolí v ruce procházel seznam nájemníků.

S. Horowitzová. 204.

Dellray vytáhl vysílačku. „Jsme na čtyři osm tři celých čtyři.“

Frekvence utajených taktických operací federální policie.

Sachsová si přeladila vysílačku a Dellray zatím malou baterkou prosvěcoval Sheilinu poštovní schránku. „Dneska ji nevybrala.“

Mám svrbění, že ta holka je v pánu.“ Otočil se a řekl: „Patro nad ní, patro pod ní a u požárního východu máme lidi s kamerama a mikroušema. Zatím v bytě nikoho neobjevili. Slyšíme akorát škrábání a vrčení. Ale žádný lidský zvuky. Nezapomeňte, že chová kočky. S téma veterinářema to vykoumal dokonale. Myslím Rhyme.“

Já vím, koho myslíš, pomyslela si Sachsová.

Venku skučel vítr a nad městem se stahovaly další temné mraky. Obrovské bochníky nacucaných černých mračen.

„Všem týmům. Situace?“ zavrčel Dellray do vysílačky.

„Rudý tým. Jsme u požárního východu.“

„Modrý tým. Přizemí.“

„Rozumím,“ zamumlal Dellray. „Pátračka. Hlaste se.“

„Pořád si nejsme jistí. Máme slabý infračervený signál. At je tam, co chce, nehýbe se to. Může to být spící kočka. Nebo zraněná oběť. Nebo obyčejná stolní lampa, která už dlouho svítí. Anebo taky podezřelý. Vychází to z vnitřní části bytu.“

„A co si myslíte?“ zeptala se Sachsová.
„Kdo je to?“ zeptal se agent ve vysílačce.
„Newyorská policie, pět osm osm pět,“ sdělila Sachsová číslo svého odznaku. „Chci znát váš názor. Myslíte si, že podezřelý je uvnitř?“
„Proč se ptáte?“ vyzvídal Dellray.
„Chci mít místo činu nekontaminované. Pokud se domnívají, že tam ten chlap není, ráda bych tam šla sama.“
Dynamický vpád desítky zvláštních agentů byl zaručeně nejlepší způsob, jak místo činu naprosto zdecimovat.
Dellray se na Sachsovou na chvíli zadíval a tmavá tvář se mu zmačkala zamyšlením. Nakonec řekl do tyčinky mikrofonu:
„Jaký je váš názor, pátračko?“
„S jistotou to nemůžeme říct, pane,“ ozval se agentův hlas.
„Já vím, že ne, Bille. Ale chci vědět, co ti říká čuch.“
Chvilku ticha. „Myslím, že prásknul do bot. Myslím, že je to čistý.“
„Dobře.“ Dellray se otočil k Sachsové. „Ale vezmete si k sobě jednoho z mých lidí. To je rozkaz.“
„Ale já půjdu první. On mě může kryt od dveří. Podívejte, tenhle chlápek nikde nenechává žádné stopy. Musíme to zlomit.“
„Dobrá, policistko.“ Dellray kývl na několik federálních agentů.
„Vstup povolen,“ zamumlal oficiálním policejním slovníkem beze stopy přízvuku.
Jeden z taktických agentů během třiceti vteřin překonal zámek hlavních dveří.
„Počkat,“ řekl Dellray a zvedl hlavu. „Volá centrála. Sdělte jim frekvenci,“ řekl do vysílačky a pohlédl na Sachsovou.
„Volá vás Lincoln.“
O chvíli později se ozval Rhymův hlas. „Sachsová,“ začal, „co to vyvádíš?“
„Já jen...“
„Poslyš,“ řekl Rhyme naléhavě. „Sama tam nesmíš. Nejdřív ať místo činu zajistí. Znáš přece předepsaný postup.“
„Budu mít krytí...“
„Ne, nejdřív ať celý byt zajistí speciálka.“
„Jsou si jistí, že tam nikdo není,“ zalhala.
„To nestačí,“ odsekl. „U Tanečnicka ne. U něj člověk nikdy neví.“
Už zase. Tohle nemá zapotřebí, Rhyme. Rozhořčeně řekla:
„Jenže on netušil, že tohle místo činu najdeme. Pravděpodobně ho nezahladil. Můžu tam najít otisk nebo nábojnici. A třeba tam najdu i jeho kreditní kartu.“
Žádná odpověď. A nestávalo se často, aby byl Lincoln Rytme umlčen.
„Přestaň mě strašit, Rhyme, dobře?“
Rhyme znovu neodpověděl a Sachsovou přepadl zvláštní pocit, že ji Rhyme ve skutečnosti chce postrašit.
„Sachsová...?“
„Co je?“
„Bud opatrná.“ Byla to jeho jediná rada a Rhyme ji vyslovil jen velmi nejistě.
Náhle se objevilo pět taktických agentů v rukavicích, kuklách a s neprůstřelnými vestami. V rukou drželi černé samopaly HK.
„Zavolám vás zevnitř,“ řekla Sachsová.
Vyrazila za nimi po schodech a její myšlenky se soustředily spíše na těžký kufr v levé ruce než na černou pistoli v pravé.

X X X

Za starých časů — za časů, než se mu to stalo — dělal Lincoln Rhyme pochůzkáře.
Na chůzi bylo něco uklidňujícího. Procházka Central Parkem nebo Washington Square Parkem, ostrá chůze přes Fashion District. Častokrát se zastavil — třeba aby sebral kousek důkazu pro databáze na oddělení —, ale i když už všemožné vzorky bláta, rostlin nebo stavebních materiálů ležely pečlivě uloženy v jeho brašně a jejich původ byl pečlivě zaznamenán v zápisníku, Rytme chodit nepřestal. Nachodil snad tisíce kilometrů.
Jedním z nejvíce skličujících aspektů jeho současného stavu byla nemožnost uvolnit v sobě napětí. A tak teď Rhyme jen ležel se zavřenýma očima, skřípal zuby a zběsile si třel hlavu o opěrku pojízdného vozíku.
Požádal Thomu o trochu skotské.
„Copak nemusíš mít čistou hlavu?“
„Ne.“
„Já myslím, že jo.“
Běž ke všem čertům, pomyslel si Rhyme a začal skřípat zuby ještě silněji. Thom mu bude muset vyčistit zkrvavené dásně a objednat mu zubaře. Však já ti ukážu, syčáku.
V dálce zaduněl hrom a obloha potemněla.
Rhyme si představil Sachsovou v čele speciální jednotky.
Samozřejmě měla pravdu: Zásahový tým by při zajišťování bytu dokonale kontaminoval místo činu. Jenže Rhyme se o ni k smrti bál. Málo si vážila sama sebe. Kolikrát viděl, jak si Amélie rozdírá kůži, vytrhává si obočí nebo kouše nehty. A i když zaujímal k černé magii psychologie značně skeptický postoj, okamžitě v jejím chování rozpoznal prvky sebeubližování. A taky už si s ní vyjel na projíždku v jejím našlapaném sportáku. Řítili si to dvě stě čtyřicátkou a Sachsová jako by litovala, že cesty na Long Islandu jsou příliš nekvalitní, takže nemůže jet dvakrát tolik.

Pocítil vlnu znepokojení, když uslyšel její šepot: „Rhyme, jsi tam?“

„Mluv, Amélie.“

Pauza. „Bez křestních jmen, Rhyme. Nosí to smůlu.“

Pokusil se usmát. Litoval, že jí tak řekl; vlastně ani nevěděl proč.

„Pokračuj.“

„Jsem u hlavních dveří. Chystají se je vyrazit beranidlem. Už se ozval i druhý tým. Myslí si, že tam nikdo není.“

„Jsi nějak chráněná?“

„Čmajzla jsem jednomu federálovi vestu. Jako bych měla místo podprsenky krabice od vložek.“

„Jak řeknu tři,“ zaslechl Rhyme Dellrayův hlas, „rozeberete si dveře a okna, všechno pokryjete, ale zůstanete venku.“

Raz...“

Rhyme byl napjatý k prasknutí. Zoufale chtěl Tanečníka dostat — planoucí touha prostupovala celým jeho tělem.

Jenže... se k smrti bál o Sachsovou.

„Dva...“

Sakra, Sachsová, pomyslel si. Nehodlám se o tebe strachovat...

„Tři...“

Ucítil tiché lupnutí, jako když si někdo praská na kloubech, a přistihl se, že se celý naklání dopředu. Krk se mu roztřásl v prudké křeči a Rhyme zvrátil hlavu. V pokoji se objevil Thom a začal mu krk masírovat.

„Už je to dobrý,“ zabručel Rhyme. „Díky. Akorát mi ještě utřít pot, prosím tě.“

Thom se na něj při slovech „prosím tě“ podezíravě podíval a otřel mu čelo.

Co teď děláš, Sachsová?

Toužil se jí zeptat, ale nechtěl ji v tuhle chvíli vyrušovat.

Pak uslyšel povzdechnutí. Chlupy na krku se mu zježily.

„Ježíšikriste, Rhyme.“

„Co je? Pověď.“

„Ta žena... ta Horowitzová... Dveře ledničky jsou otevřené. Ona je uvnitř. Je mrtvá, ale vypadá to jako... Ach Bože, její oči.“

„Sachsová...“

„Vypadá to, jako by ji sem strčil ještě zaživa. Ale proč by, proboha...“

„Přemýšlej dál, Sachsová. No tak. Ty to zvládneš.“

„Ježíši.“

Rhyme věděl, že Sachsová trpí klaustrofobií. Dokázal si představit, jakou hrůzu asi prožívá, když se teď musí dívat na tak příšernou smrt.

„Spoutal ji? Přešepil jí něco přes pusy?“

„Přešepil. Má na puse nějakou lepicí pásku. Její oči, Rhyme. Ty její oči...“

„Přestaň se klepat, Sachsová. Ta páska je dobrá plocha na otisky. Co má ta ženská na podlaze?“

„V obývací koberce. V kuchyni linoleum. A...“ Ozval se výkřik. „Prokrista!“

„Co je?!“

„To jedna z těch koček. Vyskočila přede mnou. Mrcha malá...“

Rhyme?“

„Co je?“

„Něco tu cítím. Něco divného.“

„Výborně.“ Učil ji, aby na místě činu vždycky nasála vzduch. Byla to první věc, kterou by měl policista udělat. „Ale co tím myslíš, divného?“

„Kyselý zápach. Nějaká chemikálie. Nedokážu ji zařadit.“

Náhle si Rhyme uvědomil, že něco nehraje.

„Sachsová,“ zeptal se stroze, „ty dveře od ledničky jsi otevřela“

„Ne. Našla jsem je takhle. Dveře byly otevřené a podepřené židli.“

Ale proč? přemýšlel Rhyme. Proč to Tanečník udělal? Myšlenky se mu zběhly honily hlavou.

„Ten zápach sílí. Je takový dusivý.“

Ta ženská má odpoutat pozornost! napadlo náhle Rhyma. Tanečník nechal dveře otevřené, aby se na ně zásahovka zaměřila!

Ach ne, už zase?!

„Sachsová! Ten smrad je ze zápalnice. Z časované zápalnice!“

Je tam další bomba! Rychle zmizte! Nechal dveře otevřené, aby vás nalákal dovnitř!“

„Cože?“

„Je to zápalnice! Nastražil na vás bombu. Máte jen pár vteřin. Zmizte! Utečte!“

„Strhnu jí aspoň tu pásku.“

„Vypadni, sakra!“

„Vezmu ji...“

Rhyme ještě zaslechl zašustění, chabý povzdech a o pár vteřin později už jen ohlušující výbuch, jako když kladivo udeří do kotle.

Zalehlo mu v jednom uchu.

„Ne!“ vykřikl. „Ach ne!“

Pohlédl na Sellitta, který se užasle díval do jeho zděšené tváře.

„Co se stalo, co se stalo?“ volal detektiv.
O chvíli později zaslechl Rhyme ve sluchátku rozrušený mužský hlas. „Máme tu požár!“ křičel muž. „V prvním patře! Zbouralo to zdi! Zbouralo to zdi! Máme tu raněné... Ach Bože. Co se jí stalo?! Podívejte na tu krev. Všude samá krev! Potřebujem pomoc!
První patro! První patro...“

X X X

Stephen Kall obešel policejní stanici dvacátého okrsku v Upper West Side.
Stanice se nacházela nedaleko Central Parku a Stephen odtud zahlédl vrcholky stromů. Ulici před stanicí střežila policie, ale bezpečnostní opatření nebyla právě dokonalá. Před nízkou budovou postávali tři policajti a nervózně se rozhlíželi kolem sebe.

U východního křídla stanice však nehlídal nikdo. Okna zde byla opatřena silnou ocelovou mříží. Stephen si domyslel, že jsou to vazební cely.

Zahnul za roh a vydal se na jih k další příčné ulici. Tady žádné policejní zátarasy nestály, ale zato tu stáli dva další policajti.

Kontrolovali každé auto a každého chodce, který procházel kolem.

Stephen si ještě nakrátko zkoumavě prohlédl budovu a pak pokračoval dále na jih, aby svou obhlídku zakončil u západní strany stanice. Vklouzl do jedné z opuštěných uliček, vytáhl z batohu dalekohled a pozoroval stanici.

Dokážeš toho využít, vojíně?

Ano, pane. Dokážu.

Na parkovišti vedle stanice stála benzinová pumpa. Nějaký policista zde právě tankoval do svého služebního vozu.

Stephena nikdy nenapadlo, že policejní auta netankují u normálních pump.

Dlouho pumpu pozoroval svým malým a těžkým dalekohledem Leica, pak ho strčil zpátky do batohu a vyrazil směrem na západ. Jako vždy i tentokrát dobře věděl, co má jeho protivník v plánu.

HODINA DVANÁCTÁ Z PĚTAČTYŘICETI

16

„Sachsová!“ zařval Rhyme znovu.

Ksaku, co si myslela?! Jak mohla být tak neopatrná?

„Co se stalo?“ zeptal se Sellitto znovu. „Co se tam děje?“

Co se jí stalo?

„Bomba v bytě Horowitzové,“ řekl Rhyme odevzdaně. „Sachsová byla uvnitř, když to bouchlo. Zavolej jim. A zjisti, co se stalo.“

S hlasitým odposlechem“

Všude samá krev...

Uběhly nekonečné tři minuty, než Sellitta spojili s Dellrayem.

„Frede,“ zařval Rhyme. „Co je s ní?“

Před odpovědí nastalo mučivé ticho.

„Není to dobrý, Lincoln. Zrovna hasíme požár. Byla to náhla protipěchotka. Do prdele. Měli jsme to nejdřív omrknout. Kurva.“

Protipěchotní nástražné miny byly obvykle plastické výbušniny nebo výbušniny na bázi TNT a často obsahovaly šrapnely nebo kuličková ložiska, aby způsobily co největší ztráty.

Dellray pokračoval: „Shodilo to pár zdí a většinu fleku to spálilo na uhel.“ Odmlčel se. „Musím ti to říct, Lincoln. Našli jsme...“ Dellrayův hlas, obvykle tak pevný, se nyní neklidně třásl.

„Co?“ naléhal Rhyme.

„Nějaký kusy těla... Ruku. Část ruky.“

Rhyme zavřel oči a pocítil hrůzu, jakou necítil už celá léta.

Tělem zbaveným citu jako by mu projížděla ledová tyč a jeho dech se změnil v bezhlesé sípání.

„Lincoln...“ začal Sellitto.

„Pokračujem v pátrání,“ ozval se znovu Dellray. „Třeba není mrtvá. My ji najdem. A převezem do nemocnice. Uděláme, co budem moci. Však víš.“

Sachsová, proč jsi to, ksaku, udělala? Proč jsem ti to dovolil? Nikdy jsem neměl...

V uchu se mu ozvalo hlasité prasknutí. „Můžete někdo...“

Panebože, můžete to někdo ze mě sundat?“

„Sachsová?“ zavolal Rhyme do mikrofónu. Byl si jistý, že ten hlas patří jí. Zdálo se, že se Sachsová dusí a dává.

„Fuj,“ procedila skrz zuby. „Bože můj... To je hnus.“

„Jsi v pořádku?“ Otočil se k telefonu. „Frede, kde je?“

„To jsi ty, Rhyme?“ zeptala se Sachsová. „Nic neslyším.“

Mluvte se mnou někdo!“

„Lincoln!“ ozval se Dellray. „Máme ji! Je v pohodě. Nic jí není.“

„Amélie?“

Zaslechl, jak Dellray cosi řve na zdravotníky. Rhyme, jehož tělo se za celá léta ani nepohnulo, si teď všiml, jak se mu třese levý prsteníček.

Dellray se ozval znovu: „Moc dobře nás neslyší, Lincoln. Vypadá to... Zdá se, že to tělo, co jsme zahlídli, patřilo tý

ženský. Tý Horowitzový. Sachsová ho těsně před tou řachou vytáhla z ledničky. Většinu toho schytala ta mrtvola.“
„Ten pohled si dovedu představit, Lincolne,“ řekl Sellitto.
„Nech ji být.“
Jenže Rhyme ji nenechal.
„Co sis, sakra, myslela, Sachsová?!“ začal rozlíceně. „Říkal jsem ti, že je tam bomba! Měla jsi vědět, že tam je, a vycouvat odtamtud!“
„To jsi ty, Rhyme?“
Blafovala. Rhyme to dobře věděl.
„Sachsová...“
„Musela jsem sebrat tu pásku, Rhyme. Jsi tam? Neslyším tě. Je to plastická lepicí páska. Musíme najít jeho otisk. Sám jsi to říkal.“
„Sachsová,“ obořil se na ni Rhyme, „ty jsi vážně nemožná.“
„Haló! Halóóó! Neslyším ani slovo.“
„Sachsová, nedělej si ze mě blázný!“
„Musím něco zjisřit, Rhyme.“
Na chvíli bylo ticho.
„Sachsová? Jsi tam, Sachsová? Co zase, sakra...“
„Poslouchej, Rhyme! Přejala jsem tu pásku snímačem. A hádej, co na ní je. Kus jeho otisku! Mám Tanečnickův otisk!“
Tahle zpráva Rhyma na chvíli zarazila, ale brzy znovu spustil palbu. A trvalo ještě drahnou chvíli, než zjistil, že si vylévá zlost do hluchého telefonu.

X X X

Byla celá umouněná a tvářila se užasle.
„Jen žádné kázání, Rhyme. Byla to pitomost, ale já o tom nepřemýšlela. Prostě jsem jednala.“
„Co se stalo?“ zeptal se Rhyme a přísný výraz, který si pro tuhle chvíli připravoval, z jeho tváře dočasně vyprchal. Byl šťastný, že ji zase vidí.
„Byla jsem v půlce cesty. Za dveřmi jsem uviděla tu nálož a pochopila jsem, že to nestihnu. A tak jsem vytáhla tělo té ženy z ledničky. Chtěla jsem ho dotáhnout k oknu, jenže to bouchlo dřív, než jsem se tam dostala.“
Mel Cooper probíral sáček s důkazy, který mu Sachsová podala. Prozkoumal saze a úlomky bomby. „Nálož M-45. TNT s výkyvným spínačem a třicetvrtěminutovým zpoždovačem. Spínač se aktivoval při vyrazení dveří a zapálil zápalnici. Je v tom grafit, takže je to novější druh TNT. Hodně ničivý, hodně nebezpečný.“
„Svině,“ utrousil Sellitto. „Ten zpoždovač... Chtěl, aby v místnosti bylo co nejvíce lidí, až to bouchne.“
„Dá se něco identifikovat?“ zeptal se Rhyme.
„Standardní vojenský materiál. Nikam nás to nepřivede, snad jen...“
„... k tomu hajzlovi, který mu to dal,“ zavrčel Sellitto. „K tomu Hansenovi.“ Sellittovi zazvonil telefon. Detektiv ho zvedl, sklonil hlavu, poslouchal a přikyvoval.
„Díky,“ řekl nakonec a složil přístroj.
„Co je?“ zeptala se Sachsová.
Sellittovy oči byly pevně zavřené.
Rhyme se dovтіpil, že jde o Jerryho Bankse.
„Lone?“
„To bylo kvůli Jerrymu.“ Detektiv vzhlédl a zhluboka si povzdechl. „Bude žít. Ale přišel o ruku. Nedokázali ji zachránit. Měl ji příliš poraněnou.“
„Ach ne,“ zašeptal Rhyme. „Můžeme s ním mluvit?“
„Ne,“ řekl detektiv. „Spí.“
Rhyme si mladíka vybavil před očima. Jak říká nevhodné věci v nevhodnou dobu, jak si uhlazuje esíčko, jak si tře jizvu po holení na své hladké růžové bradě. „Mrzí mě to, Lone.“
Detektiv zavrtěl hlavou a stejně jako vždycky Rhyme rázně odmítl veškeré projevy soustrasti. „Ted máme před sebou jiné věci.“
A skutečně je měli.
Rhyme si všiml plastické lepicí pásky, kterou Tanečník použil jako roubík. Na přilnavé straně byl ještě teď vidět slabý otisk rtěnky.
Sachsová si toho také všimla. Zírala na pásku, ale nebyl to ten obvyklý zkoumavý pohled vědce. Spíš jako by ji něco trápilo.
„Sachsová?“ řekl Rhyme.
„Proč to udělal?“
„Myslíš tu bombu?“
Zavrtěla hlavou. „Proč ji odtáhl do ledničky?“ Strčila si prst do pusy a začala si kousat nehet. Ze všech deseti prstů zůstal jen nehet na jejím levém malíčku dlouhý a pěstěný. Ostatní měla okousané a na některých ještě zůstala zaschlá krev.
„Myslím, že chtěl odvést naši pozornost, abychom neobjevili tu bombu,“ řekl Rhyme. „Takové tělo v ledničce — to upoutá pozornost.“
„Myslím, že ne,“ odpověděla. „Příčinou smrti bylo udušení. Strčil ji tam zaživa. Proč? Copak je sadista?“

„Ne, Tanečník není sadista,“ řekl Rhyme. „Tehle luxus si nemůže dovolit. Jeho jediným cílem je dokončit práci a má dostatek vůle, aby udržel své touhy pod kontrolou. A proč ji udusil, když mohl použít nůž nebo provaz? Nejsem si úplně jistý, ale myslím, že to může být naše výhoda.“

„Jak to?“

„Možná na ní něco nenáviděl a chtěl ji zabít tím nejnejpříjemnějším způsobem.“

„Jo, ale proč je to naše výhoda?“ zeptal se Sellitto.

„Protože,“ odpověděla za Rhyma Sachsová, „to znamená, že možná ztrácí klid. Začíná být neopatrný.“

„Přesně tak!“ zvolal Rhyme a byl pyšný, že na to Sachsová přišla. Ta si však jeho pochvalného úsměvu ani nevšimla. Na okamžik zavřela oči a zavrtěla hlavou; pravděpodobně si přehrávala pohled na zděšené oči mrtvé ženy. Lidé se domnívají, že kriminalisté jsou chladní necitoví (kolikrát to Blaine Rhymovi předhodila?), ale ti nejlepší z nich se až se srdceryvnou přesvědčivostí dokáží vžít do prožitků obětí na místě činu. Sachsová k takovým lidem patřila.

„Sachsová,“ zašeptal Rhyme jemně, „co ten otisk?“

Pohlédla na něj.

„Říkala jsi, žeš našla otisk. Musíme jednat rychle.“

„Je to jen část otisku,“ přikývla a zvedla igelitový sáček.

„Nemůže patřit jí?“

„Ne, té jsem je sejmula. Chvilí mi trvalo, než jsem našla její ruce. Ale ten otisk určitě nepatří jí.“

„Mele,“ řekl Rhyme.

Technik strčil kus lepicí pásky do rámečku a zahrál pod ním lepidlo SuperGlue. Okamžitě se objevila nevelká část otisku. Cooper zavrtěl hlavou. „To je k nevíře,“ zamumlal.

„Co?“

„Tanečník tu pásku otřel. Musel si uvědomit, že se jí dotknul bez rukavic. Zbýl tu jenom malý kousek.“

Cooper byl stejně jako Rhyme členem Mezinárodní asociace pro identifikaci. Oba byli experty na identifikaci lidí podle otisků,

DNA a odontologie — zbytků zubů. Ale tehle konkrétní otisk stejně jako otisk na kovovém okraji bomby — přesahoval jejich schopnosti. Pokud někdo dokázal najít a zařadit otisk, pak to byli oni dva. Jenže tehle byl nad jejich síly.

„Vyfotit a pověsit,“ zabručel Rhyme. „Támhle na stěnu.“

Museli tuhle proceduru provést, protože to byl předepsaný postup.

Ale Rhyme neskryval skleslost. Sachsová málem zemřela pro nic.

Slavný francouzský kriminalista Edmond Locard formuloval princip, který podle něj dostal jméno. Locard prohlásil, že při každém setkání pachatele a oběti mezi nimi dojde k výměně důkazního materiálu. Může jít o pouhé mikroskopické důkazy, ale k přenosu přesto dochází. Jenže Rhymovi se teď zdálo, že pokud někdo někdy Locardův princip vyvrátí, pak to bude příznak jménem Tanečník.

Sellitto si všiml odevzdaného výrazu v Rhymově tváři a řekl:

„Na stanici na něj čeká past. Při troše štěstí ho dostaneme.“

„Doufejme,“ řekl Rhyme. „Trocha štěstí by nám přišla vhod.“

Zavřel oči a opřel hlavu o polštář. O chvíli později zaslechl Thoma: „Už je skoro jedenáct. Je čas jít do postele.“

Jsou chvíle, kdy je snadné nevnímat si těla a úplně zapomenout, že tělo vůbec máme — chvíle, kdy jsou v sázce lidské životy a kdy člověk musí překročit hranici svého fyzického bytí a pracovat, pracovat a pracovat. Pak dokážeme zajít daleko za obvyklá omezení. Jenže Lincoln Rhyme měl tělo, které žádné zanedbání nestrpělo. Proleženiny mohly přerůst v sepsi a otravu krve. Voda na plicích v zápal. Nevypustil sis cévkou měchýř? Nepromasíroval sis střeva, abys je uvedl do pohybu? Máš moc těsné boty? To všechno způsobovalo dysreflexi, která mohla vést až k mrtvici. A také vyčerpání mohlo znamenat stejný výsledek.

Přespříliš způsobů, jak zemřít...

„Půjdeš do postele,“ řekl Thom.

„Musím ještě...“

„Spát. Musíš spát.“

Rhyme se podvolil. Byl velice unavený.

„Dobře, Thome. Dobře.“ Odjel k výtahu. „Ale ještě něco.“

Otočil se. „Můžeš jít na chvíli nahoru, Sachsová?“

Sachsová přikývla a sledovala, jak se drobné dveře výtahu pomalu zavírají.

XXX

Našla ho v clinitronu.

Počkala deset minut, aby mu poskytla čas na povinné večerní úkony — Thom mu zavedl cévku a vyčistil mu zuby. Sachsová věděla, že Rhyme má dosti obhroublý slovník — jako všichni postižení ani on nebral ohled na zdvořilosti. Ale věděla také, že při některých intimních úkonech by si nepřál její přítomnost.

Využila volného času, vysprchovala se v koupelně v přízemí a oblékla si své čisté šaty, které měl Thom náhodou právě v prádelně.

V Rhymově pokoji svítilo tlumené světlo. Rhyme si třel hlavu o polštář jako medvěd, který si škrábe záda o strom. Clinitron byl nejpohodlnější postelí na světě. Vážil snad půl tuny a tvořila ho mohutná tabule naplněná skleněnými korálky, kterými poudil ohřátý vzduch.

„No, Sachsová, dneska sis vedla dobře. Dostala ses mu na kobylku.“

Až na to, že kvůli mě přišel Jerry Banks o ruku.

A že jsem nechala Tanečníka utéct.

Přešla k baru, nalila si sklenici Macallana a zvedla obočí.

„Jasně,“ poznamenal Rhyme. „Mateřské mléko, vláha zapomnění...“

Sachsová si vyzula erární boty, vyhrnula si blůzu a začala si prohlížet modřinu.

„Ouvej,“ řekl Rhyme.

Modřina měla tvar státu Missouri a byla tmavá jako baklažán.

„Nemám bomby ráda,“ řekla Sachsová. „Takhle blízko jsem u žádné nebyla. A ani mi to nechybělo.“

Otevřela peněženku, vytáhla tři aspiríny a nasucho je spolkla (tenhle trik se artritid naučí velice brzy). Přešla k oknu. Na římse seděli sokoli. Nádherní ptáci. Nebyli příliš velcí, snad třicet pět, čtyřicet centimetrů. Na psa dost málo. Ale na ptáky... dokonale naháněli hrůzu. Jejich zobáky byly jako spáry mimozemských příšer z filmů o vetřelcích.

„Není ti nic, Sachsová? Říkáš mi pravdu?“

„Jsem v pořádku.“

Vrátila se k židli a znovu si lokla whisky s kouřovou příchutí.

„Chceš tu zůstat přes noc?“ zeptal se Rhyme.

Čas od času tady Sachsová skutečně přespávala. Někdy na gauči, někdy v posteli vedle Rhyma. Sachsová nevěděla, zda je to proudícím vzduchem clinitronu nebo snad prostým uspokojením z přítomnosti jiného člověka, ale nikde nikdy nespala lépe než právě tady. S jiným mužem neležela v posteli od doby, kdy se musela rozejít se svým posledním přítelem Nickem. A teď si občas lehla vedle Rhyma a oba si povídali. Vyprávěla mu o autech, o soutěžích ve střelbě z pistole, o své matce a o kmotřence. O otcově naplno prožitém životě a smutném a vleklém umírání. Prozradila na sebe daleko více osobních věcí než Rhyme. Ale tak to bylo v pořádku. K smrti ráda poslouchala, jak Rytme vypráví, o čem právě chce. Jeho bystrost byla ohromující. Vyprávěl jí o starém New Yorku, o mafiánských raziích, o kterých se svět nikdy nedozvěděl, o místech činu tak čistých, že se zdály být beznadějné, než ohledávači našli jediný kousek prachu, nehet, kapičku sliny, vlas nebo vlákno, které odhalilo totožnost pachatele nebo místo jeho bydliště — tedy alespoň Rhymovi, nikomu jinému mnohdy ne. Jeho mysl se nikdy nezastavila. Sachsová věděla, že se Rhyme před zraněním toulal ulicemi New Yorku a hledal vzorky půdy, skla, rostlin či kamení — čehokoliv, co mu mohlo napomoci k řešení různých případů. Jako by se teď jeho vrozený neklid přesunul z jeho bezcenných nohou do jeho mysli, která bloudila městem — v myšlenkách — hluboko do noci.

Jenže dnes večer to bylo jiné. Rhyme byl rozrušený. Sachsové nevadilo, když se choval mrzutě, což bylo dobře, protože Rytme se choval mrzutě často. Ale vadilo jí, když byl myšlenkami jinde.

Sedla si na okraj postele.

„Sachsová,“ začal Rhyme a hned bylo jasné, proč si ji sem pozval. „Lon mi všechno řekl. O tom, co se stalo na letišti.“ Pokrčila rameny.

„Nemohlas nic dělat — akorát se nechat zabít. Počínala sis správně, když ses ukryla. První ranou se zastřeloval a druhou by tě dostal.“

„Měla jsem dvě tři vteřiny. Mohla jsem ho zasáhnout. Já vím, že ano.“

„Nebud tak lehkovážná, Sachsová. Ta bomba...“

Žhavý pohled v jejích očích ho umlčel. „Chci ho dostat stůj co stůj. A mám pocit, že ty ho nechceš dostat o nic méně.

Myslím, že ty bys to taky risknul. A dost možná opravdu riskuješ,“ dodala záhadně.

Reakce byla silnější, než čekala. Rhyme zamrkal, podíval se stranou, ale neřekl nic. Jen usrkal skotskou.

„Můžu se tě na něco zeptat?“ vyhrkla náhle Sachsová. „Jestli ne, klidně mi řekni, ať držím klapačku.“

„Nech toho, Sachsová. Copak máme nějaké tajnosti? Myslím, že ne.“

Sachsová sklopila oči a řekla: „Vzpomínám si, jak jsem ti jednou vyprávěla o Nickovi. Co jsem k němu cítila a tak. A jak pro mě bylo těžké všechno, co se pak mezi námi stalo.“

Přikývl.

„Tehdy jsem se tě zeptala, jestli jsi něco podobného taky k někomu cítil, třeba ke své ženě. A tys mi řekl: „Ano, ale k Blaine ne.“

Podívala se mu do očí.

Rhyme se sebral rychle, ale ne dost rychle. A Sachsová si uvědomila, že udeřila na citlivou strunu.

„Vzpomínám si na to,“ odpověděl.

„Kdo to byl? Hele jestli o tom nechceš mluvit...“

„Co by ne? Jmenovala se Claire. Claire Trillingová. To je teda příjmení, co? Každý jí říkal „Šlingová“.“

„Nejspíš si to ve škole užila stejně jako já. „Amélie Sexová“... Jak ses s ní seznámil?“

„No...“ Zasmál se vlastní neochotě pokračovat. „Na oddělení.“

„Ona byla policajtka?“ zeptala se Sachsová překvapeně.

„Jo.“

„A co se stalo?“

„Byl to... obtížný vztah.“ Rhyme smutně zavrtěl hlavou. „Já byl ženatý, ona vdaná. Akorát ne navzájem.“

„Co děti?“

„Měla dceru.“

„Takže jste se rozešli?“

„Neklapalo by to, Sachsová. Blaine a já jsme sice byli odsouzeni k rozvodu — nebo k vzájemnému zabití. Ale Claire...

Bála se o svou dceru. O to, že ji po rozvodu dostane její manžel. Nemilovala ho, ale byl to dobrý chlap. Měl tu holku

moc rád.“

„Setkal ses s ní někdy?“

„S její dcerou? Ano.“

„A vídáš se s ní? Myslím s Claire?“

„Ne. To je minulost. Stejně už není ve sboru.“

„To jste se rozešli po tvé nehodě?“

„Ne, ne ještě předtím.“

„Ale ví, že jsi byl zraněný, že?“

„Neví,“ řekl Rhyme po dalším zaváhání.

„A proč jsi jí to neřekl?“

Pauza.

„Byly tu určité důvody... Je zvláštní, žeš na ni zavedla řeč. Nevzpomněl jsem si na ni celá léta.“

Nenuceně se usmál a Sachsovou projela bolest. Skutečná bolest jako po ráně, která na jejím těle zanechala modřinu o tvaru — a možná i velikosti — státu Missouri. Protože to, co říkal Rhyme, byla bohapustá lež. On na tu ženu myslel.

Sachsová nevěřila na ženskou intuici, ale věřila na intuici policisty; dělala pochůzkářku dost dlouho na to, aby podobné věci dokázala odhalit. Věděla, že Rhyme na paní Trillingovou často myslí. Její pocity byly samozřejmě naprosto směšné. Na žárlivost neměla dost trpělivosti. Nežárčila kdysi na Nickovu práci, i když dělal tajného agenta a celé týdny trávil na ulici. Nežárčila ani na prostitutky a blondaté nádhery, se kterými musel ve službě popíjet.

A navíc: V co mohla s Rhymem asi tak doufat? Mnohokrát o něm mluvila se svou matkou. A tahle zkušená stará žena jí v podobných chvílích říkala něco ve smyslu: „Je hezké, že jsi k takovému mrzákovi milá.“

Ano. Tohle přesně vystihovalo její současný vztah k Rhymovi. A taky její budoucí vztah. Právě proto byly tyhle pocity více než směšné. Jenže Amélie Sachsová přesto pocítila žárlivost. Ale ta žárlivost nepatřila Claire.

Patřila Percey Clayové.

Sachsová nemohla zapomenout, jak je odpoledne viděla sedět vedle sebe v jeho pokoji.

Dala si další skotskou a vzpomínala na noci, které tu s Rytmem strávila vyprávěním o jeho případech a popíjením jeho velice dobrého alkoholu.

No to je skvělý. Jsem pěkně sentimentální. Skutečně zralý pocit. Raději ho v sobě zabiju. Ale místo toho svůj sentiment přiřívila dalším douškem whisky. Percey rozhodně nebyla atraktivní žena, ale to nic neznamenovalo. Sachsově stačil jediný týden v Chantelle, modelingové agentuře na Madison Avenue, kde několik let pracovala, aby pochopila pomíjivost krásy. Muži se k smrti rádi dívají na nádherné ženy, ale nikdo jim zároveň nenahání větší hrůzu.

„Dáš si ještě?“ zeptala se.

„Ne.“

Bez přemýšlení si lehla a položila hlavu na Rhymův polštář. Je legrační, jak se člověk přizpůsobí okolnostem, pomyslela si. Rhyme si ji samozřejmě nemohl přitáhnout na prsa nebo jí položit ruku kolem ramen. Ale srovnatelným úkonem bylo naklonění hlavy směrem k ní. Už mnohokrát v téhle poloze usnuli.

Jenže dnes Sachsová cítila jakousi obezřetnost, topornost. Měla pocit, že ho ztrácí. A jediné, co dokázala vymyslet, bylo držet se mu nablízku. Co nejlíže.

Jednou se s pocity vůči Rhymovi svěřila své přítelkyni Amy, matce své kmotřenky. Amy se podívala, co Sachsovou na Rhymovi přitahuje, a pak se zamyslela: „Viš, možná je to tím, že se nemůže hýbat. Je to muž, ale nedokáže tě ovládat.

Třeba tě právě tohle vzrušuje.“

Jenže Sachsová věděla, že je to právě naopak. Vzrušovalo ji, že ji tenhle muž naprosto ovládá, přestože se nemůže hýbat.

Rhyme jí vyprávěl o Claire a pak o Tanečnickovi, ale jeho slova proplouvala kolem ní. Zaklonila hlavu a podívala se na jeho tenké rty.

Začala bloudit rukama.

Samozřejmě její pohyby necítil, ale viděl, jak mu její dokonalé prsty se zničenými nehty přejíždějí po hladkém hrudníku stále níž. Thom s Rhymem denodenně prováděl pasivní pohybová cvičení, a i když Rhyme nebyl žádný svalovec, měl tělo mladíka. Jako by v okamžiku nehody přestal stárnout.

„Sachsová?“

Její ruce sjely níž.

Postupně se jí zrychloval dech. Stáhla přikrývku. Thom Rhymovi oblékl tričko. Sachsová ho vyhrnula a přejížděla Rhymovi rukama po prsou. Svlékla si košilku, rozepnula podprsenku a přitiskla své rozpálené tělo na jeho bledou hrud. Čekala, že bude chladná, ale nebyla. Jeho hrud byla rozžhavenější než její.

Začala se mu o ni třít svými ňadry.

Políbila ho na tvář, pak na koutek úst a nakonec přímo na rty.

„Sachsová, ne... Poslechni mě. Ne.“

Ale Sachsová neposlechla.

Nikdy to Rhymovi nepřiznala, ale před pár měsíci si koupila knihu s názvem Postižený milenec. Sachsová se v ní s překvapením dočetla, že i kvadruplegici se mohou milovat a mít děti.

Mužský pohlavní orgán má doslova svou vlastní hlavu a přerušení míchy eliminuje pouze jeden typ vzruchu. Postižení muži jsou schopni dokonale nepostižené ereckce. Rhyme by samozřejmě nic necítil, ale přinejmenším z její strany tvořilo fyzické vzrušení pouze část prožitku — a často menší část. Šlo jí hlavně o blízkost milovaného člověka. To byl vrchol, kterému se nemohl přiblížit ani milion předstíraných filmových orgasmů. Tušila, že Rhyme by to mohl cítit stejně.

Znovu ho políbila. Vroucněji.

Po chvíli váhání její polibek opětoval. Nepřekvapilo ji, že mu to šlo více než dobře. Po tmavých očích ji jeho dokonalé rty upoutaly jako první.

Ale pak odvrátil tvář.

„Ne, Sachsová, ne...“

„Psst, bud zticha...“ Strčila ruku pod přikrývku a začala Rhyma laskat a hladit.

„Já jen, že...“

Že co? přemýšlela Sachsová. Že by to nemuselo fungovat? Ale všechno fungovalo více než dobře. Cítila, jak jí roste pod rukou a reaguje lépe než mnozí namyšlení milenci, které v životě poznala.

Vyhoupala se na něj, přikopla přikrývku zpátky, sklonila se a znovu ho políbila. Jak si jen přála být u něj, tváří v tvář, co nejbližší to šlo! Aby pochopil, že on je pro ni dokonalý muž. Přesně takový, jaký je.

Rozepnula si vlasy a nechala je na něj spadnout. Sklonila se a dala mu další polibek.

Rhyme ho opětoval. A pak se k sobě přitiskli rty snad na celou minutu.

Rhyme náhle zavrtěl hlavou tak prudce, že Sachsovou napadlo, jestli nemá nával dysreflexe.

„Ne!“ zašeptal.

Čekala od něj hravost, čekala vášeň nebo přinejhorším koketní E-e, to není nejlepší nápad... Jenže Rhyme vypadal slabý. Dutý tón v jeho hlase ji zasáhl hluboko na duši. Převalila se a přitáhla si polštář na prsa.

„Ne, Amélie. Omlouvám se. Ne.“

Tvář jí planula studem. Nedokázala myslet na nic jiného než na schůzky s muži, které považovala za své přátele nebo nezávaznou známost, aby pak mnohokrát se zděšením zjistila, že ji osahávají jako nějácí uličníci. V jejím hlase se tehdy objevoval stejný úlek, jaký nyní slyšela u Rhyma.

Takže pro něj znamenám jen tolik, pochopila konečně. Partnerka. Kolegyně. Přítelkyně s velkým „pé“.

„Mrzí mě to, Sachsová... Nemůžu. Jsou tu jisté komplikace.“

Komplikace? Žádných si nevšímala — snad s výjimkou toho, že ji nemiluje.

„Ne, to já se omlouvám,“ řekla příkře. „Byla to hloupost. Přebrala jsem té ztracené whisky. Nikdy jsem moc nesnesla. Však to víš sám.“

„Sachsová.“

S koženým úsměvem se začala oblékat.

„Sachsová, chci ti něco říct.“

„Ne.“ Nechtěla už slyšet ani slovo.

„Sachsová...“

„Už musím jít. Brzo se vrátím.“

„Chci ti něco říct.“

Ale Rhyme už nikdy nedostal příležitost, aby cokoliv řekl ať už to mělo být vysvětlení, omluva nebo přiznání. Anebo přednáška.

Přerušilo ho totiž hlasité bušení na dveře. A než se Rhyme stačil zeptat, kdo to je, vpadl do pokoje Lon Sellitto.

Beze stopy odsudku pohlédl na Sachsovou, pak na Rhyma a řekl: „Právě se nám ozvali Haumannovi hoši z dvacátého okrsku.“

Tanečník tam byl a obhlížel si stanici. Ten parchant nám to zbaštil!

Dostanem ho, Lincolne. Tentokrát ho dostanem.“

X X X

„Před pár hodinama,“ pokračoval Sellitto, „si někdo z pátračky všiml bělocha, který se procházel kolem stanice ve dvacátém okrsku. Zalezl do jedné uličky a zdálo se, že si prohlíží ostrahu.“

A pak ho viděli, jak dalekohledem sleduje pumpu vedle stanice.“

„Benzinovou pumpu? Pro RMH?“ Radiomobilní hlídky — policejní auta.

„Jo.“

„Sledovali ho?“

„Zkoušeli to. Ale zmizel jim, než se k němu přiblížili.“

Rhyme si uvědomoval, jak si Sachsová diskrétně zapíná horní knoflík blůzy... Musí si s ní promluvit o tom, co se stalo. Musí jí to vysvětlit tak, aby to pochopila. Ale vzhledem ke všemu, co právě říkal Sellitto, to musí počkat.

„A to není všechno,“ pokračoval detektiv. „Před půl hodinou jsme dostali hlášení o únosu nákladáku z firmy Roklina Distributing. To je v Upper West Side poblíž řeky. Dodávají benzin nezávislým pumpám. Nějaký chlápek tam přestříhal pletivo. Hlídač to zaslechl a šel to obhlédnout. Jenže ten chlap na něj zezadu skočil a vymlátil z něj duši. A pak odjel s jedním nákladákem.“

„A nedodává firma Rollins benzin i policii?“

„Ne, ale kdo to pozná? Tanečník přijede do okrsku s cisternou, ostraha na tom nevidí nic divného, mávne mu, aby jel dál, a nakonec...“

„Nákladák vybuchne,“ skočila mu do řeči Sachsová.

Sellitto byl vyveden z míry. „Mě akorát napadlo, že s tou cisternou projede dovnitř. Vy myslíte, že ji vyhodí do vzduchu?“

Rhyme vážně přikývl. Měl na sebe zlost. Sachsová měla pravdu.

„Zase nás převezl. Nikdy by mě nenapadlo, že by se mohl o něco takového pokusit. Božíčku, kdyby v tom okrsku vybuchla cisterna...“

„Takže bomba na bázi hnojiva?“

„Ne,“ řekl Rhyme. „Neřekl bych, že má čas jí skládat dohromady. Stačí mu akorát protipěchotní nálož na boku tankeru a má bombu jako hrom. Celý okrsek to vypálí do základů. Musíme všechny evakuovat. Tiše.“

„Jo, tiše,“ zabručel Sellitto. „To bude hračka.“

„Co ten hlídač od Rollinse? Může vypovídat?“

„Může, ale Tanečník ho napadl zezadu. Neviděl ani prd.“

„No, chci aspoň jeho šaty. Sachsová, můžeš zajet do nemocnice a přivést je sem? Víš, jak je máš zabalit, abys nevytrásla stopové důkazy. A pak projdi místo krádeže té cisterny.“

Byl zvědav, jak Sachsová zareaguje. Vůbec by ho nepřekvapilo, kdyby se sebrala a chladně odešla z pokoje. Z její klidné pohledné tváře ale vyčetl, že Sachsová cítí přesně to, co on: ironickou úlevu, že se Tanečník opět ozval, a přerušil tak katastrofální průběh jejich společného večera.

X X X

Konečně. Konečně trocha štěstí, ve které Rhyme tolik doufal. O hodinu později se vrátila Amélie Sachsová. V ruce držela plastický sáček s nůžkami na pletivo.

„Našla jsem je u plotu. Hlídač musel Tanečníka překvapit, takže je tam upustil.“

„Ano!“ vykřikl Rhyme. „Nikdy jsem nezažil, že by udělal takovou chybu. Možná je opravdu neopatrný... Zajímalo by mě, z čeho má strach.“

Podíval se na nůžky. Prosím, modlil se v duchu, at je na nich otisk.

Jenže Mel Cooper s výrazem vyorané myši — nocoval v jednom z menších pokojů v patře Rhymova domu — prošel každý čtvereční milimetr nástroje a žádný otisk nenašel.

„Říkají nám ty nůžky něco?“ zeptal se Rhyme.

„Firma Craftsman, nejdražší model, prodává se to v Searsech po celé zemi. Navíc je za pár babek seženeš na každém bleším trhu nebo na skládce.“

Rhyme znechuceně zasípal. Ještě jednou si štípačky prohlédl a pak se zeptal: „A co stopy po nástroji?“

Cooper se na něj zvědavě podíval. Stopy po nástroji jsou charakteristické otisky, které na místě činu zanechávají nástroje použité pachatelem — šroubováky, kleště, pakliče, sochory, páčidla a tak podobně. Rhyme jednou odhalil pachatele pouze na základě drobného zářezu ve tvaru „vé“ na plechu mosazného zámku. Zárez se shodoval s vadou na majzlíku, který se našel na pachatelově pracovním stole. Tady ovšem měli k dispozici samotný nástroj a ne stopy, které mohl zanechat. Cooper nechápal, jaké stopy po nástroji má Rhyme na mysli.

„Mluvím o stopách na ostří těch nůžek,“ vysvětloval Rytme netrpělivě. „Třeba Tanečník štípal něco charakteristického. Něco, co by nám prozradilo, kam se vypařil.“

„Ach tak.“ Cooper si nůžky pečlivě prohlédl. „Ostří je zoubkované, ale podíváme se... Vidíš něco neobvyklého?“

Rhyme nic neviděl. „Oškrábej ostří a rukojet,“ poručil. „Uvidíme, jestli tam nezůstaly nějaké stopy.“

Cooper strčil oškrábané zbytky do plynového chromatografu.

„Fiha,“ zamumlal, když četl výsledky. „Tak poslouchej: zbytky RDX, asfaltu a umělého hedvábí.“

„Detonační šňůra,“ řekl Rhyme.

„On ji stíhal štípačkama?“ podivila se Sachsová. „To jde?“

„Ó, ta je pevná jako prádelní šňůra,“ řekl Rhyme nepřítomně a představil si, co by s okolím dvacátého okrsku udělaly tisíce litrů hořlavého benzínu.

Měl jsem je přimět k odjezdu, pomyslel si o Percey a Britu Haleovi. Uložit jim ochrannou vazbu a poslat je do Montany až do dne přelíčení. Tenhle nápad s pastí je pěkná pitomost.

„Lincolne?“ ozval se Sellitto. „Musíme najít ten nákladák.“

„Máme trochu času,“ řekl Rhyme. „Do rána se o nic nepokusí. Potřebuje zjistit dobu dodávek. Máš ještě něco, Mele? Co stopové důkazy?“

Cooper prohlédl filtr vysavače. „Špína a prach z cihel. Počkej... jsou tu nějaká vlákna. Mám je dát do chromatografu?“

„Jo.“

Technik se sklonil nad obrazovkou, kde se za chvíli objevily výsledky. „Dobrá, dobrá, takže je to rostlinné vlákno.“

Odpovídá papíru. Čtu chemické složení... NH₄OH.“

„Hydroxid amonný,“ řekl Rhyme.

„Čpavek?“ podivil se Sellitto. „Možná ses s tou hnojivovou bombou přeci jen pletl.“

„Nějaký olej?“ zeptal se Rhyme.

„Ne.“

„Vlákno s čpavkem... bylo na rukojeti těch štípaček?“

„Ne. Bylo na šatech toho zbitého hlídače.“

Čpavek? uvažoval Rhyme. Požádal Coopera, aby se na vlákno podíval elektronovým mikroskopem. „Dej tam velké zvětšení. Jak je ten čpavek vázaný?“

Obrazovka blikla a vlákno se změnilo v kmen velkého stromu.

„Řekl bych, že tepelnou syntézou.“

Další záhada. Papír a čpavek...

Rhyme se podíval na hodiny. Bylo 2:40 ráno. Náhle si uvědomil, že Sellitto se ho na něco zeptal. Zvedl hlavu.

„Ptám se,“ opakoval detektiv, „jestli máme začít s evakuací lidí v okolí stanice. Radši začneme hned teď než až těsně před možným útokem.“

Rhyme se dlouze zadíval na namodralý stvol vlákna na obrazovce před sebou a pak rezolutně prohlásil: „Ano. Všichni musí pryč. Vyklidte budovy kolem stanice. Řekněme... čtyři vchody na každou stranu a taky přes ulici.“ „Tolik?“ zeptal se Sellitto a chabě se usmál. „Myslíš, že je to opravdu nutné?“ Rhyme se na detektiva podíval a řekl: „Ne, rozmyslel jsem si to. Vyklidte celou ulici. Musíme evakuovat celou ulici. Neprodleně. A pošli sem Haumanna s Dellrayem. Je mi jedno, kde teď jsou. Chci je tady mít.“

HODINA DVAADVACÁTÁ Z PĚTAČTYŘICETI

17

Někteří z nich usnuli.

Sellitto v křesle, ve kterém se probudil rozlámanější než kdykoliv předtím a s vlasy rozcuchanými do všech stran. Cooper v přízemí. Sachsová strávila noc na gauči v jednom pokoji v přízemí. O clinitron už neměla zájem. Mžourající Thom poletoval jako včelička kolem Rhyma a měřil mu tlak. Domem se nesla vůně kávy.

Bylo krátce po rozbřesku a Rhyme si prohlížel tabulky důkazů.

Byli vzhůru do čtyř ráno; společně plánovali strategii postupu proti Tanečnickovi a odpovídali na hromadu stížností ohledně evakuace.

Vyjde to? Chytí se Tanečník do jejich pastí? Rhyme věřil, že ano. Byla tu však ještě jedna otázka, na kterou Rhyme nerad myslel, ale které se nemohl vyhnout. Jakou si sklapnutí pastí vyžádá cenu? Tanečník totiž představoval smrtelné nebezpečí i za normálních okolností. Jak se zachová, až bude zahrán do kouta?

Thom roznesl kávu a všichni se sklonili nad Dellrayovou taktickou mapou. Rhyme, který už opět seděl v invalidním vozíku, dojel k ostatním a zahloubal se také.

„Všichni jsou na místě?“ zeptal se Sellitta a Dellraye.

Haumannovy týmy E—32 a příslušníci zvláštní taktické jednotky FBI z jižního a východního okrsku již byli připraveni. Pod rouškou noci se skrže kanály, sklepy a po střeších přesunuli na místo v kompletním maskování pro městské operace. Rhyme byl přesvědčen, že Tanečník svůj cíl dobře sleduje.

„Dnes večer nepůjde spát,“ prohlásil.

„Seš si jistý, že půjde tímhle směrem, Linku?“ zeptal se Sellitto nejistě.

Jistý? pomyslel si Rhyme nevrle. Kdo si může být u Tanečníka něčím jistý?

Jeho největší zbraní je lest...

„Jsem si jistý na devadesát dva celých sedm procent,“ řekl Rhyme s úšklebkem.

Sellitto se kysele usmál.

V tu chvíli zazvonil zvonek a o něco později se ve dveřích obývacího pokoje objevil zavalitý muž středního věku, kterého Rhyme neznal.

Dellrayovo povzdechnutí signalizovalo blížící se problémy. Sellitto, který muže také zřejmě znal, mu opatrně pokynul. Muž se představil jako Reginald Eliopolos, asistent státního zástupce jižního okrsku. Pvhyme si vzpomněl, že tento člověk vystupuje v případě Phillipa Hansena jako žalobce.

„Vy jste Lincoln Rhyme?“ začal Eliopolos. „Slyšel jsem o vás hezké věci. E-he. E-he.“ Vyrazil a automaticky nabídl Rhymovi ruku. Pak si uvědomil, že jeho natažená pravice zůstane u Rhymabez odezvy, a tak ji jednoduše nasměroval k Dellrayovi, který mu ji neochotně potřásl. Eliopolovo srdečné: „Frede, rád tě vidím,“ vyznělo zcela opačně a Rhyme uvažoval, co může být důvodem tak chladných vztahů mezi oběma muži.

Sellitta a Mela Coopera si státní zástupce ani nevšiml. Tom instinktivně vycítil, o co tu jde, a nenabídl návštěvníkovi obvyklou kávu.

„E-he, e-he. Prý tu máte docela slušnou operaci. S klukama nahoře ji sice moc nekonzultujete, ale já dobře vím, co je to improvizace. Někdy prostě nemůžete trávit čas čekáním na podpis v trojím vyhotovení.“ Eliopolos přešel k mikroskopu a podíval se do kukátka. „E-he,“ řekl, přestože pro Rhyma bylo záhadou, co muž v mikroskopu mohl vidět, když v něm měl vypnuté světlo.

„A co...“ začal Rhyme.

„Skončit tu honičku? Chtěl jste říct, že chcete skončit tu honičku?“ Eliopolos se prudce otočil. „Dobrá. Pro tento případ mám plán. U federální budovy máme obrněnou dodávku. Do hodiny v ní chci mít oba svědky Hansenova případu.

Percey Clayovou a Brita Halea. Převzeme je do federálního ochranného zařízení v Shorehamu na Long Islandu. Tam budou drženi až do pondělní výpovědi před velkou porotou. Tečka. Konec kovbojky. Co vy na to?“

„Myslíte, že je to chytrý nápad?“

„E-he, myslíme. Myslíme, že je chytřejší než ty svědky využívat jako návnadu pro nějakou osobní vendetu newyorské policie.“

Sellitto si povzdechl.

„Otevři trochu kukadla, Reggie,“ řekl Dellray. „Vždyt v tom tak trochu taky jedete. Copak to není společná operace? Copak v tom nemáme prsty všichni?“

„Naštěstí ano,“ řekl Eliopolos nepřítomně. Jeho pozornost se plně upírala na Rhyma. „Poslyšte, to jste si opravdu myslel, že si nikdo od nás nevzpomene, že právě tenhle pachatel zabil před pěti lety vaše techniky?“

E-he, Rhyme skutečně doufal, že si na to nikdo nevzpomene. A teď, když si na to někdo vzpomněl, v tom on i jeho tým pěkně lítali.

„Ale nechme to být,“ řekl zástupce bodře, „akorát z toho nechci mít žádný dostihy. Proč bych je taky měl chtít? Já chci pouze Phillipa Hansena. Všichni chtějí pouze Hansena. Je to jasné? To on je naše velká ryba.“

Rhyme si musel přiznat, že na Phillipa Hansena ve víru událostí skutečně tak trochu zapomněl a že naprosto přesně chápe, o co teď Eliopolosovi jde. A tohle vědomí ho velice znepokojovalo.

Začal kolem Eliopolose kroužit jako hladový kojot. „Jistě tam máte nějaké dobré agenty, že?“ zeptal se nevinně. „Kteří svědky ochrání.“

„V Shorehamu?“ odpověděl zástupce nejistě. „To si pište, že máme. E-he.“

„Informoval jste je o bezpečnostním riziku? O tom, jak je Tanečník nebezpečný?“ Rlyme byl samá nevinnost. Zástupce chvíli mlčel. „Informoval.“

„A jaké přesně mají rozkazy?“

„Rozkazy?“ zeptal se Eliopolos chabě. Nebyl to hlupák. Věděl, že se nechal nachytat.

Rhyme se zasmál. Pohlédl na Sellitta a Dellraye. „Slyšíte? Tady pan státní zástupce chce mít celkem tři svědky, kteří mají poslat Hansena za mříže.“

„Tři?“

„Percey, Halea... a samotného Tanečníka,“ ušklíbl se Rhyme.

„Chce ho dopadnout a přimět k poskytnutí důkazů.“ Pohlédl na Eliopolose. „Takže vy využíváte Percey jako návnadu taky.“

„Až na to,“ neudržel se Dellray, „že pan zástupce chce Tanečníka živého. Chápu, chápu.“

„Myslíte si,“ pokračoval Rhyme, „že vaše důkazy proti Hansenovi nejsou dostatečné, at už Percey s Halem viděli cokoliv.“

Pan „E-he“ se pokusil o upřímnost: „Viděli, jak se Hansen zbavuje nějakých důkazů. Ale neviděli, jak něco konkrétního provádí.

Jestli najdeme pytle, které tehdy vyhodil, a prokážeme jejich souvislost s vraždou těch dvou vojáků loni na jaře, potom budeme mít případ. Možná. Jenže ty pytle za... já nemusíme najít a za... bé mohou být důkazy v nich značně poškozené.“

A za „cé“ mi zavolej, pomyslel si Rhyme, já ti ty důkazy najdu i poslepu a v opici.

„Ale když dopadne Hansenem najatého zabijáka živého,“ řekl Sellitto, „může prásknout svého šéfa.“

„Přesně tak.“ Eliopolos zkřížil ruce na prsou způsobem, který nejspíš u soudu používal při závěrečné řeči.

Sachsová to vše poslouchala ode dveří a položila státnímu zástupci otázku, kterou mu chtěl právě položit i Rhyme: „A co za to Tanečníkovi nabídnete?“

„Kdo jste?“ zeptal se Eliopolos.

„Policistka Sachsová. Oddělení pro vyšetřování místa činu.“

„Ohledávác místa činu mi tu nebude klást otázky, které...“

„Tak vám tu zasranou otázku položím já,“ vyštěkl Sellitto, „a jestli nedostanu odpověď, položí vám ji sám starosta.“

Rhyme předpokládal, že Eliopolos má před sebou politickou kariéru. A pravděpodobně úspěšnou politickou kariéru.

„Je nezbytně důležité, abychom úspěšně odsoudili Hansena,“ řekl Eliopolos. „On je větší z obou zel. Může uškodit více lidem.“

„No to je mi fešácká odpověď,“ řekl Dellray a zkrivil obličej. „Akorát že ani prd neodpovídá na otázku. Co všechno Tanečníkovi nabídnete, když práskne Hansena?“

„Nevím,“ řekl zástupce vyhýbavě. „Ještě jsme o tom nediskutovali.“

„Deset let ve věznici s ostrahou?“ zamumlala Sachsová.

„Ještě jsme o tom nediskutovali.“

Rhyme přemýšlel o pastí, kterou tak pečlivě plánovali do čtyř hodin ráno. Jestli se teď Percey s Halem začnou přesouvat, Tanečník se to dozví. Přeskupí síly. Zjistí, že jsou v Shorehamu, protančí mezi strážemi, které mají rozkaz dostat ho živého, zabije Percey, Halea a polovinu přítomných důstojníků a odtančí domů.

„Nemáme moc času...“ začal zástupce, ale Rhyme ho přerušil:

„Máte na to papír?“

„Doufal jsem, že budete ochotni spolupracovat.“

„Nejsme.“

„Vy jste civilista.“

„Ale já nejsem,“ řekl Sellitto.

„E-he. Jistě.“ Podíval se na Dellraye, ale ani se neobtěžoval zeptat se ho, na čí stojí straně. „Příkaz k ochranné vazbě mohu sehnat během tří čtyř hodin.“

V neděli ráno? pomyslel si Rhyme. E-he, to zrovna. „My je nepustíme,“ prohlásil. „Dělejte, co musíte.“

Eliopolos vykouzil na své okrouhlé úřednické tváři úsměv.

„V tom případě vás upozorňuji, že pokud tento pachatel při pokusu o dopadení zemře, osobně prověřím zprávu o vyšetřování střelby a existuje jistá možnost, že přitom dospěji k závěru, že řádný příkaz k použití střelné zbraně při zatýkání vydala neoprávněná osoba.“ Pohlédl na Rhyma. „Stejně tak by se zde mohlo jednat o vměšování civilních osob do aktivit federálních pořádkových služeb. Což by mohlo vést až k velkému občanskoprávnímu sporu. Chci vás na to jen předem upozornit.“

„Dík,“ řekl Rhyme žoviálně. „Jste laskav.“

Když Eliopolos odešel, Sellitto se pokřivoval. „Bože můj, Linku, slyšels to? Řekl k velkému občanskoprávnímu sporu.“

„Co se mě týče, mně by stačil i malej spor, aby si to do smrti pamatoval,“ přisadil si Dellray.

Všichni se zasmáli.

Dellray se protáhl a řekl: „Řadí nám tu pěkný parchant. Slyšels o něm, Lincolne? O tom bacilu?“

„O čem?“

„V poslední době se tím nakazila spousta mejch lidí. Hoši ze speciálky pořád vysedávají na nějaký operaci, drží prst na spoušti a mají v něm takový divný cukání.“

Sellitto, mnohem horší herec než Dellray, řekl široce: „Vás už to taky postihlo? Myslel jsem, že to řadí jen u nás na

oddělení.“

„Ale poslouchej,“ pokračoval Dellray, Alec Guinness mezi pouličními policisty. „Znám na to lék. Stačí si akorát odprásknout nějakýho sráče, třeba jako je tenhleten Rakevník, co se jen fláká sem a tam a tupě zírá. To vždycky zabere.“ Rozložil svůj telefon.

„Myslím, že hnedka zavolám svejm klukům a holkám, aby na tuhle meducínu nezapomněli.“

HODINA DVAADVACÁTÁ Z PĚTAČTYŘICETI

18

Když se Percey Clayová za rozbřesku probudila v ponurém policejním domě, vstala z postele a přešla k oknu. Odhrnula závěs a zadívala se na jednolitou šed oblohy. Ve vzduchu se převalovala řídká mlha. Podmínky na hranici regulérnosti, odhadovala. Vitr 090 při třech metrech za sekundu. Viditelnost čtyři sta metrů. Doufala, že se počasí do večera vyjasní. I když ona mohla létat za jakéhokoli počasí — a také to dělala. Každý s oprávněním IFR — pro let s automatickým řízením — mohl vzlétnout, létat a přistávat i za husté oblačnosti. (Většina komerčních letadel se všemi počítači, transpondéry, radary a systémy pro odvrácení kolize vlastně dokázala létat úplně sama — a dokonce i sama přistát, aniž by pilot musel na cokoliv sáhnout.) Jenže Percey raději létala za jasného počasí.

Ráda se dívala na pruhy země pod sebou. Na noční světla. Na mraky. A na hvězdy nad sebou.

Všechny ty večerní hvězdy...

Znovu si vzpomněla na Eda a na svůj včerejší telefonát jeho matce do New Jersey. Plánovaly spolu pohřeb. Chtěla se nad ním ještě trochu zamyslet, sepsat seznam pozvaných, naplánovat malé posezení.

Ale nemohla. Její mysl zabral Lincoln Rhyme.

Vzpomínala na včerejší rozhovor, který s ním vedla za zavřenými dveřmi v jeho ložnici — po rozmišce s policistkou Amélie Sachsovou.

Seděla vedle Rhyma ve starém křesle. Rhyme si ji chvíli zkoumavě prohlížel od hlavy až k patě. Zmocnil se jí zvláštní pocit. Jeho pohled nebyl osobně míněným civěním, s jakým se muži ohlížejí po některých ženách (po ní rozhodně ne) v baru nebo na ulici. Byl to pohled staršího pilota, který si ji prohlíží před prvním společným letem. Kontroluje její způsobilost, její chování, rychlost jejího myšlení. A její odvahu.

Vytáhla z kapsy cestovní láhev, ale Rhyme zavrtěl hlavou a nabídl jí osmnáct let starou skotskou. „Thom si myslí, že moc piju,“ prohlásil. „Což je fakt. Ale co by byl život bez neřestí, že?“

Chabě se usmála. „Můj otec je přímo dodavatel.“

„Alkoholu? Nebo neřestí všeobecně?“

„Cigaret. Zastává důležité místo ve firmě U. S. Tobacco v Richmondu. Pardon, tak už se to nejmenuje. Ted tomu říkají U. S. Consumer Products nebo tak nějak.“

Za oknem se ozval tlukot křídel.

„Ach.“ Zasmála se. „To je tercel.“

Rhyme sledoval její pohled. „Co to je?“

„Samec sokola. Jak to, že má hnízdo tady? Obvykle hnízdí výše ve městě.“

„To já nevím. Jednoho dne jsem se probudil a měl jsem je tady.“

Vy se v sokolech vyznáte?“

„Jasně.“

„Lovíte s nimi?“

„Kdysi. Mívala jsem samce, se kterým jsem lovila koroptve. Dostala jsem ho jako mládě. Ta se dají snáze vycvičit.“

S chabým úsměvem si pečlivě prohlížela hnízdo. „Ale můj nejlepší lovec byl dospělý a nezkontrolovatelný jestřáb americký.“

Samice. Ty jsou větší než samci a lépe loví. Těžko se s nima pracuje. Ale uloví všechno králíka, zajíce, bažanta.“

„Máte ji ještě?“

„Ne. Jednou byla na čekané — to znamená, že se vznášela a vyhlížela kořist. Jenže pak si to jednoduše rozmyslela.“

Nechala utéct velkého vypaseného bažanta. Vletěla do teplého proudu, který ji vynesl stovky metrů vysoko, a zmizela ve slunci. Celý měsíc jsem ji kladla návnadu, ale už se nikdy nevrátila.“

„To si jen tak zmizela?“

„To se u jestřábů stává,“ řekla Percey a beze stopy sentimentu pokrčila rameny. „Koneckonců jsou to divoká zvířata.“

Ale prožili jsme spolu krásných šest měsíců.“ Právě tenhle jestřáb se stal motivem pro logo Hudson Air. Kývla směrem k oknu. „Máte štěstí, že máte takovou společnost. Dal jste jim jména?“

Rhyme se pohrdlivě usmál. „Na tyhle věci si nepotrpím. Tom se o to pokoušel, ale vysmál jsem se mu tak, že radši utekl z pokoje.“

„Ta Sachsová mě chce opravdu zatknout?“

„No, myslím, že ji dokážu přesvědčit, aby to nedělala. Poslyšte, musím vám něco říct.“

„Spusťte.“

„Musíte s Halem učinit jisté rozhodnutí. O tom jsem s vámi chtěl mluvit.“

„Rozhodnutí?“

„Můžeme vás odvézt z města. Do zařízení pro ochranu svědka. S použitím příslušných únikových manévrů, které z vás s naprostou jistotou setřesou Tanečnicka a zajistí vám bezpečnost až do pondělního slyšení před porotou.“

„Ale?“ zeptala se.

„Ale on po vás půjde dál. I po slyšení budete pro Phillipa Hansena představovat hrozbu, protože svou výpověď budete muset potvrdit v hlavní mliční. A to může trvat celé měsíce.“

„Porota ho nemusí obvinít, bez ohledu na naši výpověď,“ poznamenala Percey. „Není důvod, aby nás nechával zabít.“

„Na tom nezáleží. Jakmile Tanečník dostane zakázku na vaši vraždu, nezastaví se, dokud vás nezlikviduje. Kromě toho půjde obžaloba po Hansenovi i ve věci vraždy vašeho muže a v tomhle případě budete svědčit taky. Hansen vás potřebuje sprovodit ze světa.“

„Myslím, že vím, kam míříte.“

Rhyme zvedl obočí.

„Chcete červa na háčku,“ prohlásila Percey.

Rhyme zamžoural a začal se smát. „No, nehodlám vás zrovna slavnostně ukazovat na veřejnosti, ale chci vás strčit do policejního domu tady ve městě. S plnou ostrahou. Nejmodernější bezpečnostní opatření. Zakopem se tam s váma a vyčkáme do pondělka. Tanečník se tam určitě objeví a my ho zastavíme jednou provždy. Je to šílený nápad, ale myslím, že nemáme příliš na vybranou.“

Percey znovu usrkla skotskou. Nebyla špatná. Na to, že nepocházela z Kentucky... „Šílený nápad?“ opakovala po Rhymovi.

„Na něco se vás zeptám. Máte nějaký vzor, detektive? Někoho, koho obdivujete?“

„Jistě. Kriminalisty. Augusta Vollmera a Edmonda Locarda.“

„A znáte Beryl Markhamovou?“

„Ne.“

„To byla letkyně třicátých a čtyřicátých let. To ona — ne Amélie Earheartová — byla mým idolem. Vedla oslnivý život. Patřila k britské horní vrstvě. Byla prvním člověkem — ne první ženou, ale prvním člověkem —, který sám přeletěl Atlantik obtížnějším směrem, z východu na západ. Lindbergh letěl s podporou větru.“ Zasmála se. „Všichni si mysleli, že ta ženská je šílená. Noviny otiskovaly úvodníky, které ji prosily, aby neletěla. Ale ona samozřejmě neposlechla.“

„A dokázala to?“

„Ztroskotala těsně před letištěm, ale dokázala to. Nevím, jestli to od ní byla statečnost, nebo bláznovství. Někdy si myslím, že v tom není žádný rozdíl.“

„Budete tam v maximálním bezpečí,“ pokračoval Rhyme, „ale ne v naprostém bezpečí.“

„Něco vám povím. Naprosté bezpečí je pojem, který neznám. Jinak bych v dětství nesedala tajně do letadel. Jinak bych nelétala bez autopilota na hranici rychlosti zvuku.“

„Takže to přijímáte.“

Ale Percey neodpověděla hned. Místo toho si Rhyma pozorně prohlížela. „Je v tom ještě něco jiného, že?“

„Jiného?“ zeptal se Rhyme, ale nevinnost v jeho hlase byla jen tenkou skořápkou.

„Podívejte, já čtu v Timesech policejní zpravodajství. Vy poldové neděláte takový rozruch kvůli jen tak obyčejné vraždě. Co ten Hansen provedl? Zabil dva vojáky a mého muže, ale vy po něm jdete, jako by to byl Al Capone.“

„Na Hansena já kašlu,“ řekl Lincoln Rhyme tiše. Seděl na svém motorizovaném trůnu; tělo, které se nedokázalo ani pohnout, a oči, jež se mihotaly jako temné plameny — přesně jako oči jejího jestřába. Percey Rhymovi neřekla, že ani ona nedala svému loveckému ptákoví žádné jméno a říkala mu prostě a jednoduše „jestřáb“.

„Chci Tanečníka,“ pokračoval Rhyme. „Zabil spoustu policistů včetně dvou mých lidí. Já ho dostanu.“

Percey přesto cítila, že to není všechno. Ale už na Rhyma nenaléhala. „Budete se muset zeptat ještě Brita.“

„Samozřejmě.“

„Dobrá, přijímám to,“ řekla nakonec.

„Děkuji vám. To...“

„Ovšem...“ přerušila ho.

„Co ovšem?“

„Mám jednu podmínku.“

„Jakou?“ Rhyme zvedl obočí a Percey se zmocnila šílená myšlenka: když odhlédla od bezvládného těla, viděla před sebou velice pohledného člověka. A uvědomila si, že se znovu dostavil její odvěký nepřítel — trýznivá nesmělost z přítomnosti dobře vypadajícího muže. Hej, skřítku, skřete, prcku, žabáku, malé pivo, máš s kým jít v sobotu na rande? Vsadím se, že ne...

„Že zítra večer poletím s tou zakázkou pro U. S. Medical,“ řekla a snažila se zaplašit nepříjemné myšlenky.

„No, myslím, že to není moc dobrý nápad.“

„Jinak smlouva padá,“ použila Percey frázi, kterou občas slyšela u Rona s Edem.

„Proč musíte letět zrovna vy?“

„Hudson Air tuhle zakázku potřebuje. Zoufale. Podle plánu bu deme mít minimální rezervu, takže na let potřebujeme nejlepšího pilota. Což jsem já.“

„Jak to myslíte, minimální rezervu?“

„Všechno je naplánováno do posledního puntíku. Poletíme s minimem paliva. A nemůžu si dovolit, aby pilot marnil čas kroužením nad letištěm, protože kvůli špatným podmínkám zvoral klesání nebo uvedl nesprávné údaje.“ Odmělně se a pak dodala:

„Nedopustím, aby má společnost šla ke dnu.“

Percey to řekla s rozhodností, která si nijak nezadala s jeho, a byla překvapena, když Rhyme přikývl. „No dobrá,“ řekl.

„Souhlasím.“

„Takže platí.“ Instinktivně se natáhla, aby Rhymovi podala ruku, ale včas se zarazila.

Rhyme se usmál. „V poslední době se musím spokojit i s ústní dohodou.“ A na stvrzení smlouvy si oba znovu lokli skotské. Nyní, v sobotu o půl sedmé ráno, opírala Percey hlavu o skleněné okno policejního domu. Čekala ji spousta práce.

Dokončit opravu Foxtrot Bravo. Připravit navigační deník a letový plán což samo o sobě potrvá hodiny. Ale i přes svůj

tísnnivý neklid, přes zármutek nad Edovou smrtí ted cítila těžko popsatelnou radost. Dnes večer znovu poletí.

„Ahoj,“ ozval se přátelský hlas.

Otočila se. Ve dveřích stál Roland Bell.

„Dobré ráno,“ odpověděla.

Bell rychle vykročil k oknu. „Když už máte ty závěsy odhrnuté, držte se při zemi jako batole.“ Prudkým pohybem opět závěsy zatáhl.

„Ano. Slyšela jsem, že detektiv Rhyme chystá nějakou past. Dopadení zaručeno.“

„No, říká se, že Lincoln Rhyme se nikdy nemylí. Ale zrovna tomuhle zabijákovi bych nevěřil ani za mák. Vypala jste se dobře?“

„Ne,“ řekla Percey. „A vy?“

„Na dvě hodinky jsem si zchrupnul,“ řekl Bell a ostřížím zrakem vyhlížel zpoza závěsu. „Ale já moc spánku nepotřebuju.

Většinou se za chvíli probudím jako rybička. Když máte malé děti, zvyknete si na to. Nechte ten závěs zatažený.

Nezapomeňte, že tady jste v New Yorku, a myslíte na to, co by se stalo s mou kariérou, kdyby vás trefila nějaká zbloudilá kulka z gangsterské přestřelky. Týden by se mi posmívali, to by se stalo. Dáte si kávu?“

XXX

Tady se v tichu nedělního rána leskl v oknech starého domu odraz vodou nasáklých mraků. Tady se schylovalo k dešti.

Tady stála Manželka v noční košili, vyhlížela z okna a její bledou tvář pokrýval spletenec tmavých kudrnatých vlasů rozčuchaných neklidným spánkem.

A tady byl Stephen Kall. Ležel jeden blok od policií střeženého domu v majetku ministerstva spravedlnosti na Pětatřicáté ulici, splyval se stínem zásobníku vody na střeše starého obytného domu a prohlížel si Manželku dalekohledem Leica. Odlesk mraků jako by plaval po jejím štíhlém těle.

Stephen věděl, že sklo je pravděpodobně neprůstřelné a s určitostí by první ránu vychýlilo. Do čtyř vteřin by sice dokázal vypálit další ránu, ale Manželka by mezitím uskočila před třicetým se sklem, i kdyby si nakrásně neuvědomila, že po ní někdo stílí.

Pravděpodobně by jí nedokázal zasadit smrtelnou ránu.

Budu se držet původního plánu, pane.

Za ženou se objevil neznámý muž a závěs se opět zahrnul. Pak se mužův obličej objevil ve škvíře a jeho oči si zkoumavě prohlížely střechy okolních domů — logickou polohu případného ostřelovače. Muž vypadal schopně a nebezpečně.

Stephen si vryl jeho podobu do paměti.

A pak se v podřepu přesunul za fasádu budovy, než si ho muž stačí všimnout.

Odhalení policejní lsti s převezněním Manželky a Přitele do budovy dvacátého policejního okrsku na West Side — nejspíš to byl nápad Lincoln Červa — nezabralo Stephenovi ani deset minut. Po vyslechnutí rozhovoru Manželky a Rona na napichnuté telefonní lince jednoduše spustil pokoutní počítačový program, který si stáhl z nabídky nějaké zájmové skupiny na internetu.

Program vyplívl telefonní číslo začínající trojčíslím 212.

Manhattan.

Další postup byl poněkud přitažený za vlasy.

Jak ale dosahujeme vítězství, vojíne?

Uvážení veškerých možností, jakkoliv se zdají být nepravděpodobné, pane.

Připojil se na síť a o chvíli později už vytukával telefonní číslo do jakéhosi obráceného seznamu, který vám ukáže jméno a adresu držitele linky. Program bohužel nefungoval u čísel, která nebyla uvedena v seznamu, a Stephen si byl jistý, že nikdo z federálních představitelů nebude tak pitomý, aby přísně střeženému policejnímu domu přiřadil číslo uvedené v seznamu.

Mýlil se.

Na obrazovce se objevilo jméno James L. Johnson, 35. ulice, 258 E.

To není možné...

Zavolal tedy do federální budovy na Manhattanu a požádal o spojení s panem Johnsonem. „Tedy s Jamesem Johnsonem“

„Vydržte, prosím, hned vás spojím.“

„Promiňte,“ přerušil Stephen spojovatelku. „Ve kterém oddělení ted pan Johnson pracuje?“

„V oddělení ministerstva spravedlnosti. Odbor správy nemovitostí.“

Než se hovor stačil spojit, Stephen zavěsil.

Jakmile věděl, že Manželka s Přitelem se nacházejí v policejním domě na Pětatřicáté ulici, ukradl pár oficiálních plánů ulice, aby si naplánoval útok. Pak si vyšel na procházku kolem policejní stanice dvacátého okrsku ve West Side a nechal se zablédnout, jak si prohlíží čerpací stanici. Nakonec ukradl velkou cisternu a nechal za sebou dost důkazů na to, aby si domysleli, že chce cisternu použít jako gigantickou bombu, která má smést svědky i s půlkou okrsku.

A ted se nacházel tady, na dostřel lehké zbraně od Manželky a Přitele.

Myslel na svou práci a snažil se potlačit myšlenky na ironickou paralelu: tvář v okně, která si ho prohlíží. Cítil se trochu odporně, ale nebylo to tak zlé. Jen pár červů. Závěs se zatáhl. Stephen si znovu začal prohlížet dům.

Byla to dvoupatrová budova, která nebyla spojena s okolními domy. Kolem se táhla pěšina jako klubko hnědé niti. Zdi byly z hnědého pískovce — což byl s výjimkou žuly a mramoru nejtvrďší stavební materiál, který se dal jen těžko

prokopat nebo vyhodit do vzduchu — a okna vyplňovaly mříže, které se sice tvářily jako staré železo, ale o nichž Stephen věděl, že jsou z cementované oceli a budou nejspíš napojené na detektory pohybu nebo hluku případně na obojí.

Požární východ byl skutečný, ale když se člověk podíval pozorněji, všiml si, že za okny se záclonami je úplná tma. Ve výklenku zřejmě stály ocelové pláty. Po chvíli Stephen objevil skutečný nouzový východ — za velkým poutačem připevněným k cihlové stěně. (Proč by někdo umísťoval reklamu do uličky, když ne proto, aby poutačem zakryl dveře?) Ulička vypadala jako kterákoliv jiná ulička ve městě, ale Stephenovi neunikla skleněná oka bezpečnostních kamer zapuštěných do zdi. Taký tu bylo pár odpadkových košů a popelnic, které mohly v případě nutnosti sloužit jako dokonalé krytí. Stephen se mohl dostat do uličky z okna sousední kancelářské budovy a ukrýt se za popelnici, aby pronikl až k požárnímu východu.

V přízemí kancelářské budovy bylo dokonce jedno okno otevřené a záclona v něm vlála sem a tam. Člověk, který v útrokách policejního domu monitoroval obrazovky bezpečnostních kamer, musel tenhle pohyb zahlédnout a postupně si na něj zvyknout.

Stephen mohl z okna ve výšce necelých dvou metrů seskočit do uličky, přesunout se za popelnici a odplížit se k požárním dveřím.

Věděl, že ho tam rozhodně nebudou očekávat — zaslechl zprávy o evakuaci všech budov v okolí policejní stanice dvacátého okrsku, takže policie skutečně uvěřila, že chce poblíž stanice odpálit cisternu s benzinem.

Provedl hodnocení situace, vojíne.

Dle mého hodnocení, pane, se nepřítel plně spoléhá na stavební konstrukci a anonymitu budovy. Konstatuji nepřítomnost velkého počtu taktického personálu. Dospěl jsem k závěru, že osaměle vedený útok na budovu má značnou naději na úspěch při odstranění jednoho nebo obou cílů, pane.

I přes svou sebedůvěru však pocítil přechodnou nevolnost.

Představil si, jak po něm pátrá Lincoln. Lincoln Červ.

Obrovský válcovitý tvor, vypasená larva, vlhká a slizká, která se dívá všude, vidí skrz zed a dokáže promokvat škvírami a spárami.

Dívá se skrz okna..

Šplhá mu po noze.

Kouše ho do masa.

Smyj ji ze sebe! Smyj ji ze sebe!

Co chceš smýt, vojíne? Pořád myslíš na ty zatracené červy?

Pane, já... Ne, pane.

Nejsi trochu změkčilý, vojíne? Nepřipadáš si jako malá ufnukaná školačka?

Ne, pane. Jsem odjištěná zbraň, pane. Jsem čirá smrt. Mou vášní je zabíjet, pane!

Začal zhluboka dýchat a pomalu se uklidnil. Na střeše měl své pouzdro od kytary s Modelem 40, které leželo pod dřevěným zásobníkem na vodu. Zbytek vybavení přemístil do velké brašny a oblékl si bundu s emblémem Kolumbijské univerzity a baseballovou čepici.

Sešplhal po požárním žebříku a zmizel v uličce. Cítil se zahanbený, ba přímo zděšený — ne z nepřátelských kulek, ale z pronikavého žhavého pohledu Lincoln Červa, který se stále přibližoval. Pomalu, ale nelítostně se kroutil stále blíž, zabíral celé město a s neochvějnou odhodlaností hledal Stephena Kalla.

XXX

Stephen si naplánoval invazivní útok, ale nemusel při něm zabít ani živáčka. Kancelářská budova vedle policejního domu zela prázdnotou.

Průčelí bylo opuštěné a obešlo se bez bedlivých objektivů bezpečnostních kamer. Vstupní dveře byly částečně otevřené a podložené klínem. Stephen vedle dveří zahlédl panenky a hromadu matrací. Hlavní vchod byl lákavý, ale Stephen nechtěl narazit na jakékoliv nájemníky nebo bezdomovce, a tak se otočil a rychle zmizel za roh na stranu odvrácenou od policejního domu.

Přikrčil se za borovičkou ve velkém květináči, která ho kryla před lidmi na chodníku. Loktem vyrazil úzké okénko vedoucí do potměšlé kanceláře — ukázalo se, že patří psychiatrické ordinaci — a vyšplhal se dovnitř. Pět minut stál naprosto nehybně s pistolí v ruce a naslouchal. Nic. Tiše proto vyklouzl ze dveří a vyrazil do chodby v přízemí. Zastavil se před kanceláří, jejíž okno podle jeho odhadu ústilo do uličky — před kanceláří s vlajícími záclonami. Hmátl po klice.

Ale instinkt mu napověděl, aby změnil plán. Rozhodl se prozkoumat sklep. Nalezl schodiště a sestoupil do zatuchlého labyrintu sklepních prostor.

Tiše postupoval směrem ke straně, která sousedila s policejním domem, a na konci chodby zatlačil do ocelových dveří. Ocitl se v kalné osvětlené místnosti o rozloze šest krát šest metrů, zaplněné krabicemi a starým haraburdím. V jedné stěně bylo ve výšce hlavy okénko, které ústilo do uličky.

Proleze jím jen tak tak. Bude muset odstranit sklo i rám. Ale až bude venku, ocitne se přímo za skupinou popelnic a nízkým plížením se snadno dostane k požárním dveřím policejního domu.

Bude to daleko bezpečnější než skákat z okna.

Dokázal jsem to, pomyslel si.

Všechny je převezl.

Převezl i Lincolna. Převezl Lincolna Červa! Tenhle pocit ho naplňoval stejnou radostí, jako vražda obou obětí, které teď

měl na dosah ruky.

Vytáhl z brašny šroubovák a začal z okna odstraňovat sklenářský tmel. Šedé kusy kytu postupně opadávaly a Stehen byl do svého úkolu natolik ponořen, že než stačil upustit šroubovák a hmáfnout po berettě, seděl už ten člověk na něm, tlačil mu pistolí do krku a šeptal: „Jeden špatný pohyb a jsi synem smrti.“

Část třetí

ŘEMESLO

Sokol se dal do letu. Vzlétl; úděsná vzdušná ropucha, tichá opeřená sova, shrbený létající Richard III. mířil směrem ke mně a blížil se k zemi. Jeho křídla tloukla s rozváznou cílevědomostí a jeho oči na nízko posazené hlavě mne probodávaly s dábelským soustředěním.

Jestřáb

T. H. White

HODINA TŘIADVACÁTÁ Z PĚTAČTYŘICETI

19

Zbraň s krátkou hlavní, pravděpodobně Colt, Smith and Wesson nebo nějaký cizácký šmejdl, dlouho se z ní nestřílelo. Nebo ji nikdo nepromazal.

Cítím rez.

A co nám říká rezavá zbraň, vojíne?

Mnoho, pane.

Stephen Kall zvedl ruce.

Vysoký přeskakující hlas řekl: „Pistoli odhod' támhle. A taky vysílačku.“

Vysílačku?

„No tak, dělej. Jinak ti vystřelím mozek.“ Hlas zoufale zachraptěl a muž vlhce potáhl.

Vyhrožují profesionálové, vojíne?

Ne, pane, nevyhrožují. Tenhle muž je amatér. Mám ho zneškodnit?

Ještě ne. Stále představuje hrozbu.

Rozkaz, pane.

Stephen upustil pistoli na lepenkovou krabici.

„Kde... No tak, kde máš vysílačku?“

„Žádnou vysílačku nemám,“ řekl Stephen.

„Otoč se. A nic nezkoušej.“

Stephen se pomalu otočil a uviděl vyzábblého muže s pichlavýma očima. Muž byl špinavý a vypadal nemocně. Teklo mu z nosu a jeho oči byly znepokojivě zarudlé. Husté vlasy měl rozčuchané. A páchl. Zřejmě bezdomovec. Lacinej vinař, řekl by Stephenův otčím. Nebo feták.

Starý oprýskaný colt s tupou hlavní se zarazil Stephenovi do břicha. Úderník byl v zadní poloze. Mechanismus mohl snadno povolit, zvlášť pokud byla zbraň stará. Stephen se laskavě usmál, ale nepohnul ani svalem. „Koukejte,“ začal, „nechci žádné problémy

„Kde máš vysílačku?“ vyhrkl muž.

„Já nemám vysílačku.“

Muž nervózně prosmátral svého zajatce na prsou. Jeho pozornost neustále těkala sem a tam a Stephen ho mohl snadno zabít. Cítil, jak mu tulákovy prsty zkoumavě kloužou po těle. Nakonec muž odstoupil. „Kde je tvůj panák?“

„Kdo?“

„Nezkoušej to na mě. Však ty víš.“

Znovu se dostavil ten odporný pocit. Červi... Něco tu nehrálo.

„Opravdu nevím, o čem mluvíte.“

„Ten polda, co sem zrovna vlezl.“

„Polda?“ zašeptal Stephen. „V téhle budově?“

Muž nejistě zamrkal krhavýma očima. „Jo. Ty nejsi jeho parták?“

Stephen přešel k oknu a vyhlédl ven.

„Stůj. Budu střílet.“

„Strč si ji někam,“ poručil Stephen a ohlédl se přes rameno. Už se nebál, že povolí mechanismus. Začínal chápat rozsah své chyby. Pocítil nevoľnosť.

„Stůj,“ vyhrožoval chraplavě muž. „Zůstaň, kde jsi. Myslím to vážně, sráči.“

„V té uličce jsou taky?“ zeptal se Stephen chladně.

Chvilke zmateného ticha. „Ty vážně nejsi polda?“

„V té uličce jsou taky?“ opakoval Stephen neochvějně.

Muž se neklidně rozhlédl po místnosti. „Před chvílí jich tam pár bylo. To oni tam rozestavili ty popelnice. Kde jsou teď, nevím.“

Stephen se podíval do uličky. Ty popelnice... Postavili je tam, aby ho vylákali ven. Falešný kryt.

„Jestli dáš někomu znamení, přísahám, že...“

„Bud zticha, sakra.“ Stephen pomalu pozoroval uličku, trpělivý jako hroznýš, až nakonec zahlédl chabý stín na dláždění za popelnicí. Stín se o pár centimetrů pohnul.

A na střeše budovy za policejním domem — u strojovny výtahu — se cosi zavlnilo. Policajti byli příliš dobří, než aby vystrkovali hlavně zbraní, ale ne dost dobří, aby mysleli i na světlo, které se odráželo od stojaté vody na střeše

budovy.

Ježíšikriste... Zasraný Lincoln Červ se nějak dozvěděl, že Stephen nevlezl do pasti nastražené ve dvacátém okrsku. Očekávali ho právě tady. Lincoln dokonce odhadl Stephenovu strategii — že se Stephen pokusí o průnik přes uličku právě z téhle budovy.

Tvář v okně...

Stephená náhle přepadla absurdní myšlenka, že tehdy v Alexandrii stál v okně oslněném růžovým světlem právě Lincoln Červ. Stál tam a díval se na něj. Lincoln to ve skutečnosti přirozeně být nemohl, ale Stephen přesto pocítil v žaludku odpornou a dávivou nevolnost.

Klínem podložené dveře, otevřené okno, vlající záclona... zatraceně lákavá návnada. A ta ulička... dokonalá vražedná zóna.

Jediné, co ho zachránilo, byl jeho instinkt.

Lincoln Červ na něj pěkně políčil.

Kdo to, ksakru, je?

Kypěla v něm krev. Celým jeho tělem lomcoval nával horka. Pokud ho skutečně očekávali, budou provádět pátrací proceduru. Což znamená, že policajt, kterého zahlédl tehle smradlavý sráč, se sem brzy vrátí, aby prohledal místnost. Stephen se otočil k vychrlému muži. „Kdy to tu ten polda prohledával naposled?“

Muž nejistě zamžoural a v jeho očích rozkvetl strach.

„Odpověz!“ osopil se na něj Stephen, přestože na něj mířila černá hlaveň copu.

„Před deseti minutami.“

„Jakou měl zbraň?“

„Já nevím. Myslím, že nějakou hogofogo. Jako automat.“

„A kdo jsi ty?“ zeptal se Stephen.

„Nemusím odpovídat na tvý zasraný otázky,“ řekl muž vzdorovitě a oťel si usmrkaný nos do rukávu. Bohužel pro něj to udělal rukou s pistolí. Stephen mu během okamžiku vykroutil pistolí z ruky a porazil drobného muže na podlahu.

„Ne! Neubližujte mi.“

„Drž hubu!“ vyštěkl Stephen. Instinktivně zbraň otevřel, aby se přesvědčil, kolik je v ní nábojů. Nebyly tam žádné.

„Ona je prázdná?“ zeptal se nevěřicně.

Muž pokrčil rameny. „Já...“

„Tys mi vyhrožoval nenabitou zbraní?“

„No... Hele, když tě chytí s prázdnou pistolí, nenapaří ti tak moc.“

Stephen tuhle logiku nechápal. Pomyslel si, že by měl muže zabít už za tu do nebe volající hloupost, že u sebe nosí nenabitou zbraň. „Co tady děláš?“

„Běž pryč a nech mě na pokoji,“ zakňučel muž a pokoušel se postavit na nohy.

Stephen si strčil colt do kapsy, vytáhl svou berettu a zamířil ji na mužovu hlavu. „Co tady děláš?“

Muž si znovu oťel tvář. „Nahoře mají ordinace doktoři. A v neděli tu nikdo nebývá, tak si sem chodím pro vzorky.“

„Pro vzorky?“

„Doktoři dostávají zdarma vzorky různých léků a hašiše. Nikde se to neeviduje, takže si můžeš nakrást, kolik chceš, a nikdo se nic nedozví. Percodan, fiorinal, prášky na dietu a takové věci.“

Ale Stephen už neposlouchal. Znovu pocítil mrazivou přítomnost Červa. Lincoln už byl velice blízko.

„Hej, není vám něco?“ zeptal se muž a prohlížel si Stephenův obličej.

Červi záhadně zmizeli.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se Stephen.

„Jodie. Teda Joe D'Oforio. Ale všichni mi říkají Jodie. A tobě?“

Stephen neodpověděl. Upřeně se díval z okna. Na střeše budovy za policejním domem se pohnul další stín.

„Dobře, Jodie. Ted mě dobře poslouvej. Chceš si vydělat nějaké peníze?“

XXX

„Tak co?“ zeptal se Rhyme netrpělivě. „Co se děje?“

„Pořád je v budově východně od domu. Ale v uličce se ještě neobjevil,“ hlásil Sellitto.

„Jak to, že ne? Musí. Není důvod, aby nevylezl. V čem je problém?“

„Naši lidi procházejí patro za patrem. V kanceláři, kde jsme ho čekali, není.“

V místnosti s otevřeným oknem. Ksakru! Rhyme uvažoval, že v kanceláři nechají otevřené okno s vlající záclonou, aby ho přilákali. Ale zřejmě to bylo moc nápadné. Tanečník pojal podezření.

„Všichni mají nabito a odjištěno?“ zeptal se Rhyme.

„Samozřejmě. Bud klidný.“

Jenže Rhyme nemohl být klidný. Nevěděl přesně, jakým způsobem se Tanečník pokusí o průnik do policejního domu. Ale byl si jistý, že to bude přes uličku. Doufal, že odpadkové koše a popelnice přivedou Tanečníka na myšlenku využít jejich krytí a proniknout do domu z tohoto směru. Haumannovy týmy E—32 a Dellrayovi agenti se mezitím rozestavili kolem uličky, v kancelářské budově a v budovách kolem policejního domu. Sachsová seděla s Haumannem, Sellitem a Dellrayem ve falešné dodávce UPS zaparkované o blok vedle policejního domu.

Rhyme se nechal na chvíli ošálit Tanečnickovým úskokem s krádeží cisterny. Že by Tanečník nechal na místě činu nástroj, bylo sice nepravděpodobné, ale dalo se tomu uvěřit. Poté však Rhyme pojal podezření, protože se mu nezdálo množství zbytků detonační šňůry zachycené na štípačkách. Zdálo se, že Tanečník šňůrou pouze potřel ostří nůžek, aby

si policie myslela, že plánuje pumový útok na policejní stanici dvacátého okrsku. Rytme však dospěl k názoru, že Tanečník ve skutečnosti neztratil nervy, jak se on i Sachsová zpočátku domnívali. Nechat se zahlédnout v očekávaném místě útoku a pak nechat naživu hlídače, aby mohl zavolat policii a informovat ji o krádeži cisterny — to muselo být předem naplánováno.

Poslední kapku však představovaly fyzické důkazy. Čpavek vázaný na papírové vlákno. Pro tuhle kombinaci existovaly pouze dva možné zdroje — staré architektonické plány a katastrální mapy, které se kopírovaly na velkoformátových čpavkových tiskárnách. Rhyme přikázal Sellittovi, aby zavolal na centrálu a zjistil, zda nebyla hlášena vloupání do architektonických firem nebo na notářství. Za chvíli přišla zpráva, že došlo k vloupání do okresního archivu. Rhyme úředníky požádal, aby zjistili, zda nechybí plány Pětatřicáté ulice, čímž je zcela ohromil, neboť se ztratily právě mapy těchto pozemků.

Přesto zůstávalo záhadou, jak Tanečník zjistil, že se Percey s Britem nacházejí v policejním domě, a jak zjistil jeho adresu.

O pět minut předtím objevili příslušníci zásahové jednotky rozbité okénko v přízemí kancelářské budovy. Tanečník se vyhnul otevřeným čelním dveřím, ale stále se nevzdal plánu na proniknutí do policejního domu přes uličku, jak předpokládal Rhyme. Něco ho však vystrašilo. Pohyboval se někde v budově a Rhyme neměl ponětí kde. Jedovatý had v temné místnosti. Kde je a co má v plánu?

Přespříliš způsobů, jak zemřít...

„On by nečekal,“ zamumlal Rhyme. „Je to příliš riskantní.“

Začínal šilet nervozitou.

Po chvíli se ozval jeden z agentů: „V přízemí nic. Pokračujeme v prohlídce.“

Uběhlo pět minut. Agenti se postupně hlásili s negativními výsledky pátrání, ale Rhyme slyšel jen praskání statické elektřiny ve sluchátkách.

XXX

„Kdo by si nechtěl vydělat prachy?“ odpověděl Jodie. „Akorát ještě nevím za co.“

„Pomoz se mi odsud dostat.“

„A co tu vůbec děláš? Oni hledají tebe?“

Stephen si nešťastného malého muže změřil od hlavy k patě. Ztracená existence, ale není to blázen ani pitomec. Stehen dospěl k závěru, že nejlepší taktikou bude poctivost. Stejně ten chlap bude za pár hodin mrtvý.

„Přišel jsem sem někoho zabít,“ odpověděl pomalu.

„Ty seš jako mafián nebo tak? Koho chceš zabít?“

„Jodie, bud zticha. Jsme v pěkné bryndě.“

„My? Já nic neprovedl.“

„Až na to, že seš ve špatnou dobu na špatném místě,“ řekl Stephen. „A nerad to říkám, ale seš ve stejné bryndě jako já, protože oni po mně jdou a neuvěří mi, že ty ke mně nepatříš. Tak pomůžeš mi, nebo ne? Nemám čas, chci slyšet jen „ano“, nebo „ne“.“

Jodie se snažil nevypadat zděšeně, ale oči ho prozradily.

„Ano, nebo ne?“

„Nechci, aby mi někdo ublížil.“

„Když budeš stát při mně, nikdo ti nikdy neublíží. Jestli jsem na něco expert, tak na rozhodování, komu se ublíží a komu ne.“

„A zaplatíš mi? Hotově? Šeky neberu.“

Stephen se musel smát. „Žádné šeky. Ne. Hotově.“

Rosolovité oči nad něčím horečně uvažovaly. „Kolik?“

Ten malý pindour smlouval.

„Pět tisíc.“

Strach v očích zůstal, ale přebil ho úžas. „Vážně? Nekecáš?“

„Ne.“

„A co když tě odsud dostanu a ty mě zabiješ, abys mi nemusel platit?“

Stephen se znovu zasmál. „Zaplatí mi daleko víc. Pět tisíc pro mě nic není. A navíc, jestli se odsud dostanem, možná tě ještě budu potřebovat.“

„Já...“

V dále se ozval zvuk. Blížily se kroky. To je někdo z pátračky, určitě ho hledá. Je sám, konstatoval Stephen, když se do kroků zaposlouchal. Dávalo to smysl. Čekali ho v kanceláři s otevřeným oknem v přízemí, kam Lincoln Červ rozestavil většinu policistů. Stephen schoval pistoli do brašny a vytáhl nůž. „Tak pomůžeš mi?“

Nebylo o čem přemýšlet. Kdyby mu Jodie nepomohl, byl by do šedesáti vteřin mrtvý. A Jodie to věděl.

„Dobře.“ Natáhl ruku.

Stephen ho ignoroval a zeptal se. „Jak se odsud dostaneme?“

„Vidíš tamty škvárové kvádry? Dají se vytáhnout. Vidíš? Vedou do starého tunelu. Je to jeden z těch zásobovacích tunelů, co se táhnou pod celým městem. Nikdo o nich neví.“

„Vážně?“ Stephen litoval, že o nich nevěděl dříve.

„Můžu tě odvést k podzemce. Tam bydlím. V jedné staré stanici.“

Už to byly dva roky, co Stephen naposledy pracoval s partnerem. Někdy litoval, že toho chlapa zabil.

Jodie vyrazil k betonovým blokům.

„Ne,“ zašeptal Stephen. „Pro tebe mám jiný úkol. Postavíš se támhle ke zdi. Tam.“ Ukázal na zed proti dveřím.

„Ale tam mě uvidí. Posvítí tam baterkou a já budu první věc, kterou uvidí!“

„Postav se tam a dej ruce nad hlavu.“

„Zastřelí mě,“ zakňoural Jodie.

„Ne, nezastřelí. Musíš mi věřit.“

„Ale...“ Jeho oči zajely ke dveřím. Otrřel si tvář. Nemůže ten člověk rupnout, vojíne?

Je to riziko, pane, ale zvážil jsem všechny možnosti a dospěl k názoru, že ne. Ten člověk zoufale chce peníze.

„Budeš mi muset věřit.“

Jodie si povzdechl. „Dobře, dobře...“

„Když budeš mít ruce nad hlavou, nezastřelí tě.“

„Takhle?“ Jodie zvedl ruce.

„Ustup dozadu, abys měl obličej ve stínu. Jo, takhle. Nechci, aby ti viděl do tváře... Prima. Výborně.“

Kroky se blížily. Tíše a váhavě.

Stephen si přiložil prsty ke rtům, lehl si čelem k zemi a splynul s podlahou.

Kroky se zjemnily a pak utichly. Ve dveřích se objevila postava. Měla na sobě neprůstřelnou vestu a bundu s nápisem FBI.

Muž vešel do místnosti a prosvítil ji baterkou připevněnou k hlavní automat. Když paprsek světla ulpěl na Jodieho břicho, agent provedl něco, co Stephena ohromilo.

Začal mačkat kohoutek.

Byl to sotva postřehnutelný pohyb. Ale Stephen už zastřelil dost zvířat a dost lidí, aby věděl, že pouhé napnutí svalů a vypětí při bojovém postoji může způsobit výstřel.

Dal se rychle do pohybu. Vyskočil, odstrčil agentův automat do výšky a strhl mu mikrofon z úst. Pak zabodl agentovi pod triceps nůž a zneškodnil mu pravou ruku. Muž vykřikl bolestí.

Mají povolení zabít! pomyslel si Stephen. Žádný zneškodňovací úder. Sotva mě uvidí, začnou pálit. At už budu ozbrojený, nebo ne.

„Ach Bože!“ vykřikl Jodie. Nejistě vyrazil kupředu s rukama stále nad hlavou — vypadal téměř komicky.

Stephen srazil agenta na kolena, přetáhl si přes hlavu jeho kevlarovou helmu a umlčel ho kusem hadru.

„Ach Bože, tys ho bodl,“ řekl Jodie, dal ruce dolů a vykročil kupředu.

„Drž hubu,“ řekl Stephen. „Co jsme si řekli? Jdeme.“

„Ale...“

„Dělej.“

Jodie jen tupě civěl.

„Tak dělej!“ vybuchl Stephen.

Jodie přeběhl k díře ve zdi, zatímco Stephen postavil agenta na nohy a vedl ho do chodby.

Povolení zabít...

Lincoln Červ se rozhodl, že Stephen zemře — Stephen běsnil vzteky.

„Počkej tu,“ přikázal Jodiemu.

Zapojil sluchátka zpět do agentovy vysílačky a zaposlouchal se. Vysílačka byla naladěná na kanál zvláštních operací a během okamžiku se z různých částí budovy ohlásilo nejméně deset různých agentů.

Neměl mnoho času, ale musel je nějak zpomalit. Odvedl omámeného agenta do žluté chodby. Znovu vytáhl nůž.

HODINA TŘIADVACÁTÁ Z PĚTAČTYŘICETI

20

„Sakra! Sakra!“ vybuchl Rhyme a postříkal si bradu slinami. Thom přiskočil k vozíku a chtěl mu ji otřít, ale Rhyme se jen vztekale ohnal.

„Bo?“ zaječel do mikrofonu.

„Co je?“ ozval se Haumann z velitelské dodávky.

„Myslím, že nás nějak setřásl a chystá se probojovat si cestu ven. Řekni svým agentům, aby vytvořili obranné týmy.

Nechci, aby kdokoliv chodil po domě sám. Přesuň všechny do budovy.

Myslím...“

„Počkej... Počkej. Ach ne...“

„Bo? Sachsová? ... Hlaste se někdo!“

Nikdo se však neozval.

Rhyme zaslechl ve sluchátkách křik. Spojení bylo na chvíli přerušeno a pak se ozvaly jen útržky horečného rozhovoru:

„... pomoc. Je tady krev... V kancelářské budově... Jo, jo... ne... dole... Ve sklepe. Innelman se nehlásí. Byl... sklepe. Přesun všech jednotek! Pohyb! Pohyb! No tak, pohyb!“

„Bene, slyšíte mě?“ ozval se Rhyme. „Zdvojnásobte ostrahu svěřených osob. Nenechávejte je bez ochrany. Opakují:

Nenechávejte je bez ochrany! Tanečník unikl a nevíme, kde se nachází.“

Z druhého konce se ozval Bellův klidný hlas. „Mám je pod křídlem. Sem se nikdo nedostane.“

Nesnesitelné čekání. K zešílení. Rhyme chtěl křičet bezmocností.

Kde je?

Had v temné místnosti...

A pak se agenti začali znovu jeden po druhém hlásit a sdělovali Haumannovi s Dellrayem, že zajistili další a další patra. Nakonec Rhyme zaslechl: „Sklep zajištěn. Ale prokrista, je tady spousta krve. A Innelman je pryč. Nemůžeme ho najít! Ježíši, všude tolik krve!“

X X X

„Rhyme, slyšíš mě?“

„Mluv.“

„Jsem ve sklepe v kancelářské budově,“ řekla Amélie Sachsová do mikrofonu a rozhlédla se kolem sebe. Stěny byly ze špinavě žlutého betonu a podlaha byla natřena na šedo. Člověk si však těžko mohl všimnout výzdoby tohoto zvlhlého místa, když celou zem pokrývaly stříkance krve jako na nějakém úděsném obraze Jacksona Pollocka. Chudák agent, pomyslela si Sachsová. Chudák Innelman. Měli by ho rychle najít. Při takovém krvácení nepřežije víc než patnáct minut.

„Máš soupravu?“ zeptal se Rhyme.

„Nemáme čas! Všude je samá krev, musíme ho najít!“

„Jen klid, Sachsová. Otevři soupravu.“

Sachsová si povzddechla. „No dobrá! Mám ji.“

Krevní souprava pro ohledání místa činu obsahovala měřítka, úhloměr s připojenou strunou, měřicí pásmo a předběžné testovací činidlo Kastle—Meyer. A taky luminol — který je schopen odhalit zbytky krevních oxidů železa i tehdy, když pachatel odstraní veškeré viditelné stopy.

„Je to tu jeden velký sajrajt, Rhyme,“ řekla Sachsová. „Tady nic nezjistím.“

„Tohle místo činu nám řekne víc, než si myslíš, Sachsová. Řekne nám toho spoustu.“

Je fakt, že pokud by se někdo v tomhle úděsném tratolišti vyznal, pak je to Rhyme, pomyslela si Sachsová. Věděla, že Rytme i Mel Cooper jsou dlouholetými členy Mezinárodní asociace pro analýzu krevních skvrn. (Těžko říct, co pro ni bylo otřesnější — zda příšerné cákance krve na místech činu, nebo skutečnost, že existují lidé, kteří se právě na tohle téma specializují.) Jenže tady to vypadalo beznadějně.

„Musíme najít Innelmana...“

„Uklidni se, Sachsová... Jsi tam?“

Po chvíli se ohlásila. „Jsem“

„Zatím budeš potřebovat jen měřítka,“ řekl Rhyme. „Ale nejdřív mi řekni, co vidíš.“

„Všude jsou samé kapky krve.“

„Skrvny od krve toho můžou hodně prozradit. Ale jsou bezcenné, pokud nejsou na rovnoměrném povrchu. Jak vypadá podlaha?“

„Je z hladkého betonu.“

„Fajn. Jak velké jsou ty kapky? Změř je.“

„On umírá, Rhyme.“

„Jak jsou velké?“ opakoval Rhyme.

„Mají různou velikost. Stovky jich měří tak dva centimetry. Ale některé jsou větší, kolem tří centimetrů. A pak jsou tu mraky úplně malíčkových. Jako od spreje.“

„Těch si nevšímej. To jsou jen odpadlíci. Odstříkly se od velkých skvrn. Popiš mi ty největší. Jaký mají tvar?“

„Většinou kulatý.“

„Se zubatými okraji?“

„Ano,“ zamumlala Sachsová. „Ale některé mají i hladké okraje. Třeba tady přede mnou. Ale ty jsou o něco menší.“

Kde je? uvažovala horečně. Innelman. Muž, se kterým se nikdy nesešla. Zmizel a krev z něj stříká jako z vodotrysku.

„Sachsová?“

„Co je?“ vyštěkla.

„A co ty menší kapky? Popiš mi je.“

„Na tohle nemáme čas!“

„Nemáme čas to neudeřet,“ řekl Rhyme klidně.

K čertu s tebou, Rhyme, pomyslela si Sachsová. „Dobrá, dobrá.“ Změřila kapky. „Měří tak centimetr, centimetr a půl. Jsou dokonale kulaté. Bez zubatých okrajů.“

„A ty jsou kde?“ zeptal se Rhyme naléhavě. „Na některém konci chodby?“

„Většinou uprostřed. Na konci chodby je nějaký sklad. Uvnitř něj a v jeho okolí jsou skvrny větší a mají potřhané nebo zubaté okraje. Na druhém konci chodby jsou menší.“

„Dobře, dobře,“ řekl Rhyme nepřítomně a pak oznámil:

„Takže to bylo tak: ... Jak se ten agent jmenuje?“

„Innelman. John Innelman. Je to Dellrayův přítel.“

„Tanečník odvedl Innelmana do skladu a tam ho jednou bodl někam do horní části těla. Zneškodnil ho, nejspíš ranou do paže nebo krku. To jsou ty velké nepravdivé skvrny. Pak ho vlekl chodbou a bodl ho znovu, tentokrát níž. Od toho jsou ty menší kulatější kapky. Z čím menší vzdálenosti krev padá, tím pravidelnější jsou okraje.“

„Proč to udělal?“

„Aby nás zdržel. Ví, že než vyrazíme za ním, budeme hledat zraněného agenta.“

Má pravdu, pomyslela si Sachsová, jenže nehledáme dost rychle!

„Jak dlouhá je ta chodba?“

Sachsová si povzdechla a přeměřila chodbu pohledem. „Nějakých patnáct metrů — a krev ji pokrývá po celé délce.“

„Jsou v krvi otisk bot?“

„Spousta. Vedou všude. Počkej... Je tu služební výtah. Předtím jsem si ho nevšimla. Stopa vede do něj! Určitě je uvnitř.“

Musíme...“

„Ne, Sachsová, počkej. To je moc očividné.“

„Musíme otevřít dveře od výtahu. Zavolám hasičům, aby poslali někoho s páčidlem nebo klíčem. Můžou...“

Rhyme však klidně řekl: „Poslouchej mě. Nevypadají kapky vedoucí k výtahu trochu jako slzy? Se špičkami orientovanými do různých stran?“

„On musí být ve výtahu! Na dveřích jsou šmouhy. On umírá, „Rhyme! Slyšíš mě?!“

„Jako slzy, Sachsová?“ zeptal se Rhyme konejšivě. „Nevypadají ty kapky jako pulci?“

Podívala se na zem. Vypadaly. Dokonalí pulci s ocasy směřujícími do všech možných stran.“

„Jo, Rhyme. Vypadají.“

„Sleduj je zpátky, dokud nezmizí.“

Bylo to šílenství. Vždyt Innelman krvácí ve výtahové šachtě! Chvilí zírала na kovové dveře a přemýšlela, že Rhyma neposlechne, ale pak odklusala zpět na druhou stranu chodby.

Na místo, kde pulci končili.

„Tady, Rhyme. Tady to přestalo.“

„Není tam někde kumbál nebo dveře?“

„Jo, jak to víš?“

„A není zvenku závoru?“

Jak to ten chlap, ksakru, dělá?

„Takže pátračka viděla závoru a prošla kolem ní — Tanečník se přece nemohl uvnitř zavřít na závoru. Innelman je uvnitř.“

Otevři dveře, Sachsová. Použij kleště a nepokládej je přímo na kliku.

Třeba tam najdeme otisk. A Sachsová?“

„Ano?“

„Myslím, že tentokrát tam bombu nenechal. Neměl dost času.“

Ale i tak si chvíli nevšimel toho agenta, i kdyby byl v sebehorším stavu — a to on bude. Zkontroluj, jestli tam Tanečník nenechal nějakou past.“

„Dobře.“

„Slibuješ?“

„Ano.“

Vytáhnout kleště..., odklopit závoru..., otočit klikou. Vytáhnout pistoli. Opřít se. Ted’!

Dveře se rozletěly.

V místnosti nebyla bomba, ani jiná past. Jen bledé, krví zbrocené tělo Johna Innelmana, který se jí v bezvědomí sklátil k nohám.

Sachsová tiše vykřikla: „Je tady Doktora! Je strašně pobodaný!“

Sklonila se nad mužem. Přiběhli dva technici, další agenti a taky Dellray se zachmuřeným obličejem.

„Co ti to udělal, Johne? Ach ne.“ Vychrtlý agent odstoupil a lékaři se dali do práce. Strhli Innelmanovi část šatů a zkoumavě si prohlíželi bodné rány. Innelmanovy oči byly napůl otevřené a nepřírozně se leskly.

„Žije?“ zeptal se Dellray.

„Žije, ale má na kahanu.“

Zdravotníci přiložili Innelmanovi na rány obvaz, na ruku a nohu mu připevnili turniket a dali mu transfuzi plazmy.

„Rychle do autobusu. Hněte sebou. Pohyb!“

Položili agenta na nosítka a vyběhli do chodby. Dellray běžel se skloněnou hlavou s nimi, cosi si mumlal a mezi prsty mačkal vyhaslou cigaretu.

„Mohl mluvit?“ zeptal se Rhyme. „Neřekl, kam Tanečník běžel?“

„Ne. Byl v bezvědomí. Nevím, jestli ho zachrání. Panebože.“

„Seber se, Sachsová. Musíme projít místo činu. Musíme zjistit, kde Tanečník je, pokud je ještě v budově. Vrat se do toho skladu a zjisti, jestli tam jsou dveře nebo okna ven.“

Sachsová vyrazila. „Jak jsi věděl o tom kumbálu?“ zeptala se. „Díky směru kapek. Tanečník strčil Innelmana dovnitř a namočil do jeho krve hadr. Přešel k výtahu a začal tam ten hadr ždímat. Při ždímání se kapky pohybují různým směrem. Proto vypadaly jako slzy. A jelikož se nás snažil navést na výtah, museli jsme se zaměřit na opačnou stranu. Na ten sklad. Jsi tam?“

„Jsem.“

„Popiš mi ho.“

„Je tu okýnko do uličky. Zdá se, že ho začal otevírat. Ale je pořád zatmelené. Dveře tu nejsou.“ Podívala se z okna.

„Nevidím stanoviště žádného agenta. Nevím, co ho tak vylekalo.“

„Ty žádného agenta vidět nemůžeš,“ řekl Rhyme cynicky.

„Ale on ano. Ted’ projdi rošt a zjisti, co se dá.“

Sachsová místo činu pozorně ohledala, prošla rošt, vysála stopové důkazy a filtry pečlivě zabalila.

„Tak co vidíš? Vidíš něco?“

Posvítla si baterkou na stěny a našla dva vysunuté kvádry. Mezera mezi nimi byla velice těsná, ale ohebný člověk se

tudy mohl protáhnout.

„Mám jeho únikovou cestu, Rhyme. Utekl skrz zed'. Jsou tu uvolněné betonové bloky.“

„Neodsunuj je. Pošli tam zásahovku.“

Sachsová zavolala do místnosti několik agentů, kteří bloky odsunuli a prosvítili prostor za nimi baterkami připevněnými na hlavních svých samopalů HK.

„Vzduch je čistý,“ řekl jeden agent. Sachsová vytáhla pistoli a vklouzla do chladného a vlhkého otvoru.

Byla to úzká svažující se chodba plná sutin, která vedla přes otvor v základech. Všude kapala voda. Sachsová si dávala pozor, aby šlapala na velké kusy betonu a nedotýkala se vlhké země.

„Co vidíš, Sachsová? Tak mluv!“

Posvítila polarizačním snímačem na místa, kde se Tanečník logicky musel přidržet rukama a kam musel šlápnout. „Hohó, Rhyme.“

„Co je?“

„Mám otisky. Čerstvé... Počkej. Ale jsou tu i otisky rukavic. Od krve. Asi od toho hadru. To nechápu. Je to jako jeskyně... Možná si z nějakého důvodu sundal rukavice. Třeba si myslel, že v tunelu je v bezpečí.“

Sachsová se podívala k zemi a posvítla si fluoreskujícím zelenožlutým světlem pod nohy. „Ach ne.“

„Co je?“

„To nejsou jeho otisky. Byl tu ještě s někým.“

„S někým jiným? Jak to víš?“

„Jsou tu dvojice otisky bot. Obojí čerstvé. Jedny jsou o něco větší. Vedou stejným směrem, jsou daleko od sebe. Utíkali. Ježíši, Rhyme.“

„Co se děje?“

„To znamená, že má partnera.“

„No tak, Sachsová. Ta sklenice je poloplná, ne poloprázdná,“ řekl Rhyme vesele. „Znamená to, že budeme mít dvakrát tolik stop.“

„Já spíš myslela na to,“ řekla Sachsová temně, „že bude dvakrát tak nebezpečný.“

X X X

„Tak co máš?“ zeptal se Lincoln Rhyme.

Sachsová se vrátila do jeho domu a právě s Melem Cooperem procházela důkazy sesbírané na místě činu. Sachsová a agenti zásahové jednotky sledovali otisky bot až do přístupového tunelu teplárenské společnosti Con Ed, kde se jim Tanečník i jeho komplic ztratili. Zdálo se, že se oba muži vyšplhali na ulici a unikli přes poklop. Sachsová předala Cooperovi otisk, který našla u vchodu do tunelu. Cooper ho naskenoval do počítače a odeslal na FBI k porovnání s automatizovanou databází otisků.

Sachsová pak zvedla dva elektrostatické otisky a přidržela je Rhymovi k posouzení. „To jsou otisky bot z tunelu. Tenhle patří Tanečníkovi.“ Zvedla jeden z otisků — průhledný jako rentgenový snímek. „Odpovídá otisku z psychiatrické ordinace v přízemí, kam se Tanečník vloupal.“

„Nosi obyčejné pracovní boty,“ konstatoval Rhyme.

„Člověk by řekl, že bude mít kanady,“ zamumlal Sellitto.

„Ne, ty by byly moc nápadné. Pracovní boty mají přilnavou gumovou podrážku a vpředu kovanou špičku. Pokud nepotřebuješ mít fixovaný kotník, jsou stejně dobré jako vysoké boty. Přidrž mi ten druhý otisk, Sachsová.“

Menší boty byly u paty a bříška pod palcem silně obnošené. V pravé botě zela velká díra a přes ni byl vidět síťovaný obrazec papilárních linií.

„Nemá ponožky. Ten jeho kámoš je možná bezdomovec.“

„Proč je Tanečník ještě s někým dalším?“ zeptal se Cooper.

„Nevím,“ řekl Sellitto. „Prý pracuje zásadně sám. Využívá lidi, ale nevěří jim.“

O mně říkali přesně totéž, pomyslel si Rhyme a řekl: „Že by jeho společník nechával na místě činu otisky? Ne, ten chlápek není profík. Musí mít něco, co Tanečník potřebuje.“

„Například se vyzná v budově,“ nadhodila Sachsová.

„To je možné.“

„A pravděpodobně je už teď mrtvý,“ pokračovala.

„Pravděpodobně,“ souhlasil tiše Rhyme.

„Ty otisky,“ řekl Cooper, „jsou pěkně malé. Tak osmařtřicátka.“ Velikost podrážky nemusí nutně odpovídat velikosti svršku a rozhodně nic nevypovídá o fyzickém vzrůstu nositele obuvi, ale v tomto případě bylo rozumné předpokládat, že Tanečníkův společník je malé postavy.

Cooper se nyní zaměřil na stopové důkazy. Položil vzorky na skličko a strčil je pod mikroskop. Obraz poslal do Rhymova počítače.

„Příkazový mód, kurzor vlevo,“ poručil Rhyme do mikrofonu. „Stop. Dvakrát kliknout.“ Začal si zkoumat prohlížet obrazovku počítače. „Samá malta z těch škvárových bloků. Špína a prach... Kdes to sebrala, Sachsová?“

„Seškrábala jsem to z těch kvádrů a vysála jsem podlahu v tunelu. Za nějakými krabicemi jsem taky našla doupě; vypadalo to, že se tam někdo schovával.“

„Dobře. Mele, spal ten vzorek. Je tu spousta látek, které nepoznávám.“

Chromatograf zarachotil, oddělil jednotlivé sloučeniny a výsledné výpary odeslal na identifikaci do spektrometru.

Cooper se podíval na obrazovku a překvapeně vydechl. „Divím se, že ten jeho kámoš vůbec může chodit.“
„Můžeš být konkrétnější, Mele?“
„Je to chodící lékárna, Lincoln. Secobarbital, fenobarbital, dexedrin, amobarbital, meprobramat, chlórdiazepoxid, diazepam.“
„Panebože,“ zamumlal Sellitto. „Barbituráty, antidepressiva, modrý ďábel...“
Cooper pokračoval: „Taky je tu laktóza a sacharóza. A taky vápník, vitaminy a enzymy odpovídající mléčným výrobkům.“
„Sunar,“ zamumlal Rhyme. „Dealeři s ním ředí drogy.“
„Takže Tanečník si pořídil za kámoše fetáka. No to se podívejme.“
„Všude jsou tam ordinace,“ řekla Sachsová. „Ten chlápek tam musel krást prášky.“
„Napoj se na databázi; poručil Rhyme Sellittovi, „a vyjed“ seznam všech pachatelů vloupaček do lékáren.“
Sellitto se zasmál. „To bude delší než zlatý stránky, Lincoln.“
„Nikdo neříká, že to bude snadné, Lone.“
Než však Sellitto zvedl telefon, dostal Cooper e-mail.
„Nemusíte se obtěžovat.“
„Cože?“
„Přišel výsledek z databáze otisků.“ Cooper zatukal na obrazovku. „At je to, kdo chce, ve státě New York nemá záznam.“
„Ksaku!“ ulevil si Rhyme. Bylo to jako prokletí. Copak nemohou mít aspoň jednou štěstí? „Nějaké další stopové důkazy?“ zamumlal.
„Něco tu je,“ řekl Cooper. „Kousek modré kachličky na něčem, co vypadá jako beton. Je v tom i kus malty.“
„Mrknem na to.“
Cooper upevnil vzorek do mikroskopu.
Rhyme se naklonil dopředu a pozorně si vzorek prohlížel. Krk se mu roztřásl a málem do něj znovu dostal křeč. „Jasný. Stará mo zaiková kachlička. Porcelán na bázi olova, krakelovaná glazura. Stáří nějakých šedesát sedmdesát let.“ Ze vzorku se ovšem nedala vyvodit žádná kloudná dedukce. „Ještě něco?“ zabručel Rhyme.
„Pár chlupů.“ Cooper je připravil k vizuální prohlídce. Sklonil se nad mikroskopem.
Rhyme si tenké stvolý prohlédl také.
„Zvířecí,“ konstatoval.
„Zase nějaké kočky?“ zeptala se Sachsová.
„Uvidíme,“ řekl Cooper se skloněnou hlavou.
Tyhle chlupy však nepatřily kočkám, nýbrž hlodavcům.
„Potkan,“ prohlásil suše Rhyme. „Kattus norvegicus. Klasický obyvatel stok.“
„Pojďme dál. Co máš v tom sáčku, Sachsová?“ zeptal se Rhyme jako mlsný kluk, který si ve výloze cukrárny prohlíží čokolády. „Ne, ne. Tam. Jo, támhle v tom.“
V sáčku se nacházel čtvereček papírového ubrousku se slabě hnědou šmouhou.
„Tohle jsem našla na tom škvárovém kvádru, který odsunul. Myslím, že to měl na ruku. Otisky tam nejsou, ale nejspíš to udělal dlaní.“
„Proč si to myslíš?“
„Protože jsem strčila ruku do špíny a otřela ji o jiný kvadr. Šmouha byla stejná.“
To je moje Amélie, pomyslel si Rhyme. Na okamžik se v myšlenkách vrátil ke včerejší noci, kdy spolu leželi v clinitronu. Rychle tu myšlenku zaplašil.
„Co je to, Mele?“
„Vypadá to jako kolomaz. Je v tom plno prachu, špíny, kousků dřeva a nějaké organické hmoty. Myslím, že zvířecí tkáň. Všechno je to hodně staré. A koukni támhle do horního rohu.“
Rhyme prozkoumal stříbřité skvrny v rohu počítačové obrazovky.
„Kov. Z něčeho to seškrábal nebo obrousil. Spal to. Zjistíme to přesně.“
Cooper poslechl. „Něco petrochemického,“ hlásil. „Hrubá rafinace bez přísad... je v tom železo se stopami manganu, křemíku a uhlíku.“
„Počkej,“ řekl Rhyme. „A co jiné prvky? Chrom, kobalt, měď, nikl, wolfram...“
„Ne.“
Rhyme se zadíval ke stropu. „Je to stará ocel, vyrobená ze surového železa v Bessemerově peci. Kdyby to byla moderní ocel, tyhle prvky by v ní byly.“
„A je tady ještě něco. Uhelny dehet.“
„Kreozot!“ vykřikl Rhyme. „Mám to! Tanečnickova první velká chyba. Ten jeho partner je chodící mapa.“
„A kam vede?“ zeptala se Sachsová.
„Do podzemky. Ta kolomaz je stará, ocel je ze starých armatur a kreozot ze spojů. A ten kousek kachličky je z mozaiky. Spousta starých stanic má mozaikové obklady s obrázkem něčeho, co s tím místem souvisí.“
„Jasně,“ řekla Sachsová. „Třeba ve stanici Astor Place jsou mozaikové obrázky zvířat, se kterými obchodoval John Jakob Astor.“
„Keramické obklady. Tak na tohle ho Tanečník potřeboval. Po třebě se někde schovat. Ten jeho přítel je zřejmě feťácký bezdomovec, který bydlí někde na opuštěné seřazovací koleji, v tunelu nebo přímo ve stanici.“
Rhyme si uvědomil, že se všichni dívají směrem ke dveřím.
Zarazil se.

„Frede?“ řekl Sellitto nejistě.

Zasmušilá černá tvář Preda Dellraye se dívala přes okno kamsi do dálky.

„Co je?“ zeptal se Rhyme.

„Innelman. Sešili ho. Dělal to tři sta stehů. Ale bylo pozdě. Ztratil příliš moc krve. Před chvílí zemřel.“

„To mě mrzí,“ řekla Sachsová.

Agent zvedl ruce a jeho dlouhé kostnaté prsty vypadaly jako bodce. Všichni v místnosti věděli o Dellrayově dlouholetém příteli, který zemřel při výbuchu federální budovy v Oklahoma City.

A Rhyme si vzpomněl i na Tonyho Panelliho, kterého před pár dny unesli ve městě. Nejspíš už byl mrtvý a jediným vodítkem jeho současného výskytu zůstala podivná zrnka písku.

A teď zemřel další z Dellrayových přátel.

Dellray vykročil s hrozivou rázností.

„Vy víte, proč ho pobodal, že?“

Všichni to věděli, ale nikdo neodpovídal.

„Aby odvrátil pozornost. To byl jedinej důvod. Aby nás dostal ze stopy. Pochopíte to? Kvůli zasranému odvrácení pozornosti.“

Agent se náhle zastavil a podíval se na Rhyma děsivým pohledem. „Máš vůbec nějaké stopy, Lincoln?“

„Moc ne,“ řekl Rhyme a začal Dellrayovi vyprávět o Tanečnickově příteli—bezdomovci, o léčích a o doupení někde ve stanici podzemní dráhy.

„To je všechno?“

„Bohužel. Ale ještě jsme neprohlídli všechny důkazy.“

„Důkazy,“ zašeptal Dellray opovržlivě. Odešel ke dveřím a zarazil se. „Odvrácení pozornosti. To není důvod k zabítí dobrýho chlapa. To teda není.“

„Frede, počkej... potřebujeme tě.“

Ale agent už Rhyma neslyšel nebo si ho nevšiml a odešel z místnosti. O chvíli později s ostrým cvaknutím zaklaply hlavní dveře.

HODINA ČTYŘIADVACÁTÁ Z PĚTAČTYŘICETI

21

„Konečně doma,“ utrousil Jodie. Matrace a dvě krabice starých svršků, jídlo v plechovkách. A časopisy — Playboy, Penthouse a pár čísel laciného porna, na které se Stephen s odporem zběžně podíval. Kniha nebo dvě. Páchnoucí stanice podzemní dráhy, kde Jodie bydlel, byla již hezkých pár desítek let zavřená a nahradila ji nová stanice o něco výše na ulici.

Dobré místo pro červy, pomyslel si pochmurně Stephen a rychle tu myšlenku zaplašil.

Cestu do stanice vzdálené tři až čtyři kilometry od policejního domu urazili výhradně podzemím. Procházeli sklepy různých budov, tunely, velkými kanalizačními trubkami a malými kanalizačními trubkami. A nakonec za sebou nechali falešnou stopu otevřený poklop na povrchu. Na závěr se dostali do tunelu podzemní dráhy, a to ve výborném čase, přestože Jodie byl očividně z formy a musel neustále lapat po dechu, aby vydržel šílené Stephenovo tempo.

Na ulici vedly dveře zajištěné zevnitř závorou. Mezerami v prknech sem šikmo dopadaly paprsky matného světla.

Stephen vykoul ven na zataženou jarní oblohu. Byla to chudá část města. Na rohu ulic posedávaly lidské trosky, na chodnících ležely poházeny láhve laciného alkoholu a všude se to jen hemžilo víčky od lékovek. Obrovská krysa žvýkala v postranní uličce cosi šedivého.

Stephen za sebou zaslechl podivné cinkání. Otočil se a viděl, jak Jodie háže do sklenic od kávy hrst ukradených prášků. Seděl shrbený nad sklenicemi a pečlivě prášky třídil. Stephen se prohrabal v brašně a vytáhl mobilní telefon. Vytukal číslo Shnilina bytu.

Čekal, že se ozve její záznamník, ale místo toho uslyšel hlášení, že stanice je dočasně nedostupná.

Ach ne...

Stephen žasnul.

Znamenalo to, že v Sheilině bytě už vybuchla protipěchotní mina. A to zase znamenalo, že už vědí, že tam byl. Jak to, kčertu, dokázali?

„Není ti nic?“ zeptal se Jodie.

Jak?

To Lincoln, Král červů. To on!

Lincoln, bílá červovitá tvář vykukující z okna.

Stephenovi se začaly potit dlaně.

„Hej!“

Vzhlédl,

„Připadalo mi...“

„Nic mi není,“ řekl Stephen úsečně.

Přestaň se strachovat, řekl si v duchu. I kdyby to tam vybuchlo, exploze by smetla celý byt a zničila veškeré stopy. Je to v pohodě. Jsi v bezpečí. Nikdy tě nenajdou, nikdy tě nedopadnou.

Červi tě nedostanou...

Podíval se na Jodieho a uviděl jeho nesměle zvědavý úsměv. Svíravý pocit zmizel. „To nic,“ opakoval. „Jen malá změna plánů.“

Zavěsil, znovu otevřel brašnu a odpočítal pět tisíc dolarů.

„Tady jsou ty prachy.“

Jodie byl penězi přímo konsternován. Jeho oči rychle těkaly mezi bankovkami a Stephenovou tváří. Třaslavě natáhl hubenou ruku a opatrně peníze uchopil, jako by se mohly rozpadnout, kdyby je stiskl příliš pevně. Když si bankovky bral, dotkl se mimoděk Stephenovy ruky.

A Stephen i přes rukavici ucítil obrovskou ránu — omračující, ale bezbolestnou. Jako když ho před lety bodli do břicha břitvou.

Pustil peníze, podíval se stranou a řekl: „Jestli mi ještě pomůžeš, zaplatím ti dalších deset.“

Na růžolící a nafouklé Jodieho tváři se objevil ostražitý úsměv.

Zhluboka se nadechl a podíval se skrz jednu ze svých kávových sklenic. „Já jsem... já nevím... tak nějak nervózní.“

Vybral jeden prášek a rychle ho spolkl. „Říká se tomu modrý dábel. Cítíš se pak fajn. Seš úplně v pohodě. Chceš jeden?“

„Ehm...“

Vojíne, dají si muži příležitostně něco ostřejšího?

Já nevím, pane.

Ale ano, dají. No tak, vezmi si.

Já myslím, že...

Jen si vezmi, vojíne. To je rozkaz.

Ale pane...

Nejsi přece žádná padavka, vojíne, nebo ano? Teče ti snad mlíko po bradě?

Já... Ne, pane, neteče.

Tak si dej, vojíne.

Ano, pane.

„Tak chceš jeden?“ opakoval Jodie.

„Nechci,“ zašeptal Stephen.

Jodie zavřel oči a lehl si. „Deset... tisíc.“ Po chvíli se zeptal:

„Tys ho zabil, že?“

„Koho?“ zeptal se Stephen.

„Tam toho policajta. Hej, nedáš si pomerančový džus?“

„Toho agenta ve sklepe? Možná jsem ho zabil. Já nevím. O to tam nešlo.“

„Bylo to těžké? Hele, neber si to osobně, akorát jsem zvědavěj. Dáš si ten džus? Já ho vypiju spoustu. Po práškách je žízeň. Máš úplně sucho v hubě.“

„Ne.“ Plechovka vypadala špinavá. Možná se na ní kroutili červi. A možná se kroutili v ní. Vypiješ červa, ani nevíš jak...

Stephen se otřásl. „Nemáš tu tekoucí vodu?“

„Ne. Ale mám tu nějaký flašky. ‚Polský pramen‘. Ukradl jsem jich bednu v samošce.“

Odporný pocit...

„Potřebuju si umýt ruce.“

„Vážně?“

„Abych z nich dostal tu krev. Prosákla mi přes rukavice.“

„Jo tak. Voda je támhle. Proč pořád nosíš ty rukavice? Kvůli otiskům?“

„Přesně tak.“

„Tys byl v armádě, co? Věděl jsem to.“

Stephen se už už chystal zalhat, ale náhle si to rozmyslel.

„Ne.“

Byl jsem skoro v armádě. Teda u mariňáků. Chystal jsem se tam zapsat. Můj nevlastní fotr byl mariňák a já chtěl být jako on.“

„Navždy věrný?“

„Jo.“

Nastala chvíle ticha, během níž si Jodie zvědavě Stephena prohlížel. „A co se stalo?“

„Chtěl jsem se tam zapsat, ale oni mě nepřijali.“

„To je pitomost. Nepřijali tebe? Vždyt ty bys byl skvělej voják.“

Jodie si Stephena prohlížel odshora dolů a pokyvoval hlavou.

„Seš silnej. Perfektní svaly. Já teda vůbec necvičím,“ zasmál se, „jenom když utíkám před negrama nebo dětma, co mě chtějí obrat. Stejně mě vždycky chytí. A taky seš pohlednej. To by vojáci měli být. Jako ti ve filmech.“

Stephen ucítil, že odporný pocit pomíjí, a — světe, dív se začal se červenat. Sklopil oči. „No, já nevím.“

„Nech toho. Tvoje holka si určitě myslí, že seš hezoun, to si piš.“

Zase ten odporný pocit. Červi se dali do pohybu.

„No, já...“

„Copak nemáš holku?“

Stephen změnil téma. „Kde máš tu vodu?“ zeptal se. Jodie ukázal na bednu polské pramenité vody. Stephen otevřel dvě láhve a začal si myt ruce. Obvykle nesnášel, když ho někdo při téhle činnosti pozoroval. Když ho kdokoliv sledoval při mytí, odporný pocit přetrvával a červi nikdy nezmizeli. Přítomnost Jodieho mu však kupodivu nevadila.

„Takže nemáš holku?“

„Ted zrovna ne,“ vysvětloval Stephen opatrně. „Což ovšem neznamená, že jsem nějakej teplouš, kdyby tě to zajímalo.“

„Nezajímalo.“

„Na tuhle sektu nevěřím. Ale myslím, že otčím neměl pravdu, když tvrdil, že AIDS je způsob, jak se Bůh zbavuje homosexuálních lidí. Protože kdyby to Bůh opravdu chtěl, byl by chytřejší a zbavil se jenom jich, teda buzíků. A neexistovalo by riziko, že se nakazí i normální lidi.“

„To dává smysl,“ řekl Jodie ze svých opojných výšin. „Já taky žádnou holku nemám.“ Hořce se zasmál. „Jak bych taky mohl, že jo? Vždyt co vůbec mám? Nejsem krasavec jako ty, nemám prachy... Jsem obyčejnej smrdutej leták, nic víc.“

Stephen cítil, jak mu tvář plane horkem, a začal se omývat ještě zběsileji.

Vydrhni tu kůži, tak, tak, tak...

Zmizte, zmizte, červi...

Díval se na své ruce a pokračoval: „Faktem je, že jsem v poslední době v situaci, kdy se moc... kdy se o ženy nezajímám tolik jako většina mužů. Ale to je jen přechodný stav.“

„Přechodný,“ opakoval Jodie.

Stephen sledoval kostku mýdla, jako by to byl vězeň, který se pokouší uprchnout.

„Přechodný. Vzhledem k nezbytné ostražitosti. Myslím v práci.“

„Jasně. Ostražitosti.“

Drhnout a drhnout. Mýdlo pěnilo jako vzteklý pes.

„Zabils někdy teplouše?“ zeptal se zvědavě Jodie.

„Nevím. Ale nikdy jsem nikoho nezabil, protože byl homosexuál. To by nemělo smysl,“ řekl Stephen. V rukou mu brnělo a píchalo. Začal je drhnout ještě důkladněji a na Jodieho se nedíval. Náhle ho přepadl zvláštní pocit — že mluví s někým, kdo by ho mohl pochopit. „Viš, já nezabíjím lidi jen pro zabíjení samotné.“

„Fajn,“ řekl Jodie. „A co kdyby do tebe na ulici vrazil nějaký ochlasta a řek ti, že seš — dejme tomu — teploušská kurva? To bys ho zabil, ne? Neříkej, že bys to nechal jen tak.“

„Jenže... teplouš přece nemůže dělat kurvu, ne? Jedině snad buzíkům.“

Jodie zamžoural a pak se rozesmál. „No to je dobrý.“

Že bych řekl nějaký vtip? uvažoval Stephen. Usmál se a měl radost, že na Jodieho zapůsobil.

Jodie pokračoval: „Dobře, tak kdyby ti řekl, že seš hajzl.“

„Jasně, že bych ho nezabil. A když už mluvíš o teplouších, tak to samý se týká i černocho nebo Židů. Nezabil bych černocho jen tak. Jedině kdybych dostal zakázku na vraždu někoho, kdo by byl náhodou černocho. Nejspíš opravdu existují důvody, proč by negři neměli žít nebo přinejmenším neměli žít tady. Můj otčím pro to měl spoustu důvodů. V tom s ním docela souhlasím. A to samý tvrdil i o Židech, ale v tom jsem se s ním neshodl. Ze Židů bývají dobří vojáci. Uznávám je.“ Odmlčel se a pak pokračoval: „Hele, zabíjení je byznys, nic jiného. Znáš případ univerzity Kent State? Jak tam Národní garda postřílela ty studenty?“

„Jasně. Znáám.“

„Tak vidíš, každému bylo ve skutečnosti fuk, že ti studenti zemřeli. Ale podle mě to byla pitomost. Jakému účelu to sloužilo?“

Žádnému. Pokud chtěli to hnutí — nebo co to bylo — zastavit, měli se zaměřit na jeho vůdce a odstranit je. Byla by to hračka. Infiltrovat, zhodnotit, delegovat, izolovat, eliminovat.“

„Takhle zabíjíš lidi?“

„Infiltruješ se do příslušné oblasti. Zhodnotíš obtížnost zabít a účinnost překážek. Deleguješ pozornost ostatních na někoho jiného — postaráš se, aby to vypadalo, že po nich jdeš z určité strany, ale pak se ukázalo, že je to jen poslíček nebo čistíč bot, zatímco ty se přiblížíš k oběti zezadu. A pak ji izoluješ a eliminuješ.“

Jodie usrl pomerančového džusu. V rohu se ho už povalovaly desítky prázdných krabic. Zdálo se, že Jodie žije jenom z něj.

„Viš,“ začal a otřel si ústa do rukávu, „člověk by řekl, že profesionální zabijáci jsou blázni. Ale ty mi jako blázen nepřipadáš.“

„Myslím, že nejsem blázen,“ řekl Stephen věcně.

„A lidi, které zabíjíš, jsou zlí? Kriminálníci, mafiáni a tak?“

„No, akorát provedli něco zlého lidem, co si mě najali.“

„A to znamená, že jsou zlí?“

„Jasně.“

Jodie se zmámeně zasmál. Víčka měl přivřená do půlky očí. „No, někteří lidi by řekli, že tohle není zrovna nejlepší způsob, jak rozeznat dobro od zla.“

„A co je teda dobro a co zlo?“ odpověděl Stephen. „Já nedělám nic jiného než Bůh. Když se srazí vlaky, zemřou tam dobří i špatní lidi a nikdo ho za to neviní. Někteří profesionální zabijáci říkají svým obětem „terč“ nebo „subjekt“. A jeden chlápek jim prý říká „mrtvola“. Ještě než je zabije. Třeba: „Mrtvola vystupuje z auta. Mířím na ni. Myslím, že tak se mu o obětech lip přemýšlí. Ale mně je to fuk. Nazývám je podle toho, čím jsou. Třeba lidi, po kterých jdu tedka, jsou pro mě Manželka a Přítel. Manžela už jsem zabil. Takhle o nich přemýšlím, Jsou to prostě lidi, které zabíjím. Nic víc. Nic na tom není.“

Jodie přemýšlel o všem, co slyšel, a pak řekl: „Viš co? Myslím, že nejsi zlý. A viš proč?“

„Pročpak?“

„Protože zlo je něco, co vypadá nevinně, ale pak se ukáže být zlem. Zatímco ty jsi přesně takový, jaký jsi. Myslím, že je to fajn.“

Stephen luskl pečlivě vydrhnutými prsty. Znovu cítil, že se červená. Nakonec se zeptal: „Naháním ti hrůzu, co?“

„Ne,“ řekl Jodie. „Faktem je, že bych si tě nerad znepřátelil. To bych teda nerad. Ale mám pocit, že jsme kámoši. Myslím, že bys mi neublížil.“

„Ne,“ řekl Stephen. „Jsme panáci.“

„Mluvil jsi o svém otčímovi. Žije ještě?“

„Ne, už umřel.“

„To mě mrzí. Když ses o něm zmínil, vzpomněl jsem si na svého otce — ten už taky umřel. Vždycky tvrdil, že nejvíc ze všeho uznává řemeslo. Měl radost, když talentovaný člověk dělal to, co nejlíp uměl. Něco jako ty.“

„Řemeslo,“ opakoval Stephen a náhle byl plný pocitů, které si neuměl vysvětlit. Sledoval, jak Jodie schovává peníze do díry ve špinavé matraci. „Co s těma prachama uděláš?“

Jodie se posadil a pohlédl na Stephena prostoduchým, ale upřímným očima. „Můžu ti něco ukázat?“ Léky mu lehce svazovaly jazyk.

„Jasně.“

Jodie vytáhl z kapsy knihu. Na přebalu stál titul Konec závislosti.

„Ukradl jsem ji v knihkupectví na Saint Marks Place. Je pro lidi, kteří chtějí skoncovat s alkoholem nebo s drogovou závislostí. Je fakt dobrá. Píší tam i o klinikách, na který můžeš jít. Našel jsem jednu v New Jersey. Přijdeš tam, strávíš tam měsíc — celý měsíc. A když vylezeš, seš čistej. Prej to vážně funguje.“

„To je správné,“ řekl Stephen. „To ti schvaluju.“

„No jo,“ Jodie protáhl tvář. „Ale stojí to čtrnáct tisíc.“

„Kecáš.“

„Za jeden měsíc. Věřil bys tomu?“

„Někdo tam na tom pěkně rejžuje.“ Stephen inkasoval sto padesát tisíc dolarů za jedno zabití, ale o tuhle informaci se se svým novým přítelem a společníkem nepodělil.

Jodie si povzdechl a otřel si oči. Zdálo se, že má z léků plačtivou náladu. Jako Stephenův otčím, když se napil. „Celý můj život je jedno velký svinstvo,“ začal Jodie. „Šel jsem na vysokou. Jo, jo. A ani jsem si nevedl nijak zvlášť špatně. Chvilí jsem učil. Pracoval jsem pro jednu firmu... a pak jsem ztratil práci. Všecko se mi vymklo z rukou. Přišel jsem o byt... vždycky jsem měl problémy s práškami. Začal jsem krást... Zatracená práce...“

Stephen se posadil vedle něj. „Dostaneš své prachy a půjdeš na tu kliniku. Tvůj život nabere nový směr.“

Jodie se na něj zachmuřeně usmál. „Můj otec říkával takovou věc. Když jsi musel udělat něco hodně těžkého. Říkal mi, abych se nedíval na těžkou věc jako na problém, ale jako na okolnost. Jako na něco, co je třeba vzít v úvahu. Podíval se mi do očí a řekl:

„To není problém, to je jen okolnost. Pořád se snažím mít to na paměti.“

„To není problém, to je jen okolnost,“ opakoval Stephen. „To se mi líbí.“

Položil ruku Jodiemu na nohu, aby dokázal, že se mu to opravdu líbilo.

Vojíne, co to, ksakru, děláš?

Ted nemám čas, pane. Ohlásím se vám později.

Vojíne...

Později, pane!

„Tak na tebe,“ řekl Jodie.

„Ne, na tebe,“ řekl Stephen.

A přitukli si pramenitou vodou a pomerančovým džusem, aby stvrdili své podivné spojenectví.

HODINA ČTYŘIADVACÁTÁ Z PĚTAČTYŘICETI

22

Bludiště.

Systém podzemní dráhy města New York zahrnuje přes čtyři sta kilometrů tratí a spojuje více než dvanáct různých tunelů, které protkávají čtyři z pěti městských okresů (jedinou výjimkou je ostrov Staten Island, jehož obyvatelé se ovšem pyšní slavnou trajektovou přepravou).

Družice by rychleji objevila člun potopený v severním Atlantiku než tým Lincolna Rhyma dva muže ukrývající se v systému newyorské podzemní dráhy.

Rhyme, Sellitto, Sachsová a Cooper hloubali nad plánem systému, neuměle připevněným na stěnu Rhymova pokoje.

Rhymovy oči si pozorně prohlížely různobarevné čáry, které představovaly jednotlivé trasy: modrá Osmou avenue, zelená Lex, červená Broadway.

Rhyme měl k tomuhle ponurému systému zvláštní vztah. Právě na staveništi podzemní dráhy na něj kdysi spadl dubový trám a rozdrtil mu páteř — právě v okamžiku, kdy se sehnul, aby zvedl ze země vlákno zlaté jako andělský vlas, které pocházelo z těla zavražděné oběti.

Ale už před nehodou hrála podzemní dráha důležitou roli v soudní kriminalistice newyorské policie. Když ještě Rytme vedl oddělení, pilně systém newyorského metra studoval: Pokrývalo značné množství oblastí a za celá léta se na něm vystřídal tolik různých stavebních materiálů, že dobrý kriminalista mohl často pouze na základě kvalitních stopových důkazů přiřadit pachatele k určité konkrétní trase a někdy dokonce i ke konkrétní stanici. Rhyme dlouhá léta sbíral vzorky materiálů z jednotlivých stanic, z nichž některé pocházely z minulého století. (Už v šedesátých letech devatenáctého století totiž přišel vydavatel listů New York Sun a Scientific American Alfred Beach na nápad aplikovat svou myšlenku přenosu pošty malým pneumatickým potrubím na převoz lidí v potrubí velkém.)

Rhyme teď nařídil počítači, aby vytočil číslo, a za pár okamžiků se již spojil se Samem Hoddlestonem, šéfem dopravní policie. Stejně jako domovní policie byla i dopravní policie řádnou policejní složkou města New York, která se od „klasické“ newyorské policie lišila pouze tím, že se zabývala výhradně dopravním systémem města. Hoddleston znal Rhyma ze starých dobrých časů, a když se mu Rhyme představil, téměř slyšel, jak Hoddleston horečně pátrá v paměti. Stejně jako mnoho dalších bývalých Rhymových kolegů totiž ani Hoddleston netušil, že Rhyme utekl hrobníkovi z

lopaty.

„Máme nějakou trasu odpojit od proudu?“ zeptal se Hoddleston, když ho Rhyme informoval o Tanečnickovi a jeho kolegovi.

„Nebo celou oblast prohledat?“

Sellitto otázku zaslechl a zavrtěl hlavou. Rhyme souhlasil. „Ne, nechceme je vyplašit. Stejně si myslím, že jsou v nějaké opuštěné oblasti.“

„Moc prázdných stanic v podzemce není,“ řekl Hoddleston. „Ale jsou tam stovky opuštěných vozoven, kolejišť a dílen. Hele, Lincoln, jak se ti daří? Já...“

„Dobře, Same. Díky,“ řekl Rhyme rychle, aby otázku jako vždycky odrazil, a pak dodal: „Říkali jsme si... myslíme si, že budou všude chodit pěšky. Že se budou vyhýbat vlakovým soupravám. Takže odhadujeme, že budou v Manhattanu. Máme tady mapu a potřebujeme, abyste nám pomohli ten okruh trochu zúžit.“

„Udělám, co budu moci,“ řekl náčelník dopraváků. Rhyme si nemohl vybavit, jak Hoddleston vypadá. Podle hlasu měl zdravou atletickou postavu, ale pak si Rhyme uvědomil, že i on sám by mohl po hlase připadat jako olympský bůh každému, kdo neviděl jeho zbědované tělo. Přemýšlel teď nad zbytkem důkazů, které Sachsová našla v budově vedle policejního domu — nad důkazy zanechanými Tanečnickovým partnerem.

„Nalezená špína,“ pokračoval, „má vysoké procento vlhkosti a obsahuje spoustu živického a křemenného písku.“

„Špínu jsi měl vždycky rád, Lincoln.“

„Je užitečná,“ řekl Rhyme a pokračoval: „V téhle je jen velice málo kamene. Ten nebyl získán trhací prací ani štípáním, neobsahuje vápenec ani manhattanskou slídu. Takže jsme se zaměřili na centrum. A podle množství úlomků starého dřeva to bude někde poblíž Canal street.“

Na sever od Sedmadvacáté ulice se podloží nachází blízko pod povrchem jižně odtamtud půda obsahuje hlínu, písek a jíl a je velice vlhká. Když dělníci před lety kopali podzemní dráhu, nacucaná půda kolem Canal street jim zaplavovala šachtu. Dvakrát denně se musela práce přerušit, než se tunel vyčerpá a stěny vyztuží dřevem, které pak za celá léta zetlelo v prach. Hoddleston však situaci neviděl příliš optimisticky. Přestože Rhymovy informace značně omezily geografickou oblast, vysvětloval, že zde stále ještě existovaly desítky spojovacích tunelů, překladišť a částí stanic, které byly v průběhu let uzavřeny. Některé z nich byly zapečetěné a zapomenuté jako egyptské hrobky.

Dlouho po smrti Alfreda Beache například dělníci stavějící další trasu prorazili jistou zed a za ní objevili Beachův dlouho opuštěný původní tunel s bohatě vybaveným nástupištěm, které obsahovalo nástěnné malby, velké piano a nádrž pro zlaté rybky.

„A nemůže prostě přespávat po stanicích nebo mezi stanicemi v téhle oblasti?“ zeptal se Hoddleston.

Sellitto zavrtěl hlavou. „To neodpovídá jeho profilu. Je to feťák. Bojí se o svůj lup.“

Rhyme pak Hoddlestonovi řekl o tyrkysové mozaice.

„Nedá se říct, odkud pochází, Lincoln. Pořád se někde dělají nové obklady, všude je plno kousků kachliček a malty. Kdo ví, kde k tomu mohl přijít.“

„Tak to zkus spočítat, náčelníku,“ řekl Rhyme. „Na kolik míst se máme zaměřit?“

„Řekl bych tak na dvacet,“ ozval se atletický Hoddlestonův hlas. „Možná o něco méně.“

„Á sakra,“ zamumlal Rhyme. „Tak nám aspoň zafaxuj seznam nejpravděpodobnějších lokalit.“

„Jasně. Kdy ho potřebuješ?“ Než však Rhyme stačil odpovědět, Hoddleston řekl: „Proč se vůbec ptám? Vždyť už tě znám

z dřívějšíka. Potřebuješ ho včera.“

„Minulý týden,“ zažertoval Rhyme, nervózní, že náčelník vtipkuje, místo aby už psal.

O pět minut později se rozebzučel fax a Thom podržel před Rhymem kus papíru. Seznam obsahoval patnáct možných podzemních lokalit. „Dobrá, Sachsová, dej se do práce.“

Amélie přikývla a Sellitto zavolal Haumannovi, aby na místa poslal pátrací tým. Rhyme ještě důrazně dodal: „Ale budeš se držet vzadu, Amélie, jasně? Děláš místo činu. Pouze místo činu.“

XXX

Na obrubníku v centru Manhattanu seděl Leon zvaný Volavka. Vedle něj postával Medvěd — přezdívku dostal proto, že s sebou všude tahal nákupní vozík naplněný desítkami vycpaných medvídků určených zřejmě k prodeji, i když jen zcela vyšinutý rodič by svému dítěti koupil některou z jeho otrhaných a zavšivených hraček. Leon a Medvěd bydleli spolu — přesněji řečeno spolu obývali stejnou uličku poblíž čínské čtvrti — a žili ze zbytků v láhvích, almužen a drobných neškodných krádeží.

„On umírá, vole,“ řekl Leon.

„Ně, akorát má blbý spaní,“ odpověděl Medvěd a pojížděl nákupním vozíkem sem a tam, jako by chtěl medvídky uspat.

„Obětujem deseticeň a zavoláme sanitku.“

Leon a Medvěd se dívali přes cestu do postranní uličky. Ležel

tam další bezdomovec. Byl černý a vypadal nemocně. Přestože byl právě v bezvědomí, ve tváři měl sklíčený výraz. Jeho šaty byly jeden velký cár.

„Měli bychom někoho zavolat.“

„Mrknem na něj.“

Přešli přes cestu hbitě jako myšky. Muž na zemi byl vyzáblý — nejspíš následkem AIDS, takže zřejmě bral heroin — a špinavý. I Leon s Medvědem se čas od času vykoupli ve vodotrysku na Washington Square nebo v jezírku v Central Parku, i když v něm plavaly želvy. Muž měl na sobě otrhané džinsy, ztvrdlé ponožky — boty neměl — a roztrhaný

špinavý kabát s nápisem Cats... The Musical. Leon s Medvědem na něj chvíli zírali. Když se Leon zkusmo dotkl Catsovy nohy, muž sebou škubnul, posadil se a zmrazil oba příchozí příšerným pohledem. „Kdo, kurva, ste? Kdo, kurva, ste?“

„Hele, chlape, seš v pořádku?“ Oba o metr couvli.

Cats se otrásl a chytil se za břicho. Nadlouho se rozkašlal a Leon zašeptal: „Na nemocného je příliš nasranej, nemyslíš?“

„Má strach. Pojďme.“ Medvěd se chtěl vrátit ke svému dětskému vozíku ze supermarketu.

„Potřebuju pomoc,“ zamumlal Cats. „Je mi zle.“

„Támhle je klinika, na...“

„Já nemůžu na kliniku; vyšťekl Cats, jako by ho urazili. Což znamenalo, že má záznam. A když nemocný člověk z ulice odmítl jít na kliniku, znamenalo to, že má vážný záznam. Včetně nejtěžších zločinů. Jo, tenhle trouba bude pěkný potíživista.

„Potřebuju prášky. Máte nějaký? Zaplatím vám. Prachy mám.“

Což by mu za normálních okolností neuvěřili, kdyby ovšem neviděli, že Cats sbírá plechovky. A to zatraceně dobře. Vedle něj ležel obrovský pytel s plechovkami od sodovky a od piva, které vysbíral z odpadků. Leon si plechovky závistivě prohlédl. Ten chlap je musel sbírat nejmíň dva dny. Měly cenu dobrých třicet, čtyřicet babek.

„My nic nemáme. Neberem to. Myslím drogy.“

„Ale on jde po práškách.“

„Nechceš flašku? Mám tu prima T-birda. Jasně. Vyměním ho s tebou za ty plechovky...“

Cats se namáhavě zvedl na jednu ruku. „Nechci žádnou flašku. Zmlátily mě. Nějaký děcka mě zmlátily. Něco mi polámaly. Je mi nanic. Potřebuju léky. Žádný crack ani heroin ani zatraceného T-birda. Potřebuju něco na bolest. Potřebuju prášky!“

Vyškrábal se na nohy a vrávoraně se dopotácel k Medvědovi.

„Vůbec nic, vole. Nic nemáme.“

„Ptám se vás naposled, dáte mi něco?“ Cats zasténal a chytil se za bok. Leon s Medvědem dobře věděli, jak šíleně silní jsou někteří feťáci, a tenhle chlápek byl velký. Hravě by je oba přerazil vejprůl.

„Co ten chlap onehdy?“ zašeptal Leon Medvědovi.

Medvěd horlivě přitakal, i když to byl jen strachem podmíněný reflex. Vůbec nevěděl, o kom Leon mluví.

Leon pokračoval: „Známe tu jednoho chláпка. Včera nám chtěl prodat náký svinstvo. Prášky. Vypadal v pohodě.“

„Jo, v pohodě,“ dodal rychle Medvěd, jako by se chtěl utvrdit, že tahle informace Catse uklidní.

„Bylo mu fuk, kdo ho uvidí. Prodával jen prášky. Žádný crack, žádný háčko, žádnou trávu. Jen lomcováky, magoráky, co chceš.“

„Jo, co chceš.“

„Já mám prachy.“ Cats hmatl do špinavé kapsy a vytáhl dvě nebo tři zmuchlané dvacetidolarovky. „Vidíte? Tak kde ten sráč je?“

„Kousek od radnice. Ve starý stanici podzemky...“

„Je mi blbě, hoši. Zmlátily mě. Proč mě lidi mlátí? Co jsem provedl? Akorát sbírám plechovky, nic víc. A koukejte na to. Do prdele. Jak se jmenuje?“

„Já nevím,“ řekl Medvěd rychle a zakabonil čelo, jako by horečně uvažoval.

„Ne, počkej,“ odpověděl Leon. „On něco říkal.“

„Nevzpomínám si.“

„Ale vzpomínáš. Koukal na tvý medvědy.“

„A něco říkal. Jo, jo. Říkal, že se jmenuje Joe nebo tak nějak.

Možná Jodie.“

„Jo, to je ono. Určitě.“

„Jodie,“ opakoval Cats a otřel si čelo. „Mrknu se po něm. Sakra, mně je blbě. Je mi nanic. Do prdele práce. Mně je blbě. Do prdele.“

Když se Cats se sténáním a brbláním odpotácel a odtáhl za sebou svůj pytel s plechovkami, Leon s Medvědem se vrátili k obrubníku a znovu se posadili. Leon otevřel plechovku piva a začali popíjet.

„Neměls mu to dělat,“ řekl Leon.

„Komu?“

„Tomu Joeovi nebo jak se jmenoval.“

„Chceš snad, aby se ten parchant poflakoval tady?“ zeptal se Medvěd. „Je nebezpečnej. Úplně mě vyděsil. Chceš ho snad mít pořád na krku?“

„Jasně, že ne. Ale... však víš.“

„Jo, ale...“

„Však ty víš.“

„Jo, vím. Poďej mi tu flašku.“

HODINA PĚTADVACÁTÁ Z PĚTAČTYŘICETI

23

Stephen seděl vedle Jodieho na matraci a odposlouchával telefonní linku na Hudson Air.

Zaměřil se na Ronův telefon. Ten člověk se jmenoval Talbot, jak se Stephen dozvěděl. Nebyl si úplně jistý, jaké místo

Ron přesně zastává, ale připadalo mu, že je to nějaký vedoucí pracovník z čehož usoudil, že nejvíce informací o Manželce a Příteli získá odposlechem právě téhle linky.

Stephen slyšel, jak se Ron hádá s distributorem náhradních dílů pro turbíny Garrett. Jelikož byla neděle, firma měla potíže se včasným dodáním posledních součástí na opravu motoru — zásobníku zhášedla a čehosi s názvem prstencový ventil.

„Slíbili jste mi to do tří,“ vrčel Ron. „Takže to chci do tří.“

Po chvíli smlouvání — a nadávání — firma souhlasila, že nechá součástky letecky dopravit z Bostonu do pobočky v Connecticutu. Odtud je pak autem přepraví do kanceláře Hudson Air — kolem tří nebo čtyř hodin. Obě strany zavěsily. Stephen poslouchal ještě několik minut, ale další hovor už nepřišel.

Zklamaně zaklapl mobilní telefon.

Neměl ponětí, kde se Manželka s Přitelem mohou ukrývat. Jsou stále v policejním domě? Nebo je přemístili? Co se teď tomu červovi Lincolnovi honí hlavou? Jak je chytrý? A kdo to vůbec je? Stephen se pokoušel si ho vybavit; představoval si ho jako terč v teleskopu Redfield. Nešlo to. Neviděl nic než hromadu červů a tvář, která se na něj klidně dívá přes umazané okno.

Uvědomil si, že mu Jodie něco říká.

„Cože?“

„Co děláš tvůj otčím?“

„Většinou příležitostné práce. Hodně chodil na lov a rybařil. Byl to hrdina vietnamské války. Dostal se za nepřátelské linie a zabil tam padesát čtyři lidí. Nejenom vojáky, ale i politiky a tak.“

„A to on tě naučil tohle všechno? Jak se... to, co děláš?“

Účinek léků pominul a Jodieho zelené oči teď byly jasnější. „Většinu zkušeností jsem nasbíral v Africe a Jižní Americe, ale základy mám od něj. Říkal jsem mu ‚NVS‘. Nejlepší voják na světě. Vždycky se tomu smál.“

Když bylo Stephenovi osm až deset let, chodil s Louem po horách Západní Virginie. Horké kapky potu jim stékaly po nose a do záhybů ohnutých ukazováčků, které měli přitisknuté na vroubkované spoušti winchestrovek nebo rugerů. Lehli si do trávy a celé hodiny setrvali v naprosté tichosti. Na Louově čele pod štětinatým ježkem se leskly kapičky potu. S oběma očima otevřenými sledovali cíl.

Nešilhěj na to levé oko, vojíne.

Ne, pane, nikdy.

Veverky, divocí krocani, vysoká v říji i mimo ni, medvědi, pokud se nějaký objevili, a v hubených dnech taky zdivočelí psi.

Usmrt je, vojíne. Sleduj mě.

Prááááá. Rána do ramene a nechápavé oči umírajícího zvířete. Nebo když v parných srpnových nedělích zastrčili do paintballových pistolí zásobníky s oxidem uhličitým, svlékli se do trenýrek a začali se vzájemně honit a uštěďřovat si do prsou a stehů rány barevnými kuličkami, které svištěly vzduchem třístakilometrovou rychlostí. Malý Stephen se vždycky musel přemáhat, aby se po tomhle štípnutí nerozplakal bolestí. Kuličky se daly sehnat v jakékoliv barvě, ale Lou trval na tom, že budou používat výhradně červenou. Jako krev. A v noci, když seděli na dvoře u ohně a kouř se vlnivě vznášel k obloze a do otevřeného okna, kde Stephenova matka myla po večeri zubním kartáčkem nádoby, si vypracovával, ale drobný Lou — Stephen v patnácti měřil stejně jako on — přihnul z čerstvě otevřené láhve Jacka Danielse a začal mluvit, mluvit a mluvit a bylo mu jedno, jestli ho Stephen poslouchá, nebo ne. Sledovali, jak jiskry vylétávají k obloze jako oranžové světlušky, a bavili se dlouho do noci.

„A zítra chci, abys složil srnu jenom nožem.“

„Ale...“

„Dokážeš to, vojíne?“

„Ano, pane, dokážu.“

„Tak se dobře dívej.“ Znovu si lokl. „Kde si myslíš, že je krční tepna?“

„Já...“

„Neboj se přiznat, že to nevíš. Dobrý voják svou nevědomost přizná. Ale pak udělá všechno pro to, aby ji napravil.“

„Nevím, kde je krční tepna, pane.“

„Ukážu ti ji na tobě. Tadyhle. Cítíš ji? Přesně tady. Cítíš ji?“

„Ano, pane. Cítím ji.“

„Tak. Tvým úkolem bude najít rodinu — srnu s kolouchy. Přiblížíš se. Přiblížit se je ze všeho nejtěžší. Abys zabil srnu, musíš ohrozit kolouchy. Jednoho si vybereš a začneš ho ohrožovat, takže srna určitě neuteče. Přijde za tebou. A potom šmik! Prořízneš jí hrdlo. Ne kolmo, ale hezky zešikma. Jasný? Uděláš jí věčko. Cítíš to? Fajn, fajn. No, řekni, chlapče, že se královsky bavíme?“ A pak šel Lou do domu, aby zkontroloval, zda jsou talíře a sklenice řádně urovnané na kostkovaném ubrusu, čtyři čtverečky od okraje. A když náhodou ležely jen tři a půl čtverečku od okraje, nebo když na okraji talíře zůstala špinavá tečka, pak Stehen uslyšel z domu facku a ženské fňukání. Lehl si tehdy na záda vedle ohně a díval se, jak jiskry vylétávají směrem k bledému měsíci.

„Musíš být v něčem dobrý,“ řekl později otčím, když už matka ležela v posteli a on byl opět venku u své láhve. „Jinak nemá smysl být na světě.“

Řemeslo. Lou mluvil o řemesle.

Stephenovy vzpomínky přerušil až Jodie. „jak to, že nemohl k mariňákům? Neřekl mi to.“

„Ále, kvůli takové hlouposti,“ řekl Stephen, odmlčel se a dodal: „Jako kluk jsem se dostal do průšvihů. Tobě se to nikdy nestalo?“

„Abych se dostal do průšvihů? Moc ne. Měl jsem strach. Nechtěl jsem rozčítit matku, kdybych kradl a tak. Cos

provedl?“

„Byla to taková pitomost. V našem městě bydlel jeden chlápek. Byl to takový pošuk. Jednou jsem ho zahlídl, jak kroutí nějaké ženské ruku. Ta ženská byla nemocná, tak proč jí ubližoval? A tak jsem k němu přišel a řekl mu, že když toho nenechá, zabiju ho.“

„Tos mu fakt řekl?“

„Jo. Tohle byla další věc, kterou mě otčím učil: Nevyhrožuj. Bud někoho zabij, nebo ho nechej být, ale nevyhrožuj. Jenže ten chlápek pořád tu ženskou otravoval, a tak jsem mu musel dát lekci. Začal jsem ho mlátit. A pak se mi to vymklo z rukou. Popadl jsem kámen a udeřil ho. Nepřemýšlel jsem. Odseděl jsem si dva roky za zabití. Byl jsem tehdy sice patnáctiletý kluk, ale už jsem měl záznam v rejstříku. A to jím stačilo, aby mě nevzali k mariňákům.“

„Někde jsem, myslím, četl, že i když máš záznam, do armády tě vezmou. Pokud projdeš nějakým zvláštním přijímačem.“

„Asi mě nevzali, protože jsem měl na krku zrovna zabití.“

Jodie položil ruku Stephenovi na rameno. „To není fér. Ani trochu fér.“

„Taky jsem si to myslel.“

„To mě fakt mrzí,“ řekl Jodie.

Stephen, kterému nikdy nedělalo potíže dívat se lidem do očí, teď na Jodieho jednou krátce pohlédl a okamžitě sklopil oči. A kdesi zdaleka se mu před očima objevil naprosto ulitý obrázek. Jodie a Stephen žijí společně ve srubu, chodí na lov a rybaří, večeří společně u táborového ohně.

„Co se mu stalo? Tvému otčímovi?“

„Zemřel při nehodě. Byl na lovu a spadl ze skály.“

„Myslím, že nějak takhle si nejspíš přál umřít,“ řekl Jodie.

„Možná ano,“ odpověděl po chvíli Stephen.

Cítil, jak se o něj Jodie znovu otřel nohou. Další elektrizující rána. Stephen se rychle postavil a znovu se podíval ven. Kolem projelo policejní auto, ale poldové uvnitř popíjeli minerálku a klábosili. Ulice byla úplně opuštěná, až na hlouček bezdomovců — čtyři nebo pět bělochů a jednoho černocha. Stephen zamžoural. Černoch, který za sebou táhl velký pytel plný plechovek od piva a od sodovek, cosi horlivě vysvětloval, rozhlížel se, gestikuloval a nabízel pytel jednomu z bělochů, který odmítavě vrtěl hlavou. Černoch měl v očích šílený výraz a běloši se zdáli být vystrašení. Stephen pár minut sledoval, jak se bezdomovci hádají, a pak se posadil zpátky na matraci k Jodiemu. Položil Jodiemu ruku na rameno.

„Chci si s tebou promluvit o našem dalším postupu.“

„Dobrá, fajn. Poslouchám, kolego.“

„Venku mě někdo hledá.“

Jodie se zasmál a řekl: „Po všem, co se stalo v tom baráku, bych řekl, že tě hledá spousta lidí.“

Stephen se nesmál. „Ale jeden člověk mě hledá zvlášť horlivě. Jmenuje se Lincoln.“

Jodie přikývl. „To je jeho křestní jméno?“

Stephen pokrčil rameny. „Já nevím... Nikdy jsem nikoho takového nepotkal.“

„A kdo to je?“

Červ...

„Možná polda. Z FBI. Konzultant nebo tak něco. Přesně to nevím.“ Stephen si vzpomněl, jak Manželka popisovala Lincolna Ronovi — takhle lidé mluví o polobozích nebo o přízracích.

Znovu se dostavil odporný pocit. Stephen přejel rukou Jodiemu po zádech a skončil u dolního konce páteře.

Nepříjemný pocit pomínl.

„Tohle je podruhé, co mě zastavil. A moc nechybělo, aby mě dopadl. Snažím se ho odhadnout, ale nemůžu.“

„A co na něm musíš odhadnout?“

„Jeho příští tah. Abych si před ním udržel náskok.“

Další dotek na zádech. Zdálo se, že Jodiemu to nevadí. Ani se nepodíval jinam. Už se Stephena nebál. A jeho pohled byl zvláštní. Měl snad znamenat...? Stephen nevěděl. Snad obdiv... Stephen si uvědomil, že podobně se na něj v bistru dívala Sheila, když jí pochleboval. Až na to, že Stephen s ní nebyl jako Stephen, ale jako někdo docela jiný. Někdo, kdo ve skutečnosti neexistoval. Zatímco Jodie k němu takhle vzhlížel i přesto, že přesně věděl, čím Stephen je — zabijákem.

Nechal ruku na Jodieho zádech a řekl: „Neumím odhadnout, jestli je teď Lincoln nechá přesunout z policejního domu. Z toho vedle budovy, kde jsem tě poznal.“

„Koho přesunout? Lidí, které chceš zabít?“

„Jo. Pokusí se mě nějak převézt. Myslí si...“ Stephenův hlas povadl.

Myslí si...

Ale co si Lincoln Červ vlastně myslí? Přemístí Manželku a Přitele v domnění, že se pokusím na dům zaútočit znovu?

Nebo je tam nechá s tím, že si na ně počkám v jiném místě? A i kdyby si myslel, že se znovu pokusím vniknout do policejního domu, nechá je tam jako lákadlo a zkusí mě chytit do další pasti?

Nebo přesune na nové místo dvě návnady a pokusí se mě dostat, když je budu pronásledovat?

Jodie téměř šeptem řekl: „Připadáš mi — já nevím — nějaký rozechvělý.“

„Nevidím ho... Nevidím, co se chystá udělat. Každého, kdo po mě kdy šel, jsem viděl. Dokázal jsem ho odhadnout. Ale jeho nedokážu.“

„A co mám pro tebe udělat?“ zeptal se Jodie, naklonil se proti Stephenovi a přitom se o něj otřel ramenem. Stephen Kall, řemeslník par excellence, nevlastní syn muže, který nikdy ani na okamžik nezapochyboval o ničem, co dělá který zabíjel smry a kontroloval talíře vyleštěné kartáčkem na zuby — pocítil nyní zvláštní zmatek. Zadíval se do země a pak

pohlédl Jodiemu do očí. Ruku měl stále na jeho zádech. A dotýkal se ho ramenem. Stephen Kall se rozhodl. Naklonil se dopředu a začal se hrabat v brašně. Našel černý mobilní telefon, chvíli se na něj díval a pak ho předal Jodiemu.

„Co to je?“ zeptal se Jodie.

„Telefon. Pro tebe.“

„Mobilní telefon! Skvělý.“ Jodie si ho zkoumavě prohlížel, jako by ho viděl poprvé v životě, odklopil ho a zkoumal jeden knoflík po druhém.

„Viš, kdo je pozorovatel?“ zeptal se Stephen.

„Ne.“

„Nejlepší ostřelovači nepracují sami. Vždycky s sebou mají pozorovatele. Ten lokalizuje cíl, zjišťuje, jak daleko se nachází, vyhledává nepřátelskou obranu a tak dál.“

„A ty chceš, abych to pro tebe dělal?“

„Jo. Myslím si totiž, že je Lincoln přesune.“

„Proč si to myslíš?“ zeptal se Jodie.

„Nedovedu to vysvětlit. Prostě mám takový pocit.“ Podíval se na hodinky. „Plán zní takhle: O půl druhé odpoledne projdeš ulicí jako... bezdomovec.“

„Klidně můžeš říct ‚vandrák‘.“

„A prohlídneš ten dům. Můžeš se taky prohrabat v popelniciích nebo tak.“

„Kvůli flaškám. To dělám pořád.“

„Zjistíš, do jakého auta nasedají, a pak mi zavoláš a řekneš mi to. Já budu čekat v autě v ulici za rohem. Ale musíš si dát pozor na fingovaný přesun.“

Náhle se mu vybavila postava rudovlasé policistky. Ta může jen stěží představovat Manželku. Je moc vysoká a moc hezká.

Stephen přemýšlel, proč k ní cítí takový odpor... Litoval, že na ni nezamířil lépe.

„Oukej. To zvládnou. Zastřelíš je na ulici?“

„Podle toho. Můžu je sledovat cestou do nového útulku a zastřelit je tam. Budu připraven improvizovat.“

Jodie studoval telefon jako dítě vánoční dárek. „Když já nevím, jak to funguje.“

Stephen mu všechno ukázal. „Zavoláš mi z něj, až budeš na pozici.“

„Na pozici. To zní profesionálně.“ Jodie sjel pohledem z telefonu. „Viš, až tohle všechno skončí a já se vrátím z léčebny, co kdybychom se zas někdy sešli? Můžem si dát džus nebo kafe nebo tak něco. Co ty na to? Bereš?“

„Jasně,“ řekl Stephen. „Mohli bychom...“

V tu chvíli však dveřmi otřásl silný úder. Stephen se otočil jako na obrtlíku, vytáhl z kapsy pistoli a bleskurychle zalehl do polohy pro střelbu obouruč.

„Otevři ty zasraný dveře!“ ozval se zvenku hlas. „Dělej!“

X X X

„Tiše,“ zašeptal Stephen Jodiemu. Srdce mu horečně bušilo.

„Seš tam, parchante?“ naléhal hlas. „Jodie. Kde, kurva, seš?“

Stephen se přikradl k prkny zatlučenému oknu a vyhlédl ven. Stál tam nějaký černošský bezdomovec z protější strany ulice. Na sobě měl roztrhaný kabát s nápisem Cats... The Musical. Stephena neviděl.

„Kde je ten prcek?“ zabručel černocho. „Potřebuju toho prcka. Musím dostat nějaký prášky! Jo-die! Kde seš?“

„Ty ho znáš?“ zeptal se Stephen.

Jodie vyhlédl ven, pokrčil rameny a zašeptal: „Já nevím. Možná. Vypadá stejně jako spousta lidí na ulici.“

Stephen si muze dlouho zkoumavě prohlížel a prst přitom neustále držel na spoušti pistole.

„Já tě znám, člověče!“ volal bezdomovec a jeho hlas se vzápětí rozplynul v nechutném klokotaném kašli. „Jo-die.“

Jo-die! Dal jsem za to prachy. Stálo mě to spoustu prachů! Ty plechovky jsem sbíral tejden. Řekli mi, že seš tady.

Vši-chni mi to řek-li. Jodie, Jodie!“

„On zas odejde,“ řekl Jodie.

„Počkej,“ přemýšlel Stephen. „Možná se nám bude hodit.“

„Jak?“

„Nevzpomínáš si, co jsem ti říkal? Odvést pozornost. Tohle je dobrý...“ Stephen pokyvoval hlavou. „Ten chlap vypadá vystrašeně. Policajti se zaměří na něj a ne na tebe.“

„Chceš říct, že ho mám vzít s sebou? K tomu policejnímu baráku?“

„Ano,“ řekl Stephen.

„Potřebuju prášky, člověče!“ sténal černocho. „No ták! Jsem totálně na sračky. Prosím. Celej se třepu. Ty hajzle!“ Prudce kopl do dveří. „Prosím. Seš tam, Jodie? Seš tam, kurva? Pomoz mi, ty parchante!“ Zdálo se, že černocho pláče.

„Vylez ven,“ řekl Stephen. „A řekni mu, že mu něco dáš, když půjde s tebou. At se na druhé straně ulice probírá popelnici nebo něco takového. Ty mezitím sleduj provoz. Bude to perfektní.“

Jodie se na Stephena podíval. „Myslíš hned teď? Mám mu odpovědět?“

„Jo. Hned teď. Řekni mu to.“

„Chceš, aby šel dovnitř?“

„Ne, nechci, aby mě viděl. Akorát s ním promluv.“

„No... tak dobře.“ Jodie zatlačil do dveří. „Ale co když mě pobodá nebo tak?“

„Vždyt se na něj podívej. Je polomrtvej. Jednou rukou bys z něj vymlátíl duši.“

„Vypadá to, že má AIDS.“

„Běž.“

„Ale co když se mě dotkne?“

„Běž!“

Jodie se zhluboka nadechl a vylezl ven. „Hej, bud zticha,“ řekl černochovi. „Co, sakra, chceš?“

Stephen sledoval, jak si černoch měří Jodieho šíleným pohledem. „Prej prodáváš šlehy, člověče. Prachy mám. Mám šedesát babek. Potřebuju prášky. Hele, je mi blbě.“

„A co chceš?“

„Co máš?“

„Modrej dábel, barbituráty, sedativa, antidepky, benzedrin...“

„Jo, benzedrin je dobrej šleh. Zaplatím ti. Kurva. Prachy mám.

Bolí mě něco uvnitř. Zmlátili mě. Kde mám ty prachy?“

Několikrát si proplácal kapsy, než si uvědomil, že drahocenné bankovky drží v levé ruce.

„Ale nejdřív pro mě musíš něco udělat,“ řekl Jodie.

„Jo, a co musím udělat? Chceš vykouřit?“

„Ne!“ vybuchl zděšeně Jodie. „Chci, abys mi pomoh prohrabat smet.“

„A proč se mám v těch sračkách hrabat?“

„Chci posbírat pár plechovek.“

„Plechovky?“ zahučel černoch a bezděky se poškrábal na nose. „Na co jsou ti plechovky? Zrovna jsem jich střelil dobrou stovku, abych zjistil, kde si hřeješ prdel. Vyser se na plechovky. Dám ti prachy, vole.“

„Ty prášky ti dám zadarmo, akorát potřebuju, abys mi pomoh s pár flaškama.“

„Zadarmo?“ Zdálo se, že černoch nerozumí. „Myslíš zadarmo, jako že nemusím platit?“

„Jo.“

Černoch se rozhlédl, jako by se snažil najít někoho, kdo mu to vysvětlí.

„Počkej tady,“ řekl Jodie.

„A kde mám ty flašky hledat?“

„Počkej...“

„Kde?“ naléhal černoch.

Jodie zalezl zpátky dovnitř. „Udělá to,“ řekl Stephenovi.

„Dobrá práce,“ usmál se Stephen.

Jodie se zašklebil. Otočil se znovu na odchod, ale Stephen řekl:

„Hej.“

Jodie se zarazil a Stephen vyhrkl: „Jsem rád, že jsem tě potkal.“

„Taky jsem rád, že jsem tě potkal.“ Jodie na chvíli zaváhal.

„Panáku.“ Natáhl ruku.

„Panáku,“ opakoval Stephen. Pocítil naléhavé nutkání sundat si rukavici, aby na sobě ucítil Jodieho kůži. Ale neudělal to.

Řemeslo bylo přednější.

HODINA PĚTADVACÁTÁ Z PĚTAČTYŘICETI

24

Debata byla horečná.

„Myslím, že se pleteš, Lincolne,“ řekl Lon Sellitto. „Musíme je přesunout. Když je tam necháme, Tanečník zaútočí na dům znovu.“

Nebyli sami, kdo řešil tohle dilemma. Státní zástupce Reginald Eliopolos se sice neozval — zatím, ale zato tady byl osobně Thomas Perkins, zvláštní agent FBI pověřený velením manhattanské pobočky, který představoval federální stranu diskuse. Rhyme si přál, aby tady byl i Dellray — a taky Sachsová, která ovšem spolu s městskými a federálními taktickými jednotkami prohledávala opuštěná zákoutí podzemní dráhy. Zatím nenašli žádnou stopu po Tanečníkovi ani jeho kolegové.

„Jsem rozhodně pro to, abychom situaci převzali my,“ řekl vážně Perkins. „Máme i jiné objekty.“ Děsilo ho, že Tanečníkovi trvalo pouhých osm hodin, než zjistil místo pobytu svědků a dostal se na pět metrů od zakrytých dveří požárního východu v policejně střeženém domě. „Lepší objekty,“ dodal rychle.

„Myslím, že bychom měli co nejrychleji uskutečnit přesun. Dostal jsem pokyny z vyšších míst. Přimo z Washingtonu. Přejí si naprostou imunizaci svědků.“

Což si Rhyme přeložil jako „přesunout a hned“.

„Ne,“ řekl neoblomně. „Musíme je nechat, kde jsou.“

„Po stanovení priorit,“ odpověděl Perkins, „je odpověď podle mého názoru nasnadě. Přesun.“

Ale Rhyme se nedal odradit. „Půjde po nich, at jsou kdekoli v novém domě nebo ve starém. Ale v tomhle domě to už dobře známe a víme, jakým způsobem se do něj pokusil proniknout. Je tam vhodné krytí před útokem.“

„To je dobrá poznámka,“ připustil Sellitto.

„A taky ho na dlouhou dobu zmateme.“

„Jak to?“ zeptal se Perkins.

„Zrovna teď si láme hlavu.“

„Láme si hlavu?“

„To si pište,“ řekl Rhyme. „Snaží se zjistit, co uděláme. Pokud se rozhodneme, že je necháme, kde jsou, Tanečník se o něco zoufalého pokusí. Ale pokud je přesuneme — což se mu podle mě zdá být pravděpodobnější —, tak se určitě pokusí o útok během přesunu. A i když bude bezpečnost přepravy zajištěna sebelíp, pořád bude horší než v budově s pevnými základy. Ne, my je musíme nechat, kde jsou, a připravit se na další pokus. Očekávat ho a být připraveni k zásahu. Posledně...“

„Posledně zemřel jeden agent.“

„Kdyby měl Innelman krytí,“ obořil se Rhyme na Perkinse, „nikdy by se to nestalo.“

Perkins v dokonale padnoucím obleku byl sice byrokrat zaměřený na vlastní prospěch, ale nebyl to hlupák. Argument uznal a kývl.

Ale mám vůbec pravdu? uvažoval Rhyme. Jak asi Tanečník přemýšlí? Vím to vůbec? Dokážu si prohlédnout tichou ložnici nebo špinavou uličku a dokonale přečíst příběh, který z nich udělal místo činu. Dokážu podle krve na koberci a kachličkách zjistit, kolik chybělo oběti k úniku, jakou měla naději a jakou smrti zemřela. Dokážu se podívat na prach, který vrah po sobě zanechal, a okamžitě zjistit, odkud pochází. Dokážu zjistit kdo, dokážu zjistit proč. Ale co Tanečník udělá? O tom se můžu jen dohadovat, ale neumím to říct s jistotou.

Ve dveřích se objevil jeden z policistů hlídkujících u hlavních dveří. Podal Thomovi obálku a stáhl se na své místo.

„Co to je?“ Rhyme si obálku pečlivě prohlédl. Nečekal na žádné laboratorní výsledky a až příliš dobře si uvědomoval Tanečnickovu zálibu v bombách.

Balíček však obsahoval jen list silného papíru s hlavičkou FBI.

Thom ho rozložil a přečetl.

„To je z laboratoře. Sehnali experta na písek.“

„Jde o jiný případ,“ vysvětlil Rhyme Perkinsovi. „O toho agenta, který zmizel tehdy v noci.“

„O Tonyho?“ zeptal se Perkins. „Zatím nemáme jedinou stopu.“

Rhyme si přečetl zprávu.

Z technického hlediska se u předloženého materiálu nejedná o písek. Jde o korálovou drť ze skalnatých útvarů, která obsahuje jehlice, úlomky trubic mořských červů, gastropodní ulity a dírkovce. Nejpravděpodobnějším zdrojem je oblast severního Karibiku: Kuba, Bahamské ostrovy. Karibik... Zajímavé. Ale prozatím musel Rhyme zprávu odložit. Vrátil se k ní se Sachsovou, až bude Tanečník spoutaný a zašitý.

Ve sluchátkách mu zapraskalo.

„Jsi tam, Rhyme?“ volala Sachsová.

„Jsem! Kde jste, Sachsová? A co máš?“

„Jsme u staré stanice poblíž radnice. Všecko je zatlučené prkny. Pátračka tvrdí, že uvnitř někdo je. Nejmén jeden člověk, ale možná dva.“

„Dobře, Sachsová,“ řekl Rhyme a srdce mu poskočilo při myšlence, že jsou možná pár metrů od Tanečníka. „Hlas se.“ Pohlédl na Sellitta a Perkinse. „Vypadá to, že se možná vůbec nebudem muset rozhodovat, jestli je přesuneme jinam.“

„Našli ho?“ zeptal se detektiv.

Ale kriminalista a srdcem především vědec Rhyme odmítl dát průchod svým nadějím. Obával se, že by to mohlo celé operaci přinést smůlu — vlastně myslel především na Sachsovou. „Držme jim palce,“ zamumlal pouze.

XXX

Speciální jednotky v tichosti obklíčily stanici.

Amélie Sachsová dospěla k závěru, že na tomhle místě žije Tanečníkův nový společník. Několik místních obyvatel pátrací jednotce potvrdilo, že se zde pohybuje drogově závislý bezdomovec, který prodává léky. Je to prý muž drobné postavy — což se shodovalo s velikostí boty číslo osmatřicet.

Stanice byla téměř doslova opuštěnou dírou, kterou před lety nahradila modernější stanice u městské radnice pár ulic odtud.

Tým E—32 se rozestavil na pozice, zatímco pátrací jednotka začala instalovat mikrofony a infračervené snímače. Další policisté uzavřeli ulici a přemístili bezdomovce, kteří posedávali na obrubnicích nebo ve vchodech domů. Velitel odtáhl Sachsovou od hlavního vchodu z možné linie střelby a zadal jí ponižující úkol hlídat východ, který byl po celá léta uzavřen na petlici a opatřen visacím zámek. Sachsová přemýšlela, jestli Rhyme náhodou neuzavřel s Haumannem dohodu, která ji měla držet v bezpečné vzdálenosti. Její vztek ze včerejšího večera — z nezdaru při pátrání po Tanečnickovi — nyní opět vzplanul.

Kývla směrem k rezavému zámku. „Hmm. Tudy zřejmě utíkat nebude,“ namítla suše.

„Musíme hlídat všechny východy,“ zamumlal maskovaný policista, aniž by si všiml nebo chtěl všimnout jejího sarkastického tónu, a vrátil se ke svým kolegům.

Kolem ní se spustil déšť. Chladivý déšť, který padal přímo ze špinavě šedého nebe a hlasitě bubnoval na odpadky nahromaděné před mřížovím.

Je Tanečník uvnitř? Pokud ano, pak dojde k přestřelce. Bez nejmenších pochyb. Sachsová si nedokázala představit, že by se Tanečník vzdal bez urputného boje. A přivádělo ji k zběsilosti, že ona u toho nebude. Když máš pušku a čtyřstametrové krytí, to se ti to frajeří, spílala v duchu Tanečnickovi. Ale jak seš na tom zblízka s pistolí, sráči? Jak by se ti lbilo stát proti mě tváří v tvář? Doma na krbu měla snad deset trofejí s pozlacenými postavami mřícími střelců. (Střelce představovali zásadně muži, což Amélii Sachsovou z nějakého důvodu nesmírně hrálo u srdce.)

Sešla po schodech až k železným mřížím a přitiskla se ke zdi. Kriminalistka Sachsová teď pečlivě zkoumala tohle špinavé místo, cítila odpadky, hnílobu, moč a slanou chut podzemní dráhy. Pozorně si prohlédla mříže, řetěz a visací zámek.

Zadávala se do temného tunelu, ale neviděla a neslyšela nic.

Kde je?

A co dělají policisté a agenti? Proč ten odklad?

O chvíli později zaslechla ve sluchátku odpověď. Čekají na příjezd záloh. Haumann se rozhodl, že povolá dalších dvacet policistů a druhý tým E—32.

Ne, ne, ne! pomyslela si. Všechno špatně! Stačí, aby Tanečník jednou vykoul ven, a když neuvidí jediné auto, taxi nebo chodce, okamžitě bude vědět, že se chystá taktická operace. Dojde ke krveprolití... Copak to nechápu?

Vyšetřovací soupravu nechala ležet na schodech a znovu vyšla na ulici. O pár vchodů dál byl jakýsi krám. Vešla dovnitř, koupila dvě velké láhve butanu a půjčila si od majitele tyč od slunečníku metr a půl dlouhý kus ocele.

Vrátila se k zamřížovanému východu a prostrčila tyč jedním článkem řetězu, který byl částečně napilován. Začala tyčí kroutit tak dlouho, dokud se řetěz nenapnul. Pak si nasadila gumovou rukavici, vyprázdnila obsah butanových láhví na kov a sledovala, jak řetěz postupně namrzá od chladného plynu. (Amélie Sachsová neobcházela Deuce — rajón kolem Dvačtyřicáté a Times square nadarmo: O vloupačkách toho věděla tolik, že by mohla klidně vzít vedlejšák.)

Když vyprázdnila druhou láhev, chytila tyč do obou rukou a začala s ní kroutit. Kov díky ledovému plynu značně zkřehl a řetěz se záhy s prasknutím rozlomil. Sachsová ho chytila dříve, než dopadl na zem, a tiše ho položila na hromadu listů.

Panty byly provlhlé deštěm, ale Sachsová na ně raději plivla, aby nevrzaly, a zatlačila do nich. Vytáhla z pouzdra pistoli. Na tři sta metrů jsem tě netrefila, pomyslela si. Ale na třicet tě trefím.

Rhyme by jí samozřejmě nic takového neschválil, ale Rytme o ničem nevěděl. Na chvíli si na něj vzpomněla; na včerejší noc, kdy ležela v jeho posteli. Ale obrázek jeho tváře rychle vymizel.

Jako když jela dvěstěpadesátkou, ani teď jí nezbyval čas přemýšlet o fiasku svého osobního života.

Ponořila se do temné chodby, přeskočila předpotopní dřevěný turniket a vyrazila halou směrem ke stanici. Ušla sotva šest metrů, když před sebou zaslechla hlasy.

„Musím odejít... rozumíš... říkám? Běž pryč.“

Muž, běloch.

Byl to Tanečník?

Srdce se jí zběsile rozbušilo.

Dýchej pomalu, přikazovala si. Střelba je dýchání. (Na letišti všem pomalu nedýchala. Strachy popadala dech.)

„Hej, co říkáš?“ Další hlas. Černoch. Něco jí na něm vyděsilo.

Něco nebezpečného. „Seženu prachy, seženu. Seženu mraky prachů. Mám šedesát babek, to snad víš. Ale seženu víc. Seženu jich, kolik chceš. Měl jsem prima džob. Ale ty kurvy mně ho sebraly. Moc jsem toho věděl.“

Zbraň je jen prodloužením ruky. Namíř sama sebe, nemiř pouze zbraní. (Ale na letišti nemířila vůbec. Krčila se v podřepu jako vystrašený králík a střílela naslepo — nejnesmyslnější a nejnebezpečnější způsob zacházení se střelnou zbraní.)

„Rozumíš mi? Rozmyslel jsem si to, jasný? Nech mě... a vypadni. Dám... prášky.“

„Něfeklš mi, kam jdem. Kde se budem prohrabávat? Nejdřív mi to řekni. Kde? Tak mluv!“

„Ty nepůjdeš nikam. A teď už zmiz.“

Sachsová pomalu vyrazila po schodech nahoru.

Zamířit na cíl, zkontrolovat prostor za sebou, třikrát zmáčknout spoušť. Uchýlit se do krytu. Pokud je třeba, zamířit a znovu třikrát vypálit. A do krytu. Nenechat se vystrašit.

(Ale na letišti, se vystrašila. Ta příšerná kulka jí prosvístěla kolem obličeje...)

Zapomeň na to. Soustřed se. Ještě pár schodů.

„A teď mi říkáš, že mi je zadarmo nedáš, jo? Najednou ti musím zaplatit?! Ty zasranej parchante!“

Schody byly nejhorší. Pro kolena, její nejslabší místo.

Zatracená artritida...

„Na. Tady máš deset prášků. Vem si je a vypadni!“

„Deset? A nemusím ti platit?“ Černoch se usmál. „Deset?“

Blížila se ke konci schodů.

Téměř už viděla do stanice. Byla připravena střílet. Pokud se cíl pohne v kterémkoliv směru o více než patnáct centimetrů, sundej ho, holka. Zapomeň na předpisy. Tři rány do hlavy. Prásk, prásk, prásk. Zapomeň na hrudník.

Zapomeň...

Schody náhle zmizely.

„Uh.“ Upadla a z hrdla se jí vydralo temné heknutí.

Poslední schod byla past. Podstupníci někdo vytáhl a schod ležel jen na dvou krabicích od bot. Ty se pod její vahou promáčkly, betonový schod se zřítil, Sachsová upadla a sjela opět po schodech dolů. Pistole jí vypadla z ruky.

„Deset-třináct!“ začala křičet do mikrofonu, než si uvědomila, že propojovací šňůra se jí vytrhla z vysílačky. S těžkým žuchnutím dopadla na plochu. Hlava jí narazila do tyče podpírající zábradlí. Omráčeně se otočila na břicho.

„No to je skvělý,“ zamumlal běloch z horní části schodů.

„Kdo to, sakra, je?“ zeptal se černoch.

Sachsová zvedla hlavu a uviděla nad schody dva muže, kteří na ni zmateně zírali.

„Do prdele,“ zamumlal černoch. „Kurva. Co se to tu, sakra, děje?“

Běloch popadl baseballovou pátku a začal scházet ze schodů. Je po mně, pomyslela si Sachsová. Je po mně. V kapse měla vysouvací nůž. Stálo ji veškerou energii, aby si vyprostila pravou ruku zpod těla. Překulila se na záda a zalovila v kapse. Ale bylo pozdě. Muž jí šlápl na rameno, přišpendlil ji k zemi a zvědavě si ji prohlížel.

Ach, Rhyme, to jsem to zvorala. Škoda, že jsme poslední noc neprožili líp... Promiň mi to... Promiň mi to... Zvedla ruce k obraně, aby odrazila úder do hlavy, a rozhlížela se po svém glocku. Byl příliš daleko. Šlachovitou rukou pevnou jako dravčí spár jí muž vytáhl z kapsy nůž. Odhodil ho, postavil se a popadl pátku. Tati, oslovila Sachsová svého zesnulého otce. Jak moc jsem to zvorala? Kolik předpisů jsem porušila? Vzpomněla si, jak ji otec poučoval, že na smrt na ulici stačí vteřinové selhání. „A teď mi pěkně řekneš, co tady děláš,“ zamumlal drobný muž a nepřítomně pohupoval pálkou, jako by nevěděl, co má Sachsová zlomit jako první. „Kdo, sakra, seš?“ „Slečna se jmenuje Amélie Sachsová,“ řekl černý bezdomovec a náhle jí vůbec nepřipadal jako bezdomovec. Sešel ze schodů, rychle přiskočil k bělochovi a sebral mu pátku. „A jestli se úplně nepletu, přišla ti sem rozflákat prdel, kámo. Stejně jako já.“ Sachsová úkosem zahlédla, jak se bezdomovec narovnal a proměnil se ve Freda Dellraye. Mířil na užaslého bělocha obrovskou automatickou pistolí. „Ty seš polda?“ breptal muž. „Z FBI“ „Do prdele!“ vybuchl muž a znechuceně zavřel oči. „To je ta moje zasraná smůla!“ „Ne,“ řekl Dellray. „Tohle nemá se smůlou vůbec co dělat. Takže ty se mi teď oblikejš do železek a vyzpovídáš se mi. A jestli ne, budeš dlouhý měsíce trpět. Jsme v tom oba zajedno?“

X X X

„Jak si to provedl, Frede?“ „Hračka,“ řekl agent Sachsově, když stáli před opuštěnou podzemní stanicí. Dellray byl stále oblečen jako bezdomovec a byl celý špinavý od bláta, které si rozmazal po tváři a rukou, aby to vypadalo, že už týdný žije na ulici. „Když mi Rhyme řekl, že Tanečnickův kámoš je leták a bydlí někde v centru v podzemce, hned jsem věděl, kam mám jít. Koupil jsem pytel prázdných plechovek a promluvil s pár správnými lidmi. A ti mě nasměrovali přímo do jeho bejváku.“ Kývnul směrem k metru a podíval se na policejní auto, kde na zadním sedadle seděl spoutaný a zdeptaný Jodie. „Proč si nám neřekl, co máš v plánu?“ Dellray se místo odpovědi hlasitě zasmál a Sachsová pochopila, že její otázka byla zcela nesmyslná; tajní agenti se zřídkakdy svěřovali se svými plány komukoliv — včetně svých policejních kolegů a především včetně svých nadřízených. Její bývalý manžel Nick kdysi pracoval jako tajný agent také a existovala příšerná spousta věcí, o kterých ji nikdy neřekl. Prohmatala si bok, na který upadla. Bolel ji jako čert a zdravotníci jí doporučili, aby šla na rentgen. Vstala a chytila Dellraye za paži. Dělalo jí potíže přijímat projevy vděčnosti. Koneckonců byla jen Lincolnovým chráněncem, ale teď bez jakýchkoliv problémů Dellrayovi řekla: „Zachránila mi život. Nebýt tebe, nadělal ze mě fašírku. Co ti mám povídat?“ Dellray pokrčil rameny, odmítl projevy díky a od jednoho z uniformovaných policistů před stanicí vyškemral cigaretu. Očichal ji a strčil si ji za ucho. Pak se zadíval do zatemněného okna ve stanicí. „Prosím,“ řekl jen tak do větru a povzdechl si. „Už bysme konečně mohli mít trochu štěstí.“ Když zatklí Jodea D'Oforia a odvěkli ho na zadní sedadlo auta, sdělil jim, že Tanečník utekl před pouhými deseti minutami; vyběhl po schodech a zmizel podél slepé koleje. Jodie — tak si ten mizera říkal — nevěděl, kterým směrem se pak Tanečník vydal, pouze že se náhle vypařil i s pistolí a brašnou. Haumann s Dellrayem vyslali své jednotky, aby proslídily stanici, kolejiště i nedalekou stanici u radnice. Všichni teď čekali na výsledek operace. „No tak...“ O deset minut později se přiřítíl agent zásahové jednotky. Sachsová s Dellrayem k němu s nadějí vzhledli. Ale agent zavrtěl hlavou. „Po třiceti metrech jsme v kolejišti ztratili otisky. Nemáme tušení, kam potom šel.“ Sachsová si povzdechla a neochotně předala vzkaz Rhymovi, přičemž se ho zeptala, jestli má ohledat koleje a nedalekou stanici. Rhyme zprávu přijal s přesně stejnou hořkostí, jakou od něj čekala. „Kčertu,“ zabručel. „Ne, projdi jen tu stanici. Ostatní je zbytečné. Sakra, jak to ten chlap dělá? Jako by měl šestý smysl.“ „No,“ chlácholila ho Sachsová, „alespoň máme svědka: Okamžitě však zalitovala, že něco takového řekla. „Svědka?“ vyštěkl Rhyme. „Svědka? Já nepotřebuju svědky. Já potřebuju důkazy! Ale stejně ho sem přivezte. Vyslechnem si, co má na srdci. Ale Sachsová, tu stanici prohledáš, jako jsi ještě žádné místo činu neprohledala. Slyšíš mě? Jsi tam, Sachsová? Slyšíš mě?“

HODINA PĚTADVACÁTÁ Z PĚTAČTYŘICETI

25

„A copak máme tady?“ zeptal se Rhyme, jemně foukl do trubičky a přikodrcal se s vozíkem dopředu. „Mrňavej kousek smetí,“ řekl Fred Dellray, nyní již umytý a opět v uniformě — tedy pokud lze sako barvy irské zeleně nazvat uniformou. Otočil se k ošivajícímu se Jodiemu a vykulil na něj oči. „Eh eh eh. Ty buď zticha. Budeš mluvit, až ti řeknu.“ „Podvedl jste mě!“ „Jedeš, ty malej prevíte!“ Rhyme nebyl nadšen, že Dellray jednal na vlastní pěst, ale koneckonců to byla podstata práce každého tajného agenta, a i kdyby to Rhyme nechápal, rozhodně nemohl popřít, že tenhle postup — jak se právě ukázalo — přináší výsledky. Kromě toho Dellray zachránil Amélii kůži.

Už by tu měla být. Zdravotníci ji odvezli do nemocnice na rentgen žeber. Po pádu ze schodů byla samá modřina, ale naštěstí neměla nic zlomeného. Rhyme s rozčarováním konstatoval, že jeho včerejší domluva se naprosto minula účinkem: Sachsová šla do metra po Tanečnickovi sama.

Kčertu, pomyslel si, je stejně paličatá jako já.

„Nechtěl jsem nikomu ublížit!“ protestoval Jodie.

„Nic neslyším! Řek jsem ti, at seš zticha.“

„Nevěděl jsem, kdo to je!“

„Ne?“ řekl Dellray. „A ten stříbrnej odznáček tu tvou palici netrknul, co?“ Pak si uvědomil, že od Jodieho nechtěl nic slyšet.

Sellitto přistoupil k Jodiemu a sklonil se nad ním. „Pověz nám něco o tom svém příteli.“

„Nejsem jeho přítel. Unesl mě. Byl jsem v tom baráku na Pětatřicáté, protože...“

„Protožeš tam kradl prášky. My víme, my víme.“

Jodie vytřeštil oči. „Jak to...“

„Ale to je nám fuk. Aspoň zatím. Pokračuj.“

„Myslel jsem, že je to polda, ale on mi řekl, že tam je kvůli zabítí nějakých lidí. Myslel jsem, že zabije i mě. Potřeboval se odtamtud dostat, tak mi řekl, abych zůstal stát. Poslechl jsem, nějaký policajt nebo kdo vlezl do dveří a on ho bodl...“

„A zabil,“ dodal hořce Dellray.

Jodie vydechl a vypadal zkroušeně. „Nevěděl jsem, že ho chce zabít. Myslel jsem si, že ho chce akorát zmlátit nebo tak.“

„No vidíš, ty chrastítko,“ štěkl Dellray, „ale on ho zabil. Zařiz ho jako ovci.“

Sellitto si prohlížel sáčky plné důkazů ze stanice — ohmatané pornočasopisy, stovky prášků, šaty. Nový mobilní telefon. Hromádka bankovek. Otočil se k Jodiemu. „Pokračuj.“

„Řekl, že mi zaplatí, když ho odtamtud dostanu, a já ho odvedl tunelem do podzemky. Jak jste mě našel, člověče?“ Podíval se na Dellraye.

„Protože sis to šněroval po ulicích a nabízels ten svůj zob každému, kohos potkal. Dokonce jsem znal i tvý jméno. Ježíši, ty seš teda trouba. Měl bych tě chytit pod krkem a zmáčkout tě, až zčernáš.“

„Nemůžete mi ublížit,“ řekl Jodie a nutil se ke vzdorovitosti.

„Mám svý práva.“

„Kdo toho chlapa najal?“ zeptal se Sellitto Jodieho.

„Nezmiňoval jméno Hansen?“

„To neříkal.“ Jodieho hlas se rozechvěl. „Koukejte, já souhlasil, že mu pomůžu, jen proto, že by mě jinak zabil. Jinak bych to neudělal.“ Otočil se k Dellrayovi. „Chtěl, abych vás přinutil k pomoci. Ale hned jak utekl, jsem chtěl, abyste odešel. Chtěl jsem jít na policii a všechno jim povědět. Vážně. Z toho chlapa jde strach. Bojím se ho!“

„Frede?“ zeptal se Rhyme.

„Jo, jo,“ připustil agent, „změnil trochu tón. Chtěl, abych vypadl. Ale o policii nic neříkal.“

„Kam šel? Jak jste mu měli pomoci?“

„Měl jsem se prohrabovat popelníkem před tím domem a sledovat auta. Říkal mi, abych se zaměřil na muže a ženu, co nasedají do auta a odjíždějí. Měl jsem mu to auto popsat. Měl jsem mu to zavolat tímhle telefonem. On je pak měl sledovat.“

„Měls pravdu, Lincoln,“ řekl Sellitto. „Že je máme nechat v domě. Chystá se zaútočit při převozu.“

„Chtěl jsem za váma přijít,“ pokračoval Jodie.

„Hele, když lžeš, seš pro nás bezcenněj. To nemáš kapku důstojnosti?“

„Vážně jsem chtěl,“ řekl Jodie o něco klidněji. Usmál se. „Říkal jsem si, že dostanu odměnu.“

Rhyme se podíval do mužových lačných očí a měl sklon mu uvěřit. Pohlédl na Sellitta, který souhlasně kývl.

„Když teď budeš spolupracovat,“ zabručel Sellitto, „možná tě nepošlem do basy. O prachách nic nevím. Snad.“

„Nikdy jsem nikomu neublížil. Neuměl bych to. Já...“

„Nech těch keců,“ řekl Dellray. „Rozumíš mi?“

Jodie převrátil oči.

„Rozumíš?“ zašeptal agent potměšile.

„Jo, jo, jo.“

„Musíme sebou pohnout,“ řekl Sellitto. „Kdy jsi měl být u toho domu?“

„O půl jedný.“

Zbývalo jim padesát minut času.

„Jaké má auto?“

„Nevím.“

„Jak vypadá?“

„Třicet, pětatřicet. Není moc vysoký. Ale byl silný. Člověče, ten měl svaly. Černé vlasy na ježka. Kulatý obličej. Hele, já bych vám ho nakreslil... Na policejní obrázek.“

„Řekl ti jméno? Cokoliv? Odkud je?“

„Já nevím. Ale měl takovej jižánskej přízvuk. Jo, a ještě něco pořád nosil rukavice, protože prej má záznam.“

„Kde a za co?“ zeptal se Rhyme.

„Já nevím kde. Ale má ho za zabítí. Říkal, že ve svém městě zabil nějakého chlapa. Ještě jako kluk.“

„Co dál?“ vyštěkl Dellray.

„Hele,“ řekl Jodie, zkrřížil ruce na prsou a pohlédl na agenta.

„Provedl jsem pár sviňáren, ale nikdy v životě jsem nikomu neublížil. Ten chlap mě unesl, byl ozbrojen a já se toho hajzla k smrti bál. Myslím, že vy byste na mém místě udělali to samý. Takže už s váma tuhle pitomou hru nehraju. Jestli mě chcete zatknout, tak to udělejte a pro mě za mě si mě třeba strčte do vazby. Ale už vám nic říkat nebudu. Jasný?“ Na Dellrayově protáhlé tváři se náhle objevil úšklebek. „Á, nebe se rozestoupilo.“

Ve dveřích se objevila Amélie Sachsová, vešla dál a podívala se na Jodieho.

„Řekněte jim to!“ začal Jodie. „Že jsem vám neublížil?“

Řekněte jim to.“

Sachsová se na něj podívala jako na použitou žvýkačku. „Chtěl mi rozmlátit hlavu baseballovou pálkou.“

„To ne, to ne!“

„Jsi v pořádku, Sachsová?“

„Akorát mám další modřinu. Na zádech. No, trochu níž.“

Sellitto, Sachsová a Dellray se shromáždili u Rhyma, který Sachsovou informoval o Jodieho výpovědi.

„Věříme mu?“ zeptal se Sellitto šeptem Rhyma.

„Je to skrček,“ zamumlal Dellray. „Ale musím říct, že podle mě mluví pravdu.“

Sachsová přikývla. „Myslím, že jo. Ale v každém případě ho musíme držet pěkně zkrátka.“

Sellitto souhlasil. „Jo, proklepnem ho.“

Rhyme neochotně přitakal. Zdálo se, že je nemožné dostat se Tanečnickovi na kobyliku bez pomoci tohoto muže. Rhyme sice neblomně trval na tom, aby Percey s Halem nepřeváželi, ale ve skutečnosti nevěde1, že se Tanečník chystá zaútočit při přesunu. Pouze se k tomuto závěru přikláněl. Stejně tak mohl rozhodnout, aby Percey a Halea převezli, a oba svědci mohli být zavražděni během transportu do nového policejního domu.

Napětím se mu sevřela čelist.

„Z kterýho konce bychom za to měli vzít, Lincoln?“ zeptal se Sellitto.

Tady šlo o taktiku, ne o důkazy. Rhyme se podíval na Dellraye, který si vytáhl zpoza ucha nezapálenou cigaretu a chvíli k ní přičichoval, aby nakonec prohlásil: „At ten trouba Tanečnickovi zavolá a pokusí se toho z něj co nejvíc vytáhnout. Přistavíme falešný auto a necháme Tanečníka, aby po něm šel. Auto bude plný našich lidí. Rychle pak zastavíme, zablokujeme ho pár neoznačenýma osobákama a sundáme ho.“

Rhyme neochotně přikývl. Věděl, jak nebezpečná bude taktická operace na ulici. „Můžeme ho dostat z centra?“

„Mohli bychom ho odvézt k East River,“ navrhl Sellitto. „Tam je pro podobnou operaci spousta vhodných míst. Třeba některé staré parkoviště. Uděláme to tak, aby to vypadalo, že je přemísťujeme do jiné dodávky. Kvůli utajení.“

Shodli se na tom, že tohle bude nejméně nebezpečný postup.

Sellitto kývnul na Jodieho a zašeptal: „Bude praskat na Tanečníka... co mu za to dáme? Musí to být něco extra, aby mu to stálo za to.“

„Stáhnem z obžaloby spiknutí, napomáhání a navádění,“ řekl Rhyme. „A dáme mu trochu peněz.“

„Hovno,“ řekl Dellray, přestože byl jinak znám svou štedrostí k civilním informátorům, kteří pro něj pracovali. Nakonec však přikývl. „Dobrá, dobrá. Něco mu šoupnem. Uvidíme, jak bude ten hlodavec chamtivěj.“

Sellitto na Jodieho zavolal.

„Takže dohoda zní takhle: pokud nám pomůžeš, zavoláš mu tak, jak chtěl, a my ho dopadneme, stáhneme všechna obvinění a dáme ti určitou odměnu.“

„Kolik?“ zeptal se Jodie.

„Hej, kámo, nejseš zrovna v situaci, abys tady smlouval.“

„Potřebuju prachy na léčebnu. Chybí mi ještě deset tisíc. Nešlo by to nějak?“

Sellitto se podíval na Dellraye. „Jak je na tom tvůj práškačskej fond?“

„Něco se tam najde,“ řekl agent, „když tak touží bejt čistej...“

„Jo.“

„Vážně?“ Jodie potlačil úsměv. „V tom případě udělám, co budete chtít.“

Rhyme, Sellitto a Dellray dopodrobna probrali plán. V horním patře policejního domu zřídí velitelské stanoviště, kde bude Jodie s mobilním telefonem. Percey s Britem zůstanou na hlavním podlaží pod ochranou policistů. Jodie zavolá Tanečnickovi a řekne mu, že oba svědci právě nasedli do dodávky a odjíždějí.

Dodávka se bude pomalu prodírat dopravou směrem k jednomu opuštěnému parkovišti v East Side. Tanečník ji bude sledovat a na parkovišti bude dopaden.

„Fajn, takže jdeme na to,“ řekl nakonec Sellitto.

„Počkejte,“ přikázal Rhyme. Všichni se zarazili a pohlédli na něj. „Zapomněli jsme na to nejdůležitější.“

„Na co?“

„Amélie prohledala místo činu v podzemce. Chci zjistit, co tam našla. Může nám to prozradit, co na nás plánuje.“

„Vždyt víme, co na nás plánuje, Linku,“ řekl Sellitto a kývnul na Jodieho.

„Vyhov starému mrzákovi, ano? Sachsová, ukaž, co tam máme.“

X X X

Červ.

Stephen procházel ulicemi, nasedal do autobusů a snažil se vyhnout policistům, které viděl, a Červovi, kterého neviděl.

Červ, který se na něj díval ze všech oken ve všech ulicích.

Červ, který byl stále blíž a blíž.

Stephen přemýšlel o Manželce a Příteli, přemýšlel o své zakázce, o tom, kolik kulek už zbůhdarma vystřelil, jestli mají oběti neprůstřelné vesty, z jaké vzdálenosti by měl střílet a zda by neměl tentokrát použít tlumič.

Tyhle myšlenky však přicházely automaticky. Neovládal je o nic více než svůj dech, tlukot srdce nebo krevní oběh ve svém vypracovaném těle.

Jeho vědomé myšlenky se však zcela zaobíraly Jodiem. Co na něm bylo tak fascinujícího? Stephen si nebyl jistý.

Možná skutečnost, že Jodie žil sám, a přitom se vůbec necítil osamělý. Možná opravdovost, s jakou u sebe nosil tu malou příručku a jak se toužil vyplazit z díry, do které se dostal. Nebo jak se nezalekl, když mu Stehen přikázal stát ve dveřích a riskovat zastřelení.

Stephen se cítil podivně. Jako...

Co cítíš, vojíne?

Pane, já...

Cítíš se podivně, vojíne? Co, sakra, znamená slovo „podivně“?

Stává se snad z tebe padavka?

Ne, pane, nestává.

Ještě nebylo pozdě změnit plány. Pořád existovalo několik možností. Spousta možností. Přemýšlel o Jodiem. O tom, co mu řekl. Třeba by se k němu vážně mohl stavit na kafe, až tuhle práci skončí. Šli by spolu do Starbucks. Jako když tehdy mluvil se Sheilou, jenže tentokrát by to bylo doopravdy. A nemusel by pít ty čajové chcanky, ale dal by si skutečné kafe. Dvojitě, jaké jeho matka dělala ráno otčímovi — var vody přesně šedesát vteřin, přesně tři čtvrtě kávové lžičky na šálek, nikde ani zrníčko rozsypaného gruntu.

A nepřicházelo v úvahu třeba i rybaření nebo lov? Nebo táboráky... Mohl říct Jodiemu, aby svůj úkol přerušil. Mohl zabít Manželku s Přitelem sám.

Prerušit, vojíne? O čem to mluvíš?

O ničem, pane, o ničem. Zvažuji všechny eventuality týkající se útoku, přesně podle instrukcí, pane.

Vystoupil z autobusu a zmizel v uličce za požární stanicí na Lexington Avenue. Brašnu nechal za popelnicí a z pouzdra pod sakem vytáhl nůž.

Jodie. Joe D. ...

Znovu si vybavil jeho tenké paže a pohled jeho očí.

Taky jsem rád, že jsem tě potkal, padáku.

Náhle se Stephen otřásl. Jako tehdy v Bosně, když musel skočit do potoka, aby ho nechtyli partyzáni. Byl právě březen a voda v potoce měla teplotu těsně nad bodem mrazu. Stephen zavřel oči a přitiskl se k cihlové zdi. Ucítil vlhkou vůni kamene. Jodie byl...

Co se to s tebou děje, vojíne?

Pane, já...

Co?

Pane, ehm...

Tak ven s tím. Hned, vojíne!

Dospěl jsem k názoru, pane, že se nepřítel pokouší o psychologickou válku. Jeho snaha ovšem vyšla naprázdno, pane. Jsem připraven pokračovat podle plánu.

Výborně, vojíne. Ale dávej pozor, kam šlapeš.

A když Stephen otevřel zadní dveře požární stanice a vklouzl dovnitř, uvědomil si, že žádná změna plánu nebude. Tohle byla dokonale připravená akce a on ji nemohl promarnit, zvláště když zde existovala naděje nejen na zabití Manželky a Přitele, ale i Lincolna Červa a té rudovlasé policistky. Podíval se na hodinky. Za patnáct minut bude Jodie na pozici.

Zavolá ze Stephenova telefonu. Stephen mu odpoví a naposledy uslyší jeho vysoký hlas.

A pak zmáčkne knoflík, který odpálí tři sta padesát gramů RDX v Jodieho mobilním telefonu.

Delegovat..., izolovat..., eliminovat.

Skutečně neměl na vybranou.

A kromě toho, pomyslel si, o čem bychom se spolu vlastně bavili? Co bychom spolu dělali, až bychom dopili společnou kávu?

Část čtvrtá

OPIČÁRNÝ

Uzpůsobenost sokolů pro vzdušnou akrobacii a různé pošetilosti lze srovnat pouze s dováděním havranů. Navíc se zdá, že létají z čiré radosti.

Vášeň pro sokoly

Stephen Bodio

HODINA ŠESTADVACÁTÁ Z PĚTAČTYŘICETI

26

Čekání.

Rhyme teď ležel sám nahoře v posteli a poslouchal frekvenci pro zvláštní operace. Cítil se k smrti unavený. Byla neděle poledne a on prakticky vůbec nespál. A byl naprosto vyčerpaný z nejsvícelnějšího úkolu vůbec — pokusit se přechytračit Tanečníka.

Tahle snaha musela zanechat na jeho těle stopy.

Cooper byl dole v laboratoři a prováděl testy, které měly potvrdit Rhymovy závěry ohledně Tanečnickovy poslední taktiky. Všichni ostatní byli v policejním domě — včetně Amélie Sachsové.

Jakmile Rhyme, Sellitto a Dellray rozhodli, jakým způsobem budou čelit pravděpodobnému dalšímu Tanečnickově pokusu o zabití Percey Clayové a Brita Halea, Thom přeměřil Rhymovi krevní tlak a silou své vpravdě otcovské autority poslal svého šéfa bez odmlouvání do postele — nehodlal přitom poslouchat žádné argumenty, rozumné ani ostatní. Jeli spolu ve výtlahu a Rytme se choval nezvykle tiše a neklidně — přemýšlel, jestli měl znovu dobrý odhad.

„Co se děje?“ zeptal se Thom.

„Nic. Proč?“

„Na nic si nestěžuješ. A když nereptáš, znamená to, že něco není v pořádku.“

„Hahaha. Moc vtipný,“ zamumlal Rhyme.

Po převozu vsedl na lůžko a vykonání určitých tělesných potřeb se nyní Rhyme znovu opíral o svůj luxusní prachový polštářek. Thom mu na hlavu nasadil mluvítka s hlasovou aktivací a Rhyme si i přes únavu zapnul počítač a nechal se přepojit na frekvenci pro zvláštní operace.

Tenhle systém skutečně byl úžasným vynálezem. Jasně, před Sellitem a Banksem ho trochu shazoval. A samozřejmě patřičně reptal. Ale díky tomuhle zařízení se více než díky všem ostatním vynálezům cítil opravdu jinak. Celé roky byl smířen s tím, že nikdy nepovede život, který by se alespoň blížil normálu. Ale díky tomuhle stroji a tomuhle programu se alespoň normálně cítil.

Zakroužil hlavou a položil ji opět na polštář.

Čekání. A snaha nemyslet na včerejší debakl se Sachsovou. Ucítil nějaký pohyb. Za oknem si pyšně vykračoval sokol. Rhyme zahlédl jeho bílou hrud, pak se dravec opět zbarvil šedomodře, zastavil se a rozhlížel se po Central parku. Byl to samec, jak říkala Percey Clayová. Menší a méně nelitostný než samice. A ještě něco si Rhyme o sokolech pamatoval. Vstali z mrtvých. Ještě před nedávnem se celá jejich populace na východě severoamerického kontinentu stala následkem působení chemických pesticidů neplodnou a tihle ptáci málem vymřeli. A jen díky rozmnožování v zajetí a kontrole používání pesticidů začal jejich počet znovu narůstat.

Vstali z mrtvých...

Ve vysílačce zapraskalo a ohlásila se Amélie Sachsová. Její hlas zněl napjatě, když Rhymovi sdělovala, že v policejním domě je vše připraveno.

„Jsme všichni s Jodiem v horním patře,“ řekla. „Počkej... Auto už je tu.“

Obrněné vozidlo s pohonem na všechna kola, zrcadlovými okny a čtyřmi členy taktického týmu uvnitř mělo být použito jako návnada. Za ním měla následovat neoznačená dodávka vezoucí zdánlivě — dva instalatéry. Ve skutečnosti šlo o důstojníky týmu E—32 v pracovním oblečení. Vzadu v dodávce se skrývali další čtyři.

„Návnady jsou dole. Dobře... dobře.“

Percey a Halea představovali dva příslušníci Haumannovy jednotky.

„Už jdou,“ řekla Sachsová.

Rhyme si byl naprosto jist, že vzhledem ke svým novým plánům se Tanečník nepokusí odstřelit oběti na ulici. Přesto se však přistihl, že zadržuje dech.

„Poklusem...“

Ozvalo se cvaknutí a vysílačka oněměla.

Další cvaknutí. Zapraskání statické elektřiny. A Sellittovo hlášení: „Zvládli to. Vypadá to dobře. Vyrážejí na cestu. Dopravní vozidla připravena.“

„Dobře,“ řekl Rhyme. „Je tam Jodie?“

„Přímě tady. Je s námi v domě.“

„Řekni mu, ať zavolá.“

„Dobře, Linku. Jdem na to.“

Vysílačka se odmlčela.

Čekání.

Zda tentokrát Tanečník klopýtne. Zda Rhyme tentokrát dokáže přelstít chladnou genialitu Tanečnickovy mysli.

Čekání.

X X X

Stephenův mobilní telefon zazvonil. Odklopil ho.

„Haló?“

„Ahoj. To jsem já. To...“

„Já vím,“ řekl Stephen. „Žádná jména.“

„Jo, jasně.“ Jodie mluvil nervózně jako mýval zahnaný do kouta. Po chvíli mlčení řekl: „Tak jsem tu.“

„Fajn. Je s tebou ten černoš?“

„Ehm, jo. Je tady.“

„A kde přesně jsi?“

„Na druhé straně ulice. Člověče, tady je poldů. Ale nikdo mi nevěnuje pozornost. Před minutou sem dorazila dodávka. S pohonem na všechny čtyři. A pěkně velká. Yukon. Je modrá a docela nápadná.“ Ve svém rozrušení mluvil nesouvisle.

„Je vážně, vážně pěkná. Má zrcadlová okna.“

„To znamená, že jsou neprůstředná.“

„Aha. Vážně. Člověče, ty se teda vyznáš.“

A ty zemřeš, řekl mu Stephen v duchu.

„Ten chlap s tou ženskou zrovna vyběhli z uličky s asi tak desítkou poldů. Určitě to byli oni.“

„Nebyly to návnady?“

„No, nevypadali jako převlečení poldové a tvářili se pěkně vydešeně. Ty seš na Lexingtonský?“

„Jo.“

„V autě?“ zeptal se Jodie.

„Jasně, že v autě,“ řekl Stephen. „Ukradl jsem si jednoho malýho japončika. Budu je sledovat, a až přijedou na nějaké opuštěné místo, oddělám je.“

„Jak?“

„Co jak?“

„Jak to chceš provést? Granátem, nebo samopalem?“

To bys rád věděl, co? pomyslel si Stephen.

„Ještě nevím,“ řekl. „To se uvidí.“

„Vidíš je?“ zeptal se Jodie se zřetelnou nervozitou.

„Vidím je,“ řekl Stephen. „Jsem za nima. Zrovna se řadím do provozu.“

„Takže ty máš japonský auto, jo?“ řekl Jodie. „Jako třeba toyotu?“

Proč se ptáš, ty zasraný zrádče? pomyslel si hořce Stephen, hluboce raněn Jodieho selháním — přestože věděl, že bylo zřejmě nevyhnutelné.

Stephen ve skutečnosti sledoval, jak dodávka i doprovodná vozidla projíždějí kolem něj. Rozhodně však neseděl v japonském autě — v malém ani v žádném jiném. Vůbec totiž neseděl v autě.

Postával v hasičské uniformě, kterou právě ukradl, na rohu ulice přesně třicet metrů od domu a sledoval skutečný průběh událostí, které Jodie tak barvitě popisoval. Věděl, že v yukonu sedí návnady. A věděl, že Manželka a Přítel jsou stále v policejním domě.

Sebral šedý detonátor s dálkovým ovládáním. Přístroj vypadal jako vysílačka, ale neměl reproduktor ani mikrofon.

Stephen naladil frekvenci na bombu v Jodieho telefonu a uvedl přístroj do chodu.

„Zůstaň na příjmu,“ řekl Jodiemu.

„Cheche,“ zasmál se Jodie. „Rozkaz, pane.“

X X X

Lincoln Rhyme se nyní změnil v pouhého diváka, ve voyeur. Poslouchal dění ve sluchátkách a modlil se, aby se nemýlil.

„Kde je ta dodávka?“ zaslechl Sellitta.

„O dva bloky dál,“ řekl Haumann. „Sledujeme ji. Jede pomalu po Lexington Avenue. Už se skoro řadí do pruhu. To... počkej.“

Dlouhá pauza.

„Co je?“

„Máme tu pár aut. Nissan a subaru. A taky hondu Accord, ale v té sedí tři lidi. Nissan se přibližuje k dodávce. To by mohl být on. Ale dovnitř není vidět.“

Lincoln Rhyme zavřel oči. Cítil, jak mu levý prsteníček, jeho jediný pohyblivý prst, nervózně klepe o příkrývku.

X X X

„Haló?“ řekl Stephen do telefonu.

„Jo,“ odpověděl Jodie. „Ještě jsem tu.“

„Stojíš přímo přes ulici?“

„Jasně.“

Stephen se podíval na budovu. Nikde žádný Jodie, nikde žádný černoch.

„Chci ti něco říct.“

„A co?“ zeptal se Jodie.

Stephen si vzpomněl na elektrizující ránu, která jím projela při dotyku s Jodiem.

Nemůžu...

Vojíne!

Uchopil detonátor do levé ruky. „Pozorně mě poslouvej.“

„Poslouchám.“

Stiskl přenosové tlačítko.

Výbuch byl neskutečně hlasitý. Daleko hlasitější, než Stephen

čekal. Široko daleko rozdmčel kuchyňské nádobí a vyplašil miliony holubů, kteří se zvedli k obloze jako obrovský mrak.

Stephen viděl, jak se v horním patře policejního domu tříští sklo a kusy dřeva vylétávají do uličky za budovou.

Což daleko přesahovalo veškeré jeho naděje. Čekal, že Jodie se bude nacházet někde poblíž policejního domu. Třeba v policejní dodávce před domem. Nebo v uličce. Ale nemohl uvěřit přízni osudu, která vyslala Jodieho dovnitř. Bylo to perfektní!

Přemýšlel, kdo další mohl při výbuchu zemřít. Hlavně Lincoln Červ, modlil se. Nebo ta rudovlasá policistka? Podíval se na dům a uviděl, jak se z nejhornějšího okna valí hustý dým.

Tak, a teď ještě pár minut, než se k němu přidá zbytek týmu.

X X X

Zazvonil telefon a Rhyme dal pokyn počítači, aby vypnul vysílačku a „zvedl“ telefon.

„Ano,“ řekl.

„Lincolne.“ Byl to Sellitto. „Volám z pevné linky. Nechci zatěžovat frekvenci zvláštních operací.“

„Dobře. Mluv.“

„Odpálil ji.“

„Já vím.“ Rhyme výbuch zaslechl. Policejní dům se nacházel více než tři kilometry od jeho domu, ale přesto se v pokoji rozdrnčela všechna okna a sokolí na římse vzlétli a v rozčilení z náhlého vyrušení opsali ve vzduchu pomalý kruh.

„Jsou všichni v pořádku?“

„Ten feťák Jodie trochu vyvádí, ale jinak je všechno v pohodě. Až na to, že barák je poničenější víc, než federálové čekali. Už kvůli tomu začínají remcat.“

„Tak jim vyříd, že letos zaplatíme daně dřív.“

Rhyme bombu v mobilním telefonu objevil díky drobným úlomkům polystyrénu, které Sachsová našla mezi stopovými důkazy ve stanici podzemní dráhy. A taky díky zbytkům plastické výbušniny, jejíž složení se jen málo lišilo od protipěchotní miny v bytě Sheily Horowitzové. Rhyme úlomky jednoduše přiložil k telefonu, který Tanečník předal Jodiemu, a uvědomil si, že někdo odšrouboval víko.

Proč? přemýšlel Rhyme. Viděl pouze jediné logické vysvětlení, a tak přivolal pyrotechnickou četou ze šestého okrsku. Dva detektivové telefon zabezpečili — odstranili z něj velký kus plastické výbušniny a detonační obvod a pak na tentýž obvod připevnili daleko menší množství výbušniny, kterou umístili do olejového bubnu k jednomu z oken a nasměrovali ji do uličky jako minomet.

Místnost pak zaplnili příkrývkami, vyšli na chodbu a podali neškodný telefon Jodiemu, který ho držel v roztřesených rukou a dožadoval se důkazu, že veškerá výbušina z něj byla odstraněna.

Rhyme odhadl, že Tanečník se odpálením bomby pokusí odlákat pozornost od dodávky a bude tak mít lepší příležitost k útoku.

Tanečník také zřejmě předpokládal, že Jodie začne zpívat a v době hovoru se bude nacházet blízko policistů, kteří celou akci řídí. A pokud by Tanečník dokázal zabít vůdce policejní operace, měl by ještě větší šanci na úspěch.

Leč...

Neexistoval pachatel, kterého by Rhyme nenáviděl více než Tanečníka a kterého by více toužil srazit k zemi a probodnout mu srdce. Přes to všechno však byl Rhyme především kriminalistou a v hloubi duše Tanečnickovu genialitu obdivoval.

„Máme za tím nissanem dvě naše auta,“ vysvětloval Sellitto.

„Jedeme do...“

Nastalo dlouhé ticho.

„Hlupáci,“ utrousil pak Sellitto.

„Co je?“

„Ale nic. Akorát nikdo nezavolal na centrálu. Přijíždějí sem hasičské vozy. Nikdo jim neřekl, aby ignorovali hlášení o výbuchu.“

Rhyme na to zapomněl taky.

Sellitto pokračoval: „Právě se mi ohlásili. Dodávka s návnadou zabočila na východ, Linku. Nissan jede za ní. Nějakých pětatřicet metrů za dodávkou. Jsou asi čtyři bloky od parkoviště u FDR Drive.“

„Dobře, Lone. Je tam Amélie? Chci s ní mluvit.“

„Ježíši,“ ozval se někdo v pozadí. Bo Haumann, napadlo Rhyma.

„Ulice je plná hasičů.“

„To nikdo nemohl...?“ začal další hlas, ale pak utichl.

Ne, nikdo nemohl, pomyslel si Rhyme. Člověk nemůže myslet na všechno.

„Ještě se ti ozvu, Lincolne,“ řekl Sellitto. „Musím s tím něco udělat. Všude na chodníku jsou ty ztracené hasičské vozy.“

„Zavolám Amélii sám,“ řekl Rhyme.

Sellitto zavěsil.

X X X

Potemnělá místnost, zatažené závěsy. Percey Clayová měla strach. Myslela na svého sokola chyceného do oka a mávajících svalnatými křídly. Jeho pařáty a zobák krájely vzduch jako naostřené čepele a vydávaly zběsilé svištění. Nějděsivěji ze všeho však na Percey působily jeho oči. Pták, kterému bylo odepřeno nebe, se utápěl v hrůze. Stal se zranitelným. Percey se cítila stejně. Uzavřené prostředí policejního domu přímo nesnášela. Znechuceně si prohlížela přihlouplé obrázky na stěně. Nesmysly od Woolwortha nebo J. C. Penneyho. Schlíplá příkrývka. Laciné umyvadlo a konvička. Žinylkový přehoz zaslé růžové barvy, z jehož jednoho rohu čouhaly vytažené nitě; možná tu před Percey seděl nějaký informátor z galerky a bezděky potahoval za žmolky v seprané látce. Percey si znovu lokla z cestovní láhve. Rhyme ji informoval o celém plánu. Tanečník bude sledovat dodávku, ve které podle něj pojedou Percey s Halem. Policie pak jeho auto zastaví a Tanečníka zatkne nebo zastřelí. Její oběť nyní přinese ovoce. Za deset minut už budou mít muže, který zabil Eda. Muže, který navždy změnil její život. Věřila Lincolnu Rhymovi i jeho schopnostem. Ale věřila mu stejným způsobem, jako věřila řízení letů, které jí nahlásilo bezvětrí a ona pak náhle zjistila, že její letadlo klesá rychlostí devět set metrů za minutu, přičemž letělo ve výšce pouhých šesti set.

Hodila cestovní láhev na postel, vstala a začala přecházet sem a tam. Chtěla být ve vzduchu, kde bylo bezpečno a kde měla nade vším kontrolu. Roland Bell jí nařídil, že má zhasnout světla a zůstat zamčená v pokoji. Všichni byli nahoře v posledním patře.

A pak zaslechla výbuch. Čekala ho. Ale nečekala strach, který v ní takhle exploze vyvolá. Nesnesitelný strach. Dala by všechno za to, aby se mohla podívat z okna. Přistoupila ke dveřím, odemkla je a vyšla na chodbu. Byla taky temná. Jako noc... Všechny ty večerní hvězdy. Ucítila pronikavý zápach nějaké chemikálie. Zřejmě od výbušné látky, pomyslela si. Chodba byla opuštěná. Na konci haly zahlédla nějaký drobný pohyb. Na schodišti se mihl stín. Percey se na něj zadívala. Neopakoval se.

Pokoj Brita Halea byl pouhé tři metry odtud. Zoufale s Britem chtěla mluvit, ale nechtěla, aby ji viděl takhle — bledou, s třesoucíma se rukama a očima utopenýma ve strachu. Bože, daleko klidněji by vytáhla sedm-tří-sedmičku z pádu střemhlav, než aby se teď dívala do potměšilé chodby.

Zašla zpátky do pokoje. Nezaslechla kroky?

Zavřela dveře a vrátila se do postele. A další kroky.

X X X

„Příkazový mód,“ poručil Lincoln Rhyme. Na obrazovce se poslušně objevila příkazová nabídka.

V dále zaslechl slabé houkání sirény.

A v tu chvíli si Rhyme uvědomil svou chybu.

Požární auta...

Ne! Na to jsem nepomyslel!

Ale Tanečník určitě ano. Samozřejmě! Ukradl požární nebo záchranářskou uniformu a te už v poklidu vchází do policejního domu!

„Ach ne,“ zamumlal Rhyme. „Ne! S takovou to můžeme rovnou ukončit!“

Počítač zaslechl poslední Rhymovo slovo a poslušně ukončil komunikační program.

„Ne!“ zařval Rhyme. „Ne!“

Systém však nerozuměl jeho šilenému a hlasitému hlasu a na obrazovce se s tichým bliknutím objevilo hlášení:

Opravdu chcete vypnout počítač?

„Ne,“ zašeptal Rhyme zoufale.

Chvilí se nic nedělo, ale systém se nevypnul. Pak se objevilo hlášení: jaké jsou vaše další instrukce?

„Thome!“ křičel Rhyme. „Prosím vás... někdo! Mele!“

Ale dveře byly zavřené a zezdola se nikdo neozýval.

Rhymův levý prsteníček se dramaticky třásl. Rhyme kdysi používal mechanické ovládací zařízení a jediným pohyblivým prstem mohl vytočit telefonní číslo. Počítačový systém však teď tohle zařízení nahradil a Rhyme musel použít diktovacího programu, aby zavolal do policejního domu a oznámil všem, že Tanečník se chystá dovnitř v přestrojení za hasiče nebo záchranáře.

„Příkazový mód,“ řekl do mikrofonu. Přemáhal se ke klidu. Neporozumel jsem vašemu příkazu. Opakujte, prosím. Kde teď Tanečník může být? Je už uvnitř? Chystá se právě zastřelit Percey Clayovou nebo Brita Halea?

Nebo Amélii Sachsovou?

„Thome! Mele!“

Neporozumel jsem...

Proč jsem nepřemýšlel lépe?

„Příkazový mód,“ řekl se zatajeným dechem a pokoušel se zvládnout paniku.

Na obrazovce se objevila příkazová nabídka. Šipka kurzoru se nacházela v horní části obrazovky, zatímco ikona komunikačního programu si hověla dole — milion kilometrů od kurzoru.

„Kurzor dolů,“ řekl Rhyme zajíkávě.

Nic se nedělo.

„Kurzor dolů,“ zavolal hlasitěji.

Znovu se objevilo hlášení: Neporozumel jsem vašemu příkazu.

Opakujte, prosím.

„Zatracená práce...“

Neporozumel jsem...

Rhyme se přinutil mluvit normálním tónem a o poznání jemněji řekl: „Kurzor dolů.“

Svítilí bílá šipka začala nenuceně sjíždět po obrazovce.

Ještě máme čas, říkal si Rhyme v duchu. Navíc jsou lidi v domě ozbrojení a chránění.

„Kurzor doleva,“ vydechl.

Neporozumel jsem...

„Ale no ták!“

Neporozumel jsem...

„Kurzor nahoru..., kurzor doleva.“

Kurzor se zavlnil na obrazovce jako had a konečně dospěl na ikonu.

Jen klid, jen klid.

„Kurzor stop. Dvakrát kliknout.“

Na obrazovce se poslušně objevila ikona vysílačky.

Rhyme si představil, jak se Tanečník bez tváře objevil za Percey Clayovou s nožem nebo drátem v ruce. Co nejkliďnějším hlasem poslal kurzor na nabídku „Nastavit frekvenci“.

Šipka přistála dokonale.

„Čtyři,“ řekl Rhyme a vyslovil tu číslovku nanejvýš pečlivě. Na řádku se objevila čtyřka. „Pět,“ poručil Rhyme. Kurzor se posunul o krok zpět a vymazal napsanou čtyřku.

Pane na nebi!

„Čtyři!“

Neporozumel jsem...

Ne, ne!

Zdalo se mu, že zaslechl kroky. „Haló?“ zařval. „Je tam někdo? Thome? Mele?“

Nedostal však žádnou odpověď kromě svého přítele počítače, který znovu poklidně zobrazil svou vzdorovitou odpověď.

„Čtyři,“ začal znovu Rhyme. Objevila se čtyřka. „Pět,“ pokračoval pomalu. Číslo zazářilo na obrazovce. Také trojka se připsala bez problémů.

„Tečka.“

Na obrazovce se objevilo slovo tečka.

Ksaku!

„Zpět. Desetinná tečka.“

Objevila se tečka.

„Čtyři.“

Ještě jedna číslice. Pot stékal Rhymovi po tváři, ale nakonec se mu bez přefeknutí podařilo zadat poslední číslo frekvence pro zvláštní operace.

Vysílačka cvakla.

Ano!

Než však stačil předat zprávu, ve sluchátkách prudce zapraskalo a Rhyme s krví tuhnoucí v žilách poslouchal, jak něčí hlas zoufale volá: „Deset třináct, potřebujeme posily, federální ochranná základna šest!“

Policejní dům.

Rhyme poznal, že hlas patří Rolandu Bellovi. „Dva mrtví a... Ach Bože, on je pořád tady. Dostal nás, přepadl nás! Potřebujeme...“

Ozvaly se dva výstřely. A pak další. A dalších deset. Obrovská přestřelka. Znělo to jako ohňostroj při výročí Dne nezávislosti.

„Percey!“ vykřikl Rhyme. „Percey...“

Na obrazovce se jednoduchým písmem objevilo hlášení:

Neporozumel jsem vašemu příkazu. Opakujte, prosím.

X X X

Zlý sen.

Stephen Kall ležel v kukle a neskladném hasičském kabátě přitisknutý v chodbě policejního domu za tělem jednoho ze dvou policistů, které právě zabil.

Ozval se další výstřel — tentokrát z větší blízkosti — který vyštípнул kus podlahy nedaleko jeho hlavy. Ránu vypálil detektiv s prořídilými hnědými hlasy — ten, kterého ráno zahlédl v okně domu. Přikrčil se u dveří a představoval snadný terč, ale Stehen na něj nemohl vypálit. Detektiv držel v obou rukou automatické pistole a byl to výtečný střelec.

Stephen se tedy odplížil ještě o metr dopředu směrem k jednomu otevřeným dveřím.

Panika, odporný pocit, všude samí červi...

Znovu vystřelil a hnědovlasý detektiv zmizel v pokoji. Zavolal něco do vysílačky, ale vzápětí se znovu objevil a chladnokrevně začal střílet.

Stephen v dlouhém černém hasičském kabátě s nášivkami jaký mělo na sobě dalších třicet nebo čtyřicet mužů a žen před policejním domem — si pomocí nálože otevřel dveře z uličky a vběhl dovnitř pln očekávání, že vnitřek domu najde v jednom ohni a Manželku s Přítelem — stejně jako polovinu dalších lidí uvnitř — roztrhané na kusy nebo těžce zraněné. Jenže Lincoln Červ ho opět přelstil. Zjistil, že je v telefonu výbušnina. Jediná věc, se kterou nepočítal, byl opětovný Stephenův útok na dům. Policie se zřejmě domnívala, že se Stephen pokusí zaútočit během transportu. Přesto ho po vniknutí do domu uvítala zběsilá střelba dvou policistů. Policisté však byli omráčeni náloží a Stephenovi se podařilo oba dva zabít.

Poté se však zpoza rohu vynořil hnědovlasý detektiv a začal střílet oběma rukama. Dvě kulky jen těsně minuly Stephenovu vestu, ale Stephen nezůstal detektivovi nic dlužen a oba společně zalehli k zemi. Další střelba a další zásahy těsně vedle.

Policista byl téměř stejně dobrý střelec jako Stephen.

Nanejvýš minutu. Více času Stephen neměl. Cítil se tak odporně, že se mu chtělo brečet... Promyslel svůj plán nejlépe, jak uměl. Chytřejší už být nemohl, a přesto ho Lincoln Červ znovu přelstil. Mohl to být on? Plešatějící detektiv se dvěma pistolemi?

Další sprška ze Stephenovy zbraně. Ale... kčertu... ten hnědovlasý policista se do jeho střelby vrhnul a neustále se

blížil.

Každý jiný polda na světě by se schoval do úkrytu. Ale on ne.

Probil se o dalšího půl metru blíže a pak znovu. Stehen vyměnil zásobník, znovu vypálil a odplazil se zhruba o stejnou vzdálenost směrem ke dveřím pokoje jedné z obětí.

Splyneš se zemí, chlapče. Pokud opravdu chceš, dokážeš být neviditelný.

Chci, pane. Chci být neviditelný...

Další metr. Už byl téměř u dveří.

„Tady je znovu Roland Bell!“ křikl policista do mikrofonu.

„Potřebujeme ihned posily!“

Bell. Stephen si jméno zapamatoval. Takže to není Lincoln Červ.

Policista vyměnil zásobník a pokračoval v palbě. Deset výstřelů, dvacet... Stephen musel obdivovat jeho brilantní techniku.

Tenhle Bell si pamatoval, kolik ran vystřelil ze které zbraně, a obě pistole nabíjel střídavě, takže měl neustále alespoň jednu zbraň nabitou.

Před chvílí vyvrtal některou z nich díru do zdi pár centimetrů od Stephenova obličeje a Stephen ránu opětoval výstřelem, který Bella minul neméně těsně.

Dalšího půl metru plížení.

Bell vzhlédl a uviděl, že se Stephen konečně dostal ke dveřím zatemněné ložnice. Jejich pohledy se setkaly, a přestože Stehen Kall nebyl žádný voják, zažil už dost přestřelek, aby poznal, že racionalita u tohoto policisty ustoupila do pozadí a že se z Bella stala nejnebezpečnější věc na světě — zdatný voják neohlížející se na vlastní bezpečnost.

Postavil se na nohy, a aniž by jen na okanzík přestal střílet z obou pistolí, vyrazil kupředu.

Tak proto se v Pacifiku používaly pětačtyřicítky. Byly dost silné, aby ty potrhle Japončičky zastavily. Když se Japonci na někoho vrhli, bylo jim fuk, že je může zabít; pouze se za žádnou cenu nechtěli nechat zastavit.

Stephen sklonil hlavu, hodil na Bella nálož s jednovteřinovým zpožděním a zavřel oči. Granát explodoval s neskutečně hlasitým výbuchem. Stephen zaslechl policistu vykřiknout a zahlédl, jak klopýtl, padl na kolena a rukama si chytil tvář. Stephen předpokládal, že vzhledem k počtu stráží a Bellově zběsilému úsilí ho zastavit bude v pokoji Manželka nebo Přítel.

Rovněž se domníval, že at už je uvnitř kdokoliv, bude se schovávat ve skřini nebo pod postelí.

Mýlil se.

Jakmile nakoukl do dveří, uviděl, jak se k němu blíží postava s lampou v ruce namísto zbraně a z hrdla se jí dere kvilivá směsice strachu a zuřivosti.

Vypálil pět rychlých ran a zasáhl v příznivém rozestupu hlavu a hrudník. Postava se rychle otočila a padla dozadu k zemi.

Dobrá práce, vojíne.

Na schodech se znovu ozvaly kroky. Ženský hlas. A další hlasy. Na zneškodnění Bella nebyl čas. A nebyl čas vyhledat další obět.

Evakuuj se, vojíne...

Stephen doběhl k zadním dveřím, vystrčil hlavu a křikem přivolal další hasiče.

Asi šest jich opatrně přiběhlo.

Stephen jim pokynul dovnitř. „Zrovna tam vybuchlo plynové potrubí. Pošlete všechny ven. Hned!“

Zmizel v uličce a vyklouzl na ulici. Uhýbal před hasičskými vozy a vyhýbal se sanitkám a policejním vozidlům.

Byl otřesen, to ano.

Ale spokojen. Jeho úkol byl nyní ze dvou třetin splněn.

X X X

Amélie Sachsová byla první, kdo zareagoval na výbuch nálože u dveří a vzrušené výkřiky. A pak se z přízemí ozval hlas Rolanda Bella: „Zálohy! Zálohy!“

Máme tu zasaženého policistu!“

A nakonec přestřelka. Asi deset ostrých prásknutí a pak dalších deset.

Sachsová nevěděla, jak to Tanečník dokázal, a v tuhle chvíli se o to nezajímala. Toužila pouze, aby se pachatel alespoň na chvíli mihl v jejím zorném poli a aby měla dvě vteřiny nutné pro zavrtání poloviny zásobníku devítimilimetrových kulek s tupou špičkou do jeho těla.

Sevfela v ruce lehký glock a seběhla do chodby v prvním patře. Za ní běžel Sellitto, Dellray a mladý uniformovaný policista, o němž doufala, že bude mít čas přesvědčit ji o svých střeleckých schopnostech. Jodie se krčil při zemi a až příliš citelně si uvědomoval, že zradil velice nebezpečného muže, který byl jednak ozbrojen a jednak necelých devět metrů od něj.

Sachsové při chůzi do schodů vrzala artritidou stížená kolena a poslední tři schody do přízemí seskočila jen s největším utrpením.

Ve sluchátkách zaslechl Bellovu opakovanou žádost o posily. Šla temnou chodbou a glock držela blízko u těla, kde jí ho nikdo nemohl vyrazit z ruky (to jen televizní poldové a filmoví gangsteři natahují zbraň falicky před sebe, než zahnou za roh, nebo ji případně klopí na stranu). Rychle nakoukla do všech místností, kolem nichž procházela, a krčila se přitom pod úroveň hrudníku, kam by s největší pravděpodobností směřovala nepřátelská hlaveň.

„Vezmu si předek,“ zavolal Dellray a s velkým sig-sauerem zmizel v chodbě za Sachsovou.

„Kryjte nám záda,“ přikázala Sachsová Sellittovi a uniformovanému policistovi a vůbec si nelámala hlavu s hodnotami.

„Ano,“ odpověděl mladý policista. „Kryju nám záda.“

Ztěžka oddechující Sellitto se k němu přidal. Hlava se mu kroutila sem a tam.

Ve vysílačce zapraskala statická elektřina, ale Sachsová neslyšela žádný hlas. Strhla si sluchátka z hlavy — žádné rozptylování a opatrně pokračovala chodbou.

U nohou jí leželi dva mrtví policisté.

Zápach chemické výbušniny byl silný a Sachsová se podívala k zadním dveřím domu. Byly z oceli, ale Tanečník je pomocí silné nálože otevřel s takovou lehkostí, jako by byly z papíru.

„Ježíšikriste,“ řekl Sellitto, který byl příliš profesionál, než aby se skláněl nad mrtvými policisty, ale příliš člověk, než aby kulkami posetým tělům nevěnoval hrůzyplný pohled. Sachsová vešla do jedné z místností a u dveří se zarazila. Dva členové Haumannova týmu se rozestavili po stranách.

„Kryjte mě!“ zvolala Sachsová, a než ji někdo stačil zastavit, hbitě proskočila zničenými dveřmi.

S napřaženou pistolí rychle prohlédla místnost.

Nic.

Ani zápach korditu. Tady se nestřílelo.

Zpátky do chodby a rychle k dalším dveřím.

Ukázala prstem na sebe a pak na další místnost. Členové jednotky E—32 kývli.

Sachsová se otočila kolem dveří a byla připravena střilet. Haumannovi muži ji těsně následovali. Náhle Sachsové ztuhla krev v žilách. Přímou na prsou ucítila hláveň pistole.

„Bože; zamumlal Roland Bell a sklopil zbraň. Vlasy měl rozčuchané a tvář celou umouněnou. Dvě kulky mu roztrhly košili a nechaly stopy na neprůstřelné vestě.

A pak Sachsová uviděla příšerný výjev na podlaze.

„Ach ne...“

„Budova je čistá,“ zavolal policista z chodby. „Viděli ho odejít.

Má na sobě hasičskou uniformu. Je pryč. Ztratil se venku v davu.“

Amélie Sachsová, která byla již opět kriminalistkou a ne specialistou na taktické operace, se dívala na tratiliště krve a cítila svíravý zápach zplodin po výstřelu. Všimla si převrácené židle, která vypovídala o boji, a mohla proto být logickým objektem pro přenos stopových důkazů. Rozházené nábojnice, jak si Sachsová ihned povšimla, pocházely z automatu ráže 7,62 milimetrů.

A také si všimla, jakým způsobem tělo padlo k zemi, což jí prozradilo, že oběť zaútočila na útočníka jako první, podle všeho s pomocí lampy. Místo činu jí toho ovšem mohlo prozradit daleko víc a Sachsová si naléhavě uvědomovala, že právě proto musí Percy Clayové pomoci na nohy a odvést ji od těla jejího zavražděného přítele. Nedokázala to však. Nezmohla se na víc než jen trpně přihlížet, jak drobná žena s nehezským podsaditým obličejem drží v náručí zkrvavenou hlavu Brita Halea a mumlá:

„Ach ne, ach ne...“

Její tvář byla strnulou maskou; nehybnou, nedotčenou slzami. Nakonec Sachsová kývla na Rolanda Bella, který vzal Percy kolem ramen a odvedl ji na chodbu. Stále byl ve střehu, stále v ruce svíral zbraň.

XXX

Dvě stě deset metrů od domu.

Červená a modrá světla z desítek záchranných a zásahových vozidel blikala a pokoušela se ho oslepit, ale on se právě díval přes teleskop Redfield a nezajímalo ho nic jiného než poloha nitkového kříže. Pomalu přejížděl sem a tam přes celou vražednou zónu.

Už si svlékl hasičskou uniformu a znovu byl oblečen jako opožděně vyvinutý vysokoškolský student. Model 40 vytáhl z vodní nádrže, do které ho ráno ukryl. Zbraň byla nabitá a zajištěná a řemen spočíval pevně omotan kolem Stephenova ramena. Stephen byl připraven vraždit.

Tentokrát však nešel po Manželce.

A nešel ani po Jodiem, malém jidášském buzíkovi. Hledal Lincolna Červa. Muže, který ho znovu přelstil. Který to byl? Který z nich?

Odporný pocit.

Lincoln... Král červů.

Kde jsi? Stojíš teď přímo přede mnou? V davu pobíhajícím před kouřící budovou? Byl to ten hromotlucky policajt, co se potil jako čuně? Nebo ten vysoký vychrtlý černoch v zeleném obleku? Ten vypadal povědomě. Kde ho jen Stephen viděl? Před domem zastavilo neoznačené auto a vystoupilo z něj několik mužů v oblecích.

Možná je Lincoln jedním z nich.

Z domu vyšla rudovlasá policistka v gumových rukavicích. Děláš místo činu, co? Jenže já si své nábojnice a kulky pěkně upravuju, drahousku, řekl jí Stephen v duchu a zaměřil nitky dalekohledu na její krásný krk. A musela bys letět do Singapuru, abys chytila stopu mé zbraně.

Spočítal si, že má čas vypálit jedinou ránu a pak rychle zmizet do uličky před kanonádou, která by následovala.

Která jsi?

Lincolne? Lincolne?

Neměl poněti.

Hlavní dveře se prudce otevřely a objevil se Jodie. Neklidně vyšel ven, úkosem se rozhlédl na všechny strany a pak se

přikrčil k budově.

Ty...

Znovu elektrická rána. I přes tu vzdálenost.

Stephen snadno zaměřil dalekohled na jeho hrud'

No tak, vojíne, vystřel. On je logický cíl, může tě identifikovat.

Počítám náměr a opravu na vítr, pane.

Stephen přitlačil na spoušť.

Jodie...

On tě zradil, vojíne. Sundej... ho.

Ano, pane, ano. Ten člověk už nežije. Je z něj mrtvola.

Slétají se na něj supi.

Vojíne, podle příručky pro ostřelovače amerického vojenského námořnictva máš neznatelně zvyšovat přitlak na spoušť svého Modelu 40 tak, aby sis neuvědomoval přesný okamžik výstřelu zbraně. Je tomu tak, vojíne?

Ano, pane, ano.

Tak proč to, sakra, neděláš?

Stephen přitlačil silněji.

Pomalu, pomalu...

Ale puška nevystřelila. Stephen zvedl mířidla na Jodieho hlavu. A v tu chvíli ho zahlédly Jodieho oči, které bázněvě těkaly po střeších okolních domů.

Čekal příliš dlouho.

Střílej, vojíne. Střílej!

Neznatelná pauza.

A pak Stephen škubnul za spoušť, jako malí kluci cukají na

letním táboře s pitomou dvaadvacítkou.

Právě v okamžiku, kdy Jodie uskočil a strhnul s sebou i kolem stojící policisty.

Jak to, že ses netrefil, vojíne?! Opakuj výstřel!

Ano, pane, rozkaz!

Vypálil ještě dvě rány, ale Jodie i všichni ostatní se mezitím ukryli nebo se rychle plížili po chodníku a ulici.

A pak se strhla opětovací palba. Nejprve snad z deseti zbraní a pak z dobrých deseti dalších. Většinou šlo o pistole, ale ozývaly se mezi nimi i samopaly HK, které rozsévaly kulky s takovou rychlostí, že to znělo jako nezatlumený motor auta.

Kulky pleskaly o výtahovou strojovnu za Stephenem a zahrnovaly ho sprškou cihlových a betonových úlomků a také ostrými měděnými pláštěmi kulek, které ho škrábaly na předloktí a na vnější straně rukou.

Stephen se překulil dozadu a rukama si přikryl obličej. Cítil ránu za ranou a viděl, jak na střechu z dehtové lepenky dopadají drobné kapky jeho krve.

Proč jsem čekal? Proč? Mohl jsem ho zastřelit a zmizet.

Proč?

Nad budovou se ozval zvuk helikoptéry. A další sirény.

Evakuuj se, vojíne! Evakuuj se!

Zahlédl, jak se Jodie snaží vyškrábat do bezpečí za auto.

Hodil Model 40 do pouzdra, přehodil si tašku přes rameno a požárním východem proklouzl do uličky.

X X X

Druhá tragédie.

Percey Clayová se převlékla, vyšla na chodbu a zhroutila se do silné náruče Rolanda Bella, který ji vzal kolem ramen.

Druhá tragédie ze tří. A nebyla to obyčejná výpověď mechanika nebo problémy s charterovým letem. Byla to smrt jejího blízkého přítele.

Ach, Brite...

Představila si, jak Brit s doširoka otevřenýma očima a zadrženým výkřikem vyráží proti tomu příšernému muži. Jak se ho snaží zastavit — v panice, že se ho někdo skutečně pokouší zabít, že se někdo pokouší zabít Percey. Jak v něm rozhořčení a pocit zrady potlačují strach.

Tvůj život byl tak cenný, pomyslela si Percey. I tvá rizika byla dobře propočítaná. Let hlavou dolů v patnácti metrech, vývrtky po ocase, seskoky s opožděným otevřením padáku. Divákům to připadalo nemožné. Ale tys věděl, co děláš, a jestli jsi někdy vůbec pomyslel na předčasnou tragickou smrt, pak jediné následkem poruchy pákového mechanismu, ucpaného palivového potrubí nebo kvůli neopatrnému studentovi, který ti překříží letovou dráhu.

Slavný spisovatel o letectví Ernest K. Gann napsal, že osud je lovec. Percey si vždycky myslela, že měl na mysli přírodu nebo nepředvídatelné okolnosti — vrtkavé počasí, poruchy přístrojů, které se spiknou a pošlou letadlo se svištěním k zemi. Ale osud byl daleko komplikovanější. Osud byl stejně komplikovaný jako lidská mysl. Jako zlo. Tragédie přicházejí po třech... Co bude tou poslední? Její smrt? Smrt společnosti? Nebo smrt někoho jiného? Choučila se k Rolandu Bellovi a třásla se vztekem nad touhle zatracenou shodou tragických náhod. V myšlenkách se vrátila o pár týdnů zpět: Spolu s Edem a Bitem stáli nevyspaní ve světlech hangáru kolem learjetu Charlie Juliet a zoufale doufali, že získají zakázku od U. S. Medical. Třáslí se ve vlhké noci a snažili se vymyslet, jak nejlépe lze letadlo pro tuhle zakázku uzpůsobit. Byla pozdní noc zahalená mlhou. Letiště bylo temné a opuštěné. Jako v závěrečné scéně Casnblanky. Náhle

se venku ozvalo skřípění brzd a zuchnutí. Řidič vyložil z auta na rozjezdovou dráhu obrovské pytle, hodil je do letadla a nastartoval. Ozvalo se charakteristické zaburácení pístového motoru.

Percey si vzpomněla, jak tehdy Ed nevěřičně řekl: „Co dělá? Letiště je zavřené.“

Osud.

Že tam náhodou byli právě v tu noc.

Že si Phillip Hansen vybral zrovna tuhle dobu, aby se zbavil usvědčujících důkazů.

A že byl Hansen ochoten zabíjet, aby udržel svůj let v tajnosti.

Osud...

Ozvalo se klepání na dveře a Percey vyskočila.

Ve dveřích stáli dva muži. Bell je znal. Byli z oddělení pro ochranu svědků při newyorské policii. „Přišli jsme vás přepravit do našeho zařízení v Shorehamu na Long Islandu, paní Clayová.“

„Ne, ne,“ bránila se Percey. „To musí být omyl. Musím jet na letiště Mamaroneck.“

„Percey,“ řekl Roland Bell.

„Musím.“

„O tom nic nevím, paní,“ řekl jeden z policistů. „Máme rozkaz převzt vás do Shorehamu a držet vás tam v ochranné vazbě až do pondělního slyšení velké poroty.“

„Ne, ne, ne. Zavolejte Lincolnu Rhymovi. On o tom ví.“

„No...“ První policista se podíval na druhého.

„Prosím,“ řekla Percey, „zavolejte mu. On vám to řekne.“

„Vlastně to byl Lincoln Rhyme, který nařídil váš převoz, paní Clayová. Mohla byste jít s námi, prosím? Nemusíte se obávat. Dobře se o vás postaráme, paní.“

HODINA OSMADVACÁTÁ Z PĚTAČTYŘICETI

27

„Nebude to nic příjemného,“ řekl Thom Amélii Sachsové.

Z ložnice Sachsová zaslechla: „Chci tu láhev a hned!“

„Co se děje?“

Pohledný mladík se zašklebil. „Ále, někdy dokáže být takovej otrava... Přesvědčil jednoho z pochůzkářů, aby mu nalil skotskou. Prý proti bolesti. Namluvil mu, že bere whisky na předpis.

Věřila byste tomu? Když se napije, není s ním k vydržení.“

Z pokoje se ozvalo vztekklé zavytí.

Sachsová věděla, že jediný důvod, proč Rhyme kolem sebe nekáže předměty, je, že nemůže.

Natáhla se po klice.

„Možná byste měla chvíli počkat,“ varoval ji Thom.

„Nemůžeme čekat.“

„Zatracená práce!“ běsnil Rhyme. „Chci tu zasranou flašku!“

Sachsová otevřela dveře. „Já vás varoval,“ zašeptal Thom.

Za dveřmi se Sachsová zarazila. Na Rhyma byl úchvatný pohled. Vlasý měl rozčuchané, na bradě mu visela slina a oči měl zarudlé vztekem.

Na podlaze se válela láhev Macallana. Určitě se ji pokoušel popadnout do zubů a přitom ji převrhl.

Všiml si Sachsové, ale řekl pouze: „Zvedni ji.“

„Máme práci, Rhyme.“

„Zve-dni tu fla-šku.“

Sachsová zvedla láhev a položila ji na polici.

„Ty víš, jak to myslím!“ vypěnil Rhyme. „Chci se napít!“

„Zdá se mi, že už jsi toho vypil až až.“

„Nalij mi do té zatracené sklinky whisky. Thome! Pojd sem, sakra... Zbabělec.“

„Rhyme,“ začala Sachsová ostře. „Musíme ohledat důkazy.“

„K čertu s důkazy.“

„Kolik jsi toho vypil?“

„Tanečník se dostal dovnitř, že? Jako liška do kurníku. Jako liška do kurníku.“

„Mám plný vysavač stopových důkazů, mám kulku, mám vzorek jeho krve...“

„Krvě? No to je výborný. On zas prolil spoustu naší.“

„Budeš radost bez sebe, až uvidíš, kolik mám důkazů. Přestaň se litovat a dejme se do práce.“

Rhyme neodpověděl. Sachsová se na něj podívala a všimla si, že jeho kalné oči se upírají kamsi za ni. Otočila se. Ve dveřích stála Percey Clayová.

Rhyme okamžitě sklopil oči a zmlkl.

No jistě, pomyslela si Sachsová. Nechce se znemožnit před svou novou láskou.

Percey vstoupila do pokoje a zadívala se na trosku, která kdysi bývala Lincolnem Rhymem.

„Co se děje, Lincolne?“ ozval se Sellitto, který Persey doprovázel, a vešel do pokoje.

„Tři mrtví, Lone. Dostal další tři. Liška v kurníku.“

„Lincolne,“ vyhrkla Sachsová. „Přestaň. Je to trapné.“

To neměla říkat. Rhyme vykouztl pomatený výraz. „Trapné?“

Vypadám snad trapně? Co říkáte? Jsem trapný? Jsem snad trapný, sakra?“

„Máme...“

„Máme houby! Je po všem. Konec. Komédie skončila. Tiše z toho vycouváme a utečeme do hor. Půjdeš s námi, Amélie? Řek bych, že bys měla.“

Nakonec se podíval na Percey. „Co tady děláte? Máte být na Long Islandu.“

„Chci s vámi mluvit.“

Rhyme na chvíli ztichl. „Aspoň mi dejte napít.“

Percey pohlédla na Sachsovou, přistoupila k polici a nalila Rhymovi i sobě. Všimla si Améliina upřeného pohledu, ale nijak nereagovala.

„Tomuhle říkám noblesní dáma,“ ozval se Rhyme. „Zabiju jí kolegu a ona si se mnou ještě dá drink. To by tebe ani nenapadlo, Sachsová.“

„Ach, Rhyme, ty dokážeš být takový idiot,“ utrousila Sachsová. „Kde je Mel?“

„Poslal jsem ho domů. Už tu nemá co na práci... Svážem ji do balíku a pošlem na Long Island. Tam bude v bezpečí.“

„Cože?“ zeptala se Sachsová.

„Uděláme, co jsme měli udělat hned na začátku. Nalijte mi ještě.“

Percey mu začala dolévat. „Už toho vypil dost,“ protestovala Sachsová.

„Neposlouchejte ji,“ zabručel Rhyme. „Má na mě vztek. Nedělám, co chce, a tak má na mě vztek.“

Pěkně děkuju, Rhyme. Vytahovat před ostatními špinavé prádlo. Upřela na něj své nádherné chladné oči, ale on si toho ani nevšiml. Zíral na Percey Clayovou.

„Uzavřeli jsme dohodu,“ řekla Percey. „A teď vím jen tolik, že se mě dva agenti chystají odvézt na Long Island. Myslela jsem, že vám můžu důvěřovat.“

„Jenže když mi budete důvěřovat, zemřete.“

„Bylo to riziko; odpověděla Percey. „Varoval jste nás, že existuje možnost, že se do toho domu dostane.“

„Jasně, ale nevěděli jste, že jsem s tím počítal.“

„Co... cože?“

Sachsová se zamračila a zbystřila uši.

„Počítal jsem s tím, že na ten dům zaútočí,“ pokračoval Rhyme. „A přišel jsem na to, že na sobě bude mít hasičskou uniformu.“

Přišel jsem i na to, že odpálí nálož u zadních dveří. Vsadím se, že šlo o Accuracy Systems pět dvacet nebo pět dvacet jedna s odpalovacím systémem Instadet. Mám pravdu?“

„Já...“

„Mám pravdu?“

„Pět dvacet jedna,“ řekla Sachsová.

„Vidíte? Na všechno jsem přišel. Věděl jsem to pět minut předtím, než se dostal dovnitř. Akorát jsem nemohl nikomu zavolat a říct mu to, sakra! Nemohl jsem... zvednout... ten zastanek telefon a říct někomu, co se stane. A váš přítel zemřel. Kvůli mně.“

Sachsová pocítila nad Rhymem hořkou lítost. Jeho trápení jí drásalo srdce, ale nedokázala přijít na nic, čím by ho utěšila.

Thom k němu přistoupil s kapesníkem a chtěl mu otřít vlhkou bradu, ale Rhyme ho vztekle odbyl pohybem čelisti. Kývnul směrem k počítači. „No jo, začal jsem být nadutější. Začal jsem si myslet, že jsem docela normální. Že se budu prohánět v křesle jako automobilový závodník, že si budu zapínat světla a měnit cédéčka... Kecy!“ Zavřel oči a vrazil hlavu do polštáře.

Pokojem projel překvapivý ostrý smích.

Percey Clayová si nalila další sklenici skotské a dolila i Rhymovi. „Kecy tu slyším, to teda rozhodně. Ale zatím je slyším akorát od vás.“

Rhyme vytřeštil oči a Percey se znovu zasmála.

„Přestaňte,“ varoval ji.

„Ale prosím vás,“ zamumlala Percey odmítavě. „S čím mám přestat?“

Sachsová sledovala, jak se Percey zúžily oči. „Co to tady povídáte?“ začala. „Že někdo zemřel jen kvůli... selhání techniky?“

Sachsová si uvědomila, že Rhyme od Percey očekával něco jiného a její reakce ho vyvedla z míry. Chvilí mlčel a pak řekl:

„Ano. Přesně tohle tvrdím. Kdybych dokázal zvednout telefon...“

„No a co?“ přerušila ho Percey. „Tohle vám dává právo na vaše záchvaty sebelítosti? Na porušování slibů?“ Obrátila do sebe whisky a rozhořčeně si povzddechla. „Proboha svatého...“ víte vy vůbec, čím se živím?“

Ke svému úžasu si Sachsová všimla, že se Rhyme uklidnil. Chtěl něco odpovědět, ale Percey ho přerušila. „Tak si to představte. Sedím v malé hliníkové rouře, co letí ve výšce deseti kilometrů rychlostí sedm set padesát za hodinu. Venku je šedesát pod nulou a vítr vane dobrou stošedesátkou. A to nemluvím o bouřkách, vzdušných vírech a ledu.“

Panebože, vždyť já jsem naživu jenom díky strojům.“ Znovu se zasmála. „Jaký je v tom rozdíl?“

„Vy to nechápete,“ odsekl Rhyme.

„Neodpověděl jste mi. Jaký je v tom rozdíl?“ naléhala nelítostně Percey.

„Takový, že se můžete procházet, zvedat telefon...“

„Já že se můžu procházet? Vždyť jsem ve výšce deseti kilometrů. Když otevřu dveře, za pár vteřin se mi uvaří krev!“

Poprvé, co ho znám, pomyslela si Sachsová, narazil na sobě rovného. Nemá, co by řekl.

„Je mi líto, detektive,“ pokračovala Percey, „ale nevidím mezi námi ani špetku rozdílu. Oba jsme produktem vědy“

dvacátého století. Ksaku, kdybych měla křídla, litala bych si sama. Jenže je nemám a nikdy mít nebudu. Abychom oba mohli dělat svou práci..., musíme spolehat na techniku.“

„No dobrá...“ Rhyme se dábelky zašklebil.

No tak, Rhyme, pomyslela si Sachsová. Nandej jí to! Zoufale si přála, aby Rhyme vyhrál, aby tu ženskou odtáhli na Long Island a navždy to s ní uzavřeli.

„Jenže když to zvorám já,“ nedal se Rhyme, „umírají lidé.“

„Vážně? A co se stane, když mi selže odmrazovač? Co když mi odejde tlumič vybočení? Co když mi při automatickém přistání vletí do Pitotovy trubice holub? Tak jsem... mrtvá. Zhasnutí motoru, poruchy na hydraulice, mechanici, co zapomínají vyměnit vadné přerušovače... Spousta systémů selhává. Ve vašem případě existuje možnost, že se lidi z těch ran vylíží. Ale moje letadlo vrazí do země pětisetkilometrovou rychlostí a je po všem.“

Rhyme teď vypadal zcela střízlivý. Přejížděl očima místnost, jako by hledal nějaký neomylný důkaz, který by Perceyiny argumenty vyvrátil.

„Jestli tomu dobře rozumím,“ řekla Percey věcně, „tak tady Amélie má nějaké důkazy, které našla v tom domě. Navrhuju vám, abyste je ohledal a jednou provždy nechal těch svých keců. Protože já teď jedu na letiště dokončit opravu letadla a večer letím s tou zakázkou. Takže se vás ptám přímo: Necháte mě jet na letiště, jak jsme se dohodli? Nebo budu muset zavolat svého právníka?“

Rhyme byl stále nemluvný. Uplynula chvíle času.

Sachsová téměř nadskočila, když Rhyme náhle vykřikl svým dunivým barytonem: „Thome! Thome! Pojd sem.“

Ošetřovatel podezíravě nakoukl do dveří.

„Nadělal jsem tu svinčík. Hele, převrhl jsem láhev. A mám rozčuchané vlasy. Mohl bys to tu dát trochu do pořádku? Prosím?“

„Děláš si z nás blázny, Lincolne?“ zeptal se Tom pochybovačně.

„A Mela Coopera. Můžeš ho zavolat, Lone? Určitě mě vzal vážně, ale já si jen dělал legraci. Je to zatraceně dobrý vědec, ale vůbec nemá smysl pro humor. Budem ho tu potřebovat.“

Amélii Sachsově se chtělo uprchnout. Vypadnout odtud, nasednout do auta a řídit se silnicemi New Jersey nebo Nassau County dvousetkilometrovou rychlostí. Už ani vteřinu nemohla zůstat s touhle ženskou v jedné místnosti.

„Tak dobrá, Percey,“ řekl Rhyme. „Vezměte si detektiva Bella a my vám zajistíme co nejvíce Haumannových agentů. Jděte na letiště a dělejte, co musíte.“

„Díky, Lincolne,“ kývla Percey a usmála se.

Dost šťastně na to, aby Amélie Sachsová začala přemýšlet, zda část Perceyina projevu nebyla míněna i na její obranu — aby bylo jasné, kdo je skutečným vítězem této rozepře. Sachsově připadalo, že v některých věcech je navždy odsouzená k prohře.

Tahle šampionka ve střelbě, nositelka vyznamenání, dábel za volantem a zatraceně dobrá policistka měla bohužel zranitelné srdce. Její otec to u ní vycítil; také byl založením romantik. Když před pár lety prožila bolestný citový vztah, řekl jí: „Měli by vyrábět neprůstřelné vesty na duši, Amie. To by teda fakt měli.“

Sbohem, Rhyme, pomyslela si. Sbohem.

Ale odpovědí na tohle tiché rozloučení jí byl jen přezíravý pohled a mrzutá slova: „Tak jdeme na ty důkazy, Sachsová. Čas letí.“

HODINA DEVĚTADVACÁTÁ Z PĚTAČTYŘICETI

28

Individualizace je cílem kriminalisty.

Jde o proces zpětného vysledování důkazové položky k jejímu jedinému zdroji a vyloučení všech ostatních zdrojů.

Lincoln Rhyme se nyní díval na nejindividuálnější důkazovou položku vůbec: krev z Tanečnickova těla. Polymorfický test DNA z omezené délky fragmentu dokázal vyloučit prakticky jakoukoliv možnost, že by krev patřila někomu jinému. Přesto mu tento důkaz mnoho nenapověděl. Systém CODIS počítačový informační systém vyhledávání DNA — obsahoval profily několika usvědčených zločinců, ale šlo o malou databázi sestavenou převážně ze sexuálních delikventů a omezeného počtu pachatelů násilných trestných činů. Rhyma proto nijak nepřekvapilo, když porovnávání Tanečnickovy krve skončilo s negativním výsledkem.

Přesto Rhyme cítil malé zadostiučinění, že nyní už mají kus vraha samotného, otřené do tyčinky a uzavřené do zkumavky. Pro většinu kriminalistů se pachatelé obvykle pohybovali „někde venku“; málokdy se s nimi setkali tváří v tvář a často je viděli až před soudem nebo vůbec nikdy. Rhyme proto cítil hluboké vzrušení z fyzické přítomnosti muže, který způsobil tolika lidem — včetně Rhyma samotného — takové utrpení.

„Co jsi ještě našla?“ zeptal se Sachsová.

Ta vysavačem posbírala stopové důkazy z pokoje Brita Halea, ale přestože se teď nad nimi s Cooperem skláněla, ani přes zvětšovací sklo nenašli nic jiného než zbytky po výstřelu, úlomky kulek a kousky cihel a omítky oprýskané při přestřelce.

Sachsová našla i nábojnici z poloautomatické pistole, kterou Tanečník používal. Šlo o berettu ráže 7,62 milimetrů.

Pravděpodobně byla stará — vykazovala šíření trhlín. Všechny nábojnice, které Sachsová sesbírala, namočil Tanečník do čistidla, aby zničil i otisky zaměstnanců zbrojařské firmy — takže nikdo nemohl vysledovat nákup nábojnic a podle určité směny v některém ze závodů firmy Remington vystopovat zásilku, která skončila v nějakém konkrétním místě. A Tanečník je určitě při nabíjení držel jen v kloubech ruky, aby nezanechal otisky. Starý trik.

„Pokračuj,“ řekl Rhyme Sachsově.

„Kulky z pistole.“

Cooper kulky prozkoumal. Tři byly rozplácené a jedna v docela dobrém stavu. Dvě byly pokryty spálenou černou krví

Brita Halea.

„Sjed' je na otisky,“ přikázal Rhyme.

„Už se stalo,“ řekla Sachsová přidušeně.

„Vyzkoušejte laser.“

Cooper poslechl.

„Nic, Lincolne.“ Technik se podíval na kousek bavlny v plastickém pytlíku. „Co to je?“ zeptal se Sachsově.

„Našla jsem taky jednu kulku z pušky.“

„Cože?“

„Tanečník párkrát vystřelil na jodieho. Dvě kulky zasáhly zeď a vybuchly. Ale tahle dopadla do hlíny — do záhonu s kytkami a nevybuchla. Našla jsem díru v jednom lístku muškátu a...“

„Počkejte,“ zamrkal Cooper. „Tohle je výbušná kulka?“

„Jo,“ přitakala Sachsová, „jenže nevybuchla.“

Cooper prudce položil pytlík na stůl, ustoupil a strhl o pár centimetrů vyšší Sachsovou s sebou.

„Co se děje?“

„Výbušné kulky jsou velice nestabilní. Zrnka prachu mohou právě teď doutnat... Kulka může každým okamžikem vybuchnout. A jediný úlomek vás může zabít.“

„Viděl jsi úlomky ostatních kulek, Mele,“ řekl Rhyme. „Jak jsou vyrobeny?“

„Nic pěkného, Lincolne,“ řekl technik neklidně a jeho lysé temeno se orosilo potem. „Náplň je z pentritu, hlavní složkou je bezdýmný střelný prach. To činí kulku nestabilní.“

„A proč nevybuchla?“ zeptala se Sachsová.

„Hlína změkčila dopad. A taky si je dělá sám. Zřejmě mu u téhle kulky selhala výstupní kontrola.“

„On si je dělá sám?“ zeptal se Rhyme. „Jak?“

S pohledem upřeným na plastický sáček začal technik vysvětlovat: „No, obvykle se do kulky udělá dírka od špičky skoro přes celou základnu. Do ní se nasype béběčko a trocha černého nebo bezdýmného střelného prachu. Vytvaruje se nitka plastické výbušniny a strčí se dovnitř. A pak se kulka znovu zavře — v jeho případě pomocí keramické kuželové špičky. Při dopadu vrazí béběčko do prášku a ten odpálí pentrit.“

„A ten se tvaruje?“ zeptal se Rhyme. „Mezi prsty?“

„Obvykle.“

Rhyme se podíval na Sachsovou a propast mezi nimi na chvíli zmizela. Oba se usmáli a zároveň řekli: „Otisky!“

„Možná,“ řekl Mel Cooper. „Ale jak to zjistíte? Museli byste tu kulku rozebrat.“

„No tak ji rozeberem,“ řekla Sachsová.

„Ne, ne, ne, Sachsová,“ řekl stroze Rhyme. „Ty ne. Počkáme na pyrotechniky.“

„Nemáme čas.“

Sklonila se nad sáčkem a začala ho otevírat.

„Sachsová, co se mi, sakra, snažíš dokázat?“

„Nesnažím se nikomu nic dokazovat,“ odpověděla chladně.

„Snažím se dopadnout vraha.“

Cooper jen bezmocně přihlížel.

„Snažíš se spasit Jerryho Bankse? Na to je pozdě. Pusť ho z hlavy a dělej svou práci.“

„Tohle je moje práce.“

„Sachsová, to nebyla tvoje chyba!“ vykřikl Rhyme. „Zapomeň už na to. Nauč se odepisovat mrtvé. Už jsem ti to řekl snad stokrát.“

„Přehodím přes kulku svoji vestu a budu stát za ní,“ řekla Sachsová klidně. Svlékla si blůzu, rozeplula suché zipy své neprůstřelné vesty a rozprostřela ji nad sáček s kulkou jako miniaturní stan.

„Vy jste za vestou, ale vaše ruce ne,“ řekl Cooper.

„Obleky pyrotechniků taky nemají ochranu rukou,“ poznamenala Sachsová, vytáhla z kapsy zátky do uší a nasadila si je.

„Budete na mě muset křičet,“ řekla Cooperovi. „Co mám dělat?“

Ne, Sachsová, ne, pomyslel si Rhyme.

„Když mi to nepovíte, tak ji prostě rozříznou,“ řekla Sachsová a zvedla laboratorní pilku. Čepel se hrozivě vznášela nad sáčkem. Rhyme si povzdechl a kývl na Coopera. „Řekni jí, co má udělat.“

Technik těžce polknul. „No dobrá. Rozbalte ji. Ale opatrně. Tady, položte ji na tu utěrku. A netřeste s ní. To je nejhorší, co můžete udělat.“

Sachsová odkryla kulku — překvapivě drobný kousek kovu se špinavě bílou špičkou.

„Pozor na ten kužel,“ pokračoval Cooper. „Jestli kulka vybuchne, kužel klidně projede neprůstřelnou vestou a ještě jednou nebo dvěma stěnami. Je potažený teflonem.“

„Dobře.“ Sachsová obrátila kužel směrem ke stěně.

„Sachsová,“ řekl Rhyme konejšivě. „Vezmi si kleště, nedělej to rukama.“

„Jestli vybuchne, bude to úplně jedno, Rhyme. Potřebuju mít cit.“

„Prosím.“

Sachsová zaváhala a pak si vzala hemostat, který jí podal Cooper. Popadla kulku u základny.

„Jak ji mám otevřít? Mám ji rozříznout?“

„Nemůžete řezat do olova!“ volal Cooper. „Třetí teplo by vznilo černý prach. Musíte shodit kuželovou špičku a vytáhnout plastickou výbušninu.“

Sachsová stékal po tváři pot. „Dobrá. Kleštěma?“

Cooper sebral z pracovního stolu kleště s ostrou špičkou a přistoupil k Sachsově. Strčil jí je do pravé ruky a ustoupil. „Musíte chytit špičku a silou ji ukrotit. Je přilepená epoxidem. Ten olovo moc dobře nedrží, takže by se špička měla odloupnout. Ale nemačkejte ji moc silně. Jestli praskne, nikdy už ji nesundáte bez odvtřání. A vrtání by kulku odpálilo.“

„Silně, ale ne moc silně,“ zamumlala Sachsová.

„Vzpomeň si na všechna auta, na kterých jsi dělala, Sachsová,“ řekl Rhyme.

„Cože?“

„Jak ses z nich snažila vytáhnout svíčky. Dost silně, abys je vytáhla, ale zase ne moc, abys neporušila keramiku.“

Sachsová nepřítomně kývla a Rhyme nevěděl, jestli ho vůbec slyšela. Sklonila hlavu za vigvam své neprůstřelné vesty.

Rhyme si všiml, jak se podívala bokem a zavřela oči.

Ach, Sachsová...

Nezuhlédal žádný pohyb; uslyšel jen velmi slabé lupnutí.

Sachsová na okamžik ztuhla a pak se podívala přes vestu. „Je dole.“

Kulka je otevřená.“

„Vidíte výbušninu?“ zeptal se Cooper.

Sachsová nakoukla dovnitř. „Ano.“

Cooper jí podal plechovku s lehkým strojním olejem. „Kápněte trochu do kulky a překlopte ji. Výbušnina by měla vypadnout ven. Nemůžu ji vytahovat, jinak bychom zničili otisky.“

Sachsová kápala do kulky olej a obrátila ji otevřeným koncem nad utěrku.

Nic se nedělo.

„Ksaku,“ zamumlala.

„Hlavně...“

Sachsová s ní zatřásla. Prudce.

...s ní netřeste!“ vykřikl Cooper.

„Sachsová!“ zaječel Rhyme.

Sachsová zatřásla silněji. „Zatracená práce.“

„Ne!“

Z kulky vypadla tenká bílá nitka a za ní pár zrněk černého prachu.

„Dobře,“ řekl Cooper a oddechl si. „Je zajištěná.“

Přistoupil ke stolku, pomocí jehlice převalil výbušninu na sklíčko a přešel s ním k mikroskopu ladnou chůzí, kterou se pohybují kriminalisté po celém světě — s napřímenými zády, rukama nataženými před sebou a pevně svírajícíma drahocenný vzorek.

Upevnil výbušninu do mikroskopu.

„Prášek?“ zeptal se Cooper, zda má použít jemný šedý prášek pro snímání otisků.

„Ne,“ odpověděl Rhyme. „Vezmi si enciánovou violet. Tenhle otisk bude plastický. Potřebujem trochu kontrastu.“

Cooper sklíčko postříkal a znovu upevnil do mikroskopu.

Vzápětí se na obrazovce Rhymova počítače objevil snímek.

„Jasně!“ zakřičel Rhyme. „Je tam!“

Větvení a zákruty byly dobře patrné.

„Dokázalas to, Sachsová. Dobrá práce.“

Cooper pomalu otáčel výbušninou a Rhyme postupně snímal bitmapové obrázky a ukládal je na pevný disk. Poté je složil a vytiskl jediný dvojrozměrný obrázek otisku.

Když však technik obrázek prozkoumal, pouze si zhluboka povzdychl.

„Co je?“ zeptal se Rhyme.

„Na porovnání to nestačí. Měří jen šest krát šestnáct milimetrů.“

Žádná databáze na světě z toho nic nevyždímá.“

„Ježíšikriste,“ vybuchl Rhyme. „Všechno to úsilí... je k ničemu.“

Náhle se ozval smích.

Amélie Sachsová zírala na důkazní tabulky na stěně. Em čé jedna, em čé dvě...

„Složte je,“ řekla.

„Cože?“

„Máme tři částečné otisky,“ vysvětlila Sachsová. „Nejspíš budou všechny od jeho ukazováčku. Nemůžete je složit dohromady?“

Cooper se podíval na Rhyma. „O tom jsem nikdy neslyšel.“

Rhyme také ne. Úkolem soudní kriminalistiky bylo analyzovat důkazy pro pozdější předložení u soudu — samotné slovo „forenzní“ znamená „vztahující se k soudnímu řízení“ — a advokát obhajoby by měl vítězství v kapse, kdyby mu policisté začali předkládat poskládané kousky pachatelových otisků. Jenže jejich prioritou bylo Tanečnicka dopadnout a ne ho postavit před soud.

„Jasně,“ řekl Rhyme. „Udělejte to.“

Cooper sebral ze stěny ostatní snímky Tanečnickových otisků a položil je na stolek před sebou.

Dali se se Sachsovou do práce. Cooper udělal fotokopie otisků a dvě z nich zmenšil, aby měly stejnou velikost. Nato je

se Sachsovou začal skládat jako skládačku. Chovali se jako děti, zkoušeli různé kombinace, neustále snímky přesunovali a rozpustili se hádali. Sachsová dokonce vytáhla pero a několik linií spojila přes chybějící místo.

„To je švindl,“ řekl Cooper žertovně.

„Jenže to sedí,“ prohlásila Sachsová vítězoslavně.

Nakonec otisk sestříhali a slepili dohromady. Jednalo se asi o tři čtvrtiny prstu, pravděpodobně pravého ukazováčku. Cooper snímek zvedl. „Mám o tom své pochyby, Lincoln.“

Jenže Rhyme řekl: „To je úplné umělecké dílo, Mele. A nádherné!“

„Ale neříkej to nikomu v asociaci identifikátorů, jinak nás vylejou.“

„Projed to databází AFIS. Autorizuj prioritní vyhledávání. Ve všech státech.“

„Óó,“ protáhl Cooper. „Tohle bude stát můj roční plat.“

Naskenoval otisk do počítače.

„Může to zabrat dobrou půlhodinu,“ řekl spíše jako realista než pesimista.

Ale tak dlouho to v žádném případě netrvalo. Za pět minut během nichž Rhyme přemýšlel, koho se mu spíš podaří přesvědčit, aby mu nalil další drink, zda Sachsovou, nebo Coopera — se obrazovka zachvěla a objevilo se nové okno. Nalezeno 1 položek odpovídajících vašemu dotazu. Počet shodných znaků: 14. Statistická pravděpodobnost totožnosti: 97%.

„Můj Bože,“ zamumlala Sachsová. „Máme ho.“

„Kdo je to, Mele?“ zeptal se Rhyme jemně, jako by se bál, že jeho slova způsobí výbuch křehkých elektronů na obrazovce počítače.

„Ted už to není Tanečník,“ řekl Cooper. „Je to Stephen Robert Kall. Třicet šet let. Současné místo pobytu neznámé.“

Poslední známá adresa: Cumberland, Západní Virginie, před patnácti lety.

Takové obyčejné jméno. Rhyme se přistihl, že cítí nevysvětlitelnou vlnu zklamání. Kall.

„Proč je v databázi?“

Cooper se podíval na obrazovku. „Přesně jak to říkal Jodiemu... V patnácti si odseděl dvacet měsíců za zabití.“

Technik se chabě usmál. „Akorát se Jodiemu neobtěžoval říct, že obětí byl jeho nevlastní otec.“

„Nevlastní otec, jo?“

„Těžce se to čte,“ pokračoval Cooper a soustředěně se díval na obrazovku. „Člověče.“

„Co je?“ zeptala se Sachsová.

„Mám tu poznámky z policejních zpráv. Zdá se, že jeho rodiče měli mezi sebou vážné rozepře. Jeho matka umírala na rakovinu a její manžel — Kallův otčím — ji mlátil, když provedla to nebo ono.“

Jednou upadla a zlomila si paži. O pár měsíců později zemřela a Kall si vzal do hlavy, že za její smrt může jeho otčím.“

Cooper četl dál a zdálo se, že se začíná třást. „Chcete slyšet, co se stalo?“

„Povídej.“

„Pár měsíců po její smrti vyrazil Stephen se svým otčímem na lov. Tam ho zmlátil, svlíkl donaha a přivázal ke stromu v lese.“

Nechal ho tam několik dní. Prý ho chtěl jen postrašit, prohlásil jeho advokát. Když k němu dorazila policie, tělo bylo... no, řekněme ve značném stupni rozkladu. Všude samí červi. Otčím žil ještě dva dny. V deliriu.“

„Ach Bože,“ zašeptala Sachsová.

„Když ho našli, kluk seděl vedle a díval se na něj,“ pokračoval Cooper. „Podezřelý nejevil při zatýkání odpor. Zdálo se, že je v dezorientovaném stavu. Neustále opakoval: Všechno může zabít, všechno může zabít... Byl převezen k vyšetření do Regionálního centra pro duševně nemocné v Cumberlandu.“

Psychologický profil Rhyma příliš nezajímal. Svým forenzním profilovacím technikám věřil daleko více než behaviorálním soudním psychologům. Věděl, že Tanečník je sociopat — jako všichni profesionální zabijáci — a duševní pohnutky a traumata, které z chlapce udělaly, čím byl, mu teď nebyly k ničemu. „Co fotka?“ zeptal se.

„Z vězení pro mladistvé tu žádná není.“

„No jo. Kčertu. A co armáda?“

„Nic. Ale je tu ještě něco,“ řekl Cooper.

„Pokoušel se dát k mariňákům, ale na základě psychologického profilu byl odmítnout.“

Pár měsíců uháněl odvodové úředníky v D. C. a nakonec napadl jednoho seržanta. Vyvázl s podmínkou.“

„Proženem jeho jméno federální databází, seznamem krycích jmen a informačním centrem delikventů,“ řekl Sellitto.

„A ať Dellray pošle pár lidí do Cumberlandu a pokusí se ho vystopovat,“ přikázal Rhyme.

„Jasně.“

Stephen Kall...

Po všech těch letech. Bylo to jako navštívit svatyni, o které člověk celý život četl, ale nikdy ji nespátřil osobně. Ozvalo se znepokojivé klepání na dveře. Sachsová se Sellitem instinktivně hmátla po zbrani.

Ale návštěvníkem byl pouze jeden z policistů zdola. V ruce držel velkou brašnu. „Zásilka.“

„Co je to?“ zeptal se Rhyme.

„Přinesl to jeden illinoisý policista. Prý je to od hasičů okrsku DuPage.“

„A co to je?“

Muž pokrčil rameny. „Říkal, že je to nějaké svinstvo z protektorů. Je to cvok. Musel si dělat srandu.“

„Ne,“ odpověděl Rhyme, „řekl to úplně přesně.“ Pohlédl na Coopera. „Seškrábané pneumatiky z místa havárie letadla.“

Policista vyřeštil oči. „A tohle jste chtěli? Letecky z Chicaga?“

„Čekáme na to jako na smilování.“

„No jo. Život je někdy zvláštní, co?“

A Lincoln Rhyme nemohl než souhlasit.

X X X

Profesionální létání není pouze létání.

Profesionální létání je taky spousta papírů.

Zadní prostor dodávky přepravující Percey Clayovou na letiště Mamaroneck byl vystlán obrovskou hromadou knih, tabulek a různých dokumentů: Seznam letišť a přistávacích ploch, Pilotní informační příručka, věstníky pro piloty vydané Federálním úřadem pro letectví, Jeppesenovy příručky, Letištní informační adresář.

Tisíce stránek. Hory informací. Velkou část jich uměla Percey nazpaměť — stejně jako většina pilotů. Nikdy by ji nenapadlo řídit letadlo, aniž by předtím neprostudovala všechny příslušné materiály doslova od základů.

Vybavena téměř znalostmi a kalkulačkou teď vyplňovala dva základní předletové dokumenty; navigační deník a letový plán. Do deníku zaznamenávala výšku, počítala odchylky kursu způsobené větrem a kolísání mezi skutečným a magnetickým kursem, stanovovala ETE — předpokládanou dobu letu — a určovala potřebné množství paliva pro budoucí let. Šest měst, šest různých deníků, desítky mezikontrol...

A pak tu byl letový plán Úřadu pro letectví z druhé strany navigačního deníku. Po startu druhý pilot letový plán aktivoval navázáním spojení se stanicí letové služby v Mamaronecku, odkud zase zavolali do Chicaga s informací o předpokládané době přistání letadla. Pokud by Lear Foxtrot Bravo nedorazil na místo určení do půl hodiny od předpokládané doby přistání, byl by prohlášen za opožděný a došlo by k zahájení procedury pátrání a záchrany. Oba dokumenty byly složité a bylo potřeba je perfektně propočítat. Kdyby mělo letadlo neomezenou zásobu paliva, mohlo by se spoléhat na rádiovou navigaci a trávit libovolné množství času přelety mezi jednotlivými destinacemi v jakémkoliv výšce. Jenže palivo bylo nejen velice drahé (a dva turboventilátory Garrett ho spolykaly neuvěřitelné množství), ale i mimořádně těžké a pouhé jeho převážení znamenalo značné náklady v podobě nadměrného palivového zatížení. Při dlouhých letech a zvláště při letech s velkým počtem palivově náročných mezipřistání by převážení příliš velkého množství paliva drasticky zredukovalo zisk společnosti z daného letu. Federální úřad pro letectví proto vydal nařízení, podle něhož muselo mít letadlo dostatek paliva pro dosažení cíle plus rezervu, která v případě nočního letu odpovídala pětácti minutám letového času.

Percey Clayová takala prsty do kalkulačky a pečlivým rukopisem vyplňovala příslušné formuláře. Přestože byla v životě v mnoha ohledech nedbalá, k létání se stavěla značně puntičkářsky. Samotný akt vyplňování frekvencí ATIS nebo odchylek magnetického kursu ji naplňoval radostí. Nikdy nešidila, nikdy nečinila odhady tam, kde bylo potřeba přesných výpočtů. Také dnes se zcela ponořila do práce. Vedle ní seděl Roland Bell. Byl přepadlý a mrzutý. Veselý výraz dobráckého chlapíka byl dávno pryč. Percey ho bylo líto stejně jako sebe samotné. Zdálo se, že Brit Hale je první svědek, o kterého Bell přišel. Pociťovala nevysvětlitelnou touhu dotknout se jeho ramene a dodat mu sebedůvěru tak, jak ji před pár hodinami dodal on jí. Zdálo se však, že Bell je jedním z lidí, kteří se se ztrátou vyrovnávají tím, že se zcela uzavrou do sebe. Jakýkoliv projev účasti by všechno ještě zhoršil. Percey připadalo, že jsou si oba podobní. Bell zíral z okna dodávky a jeho ruka se neustále dotýkala kostkované černé rukojeti pistole v pouzdře pod ramenem.

Sotva Percey dokončila poslední kartu letového plánu, dodávka zabočila za roh a vjela na letiště. Zde se zastavila, uniformovaní hlídači ověřili totožnost osádky a vpustili dodávku dovnitř. Percey ji navedla k hangáru, ale všimla si, že v kanceláři se ještě svítí. Příkázala zastavit a vyskočila z dodávky. Bell a ostatní tělesní strážci vystoupili s ní a ostražitě a napjatě ji doprovodili do hlavní části kanceláře. Uvnitř seděl vyčerpaný Ron Talbot a rukama od oleje si otíral zpoceně čelo. Obličej měl znepokojivě červený.

„Rone...“ Percey vyrazila kupředu. „Jsi v pořádku?“

Objali se.

„Brit,“ řekl Ron a se vzdycháním zavrtěl hlavou. „On dostal i Brita. Neměla bys tu být, Percey. Odjed někde do bezpečí. Zapomeň na ten let. Nestojí ti za to.“

Percey ustoupila. „Co se děje? Je ti špatně?“

„Jsem jenom utahaný.“

Sebrala mu z ruky cigaretu a zamáčkla ji. „Tys to udělal celé sám? Ty opravy na Foxtrotu Bravo?“

„Já...“

„Rone?“

„Většinu ano. Je to skoro hotové. Asi před hodinou dorazil zásobník zhašedla a prstencový ventil. Začal jsem je montovat. Trochu mě to vyčerpalo.“

„Nebolí tě na prsou?“

„Ne, vážně ne.“

„Běž domů, Rone.“

„Já to...“

„Rone,“ skočila mu do řeči Percey. „Za poslední dva dny jsem ztratila dva blízké lidi. Nehodlám ztratit i třetího... Ten ventil namontuju sama. Je to hračka.“

Talbot vypadal, jako by už nedokázal zvednout ani hasák, natož těžkou spalovací komoru.

„Kde je Brad?“ zeptala se Percey. Brad měl dělat druhého pilota.

„Už je na cestě,“ řekl Talbot. „Za hodinu je tady.“

Polbila ho na zpoceně čelo. „Jed domů. A nechej už těch cigaret, proboha. Copak ses zbláznil?“

Ron Talbot ji objal. „Percey, to s Britem...“

Percey mu přiložila prst na rty. „Jed domů. Vyspi se trochu. A až se probudíš, budu už v Erie a zakázka bude vyřízená.“

Podepsaná, zapečetěná a doručená.“ Talbot se s námahou zvedl, chvíli zůstal stát a díval se z okna na Foxtrot Bravo. Na tváři se mu objevil zatrpklý výraz. Byl to stejný pohled, jako když jí kdysi s mléčně zakalenýma očima sdělil, že neprošel fyzickou prohlídkou a nebude se už moci živit létáním. Chvíli ještě stál a pak zamířil ke dveřím. Byl čas dát se do práce. Percey si vyhrnula rukávy a posunkem kývla na Bella. Ten se k ní sklonil způsobem, který jí připadal okouzlující. Stejnou pózu zaujímal Ed, když mu říkala jemná slůvka. „Potřebuju být pár hodin v hangáru,“ oznámila Bellovi.

„Dokážete toho parchanta udržet do té doby ode mě?“

Žádné žoviální aforismy, žádná neformální ujednání. Roland Bell, muž se dvěma pistolemi, jen vážně přikývl a jeho oči dál rychle těkaly od stínu ke stínu.

X X X

Drželi v rukou záhadu.

Cooper se Sachsovou prozkoumali všechny stopové důkazy nalezené v pneumatikách chicagských hasičských vozů a policejních automobilů, které se pohybovaly na místě ztroskotání Eda Carneyho. Bylo tu bezcenné bláto, psí výkaly, tráva, olej a různé odpadky, které Rhyme očekával. Ale objevili také něco, co Rytme považoval za důležité.

Přestože neměl potuchy, co to může znamenat. Jediným střípkem důkazu, který jevil náznaky, že by mohl pocházet z bomby, byly drobné úlomky poddajné běžové látky.

Plynový chromatograf/hmotnostní spektrometr oznámil, že jde o látku s chemickým vzorcem CSHB.

„Izopren,“ konstatoval Cooper.

„Co to je?“ zeptala se Sachsová.

„Guma,“ odpověděl Rhyme.

„Taky tu vidím mastné kyseliny,“ pokračoval Cooper. „Barviva a pudr.“

„A co tvrdící přísady?“ zeptal se Rhyme. „Jíl, uhličitán hořečnatý, oxid zinečnatý?“

„Nic.“

„Je to měkká guma. Jako latex.“

„Taky jsou tu kousky kaučukového cementu,“ dodal Cooper a zadíval se na vzorek v mikroskopu. „Mám to,“ utrousil.

„Nedráždí mě, Mele,“ zamumlal Rhyme.

„V gumě jsou kousky pájedla a drobné kousičky plastu. Je to plošný obvod.“

„Součást časovače?“ podivila se Sachsová.

„Ne, ten byl neporušený,“ připomněl jí Rhyme.

Měl pocit, že jsou něčemu na stopě. Pokud šlo o nějakou část bomby, mohla by jim poskytnout vodítko, podle kterého by se dal vystopovat zdroj výbušniny nebo nějaká jiná složka.

„Musíme si být jistí, jestli to pochází z bomby, nebo přímo z letadla. Sachsová, pojeděš na letiště.“

„Na...“

„Do Mamaronecku. Najdeš Percey a požádáš ji o vzorky všech součástí, které obsahují latex, gumu nebo plošné obvody a které se v tomhle typu letadla nacházejí poblíž místa výbuchu. A ty, Mele, to proženeš srovnávací databází výbušnin FBI a pošleš to na vojenskou kriminálku — třeba armáda potahuje nějaké výbušniny vodovzdorným latexovým filmem. Třeba něco vystopujeme.“

Cooper začal zadávat do počítače požadavek, ale Rhyme si všiml, že Sachsová není se svým úkolem spokojena.

„Ty chceš, abych s ní mluvila?“ zeptala se. „S Percey?“

„Ano. Přesně tak jsem to říkal.“

„No dobře.“ Povzddechla si. „Jak chceš.“

„A ušetří si tentokrát ty svoje řeči. Potřebujem, aby spolupracovala.“

Rhyme neměl ponětí, proč si Sachsová vztekla natáhla vestu a bez pozdravu odešla z pokoje.

HODINA JEDENATŘICÁTÁ Z PĚTAČTYŘICETI

29

Na letišti Mamaroneck si Amélie Sachsová všimla, že se Roland Bell ukrývá za hangárem. Kolem obrovské stavby hlídalo ještě dalších šest policistů. Sachsová si domyslela, že někde poblíž budou i ostřelovači.

Sjela pohledem k pahorku, kde se před pár hodinami přikrčila pod palbou k zemi. S nepříjemným svíráním v žaludku si vzpomněla na vůni bláta smíchaného se sladkým zápachem korditu z jejích bezcílných výstřelů z pistole.

Přistoupila k Bellovi. „Detektive.“

„Nazdar.“ Bell jí věnoval jediný pohled a opět se vrátil ke sledování letiště. Jeho ležérní jízanské chování bylo totam.

Úplně se proměnil. Sachsová si uvědomila, že mají společnou jednu věc.

Oba na Tanečníka vystřelili a oba se netrefili.

A oba se také ocitli v jeho vražedné zóně a vyvázli z ní. Bell ovšem s daleko větší ctí. Jeho neprůstělná vesta nesla neklamně známky přestřelky: pruhy po dvou kulkách, které se o něj otřely během Tanečnickova útoku na policejní dům. On nikomu neustoupil.

„Kde je Percey?“ zeptala se Sachsová.

„Uvnitř. Dokončuje opravy.“

„Sama?“

„Myslím, že jo. Ta ženská je teda případ. Nikdy bych neřekl, že někdo tak — no — neatraktivní může člověka tolik upoutat. Že jo?“

Ech. Ještě ty začínej.

„Je tu ještě někdo z Hudson Air?“ Sachsová kývla směrem ke kancelářím. Uvnitř svítilo světlo.
„Percey poslala skoro všechny domů. Její druhý pilot tu bude každou chvíli. A uvnitř je někdo z dispečinku. Myslím, že musí být ve službě, dokud probíhá let. Prověřil jsem ho. Je v pohodě.“
„Tak ona vážně poletí?“ zeptala se Sachsová.
„Vypadá to tak.“
„A letadlo je celou dobu střežené?“
„Jo, od včerejška. Co tady děláte?“
„Potřebuju pár vzorků k analýze.“
„Ten Rhyme, to je taky případ.“
„No jo.“
„Znáte se s ním dlouho?“
„Dělali jsme spolu pár případů,“ řekla Sachsová bez zájmu.
„Zachránil mě od Styků s veřejností.“
„Dobře udělal. Prej umíte docela slušně pepřit.“
„Co umím?“
„Střílet. Z pistole. Jste v mančafu.“
Jo, a tady jsem zvorala poslední přebor, pomyslela si hořce. „Je to jen víkendová zábava,“ zamumlala.
„Taky to trochu zkouším s pistolí, ale řeknu vám, že i když mám dobrou den, prima dlouhou hlavu a jednoranový mód, tak se netrefím dál než na čtyřicet padesát metrů.“
Sachsová jeho poznámku ocenila, ale dobře si uvědomovala, že šlo jen o pokus uklidnit ji po jejím včerejším fiasku.
Bellova slova pro ni nic neznamenala.
„Radši bych už mluvila s Percey.“
„Tudy, policistko.“

X X X

Sachsová vstoupila do obrovského hangáru. Šla pomalu a dívala se na všechna místa, v nichž se mohl Tanečník ukrýt. Za vysokou hromadou krabic se zastavila. Percey ji nemohla vidět. Drobná žena právě stála na malém lešení a s rukama vbok si prohlížela spleť trubek a hadic otevřeného motoru. Měla vyhrnuté rukávy a ruce od oleje. Po chvíli pokývala hlavou a znovu strčila ruce do motorového bloku.

Sachsová fascinovaně sledovala, jak Perceyiny ruce poletují nad jednotlivými součástkami. Tu něco opraví, tam něco seřídí, přiloží součástky k sobě a rozvážnými pohyby tenkých paží přitáhne jednotlivé spoje. Během deseti vteřin namontovala do motoru velký rudý válec — zřejmě žháčadlo, pomyslela si Sachsová.

Jenže jedna součástka, která vypadala jako velká kovová duše, neseděla správně.

Percey slezla z lešení, vybrala nástrčný klíč a znovu vyšplhala nahoru. Povolila šrouby, odstranila jinou součástku, aby měla více prostoru, a znovu se pokusila zastrčit velký prstenec na správné místo.

Prstenec se ani nehnul.

Percey do něj vrazila ramenem, ale součástka se nepohnula ani o centimetr. Percey tedy odstranila další součástku a s pedantskou pečlivostí uložila každý šroubek a matku do plastické misky u nohou. Její obličej lehce zčervenál, jak se pokoušela namontovat kovový prstenec. Bojovala se součástkou a prsa se jí mohutně vzdouvala. Náhle prstenec vyklouzl, úplně vypadl z příslušné polohy a shodil Percey z lešení. Percey se schoulila a dopadla na ruce a kolena. Nástroje a šrouby, které tak pečlivě ukládala do misky, se rozsypaly po podlaze pod ocasem letadla.

„Ne!“ zakřičela Percey. „Ne!“

Sachsová vystoupila z úkrytu, aby se podívala, jestli se Percey nic nestalo, ale okamžitě si všimla, že její výbuch neměl nic společného s bolestí — Percey popadla velký hasák a vztekle jím praštila o podlahu hangáru. Sachsová se zarazila a ustoupila do stínu za velkou lepenkovou krabicí.

„Ne, ne, ne!“ volala Percey a bušila do hladkého betonu.

Sachsová zůstala, kde byla.

„Ach, Ede...“ Percey upustila hasák. „Já to sama nezvládnu.“

Zalapala po dechu a schoulila se do klubíčka. „Ede... Ach Ede..., hrozně mi chybíš!“ Lehla si na lesklou podlahu, svinula se jako seschlý list a začala plakat.

Záchvat však zničehonic ustal. Percey se napřímila, zhluboka se nadechla, postavila se na nohy a otřela si z tváře slzy. Znovu se v ní ozvala pilotka. Sesbírala šrouby i nářadí a vyšplhala se zpátky na lešení. Na chvíli se zadívala na nepoddajný prstenec.

Pečlivě prozkoumala úchyty, ale neviděla, kde se kovové díly napojují.

Sachsová ustoupila ke dveřím, silně jimi bouchla a hlasitým krokem vyrazila zpět do hangáru.

Percey se prudce otočila, a když spatřila Sachsovou, obrátila se zpět k motoru. Několikrát si rukávem otřela tvář a pokračovala v práci.

Sachsová přišla až k lešení a sledovala, jak Percey zápasí s prstencem.

Žádná z žen dlouho nepromluvila.

Nakonec Sachsová řekla: „Zkuste zvedák.“

Percey se jen ohlédl a neřekla nic.

„Je tam hrozně malá vůle,“ pokračovala Sachsová. „Potřebujete více zatlačit. Osvědčená metoda hrubé síly. Ta se na strojímě neučí.“

Percey si pozorně prohlédla upínací svorky na kov. „Když já nevím.“

„Ale já ano. Mluvíte s odborníkem.“

„Vy už jste skládala motor na learjetu?“ zeptala se Percey.

„Ne. Ale montovala jsem svíčky na chevroletu Monza. Musíte zvednout motor, abyste se k nim dostala. No, vlastně jenom u vé osmičky. Ale kdo by si kupoval čtyřválec? Jaký by to mělo smysl?“

Percey pohlédla zpět na motor.

„Tak co?“ trvala na svém Sachsová. „Zkusíte zvedák?“

„Zprohýbá mi vnější konstrukci.“

„Když ho dáte semhle, tak ne.“ Sachsová ukázala na nosný prut spojující motor se vzpěrou, která vedla do trupu.

Percey ho pečlivě prozkoumala. „Já zvedák nemám. Aspoň ne takhle malý.“

„Já ano. Přinesu ho.“

Sachsová odešla k dodávce a vrátila se s hřebenovým zvedákem. Jejím kolenům se to nelbilo, ale přesto s ním vylezla na lešení.

„Zkuste to semhle.“ Dotkla se základny motoru. „To je ičkový profil.“

Když Percey upevňovala zvedák, Sachsová musela obdivovat složité uspořádání motoru. „Kolik to má koní?“

Percey se zasmála. „My to nepočítáme na koně. Počítáme to na libry tahu. Tohle jsou garretty TFE 731. Každý vám dá asi tři a půl tisíce liber.“

„To je neuvěřitelné,“ zasmála se Sachsová. „Panečku.“

Zavěsila na zvedák rukojet, a když začala otáčet klikou, pocítila dobře známý odpor. „Nikdy jsem nebyla tak blízko u turbomotoru,“ řekla. „Vždycky jsem snila o tom, že se projedu v tryskovém autě po solných jezerech.“

„Tohle není čistý turbomotor. Těch už v letadlech moc nezbylo. Jenom v concordech. A samozřejmě ve vojenských tryskách.“

Ale tohle je turboventilátor. Jako u dopravních letadel. Podívejte se dopředu — vidíte ty lopatky? To není ruc jiného než obyčejná vrtule s pevnými listy. Čisté tryskáče jsou nevykonné v nízkých výškách. Tyhle motory mají o čtyřicet procent lepší využití paliva.“

Sachsová zhluboka oddechovala, když zápasila s rukojetí zvedáku. Percey se znovu opřela o prstenec ramenem a zatlačila. Součástka se nezdála být velká, ale hodně vážila.

„Takže vy se vyznáte v autech?“ zeptala se s funěním Percey.

„Spíš můj otec. Ten auta miloval. Celé odpoledne jsme trávili tím, že jsme nějaká rozebírali a zase skládali. Když zrovna nechodil po rajónu.“

„Po rajónu?“

„On byl taky policajt.“

„A vy máte slabost pro mechaniku?“

„Ne, pro rychlost. A když máte slabost pro rychlost, musíte ji mít i pro závěsy kol, pro převodovku a pro motor. Jinak rychle nepojedete.“

„Řídila jste někdy letadlo?“ zeptala se Percey.

„Řídila?“ Sachsová se tomu výrazu zasmála. „Ne. Ale možná o tom budu uvažovat, když vidím, jakou páru máte pod kapotou.“

Ještě chvíli točila klikou a bolely ji všechny svaly. Prstenec jemně vrzal a skřípal, když postupně zapadal do vedlejší součástky.

„Já nevím,“ řekla Percey nejistě.

„Už tam skoro je!“

Prstenec s hlasitým kovovým třeskem dokonale zapadl do příslušného místa. Na Perceyině zmačkané tváři se objevil slabý úsměv.

„Nastavujete krouticí moment?“ zeptala se Sachsová, zastrčila šrouby do otvorů v prstenci a začala se ohlížet po francouzském klíči.

„Jo,“ řekla Percey. „Utahuju tak dlouho, až je nevykrouť ani čert.“

Sachsová utáhla šrouby řehtačkovým klíčem. Cvakání nástroje ji vrátilo do časů, kdy chodila na střední školu; do chladných sobotních odpolední strávených s otcem. Ucítila zápach benzínu, podzemního vzduchu a kastrolů s masem v kuchyni jejich řadového domku v Brooklynu.

Percey zkontrolovala práci Sachsově. „Já už to dodělám,“ řekla a začala znovu zapojovat kabely a elektronické součástky.

Sachsová byla zmatená, ale fascinovaná. Percey přerušila práci. „Díky,“ dodala tiše a po chvíli se zeptala: „Co tady vlastně děláte?“

„Našli jsme nějaké další materiály, které by podle nás mohly pocházet z bomby, ale Lincoln si není jistý, jestli to nemůže být součást letadla. Kousky běžového latexu a plošný obvod. Neříká vám to nic?“

Percey pokrčila rameny. „V learu jsou tisíce těsnění. Možná jsou z latexu, já nevím. A plošné obvody? Těch bude další dobrá tisícovka.“ Kývla do rohu směrem ke kumbálu s pracovním stolem. „Plošné obvody se dělají na zvláštní zakázku podle typu součástky. Ale těsnění by tam měla být docela slušná zásoba. Vezměte si všechny vzorky, které potřebujete.“

Sachsová přistoupila ke stolu a začala strkat běžové kousky gumy do sáčku na důkazy.

„Myslela jsem, že jste mě přišla zatknout,“ řekla Percey, aniž by se na Sachsovou podívala. „Odléct mě zpátky do vězení.“

Možná bych měla, pomyslela si Sachsová, ale místo toho řekla:

„Jenom sbírám vzorky.“ Na chvíli se odmlčela a pak pokračovala:

„Co je ještě třeba udělat? Myslím na letadle?“

„Zbývá už jen rekalibrace. A pak nahození, aby se zkontrolovalo nastavení výkonu. A taky se musím mrknout na okno, které vyměnil Ron. Nechci v sedmisetkilometrové rychlosti přijít o okno. Můžete mi podat tu sadu šestihranů? Ne, tu metrickou.“

„Jednou jsem ho ztratila ve stopadesátce,“ řekla Sachsová a podala Percey sadu.

„Co.“

„Okno. Pachatel, kterého jsem honila, měl brokovnici. Parádní dvojku na srnce. Včas jsem se přikrčila. Ale vyhodilo mi to čelní sklo... Řeknu vám, že než jsem ho dopadla, měla jsem v puse hezkých pár much.“

„A já myslela, že to já vedu dobrodružný život,“ utrousila Percey.

„Většinou je to otrava. Platí vás vlastně jen za pět procent času, které vám trochu zvednou adrenalin.“

„To si umím představit,“ řekla Percey a připojila na součástky motoru přenosný počítač. Vytukala cosi na klávesnici a přečetla si informace na obrazovce. „Tak co za tím vězí?“ zeptala se, aniž by odlepila oči od počítače.

„Za čím myslíte?“ opáčila Sachsová a sledovala rychle se mihající čísla.

„Za tím... ehm... napětím mezi náma. Mezi mnou a vámi.“

„Málem mi kvůli vám zabili přitele.“

Percey zavrtěla hlavou a mírně řekla: „V tom to není. Vaše práce obsahuje rizika. Záleží na vás, jestli s nimi počítáte, nebo ne.“

Jerry Banks nebyl žádný nováček. Je v tom něco jiného — cítila jsem to, ještě než Jerryho postřelili. Už když jsem vás poprvé uviděla v Rhymově pokoji.“

Sachsová mlčela. Sundala zvedák z motoru, položila ho na stůl a nepřítomně ho složila.

Tři kovové součástky zaskočily na příslušné místo v kapotě motoru a Percey zamávala šroubovákem jako dirigent taktovkou.

Její ruce byly skutečně kouzelné. Nakonec řekla: „Jde o něj, že?“

„O koho?“

„Však vy víte, o kom mluvím. O Lincolna Rhyma.“

„Myslíte si, že na něj žárlím?“ zasmála se Sachsová.

„Ano, myslím.“

„To je směšné.“

„Vás k němu nepoutá jen práce. Myslím, že jste do něj zamilovaná.“

„Samozřejmě, že nejsem. Vždyt je to absurdní.“

Percey se na ni výmluvně podívala a pak pečlivě smotala přečnívající kabel a zastrčila ho do výklenku v kapotě motoru.

„Jestli jste něco viděla, tak pouze respekt k jeho talentu, nic víc,“ dodala Sachsová.

Percey zvedla umaštěnou ruku a ukázala na sebe. „No tak, Amélie, vždyt se na mě podívejte. Byla bych prachbídna milenka.“

Jsem malá, pánovitá, nepřitažlivá...“

„Vy jste...“ začala Sachsová.

„Ošklivé káčátko?“ přerušila ji Percey. „Znáte tu pohádku o ptáčkovi, kterého všichni považovali za ošklivého, než se proměnil v labut? Když jsem byla malá, četla jsem ji snad milionkrát.“

Ale nikdy jsem se v labut' neproměnila. Možná jsem se naučila stejně dobře létat,“ řekla s chladným úsměvem, „ale to je něco jiného. A kromě toho,“ dodala Percey, „jsem vdova. Právě jsem přišla o manžela. A ani v nejmenším nemám zájem o kohokoliv jiného.“

„Promiňte,“ začala Sachsová pomalu a cítila, že je proti své vůli vtahována do tohoto nechtěného rozhovoru, „ale musím říct... no, chci říct, že mi zrovna nepřipadáte jako truchlící vdova.“

„Proč? Protože se usilovně snažím udržet společnost v chodu?“

„Ne, je v tom ještě něco jiného,“ odpověděla Sachsová opatrně.

„Nebo ne?“

Percey si Sachsovou zkoumavě prohlédla. „Byli jsme si s Edem neuvěřitelně blízcí. Byli jsme manželé, přátelé i obchodní partneři... Ano, to víte, že měl milenku.“

Sachsová sklouzla pohledem ke kancelářím Hudson Air.

„Správně,“ řekla Percey. „Byla to Lauren. Včera jste se s ní seznámila.“

Brunetka, která tak usedavě plakala.

„Drásalo mi to srdce,“ pokračovala Percey. „A Edovi vlastně taky. Miloval mě, ale potřeboval taky své nádherné milenky. Vždycky je potřeboval. A víte, myslím, že vůči nim to bylo tvrdší. Protože ke mně se vracel domů.“ Percey se na chvíli odmlčela a bojovala se slzami. „Myslím, že tohle je skutečná láska. K člověku, ke kterému se vracíte domů.“

„A co vy?“

„Jestli jsem byla věrná?“ zeptala se Percey a vyloudila další ze svých chechtavých úsměšků — byl to smích člověka, který si intenzívně uvědomuje sám sebe, ale nemá rád citové výlevy.

„Moc příležitostí jsem neměla. Nejsem zrovna typ holky, kterou sbalíte na ulici.“ Nepřítomně si prohlížela nástrčný klíč.

„Ale když jsem Edovi před pár lety přišla na jeho milenky, byla jsem šílená vzteky. Strašně mě to ranilo. A tak jsem poznala pár dalších mužů.“

Pár měsíců jsem strávila s Ronem — tedy s Ronem Talbotem.“ Usmála se. „Dokonce mi učinil nabídku. Prý si zasloužím lepšího muže, než byl Ed. A myslím, že měl pravdu. Ale i přes všechny ostatní ženy v jeho životě byl Ed člověk, se kterým jsem musela být.“

To se nikdy nezměnilo.“

Percey se na chvíli zahleděla kamsi do dálky. „Seznámili jsme se v námořnictvu. Oba jsme pilotovali stíhačky. Když mě požádal o ruku... víte, podle tradice se v armádě žádá o ruku slovy:

„Chceš se stát mým podřízeným?“ Je to takový vtíp. Jenže oba jsme měli hodnost poručíka, a tak mi Ed řekl: „Staňme se jeden druhému podřízeným.“ Chtěl mi koupit prstýnek, ale můj otec se ke mně neznal...“

„Vážně?“

„Jo. Je to taková banální historka, nebudu zacházet do podrobností. Stejně jsme s Edem obraceli každý cent, abychom si mohli založit vlastní charterovou společnost, když nás propustili a byli jsme úplně na mizivě. Jednou v noci ale řekl: „Jdeme nahoru. Půjčili jsme si starého norsemana, který tam stál na poli. Houževnaté letadlo. S velkým, vzduchem chlazeným rotačním motorem... S tím letounem jste mohla dělat cokoli. Seděla jsem na levém sedadle. Vzlétla jsem a vynesla nás asi do osmnácti set metrů. Náhle mě políbil a zavíklal kormidlem, což znamenalo, že přebírá řízení. Nechala jsem ho. „Přece jen mám pro tebe diamant, Percey,“ povídá mi.“

„A měl ho?“ zeptala se Sachsová.

Percey se zasmála. „Přidal plyn až nadoraz a přitáhl kormidlo k sobě. Nos letadla vyletěl přímo nahoru.“ Percey Clayové se do očí hrnuly slzy. „Než kopl do kormidla zpátky a srovnal letadlo, chvíli jsme se dívali přímo do nočního nebe.

Předklonil se a povídá: „Vyber si. Všechny ty večerní hvězdy — můžeš mít, kterou chceš.“ Percey sklonila hlavu a zadržela dech. „Všechny ty večerní hvězdy...“

Po chvíli si otevřela rukávem oči a otočila se zpátky k motoru.

„Věřte mi, nemáte se čeho bát. Lincoln je fascinující muž, ale nikdy jsem nechtěla nikoho jiného než Eda.“

„Je v tom ještě něco dalšího,“ povzdechla si Sachsová.

„Někoho mu připomínáte. Někoho, koho miloval. A když se objevíte, jako by byl náhle znovu s ní.“

Percey pokrčila rameny. „Máme cosi společného. Nějak si spolu rozumíme. No a co má být? To přece nic neznamená. Podívejte, Amélie. Rhyme vás miluje.“

Sachsová se zasmála. „No, já myslím, že ne.“

Percey se na ni znovu podívala. „Co já vím?“ řekla a začala ukládat nářadí do krabic se stejnou pečlivostí, s jakou pracovala s nástroji a počítačem.

Roland Bell vešel nenuceně dovnitř, zkontroloval okna a prohlédl stíny. .

„Všude klid?“ zeptal se.

„Nikde nic.“

„Mám vám vyřídit vzkaz. Lidi z U. S. Medical právě vyjeli z westchesterské nemocnice. Zásilka tu bude za hodinu. Pro všechny případy jsem na ně pověsil naše auto. Ale nemějte strach, že je to vystraší a ohrozí to váš byznys — mí lidi jsou extratřída.

Řidič vůbec nezjistí, že ho někdo sleduje.“

Percey se podívala na hodinky. „Dobře.“ Mrkla po Bellovi, který právě nejistě zíral do otevřeného motorového bloku jako had na mangustu. „Během letu ochranku potřebovat nebudeme, že?“ zeptala se.

Bell si hlasitě povzdechl. „Po tom, co se stalo v policejním domě,“ řekl hlubokým a vážným hlasem, „vás nespustím z očí.“

Zavrtěl hlavou — už teď se zdálo, že se mu dělá špatně. Odešel zpátky ke dveřím a zmizel v chladném vzduchu pozdního odpoledne.

Percey strčila hlavu do motorového bloku a začala pečlivě zkoumat odvedenou práci. „Když se podívám na Rhyma a na vás,“ řekla dutě znějícím hlasem, „musím říct, že vám nedávám víc než padesát procent naděje.“ Otočila se a pohlédla na Sachsovou. „Jenže víte, kdysi dávno jsme měli jednoho leteckého instruktora.“

„No a?“

„A když jsme letěli s vícemotorákem, s oblibou přiškrtil jeden motor tak, aby běžel naprázdno, a přikázal nám přistát. Spousta instruktorů vám v určité výšce vysadí motor, aby viděli, jak zvládnete situaci. Ale před přistáním ho vždycky znovu nahodí. Jenže tenhle instruktor ne. Nechal nás přistát s jedním motorem. Studenti se ho vždycky ptali: „Neručně to riskantní? A on jim vždycky odpověděl: „Bůh nedává žádnou jistotu. Někdy se musíte spolehnout na náhodu.““

Percey spustila chlopeň kapoty a zaklapla ji na místo. „Prima, to bychom měli. To zatracené letadlo by nakonec přece jen mohlo odletět.“ A poplácala lesklý plášť learjetu, jako když kovboj plácá po zadku koně.

HODINA DVAATŘICÁTÁ Z PĚTACTYŘICETI

30

V neděli v šest hodin večer odvedli Jodieho z Rhymovy ložnice v přízemí, kde seděl zavřený pod zámkem.

Neochotně klusal po schodech nahoru a v ruce svíral svou přihlouplou knihu Konec závislosti jako bibli. Rhyme si na tenhle titul vzpomínal. Celé měsíce se držel v Timezech na seznamu bestsellerů. Ve špatné náladě si tehdy knihy všimnul a cynicky si pomyslel, že jeho kniha by se mohla jmenovat Závislým navždy.

Skupina federálních agentů právě letěla z Quantica do Cumberlandu v Západní Virginii, bývalého bydliště Stephena Kalla, aby zde shromáždila veškeré možné stopy v naději, že se z nich podaří vyvodit Tanečnickovo současné působiště. Rhyme ovšem věděl, jak pečlivě po sobě Tanečník zametá místa činu, a neměl žádný důvod se domnívat, že při zametání ostatních stop bude Stephen Kall méně pozorný.

„Řekl jsi nám o něm několik věcí,“ oslovil Rhyme Jodieho.

„Nějaká fakta a nějakou tu omáčku. Chci toho vědět víc.“

„Já...“

„Úporně přemýšlej.“

Jodie zašilhal. Rhyme předpokládal, že Jodie přemítá, co by řekl, aby je opil rohlíkem v podobě nějakých povrchních

dojmů, ale k jeho velkému překvapení nakonec Jodie prohlásil: „No, například se vás bojí.“

„Nás?“ zeptal se Rhyme.

„Ne, jen vás osobně.“

„Mě?“ užasl Rhyme. „On o mně ví?“

„Víš, že se jmenujete Lincoln. A že po něm jdete.“

„Jak to může vědět?“

„Nemám ponětí,“ řekl Jodie a dodal: „Víte, párkrát volal ze svého mobilního telefonu. A pak dlouho poslouchal. Myslel jsem...“

„Á, do prdele!“ vybuchl Dellray. „Napíchl se někomu na telefon.“

„No jasně!“ vykřikl Rhyme. „Nejspíš do kanceláře Hudson Air. Díky tomu se dozvěděl o policejním domě. Proč jsme na to jen nepomysleli?“

„Musíme jim proštouřit kancelíky,“ řekl Dellray. „Ale ta štěnice může být někde na ústředně. My ji najdem. Však my ji najdem,“ ubezpečil se a zavolal na technické zabezpečení FBI.

„Pokračuj,“ řekl Rhyme Jodiemu. „Co o mně ještě ví?“

„Víš, že jste detektiv. Myslím, že ví, kde bydlíte, nebo aspoň zná vaše příjmení. Ale naháníte mu strach.“

Kdyby Rhymovo břicho dokázalo registrovat šimravé vzrušení a pýchu, právě teď by Rhyme pocítil obojí.

Tak uvidíme, Stephene Kalle, jestli tě dokážem postrašit ještě víc.

„Už jsi nám jednou pomohl, Jodie. Potřebuju, abys nám pomohl znovu.“

„Zbláznil jse se?“

„Zavři, sakra, klapačku!“ vyštěkl Dellray. „A poslouchej, co ti říká ten pán, jasný? jasný?“

„Udělal jsem, co jsem slíbil. Nic víc už dělat nebudu.“

Jodieho knourání bylo nesnesitelné. Rhyme pohlédl na Sellitta. Tohle vyžadovalo lidský přístup. „Je ve tvém zájmu nám pomoci,“ řekl Sellitto rozumně.

„Nechat se střelit do zad je v mém zájmu? Nechat se střelit do hlavy je v mém zájmu? Aha, jasně. Nechcete mi to vysvětlit?“

„Jasně, že ti to vysvětlím, chlapečku,“ zabručel Sellitto.

„Tanečník ví, žeš ho prásknul. A střílet na tebe před domem nemusel, nebo jo? Nebo snad jo?“

Vždycky ty trouby přinutit, aby mluvili. Aby se účastnili výsledku. Sellitto často Rhymovi vysvětloval vyšetřovací postupy.

„Ne. Myslím, že ne.“

Sellitto ohnul prst a přivola Jodieho k sobě. „Bylo pro něj přece rozumnější, aby rovnou utekl. Ale on si dal tu práci, aby si našel výhodnou polohu ke střelbě a pokusil se ti ustřílet prdel.“

A co nám to říká?“

„Já...“

„Říká nám to, že si nedá pokoj, dokud tě nedostane.“

A Dellray, šťastný, že může chvíli pro změnu hrát sám sebe, si přisadil: „A myslím, že bys nerad, aby ti zrovna tenhle typ chlápka zaklepal jednou ve tři ráno za dveře — tenhle tejden, příští měsíc nebo klidně za rok. Co ty na to?“

„Takže souhlasíš,“ shrnul Sellitto kousavě, „že je v tvém zájmu nám pomoci?“

„A dáte mi tu... tu ochranu svědka?“

Sellitto pokrčil rameny. „Ano, nebo ne.“

„Cože?“

„Jestli nám pomůžeš, tak ano. Jestli ne, tak ne.“

Jodieho oči byly zarudlé a vlhké. Zdálo se, že se příšerně bojí.

Během let od své nehody se Rhyme několikrát obával o ostatní o Amélii, o Thoma, o Lona Sellitta. Ale neuvědomoval si, že by někdy sám pocítil strach ze smrti, a rozhodně ne po své nehodě.

Přemýšlel, jaké asi je žít takhle bázlivě. Jako moucha.

Přespříliš způsobů, jak zemřít...

Sellitto se vrátil do role hodného poldy a chabě se na Jodieho usmál. „Tys byl u toho, když zabil ve sklepe našeho agenta, že?“

„Jo, byl jsem tam.“

„Ten člověk mohl žít. A Brit Hale ted mohl žít. Spousta dalších lidí mohla žít... , kdyby nám někdo před pár lety pomohl toho sráče čapnout. A ty nám s tím můžeš pomoci právě teď. Můžeš zachránit život Percey a možná i životy desítek dalších lidí. Ty to můžeš udělat.“

Tak takhle vypadal Sellittův talent v akci. Rhyme by Jodieho lámal přes koleno, terorizoval a v nejhorším i uplácel. Ale nikdy by ho nenapadlo apelovat na poslední zbytky slušnosti, které v něm Sellitto — když už nikdo jiný — viděl.

Jodie nepřítomně prolistoval stránky své knihy špinavým palcem. Nakonec vzhlédl a s překvapivou střízlivostí řekl:

„Když jsem ho vedl k sobě do podzemky, párkrát mě napadlo, že bych ho mohl shodit do sběrného kanálu. Voda tam teče pěkně rychle.“

Spláchlo by ho to rovnou do Hudsonu. Anebo vím, kde mají v podzemce zásoby spojovacích hřebů. Mohl jsem jeden popadnout a praštit ho s ním do hlavy, když se nedíval. Vážně, vážně jsem přemýšlel, že to udělám. Ale měl jsem strach.“ Zvedl knihu.

„Třetí kapitola, Jak čelit démonům. Vždycky radši uteču, víte?“

Nikdy jsem se nikomu nepostavil. Myslel jsem si, že se třeba dokážu postavit jemu, ale nemohl jsem.“

„No vidíš, tak ted máš možnost,“ řekl Sellitto.

Jodie se znovu prohrábl otrhanými stránkami a povzdychl si. „Tak co mám udělat?“
Dellray ukázal svým znepokojivě dlouhým palcem ke stropu. Znamení souhlasu.
„Za minutku se k tomu dostaneme,“ řekl Rhyme a rozhlédl se po místnosti. „Thome! Thome!“ vykřikl náhle. „Pojď sem. Potřebuju tě.“
Zpoza rohu vykoukla rozhořčená tvář ošetřovatele. „Ccco zas?“
„Mám záchvat marnivosti,“ prohlásil Rhyme dramaticky.
„Cože?“
„Mám záchvat marnivosti. Potřebuju zrcadlo.“
„Ty chceš zrcadlo?“
„Velké. A učeš mi, prosím, vlasy. Pořád tě o to žádám a ty na to pořád zapomínáš.“

X X X

Dodávka firmy U. S. Medical vjela na příjezdovou silnici. A pokud se dva zaměstnanci v bílém saku, kteří přivezli zásilku lidských orgánů v hodnotě čtvrt milionu dolarů, vůbec znepokojovali řadou policistů se samopaly, kteří stáli po celé dráze, nedali to na sobě znát.

Zarazili se pouze v okamžiku, kdy německý ovčák King vycvičený k hledání bomb očichal zásilku kvůli výbušninám. „Ehm, dávejte na toho psa pozor,“ řekl jeden ze zřízenců neklidně. „Řek bych, že pro něj jsou játra jako játra a srdce jako srdce.“

Ale King se zachoval jako skutečný profesionál a schválil zásilku, aniž by ji ochutnal. Muži odnesli kontejnery do letadla a uložili je do ledniček. Percey se vrátila do kokpitu, kde právě Brad Torgeson — plavovlasý mladý pilot, který občas externě létal pro Hudson Air — prováděl předletovou kontrolu. Oba již absolvovali pravidelnou obchůzku, při níž je doprovázel Bell, tři ozbrojení policisté a King. Neexistoval sice žádný způsob, jak by se Tanečník mohl vůbec dostat k letadlu, ale jelikož měl pachatel pověst, že se dokáže zmotnit prakticky z ničeho, stala se tato obchůzka nejúzkostlivější předletovou vizuální prohlídkou v dějinách letectví.

Percey se ohlédla do prostoru pro pasažéry a uviděla světla chladicích jednotek. Pocítila záblesk uspokojení, které cítila vždy, když se neživé stroje, sestrojené a zdokonalené člověkem, probudily k životu. Důkaz Boží existence se pro Persey Clayovou skrýval v hučení servomotorů a vztaku elegantního kovového křídla v okamžiku, kdy se na nosné ploše vytvoří záporný vrchní tlak a stroj se odlepí od země.

Percey pokračovala v předletové kontrole a vylekala se, když se vedle ní ozvalo těžké oddechování.

„Hej hej,“ řekl Brad, když King dospěl k názoru, že v pilotově rozkroku žádné výbušniny nejsou, a pokračoval v prohlídce vnitřní části letadla.

Rhyme před chvílí volal Percey, aby jí sdělil, že s Amélií Sachsovou ohledali těsnění a hadice a nenašli na nich žádné shodné znaky s latexem objeveným na místě ztroskotání letadla v Chicagu. Rhyma napadlo, že Tanečník mohl použít gumu k zapečetění výbušniny, aby ji nevyčlenili psi. A tak nechal stát Persey s Bradem několik minut venku, dokud technici neprohledali letadlo skrz naskrz a neprošli ho se supercitlivými mikrofony, aby odhalili případný časovač detonátoru.

Nic.

Když letadlo vyrolovalo, hlídali dráhu uniformovaní strážníci, Fred Dellray kontaktoval úřad pro letectví a požádal o utajení letového plánu, aby se Tanečník nedozvěděl, kam letadlo letí i kdyby nakrásně věděl, že za kormidlem sedí Percey. Agent se rovněž obrátil na pobočky FBI ve všech cílových městech a zařídil, aby v okamžiku doručení zásilky byli na dráze přítomni agenti taktických jednotek.

Naskočily motory. Na pravém sedadle seděl Brad, na levém Percey a na jednom ze dvou letadel pro pasažéry se nervózně vrtěl Roland Bell. Percey se spojila s věží. „Lear šest devět pět Foxtrot Bravo u Hudson Air. Připraven k rolování.“

„Rozumím, devět pět Foxtrot Bravo. Povolen výjezd na dráhu nula devět vpravo.“

„Nula devět vpravo, devět pět Foxtrot Bravo.“

Stačil jediný dotek kormidla a živě reagující letadlo se otočilo na dráhu a vyrazilo do šedého jarního večera. Řídila ho Percey.

Druzí piloti mohou převzít řízení ve vzduchu, ale na zemi může letadlo řídit pouze pilot.

„Jak se vám to líbí, pane policisto?“ zavolala na Bella.

„Zatím je to legrace,“ řekl Bell a zatrpkle vyhlédl z velkého kulatého okna. „Vidím přímo pod sebe. Ta okna jsou strašně velká.“

Proč je takhle dělají?“

Percey se zasmála a křikla: „Aerolinky se snaží, abyste si vůbec neuvědomoval, že letíte. Promítají filmy, podávají jídlo a dělají malá okna. Ale copak je to nějaká zábava? Jaký to má smysl?“

„Určitý smysl bych viděl,“ řekl Bell a energicky žvýkal žvýkačku. Natáhl se a zatáhl záclonku.

Percey sledovala dráhu a ostřížím zrakem se dívala doleva a doprava. „Projdeme si instrukce, dobře?“ řekla Bradovi.

„Jasně.“

„Provedeme start s rozjezdem s klapkami nastavenými na patnáct stupňů,“ řekla Percey. „Já ovládám škrtící klapky. Ty ohlásiš rychlost letu, sto padesátku, kontrolu, vé jedničku, rotaci, vé dvojku a pozitivní poměr. Já dám příkaz k zatažení podvozku a ty ho zatáhneš. Jasně?“

„Rychlost, sto padesátku, vé jedničku, rotaci, vé dvojku, pozitivní poměr. Podvozek.“

„Fajn. Budeš sledovat všechny přístroje a signální panel. Pokud se rozsvítí červené světlo nebo dojde k selhání motoru

před vé jedničkou, zakřič hlasitě „Selhání! a já rozhodnu o dalším postupu. Pokud dojde k selhání během vé jedničky nebo po ní, budeme pokračovat ve startu a reagovat na situaci, jako by se stala při letu. Budem pokračovat v kursu a ty požádáš o povolení k okamžitému návratu na letiště. Jasně?“

„Jasně.“

„Fajn. A teď si trochu zalítáme... jste připraven, Rolande?“

„Já jsem připraven. Doufám, že vy taky. At vám nespadne bonbón.“

Percey se znovu zasmála. Tenhle výraz používala jejich hospodyně v Richmondu. Mělo to znamenat: Nezvorejte to. Percey stiskla klapy blíže k požární přepážce. Motory skřipavě zaburácely a learjet vyrazil kupředu. Pokračovali až k hluchému místu, kde vrah připevnil bombu na Edovo letadlo.

Percey vykoukla z okna a uviděla, že tam hlídají dva policisté.

„Lear devět pět Foxtrot Bravo,“ ozvala se pozemní služba ve vysílačce. „Pokračujte a zastavte před drahou nula pět vlevo.“

„Foxtrot Bravo. Zastavit před nula pět vlevo.“

Letadlo zamířilo na startovací dráhu.

Lear nebyl nijak zvlášť vysoký, ale když Percey Clayová seděla na levém sedadle, at už ve vzduchu nebo na zemi, jako by byla unášena na míle vysoko. Tohle místo skrývalo obrovskou moc. Veškerá rozhodnutí činila Percey sama a k jejich plnění docházelo bez jakýchkoliv otázek. Všechna tma odpovědnosti ležela jen na jejích bedrech. Byla zkrátka kapitánem.

Očima sledovala přístroje.

„Klapy patnáct, patnáct, zelená,“ ohlásila nastavení startovacích klapek.

Brad údajně zopakoval.

„Lear devět pět Foxtrot Bravo, otočte se na pozici,“ ozvalo se řízení letů. „Start povolen, dráha pět vlevo.“

„Pět vlevo, Foxtrot Bravo. Start povolen.“

Brad dokončil předstartovní kontrolu. „Tlak normální.

Nastavení teploty v automatickém módu. Transpondér a vnější světla zapnuta. Zapalování, ohřev Pitotovy trubice a stroboskopy jsou na tvé straně.“

Percey zkontrolovala kontrolky. „Zapalování, pitot a stroboskopy zapnuty.“

Otočila lear na dráhu, vyrovnala špičku a navedla ji na středovou čáru. Pohlédla na kompas. „Všechny kontrolky kursu na nula pět. Dráha pět L. Nasazují výkon.“

Zmáčkla klapy dopředu a letadlo vyrazilo prostředkem betonové dráhy. Cítila, jak Brad svírá klapy těsně pod jejíma rukama.

„Výkon nasazen.“

„Rychlost letu oživena,“ ohlásil Brad, když kontrolky letové rychlosti vyskočily z krajní polohy a začaly se pohybovat nahoru — čtyřicet kilometrů za hodinu, osmdesát...

S klapkami téměř v krajní poloze se letadlo vyřítilo kupředu.

Percey zaslechla Bellovo: „Počkejte...“ a musela potlačit smích.

Sto kilometrů za hodinu, sto dvacet, sto čtyřicet...

„Sto padesát,“ ohlásil Brad, „kontrola.“

„Kontrola,“ zopakovala Percey, když se podívala na indikátor letové rychlosti.

„Vé jedna,“ hlaholil Brad. „Rotace.“

Percey sundala pravou ruku z klapky a uchopila kormidlo. Plastiková páka, která byla doposud volná, náhle ztuhla odporem vzduchu. Percey se zaklonila a vytočila learjet nahoru o standardních sedm a půl stupně. Motory stále hladce burácely, takže Percey přitáhla kormidlo více a zvýšila stoupání na deset stupňů.

„Pozitivní poměr,“ volal Brad.

„Podvozek nahoru. Klapy nahoru. Zapnout tlumič vybočení.“

Ve sluchátkách se znovu ozval hlas z řízení letů. „Lear devět pět Foxtrot Bravo, otočte se doleva, kurs dva osm nula.

Kontaktujte vzletovou kontrolu.“

„Dva osm nula, devět pět Foxtrot Bravo. Děkuji, pane.“

„Hezký večer.“

Percey znovu přitáhla řídicí páku. Jedenáct stupňů, dvanáct, čtrnáct... Několik minut ponechala motory na startovacím výkonu, který je vyšší než obvykle. Za sebou slyšela sladké hučení turboventilátorů a vzdušného víru.

A v tomhle elegantním stříbrném doutníku Percey Clayová cítila, že letí přímo do srdce oblohy a nechává za sebou všechny obtíže, všechny starosti a všechnu bolest. Nechala za sebou Edovu a Britovu smrt i toho příšerného muže, toho dábla jménem Tanečník. Veškerá trýzeň, veškerá nejistota, veškerá ohyzdnost byla rázem kdesi hluboko pod ní a Percey Clayová byla konečně volná.

Zdálo se nefér, aby právě ona tak snadno unikla všem tíživým starostem, ale tak to prostě bylo. Neboť Percey Clayová, která teď seděla na levém sedadle learjetu N695FB, nebyla ve vzduchu nevelkou dívkou se zmačkaným obličejem — ani dívkou, jejíž jediný sex-appeal představoval příslib peněz jejího otce, vydělaných v tabákovém průmyslu. Tady nebyla žádný mopslík, skřítek nebo vesnická buchta, která v tanečních nemotorně zápasila se špatně padnoucimi rukavičkami, zavěšena do rámě svého mrtvolného bratrance a obklopena pružnými blondýnkami, které po ní vrhaly příjemné úsměvy a ukládaly si její vzhled do paměti, aby se později mohly aktivně zúčastnit všeobecné šušky.

Tamto nebyla skutečná Percey Clayová.

Tohle byla skutečná Percey Clayová.

Roland Bell si znovu povzdechl. Během prudkého náklonu se bezpochyby podíval přes záclonku z okna.

„Vzletová kontrolo Mamaroneck, lear devět pět Foxtrot Bravo, výška šest set plus.“

„Dobrý večer, pět Foxtrot Bravo. Vystoupejte a udržujte osmnáct set.“

Začaly prosté úkony nastavení navigační komunikace na frekvence hlasového záznamu, který je měl navést do Chicaga stejně přímočaře jako samurajský šíp.

V osmnácti stech metrech proletěli nad mračny a spatřili oblohu, která byla stejně úchvatná jako nejkrásnější západ slunce, který kdy Percey viděla. Byla spíše domácký typ, ale pohled na nádhernou oblohu ji nikdy neunavil.

Neodpustila si jednu sentimentální myšlenku — bylo by moc krásné, kdyby poslední věci, kterou Ed v životě spatřil, bylo takhle nádherné nebe.

„Převzmi řízení,“ řekla v šesti tisících metrech.

„Jasně,“ odpověděl Brad.

„Kávu?“

„Budeš moc hodná.“

Percey přešla do zadní části letadla, nalila tři šálky, jeden odnesla Bradovi a pak si sedla vedle Rolanda Bella, který šálek uchopil třesoucíma se rukama.

„Jak se vede?“ zeptala se.

„Teda ne že by se mi z lítání dělalo špatně. Akorát jsem...“ obličej se mu zkrabatil, „no, nervózní jako... jako...“

Existovala snad tisícovka přiléhavých jižanských přirovnání, ale nářečí tentokrát Bella zklamalo. „Prostě nervózní,“ uzavřel.

„Jen se podívejte,“ řekla Percey a ukázala z okna kokpitu.

Bell se předklonil a vyhlédl přes čelní sklo. Percey sledovala, jak jeho ošlehaná tvář rozkvetla překvapením, když spolu sledovali úchvatný západ slunce.

Bell hvízdнул. „No jo. To je teda pohled... Poslyšte, ten start byl pěkný rachot.“

„Tohle letadlo je svižnej ptáček. Slyšel jste někdy o Brooke Knappové?“

„Myslím, že ne.“

„To je jedna byznysmenka z Kalifornie. V learu 35A — ve kterém právě sedíme — zaznamenala světový rekord v letu kolem světa. Trvalo jí to něco málo přes padesát hodin. Jednou ji překonám.“

„O tom vůbec nepochybuju.“ Bell se poněkud uklidnil a očima sledoval kontrolky. „Vypadá to strašně složitě.“

Percey usrkla kávu. „Na létání je jeden figl, který nikomu neprozrazujeme. Je to takové obchodní tajemství. Je daleko jednodušší, než si myslíte.“

„Vážně?“ zeptal se dychtivě Bell. „A jaký figl?“

„Podívejte se ven. Vidíte na konci křídel ta barevná světla?“

Bell se nechtěl podívat, ale přemohl se. „Jo, vidím.“

„Jedno je taky na ocase.“

„E-he. Jo, myslím, že jsem ho tam zahlídl.“

„Vidíte. A stačí, když udržíte letadlo mezi těmi světly, a všechno jde jako po másle.“

„Mezi těmi...“ Bellovi chvíli trvalo, než mu vtip došel.

Minutku zíral na Perceyinu kamennou tvář a pak se zasmál.

„Nachytáte na to hodně lidí?“

„Pár.“

Jenže Perceyinu vtip Bella nepobavil. Jeho oči se stále dívaly na koberec. Po dlouhé chvíli mlčení Percey řekla: „Brit Hale mohl odmítnout, Rolande. Byl si toho rizika vědom.“

„Ne, nebyl,“ odpověděl Bell. „Ne. Držel se jen toho, co jsme mu řekli my, a jinak toho moc nevěděl. Měl jsem to promyslet líp.“

Měl jsem pamatovat na ta hasičská auta. Mělo mi dojít, že vrah bude vědět, kde jsou vaše pokoje. Mohl jsem vás odvést do sklepa nebo někam jinam. A taky jsem mohl líp střílet.“

Bell vypadal tak sklesle, že Percey nenapadlo nic, čím by ho uchlácholila. Položila mu žilnatou ruku na předloktí. Bell se zdál být utlý, ale ve skutečnosti byl docela statný.

„Chcete něco vědět?“ řekl a usmál se.

„Co?“

„Tohle je od našeho seznámení poprvé, co vás vidím alespoň napůl spokojenou.“

„Letadlo je jediné místo, kde se cítím skutečně doma,“ odpověděla.

„Letíme třístovkou dva kilometry nad zemí a vy se cítíte bezpečně?“ Bell si odfrkl.

„Ne, letíme šestsetpadesátkou šest kilometrů nad zemí.“

„Ach. Díky za informaci.“

„Piloti mají takové rčení,“ řekla Percey. „Svatý Petr nepočítá čas strávený ve vzduchu, zato čas strávený na zemi počítá dvakrát.“

„Vtipné,“ řekl Bell. „Můj strejda říkal něco podobného. Akorát to říkal o rybaření. Myslím, že bych rozhodně hlasoval spíš pro jeho verzi. Ale neberte si to osobně.“

HODINA TŘIATŘICÁTÁ Z PĚTAČTYřETI

31

Červi...

Zpocený Stephen Kall stál na zaplivaném záchodku v zadní části kubánsko-čínské restaurace.

Drhnul se jako o život.
Červi se rozlézali, červi ho požírali, červi se rojili...
Smyj je... Smyj je!!!
Vojíne...
Teď mám práci, pane.
Voj...
Drhnout, drhnout, drhnout, drhnout.
Jde po mně Lincoln Červ.
Kamkoliv se podívá, tam se objeví červi. Jděte pryč!!!
Kartáček sebou mrskal sem a tam, až Stephenovi krvácel klouby.
Ta krev je důkaz, vojíne. Nemůžeš...
Jděte pryč!!!
Osušil si ruce, popadl brašnu a pouzdro od kytary a vešel do restaurace.
Rukavice, vojíne...
Polekaní zákazníci zírali na jeho zkrvavené ruce a pomatený výraz. „Červi,“ zamumlal na vysvětlenou celé restauraci.
„Zasraní červi,“ dodal a vyrazil na ulici. Spěchal po chodníku a pomalu se uklidňoval. Přemýšlel, co je třeba udělat.
Samozřejmě musí zabít Jodieho. Musí ho zabít, musí ho zabít, musí ho... Ne proto, že se zachoval jako zrádce, ale protože mu Stephen o sobě...
A proč jsi to, sakra, dělal, vojíne?
...poskytl tolik informací. A taky musí zabít Lincolna Červa, protože... Protože jinak by ho ti odporní červi dostali.
Musí ho zabít, musí musí musí...
Posloucháš mě, vojíne? Posloucháš mě?
To je všechno, co je třeba udělat.
A pak odjet z města. Zpátky do Západní Virginie. Zpátky za kopečky.
Lincoln mrtvý.
Jodie mrtvý.
Musí zabít, musí musí musí.
Nic víc ho tu nedrží.
A pokud jde o Manželku... Stephen se podíval na hodinky. Bylo něco po sedmé. Pokud jde o Manželku, ta už je teď nejspíš mrtvá.

X X X

„Je neprůstřelná.“
„Proti tamtěm kulkám?“ zeptal se Jodie. „Říkal jste, že vybuchnou!“
Dellray ho ujistil, že vesta je bezpečná. Na ocelovém štítu měla silnou vrstvu kevlaru. Vážila dvacet kilo a Rhyme nevěděl o žádném policistovi ve městě, který by takovou vestu nosil nebo někdy nosit chtěl.
„Ale co když mi ustřelí hlavu?“
„Mě chce dostat daleko víc než tebe, řekl Rhyme.“
„A jak se dozví, že jsem tady?“
„Jak asi myslíš, troubo?“ vybuchl Dellray. „Prostě mu to vykádkám.“
Pevně utáhl Jodiemu vestu a hodil mu bundu. Jodie se ještě předtím po jistých protestech vysprchoval a dostal čisté prádlo.
Velká modrá bunda, kterou si přehodil přes neprůstřelnou vestu, byla lehce nesouměrná, ale dělala Jodiemu svalnatou postavu. Jodie se zhlédl v zrcadle — umytý a ve zcela novém rouchu a poprvé od svého pobytu u Rhyma se usmál.
„Dobrá,“ řekl Sellitto dvěma tajným policistům, „odvedte ho do města.“
Agenti vyvedli Jodieho ze dveří.
Když odešli, podíval se Dellray na Rhyma a ten přikývl.
Dellray si povzdechl, vytáhl mobilní telefon a zavolal na Hudson Air, kde již čekal další agent, aby mu odpověděl. Tým federálních techniků totiž objevil dálkově řízenou štěnici napíchnutou na lince Hudson Air v jedné ústředně poblíž letiště. Technici ji ovšem neodstranili. Na Rhymovo naléhání naopak zkontrolovali, zda správně funguje, a vyměnili v ní slabé baterie. Rhyme tohle zařízení potřeboval pro svou další léčku.
Na hlasitém odposlechu zaznělo několik zazvonění a pak cvaknutí.
„Agent Mondale, ozval se hluboký hlas. Mondale ovšem nebyl Mondale a držel se předem připraveného scénáře.
„Mondale,“ promluvil Dellray hlasem protičernošsky naladěného velkostatkáře z Connecticutu. „Tady agent Wilson. Volám od Lincolna.“ (Nikoliv od „Rhyma; Tanečník ho znal jen jako „Lincolna.“) „Jak vypadá letiště?“
„Pořád bezpečné.“
„Výborně. Poslyš, chtěl bych se tě na něco zeptat. Dělá pro nás jeden informátor, Joe D’Oforio.“
„To je ten...“
„Jo.“
„Vy ho využíváte?“
„Jo,“ řekl Wilson alias Fred Dellray. „Je trochu cvok, ale spolupracuje. Necháme ho proběhnout do tý své nory a zpátky sem.“
„Co to je, sem? To jako zpátky k Lincolnovi?“

„Jo. Lincoln to tak chce.“

„Proč to, ksakru, děláte?“

„Uzavřel s náma dohodu. Rhyme souhlasil, že když praskne vraha, může si odtamtud přinést nějaké svoje věci. Z té staré stanice podzemky... Ale neděláme žádný konvoj. Akorát jedno auto.“

Proto ti taky volám, potřebujem dobrého řidiče. Tobě prý padnul někdo do oka, ne?“

„Myslíš řidič?“

„Jo, z případu Gambino.“

„Jasně... Nech mě chvilku přemýšlet.“

Oba rozhovor natahovali. Rhyme byl jako vždy ohromen Dellrayovým hereckým výkonem. Dellray byl kýmkoliv, kým si přál být. Falešný agent Mondale — který by si rovněž zasloužil Oskara za vedlejší roli — řekl: „Jo, vzpomínám si. Tony Glidden. Ne, Tommy. Takovej blondák, ne?“

„Přesně ten. Chci si ho vzít. Je volnej?“

„Ne. Je ve Filadelfii. Dělá krádeže aut.“

„Tak ve Filce, jo? To je blbý. Za dvacet minut vyrazíme. Dýl čekat nemůžu. No nic, ujmu se toho sám. Ale ten Tommy, ten...“

„Ten teda uměl řídit auto! Setřásl ocas během dvou ulic. Něco úžasnýho.“

„Strašně by mi ted píchnul. Tak díky, Mondale.“

„Zatím čau.“

Rhyme zamrkal, což byla jeho obdoba potlesku. Dellray zavěsil a zhluboka a pomalu vydechl. „Uvidíme. Uvidíme.“

„Do třetice ho čapnem,“ prohlásil optimisticky Sellitto.

„Tentokrát by to mělo vyjít.“

Lincoln Rhyme nevěřil, že takový je zákon kriminalistiky, ale přesto řekl: „Doufejme:

X X X

Stephen Kall seděl v ukradeném autě nedaleko Jodieho stanice podzemní dráhy a sledoval příjezd erárního sedanu. Vystoupil z něj Jodie a dva uniformovaní policisté, kteří začali zkoumavě prohlížet střechy. Jodie vběhnul dovnitř a o pět minut později už utíkal zpátky k autu se dvěma ranci pod paží. Stephen neviděl žádné zálohy, nikde žádný chvost. Všechny odposlechnuté informace zatím souhlasily. Policejní auto vyjelo, zařadilo se do pruhu a Stephen vyrazil za ním. Napadlo ho, že Manhattan je nejlepší místo na světě, chce-li člověk někoho sledovat a sám nebyť spatřen. Tohle by v Iowě nebo Virginii nemohl.

Neoznačené auto jelo dost rychle, ale Stephen byl dobrý řidič a držel se ho po celou cestu z města. Když se dostali na Central Park West, sedan přibrzdil a pomalu projel kolem jednoho domu. Před domem stáli dva muži v civilních šatech, ale očividně se jednalo o policisty. Muži řidiči předali nějaký signál — pravděpodobně „vzduch je čistý“.

Tak tady to je. Tohle je dům Lincoln Červa.

Auto pokračovalo směrem na sever. Stephen ho chvíli sledoval, pak náhle zaparkoval, vystoupil z auta a s kytarovým pouzdrem v ruce pospíchal mezi stromy. Věděl, že okolí domu bude sledováno, a pohyboval se nenápadně. Jako srna, vojíne.

Ano, pane.

Stephen zmizel do křoví a odplížil se zpět k domu, kde si našel dobré místo na plochem kameni pod rašicím šefíkem. Otevřel pouzdro. Auto s Jodiem, které ted směřovalo na jih, s kvílením pneumatik odbočilo k domu. Standardní setřáscí postup, pomyslel si Stephen — auto se náhle v hustém provozu otočilo a vyrazilo zpět. Sledoval, jak oba policisté vystupují ze sedanu, rozhlížejí se a eskortují notně vyděšeného Jodieho po chodníku. Stephen sundal kryty teleskopu a pečlivě zamířil na zrádčova záda.

Náhle kolem přejelo černé auto a Jodie se vyděsil. Vytréštil oči, vytrhl se policistům a utíkal do uličky vedle domu.

Jeho ochránci se s rukama na zbraních otočili za autem, které ho tolik vyděsilo. Uvnitř uviděli jen čtveřici jihoamerických dívek a pochopili, že šlo o planý poplach. Rozesmáli se a jeden z nich zavolal na Jodieho.

Ale Stephena v tuhle chvíli drobný Jodie nezajímal. Nemohl najednou zastřelit Červa i Jodieho a Lincoln ted měl přednost.

Stephen pocítil touhu. Byl to hlad, stejně silná potřeba jako zběsilé drhnutí rukou.

Zastřelit tu tvář v okně, zabít toho červa.

Musíš musíš musíš musíš...

Díval se skrz dalekohled a prohlížel si okna budovy. Táhle je Lincoln Červ!

Stephenovo tělo se otřáslou vzrušením.

Podobně chvění cítil, když se jeho noha otírala o Jodieho..., jenže tohle bylo tisíckrát silnější. Vzrušením lupal po dechu.

Z nějakého záhadného důvodu nebyl Stephen ani v nejmenším překvapen, že Červ je mrzák. Vlastně ihned rozeznal, že ten pohledný muž na přepychovém motorizovaném invalidním vozíku je skutečně Lincoln. Protože Stephen věřil, že jen výjimečný člověk se mu může vyrovnat. Člověk, který se nebude rozptylovat každodenními starostmi. Člověk, jehož podstatou bude jeho mysl.

Po Lincolnovi by červi mohli lézt celý den a on by je vůbec nepocítil. Mohli by se mu zavrtat pod kůži a on by o tom vůbec nevěděl. Byl imunní. A pro jeho nezranitelnost ho Stephen nenáviděl ještě víc.

Takže ta tvář v okně v Alexandrii ve státě Virginia... nemohl být Lincoln.

Nebo ano?

Přestaň na to myslet! Přestaň! Jestli nepřestaneš, červi tě dostanou.

V zásobníku byly výbušné kulky. Stephen jednu natáhl do komory a znovu prozkoumal místnost.

Lincoln Červ mluvil s někým, koho Stephen neviděl. Místnost v přízemí vypadala jako laboratoř. Stephen v ní zahlédl obrazovku počítače a nějaké další vybavení.

Obtočil si řemen pušky kolem paže a přiložil si pažbu ke tváři. Byl chladný a vlhký večer. Vzduch byl těžký; kulka se dobře ponese. Nebyly potřeba žádné korekce; cíl se nacházel ve vzdálenosti pouhých sedmdesáti metrů. Odjistit, dýchat, dýchat...

Střela bude mířit na hlavu. Odsud to bude hračka.

Dýchat...

Nádech, výdech, nádech, výdech.

Stephen se podíval přes mířidla a vycentroval je přesně na ucho Lincolna Červa, který právě zíral na obrazovku počítače.

Tlak na spoušť začal pomalu narůstat.

Dýchat. Je to jako sex, jako vyvrcholení, jako dotyk pevné kůže...

Silněji.

Silněji...

A pak to Stephen uviděl.

Velmi malou, nepatrnou nerovnost na Lincolnově rukávu. Ale nebyl to záhyb. Bylo to zkreslení.

Stephen povolil ukazováček, chvíli Lincolna sledoval a pak přecvakl dalekohled na vyšší zvětšení. Podíval se na písmo na obrazovce počítače. Písmena byla převrácená.

Zrcadlo! Stephen se díval do zrcadla.

Byla to další past!

Stephen zavřel oči. Téměř prozradil svou pozici. Znovu se dostavil odporný pocit. Stephen se dusil červy, vykašlával červy.

Rozhlédl se kolem sebe. Věděl, že v parku se ukrývá alespoň tucet policistů z pátračky, kteří s nastroženými mikrofony typu Velké ucho dychtivě čekají, až budou moci lokalizovat výstřel.

Zaměří na něj em*šestnáctky s teleskopem Starlight a rozstřílejí ho v křížové palbě.

Mají povoleno zabíjet. Žádné výzvy „vzdej se“.

Třesoucima se rukama, rychlými pohyby a v absolutním tichu sundal z pušky teleskop a uložil ho spolu s puškou do pouzdra od kytary. Přemáhal nevolnost, bojoval s červy.

Vojíne...

Jděte pryč, pane.

Vojíne, co to...

Seru na vás, pane!

Proklouzl kolem stromů na stezku, nenuceně vyšel na louku a zamířil na východ.

Ano ano, teď si byl ještě jistější, že musí Lincolna zabít.

Vymyslet nový plán. Potřeboval hodinu nebo dvě přemýšlet, uvážít, jak se zachová. Náhle odbočil ze stezky, v křoví se na dlouhý okamžik zastavil a začal naslouchat a rozhlížet se kolem sebe. Policisté se báli, že by pojal podezření, kdyby v parku nikoho neviděl, a tak neuzavřeli přístupové cesty.

A to byla jejich chyba.

Stephen uviděl skupinu mužů zhruba ve svém věku — od pohledu nadutí kariéristi ve značkových teplákovkách a běžeckých soupravách. Přes rameno si nesli batůžky a tenisové rakety, mířili k Upper East Side a při chůzi si cosi hlasitě vyprávěli.

Vlhké vlasy se jim ještě leskly ze sprchy, kterou si právě dopřáli v nedalekém sportovním klubu. Stephen počkal, až kolem něj projdou, a pak se zařadil za ně, jako by k nim patřil. Zešíroka se na jednoho z nich usmál, bezstarostně zamával pouzdem od kytary a rychlou chůzí následoval skupinku k tunelu vedoucímu do East Side.

HODINA ČTYŘIATŘICÁTÁ Z PĚTAČTYŘICETI

32

Zahalil je soumrak.

Percey Clayová, opět pohodlně usazená na levém sedadle learjetu, před sebou zahlédla první světla Chicaga.

Středisko v Chicagu jim povolilo sestup na tři tisíce šest set metrů.

„Začínáme klesat,“ oznámila a uvolnila si ruce na klapkách.

„ATIS.“

Brad přepnul vysílačku na automatický letištní informační systém a nahlas opakoval sdělení naprogramovaného hlasového záznamu: „Chicagský informační systém, Whiskey. Vítr dva pět nula při třech. Teplota patnáct stupňů Výškoměr třicet celých jedna jedna.“

Brad nastavil výškoměr a Percey řekla do mikrofonu: „Chicago, tady lear devět pět Foxtrot Bravo. Blížíme se k přistání, výška tři šest set. Kurs dva osm nula.“

„Dobrý večer, Foxtrot Bravo. Sestupte a udržujte tři tisíce. Očekávejte vektory na dráhu dvacet sedm vpravo.“

„Rozumím. Klesáme na výšku tři tisíce. Vektory dva sedm vpravo. Devět pět Foxtrot Bravo.“

Percey se odmítla podívat dolů. Někde vpředu pod nimi ležel hrob jejího muže a jeho letadla. Nevěděla, jestli měl Ed také přistát na dráze 27 vpravo na letišti OHare, ale bylo to pravděpodobné a v tom případě ho řízení letů navádělo přesně stejným vzdušným prostorem, jakým teď plachtili oni.

Třeba jí zavolať zrovna v tomhle místě... Ne! Nemysli na to, přikázala si. Pilotuj letadlo. Hlubokým klidným hlasem řekla:

„Brade, tohle bude vizuální přistání na dráhu dvacet sedm vpravo. Sleduj klesání a hlas všechny předepsané výšky. Až se dostaneme do určeného kursu, sleduj rychlost, výšku a rychlost klesání. Dej mi vědět při klesání rychlejší než tři sta metrů za minutu. Opakování okruhu při devadesáti dvou procentech.“

„Rozumím.“

„Klapky deset stupňů.“

„Klapky deset, deset, zelená.“

Ve vysílače zapraskalo. „Lear devět pět Foxtrot Bravo, zatočte vlevo kurs dva čtyři nula, sestupte a udržujte tisíc dvě stě.“

„Pět Foxtrot Bravo, z tří tisíc na dvanáct set. Kurs dva čtyři nula.“

Percey přitáhla klapku a letadlo se lehce uklidnilo. Ostrý hluk motorů polevil a Percey zaslechla svištění zvuku, jako když si vítr v noci pohrává u otevřeného okna s pokrývkou.

„Tohle bude vaše první přistání v learu,“ zavolala na Bella.

„Schválně jestli ho posadím tak, abych vám nerozlila kávu.“

„Úplně mi bude stačit, když přistanu celý,“ řekl Bell a připoutal se tak pevně, jako by měl skákat na laně.

XXX

„Nic, Rhyme.“

Lincoln Rhyme znechuceně zavřel oči. „To je k nevíře. To je prostě k nevíře.“

„Je fuč. Prý tady byl, jsou si tím naprosto jistí. Ale mikrofony nezachytily ani ťuk.“

Rhyme se podíval na velké zrcadlo, které Thom na jeho příkaz opřel doprostřed místnosti. Všichni čekali, kdy do něj vrazí výbušné kulky. Celý Central park byl doslova prošípován členy Haumannových a Dellrayových taktických jednotek, kteří vyčkávali na příležitost k výstřelu.

„Kde je Jodie?“ zeptal se Rhyme.

Dellray se uchechtl. „Schovanej v uličce. Zhlíd projíždět auto a pustil to do trenek.“

„Jaké auto?“ zeptal se Rhyme.

Agent se zasmál. „Jestli to byl Tanečník, tak se proměnil ve čtyři vypasený portorikánský holky. Jenže to chrastíto prohlásilo, že nevyleze, dokud někdo nezhasne pouliční lampy před barákem.“

„Nechte ho. Až promrzne, vrátí se.“

„Přijde si pro peníze,“ připomněla Sachsová.

Rhyme se zamračil. Byl hluboce zklaman, že jeho trik nevyšel. Byla to jeho chyba? Nebo zde hrál roli nějaký tajuplný Tanečnickův instinkt? Šestý smysl? Pro vědce Rhyma byla podobná myšlenka naprosto zavrhnutíhodná, ale nemohl ji úplně vyloučit. Vždyt i newyorská policie využívala čas od času služeb okultistů. Sachsová vyrazila k oknu.

„Ne,“ zarazil ji Rhyme. „Ještě nevíme jistě, že zmizel.“

Sellitto zatáhl závěsy a držel se přitom od okna. Přesto bylo nějakým záhadným způsobem nepříjemnější nevědět přesně, kde Tanečník je, než mít jistotu, že právě míří velkou puškou do okna ze vzdálenosti několika metrů.

Cooperovi zazvonil telefon. Technik ho zvedl a chvíli pokyvoval hlavou.

„To jsou pyrotechnici z FBI, Lincolne. Prošli srovnávací databází výbušnin. Prý možná objevili původ těch kousků latexu.“

„A co říkají?“

Cooper se znovu na chvíli zaposlouchal.

„Nejistili žádný konkrétní druh gumy, ale tvrdí, že látka odpovídá materiálu používanému ve výškových detonátorech. V těch se používá latexový balónek naplněný vzduchem. Vzhledem k nízkému tlaku ve velkých výškách se při stoupání letadla nafukuje a v určité výšce zatlačí na spínač. Dojde ke kontaktu a bomba vybuchne.“

„Jenže tahle bomba měla časový spínač.“

„Jenom mi vysvětlují, jak je to s tím latexem.“

Rhyme se podíval na plastické sáčky s různými částmi bomby. Jeho oči sklouzly k časovači. Proč je v tak perfektním stavu? napadlo ho. Protože byl připevněný za kovovou přepážkou.

Jenže Tanečník ho mohl připevnit kamkoliv, třeba přímo na plastickou výbušninu, která by ho roztrhala na tisíce mikroskopických kousků. Ponechat časovač nedotčený zprvu Rhymovi připadalo jako neopatrnost. Ale teď váhal.

„Řekněte mu, že letadlo vybuchlo během klesání,“ řekla Sachsová.

Cooper předal informaci a znovu chvíli poslouchal. „Prý se to dá vyřešit drobnou úpravou v konstrukci. Když letadlo stoupá, zvětšující se balónek zacvakne spínač, který aktivuje bombu.“

Při klesání se pak balónek smrskne, uzavře obvod a způsobí výbuch.“

„Ten časovač je léčka,“ zašeptal Rhyme. „Připevnil ho za ocelový kryt, aby se při výbuchu nezničil. Abychom si mysleli, že šlo o časovanou a ne výškově aktivovanou bombu. Jak vysoko bylo Carneyho letadlo v okamžiku výbuchu?“

Sellitto rychle prohlédl zprávu. „Právě klesalo z patnácti set metrů.“

„Takže bomba se aktivovala, když za Mamaroneckem vystoupali na patnáct set, a explodovala, když před Chicagem pod patnáct set sestoupili,“ řekl Rhyme.

„Ale proč až při klesání?“ zeptal se Sellitto.

„Aby bylo letadlo dál?“ nadhodila Sachsová.

„Přesně tak,“ řekl Rhyme. „Tanečník tak měl více času dostat se před výbuchem z letiště.“

„Ale,“ namítl Cooper, „proč si dal takovou práci, abychom si mysleli, že je v letadle jeden druh bomby a ne jiný?“

Rhyme si všiml, že Sachsovou to napadlo stejně rychle jako jeho. „Ach ne!“ vykřikla. Sellitto to stále nechápal. „Co je?“ „Protože pyrotechnici hledali časovanou bombu, když dneska prohledávali Perceyino letadlo,“ vysvětlila Sachsová. „Poslouchali časovač.“ „Což znamená,“ řekl Rhyme, „že Percey s Bellem mají v letadle výškovou bombu taky.“

X X X

„Rychlost klesání tři sta padesát za minutu,“ ohlásil Brad. Percey lehce přitáhla kormidlo a zpomalila klesání. Byli ve výšce šestnáct set padesát metrů.

A pak to zaslechla.

Podivný bzučivý zvuk. Percey nikdy podobný zvuk neslyšela, alespoň ne v Learu 35A. Znělo to jako nějaký varovný bzučák, ale vzdálený. Percey přejela pohledem všechny panely, ale neviděla žádná červená světla. Bzučení se ozvalo znovu.

„Šestnáct set metrů,“ řekl Brad. „Co je to za zvuk?“

Zvuk náhle ustal.

Percey pokrčila rameny.

O chvíli později vedle sebe zaslechla zběsilý hlas: „Nahoru! Vystoupejte! Rychle!“

Na tváři měla horký dech Rolanda Bella. Stál skrčený vedle ní a mával mobilním telefonem.

„Co je?“

„Je tady bomba! S výškovou aktivací. Vybuchne v patnácti stech metrech.“

„Ale my jsme...“

„Já vím! Nahoru! Vystoupejte!“

„Nastavit výkon, devadesát osm procent!“ křikla Percey.

„Hlas výšku.“

Brad bez váhání zastrčil klapky dopředu a Percey zvedla letadlo na úhel deset stupňů. Bell zavrával a upadl dozadu na podlahu.

Brad začal hlásit: „Patnáct set šedesát, patnáct set čtyřicet... patnáct set šedesát, patnáct set devadesát, šestnáct set dvacet...“

Sedmáct set čtyřicet. Osmnáct set metrů.“

Za celá léta strávená v letadle Percey Clayová nikdy neohlásila nouzový stav. Jednou hlásila propadání letadla, když se nějaké nešťastné hejno pelikánů rozhodlo spáchat sebevraždu v motoru číslo dvě a ještě ke všemu jí ucpalo Pitotovu trubici. Teď však poprvé ve svém životě řekla: „Mayday, mayday, lear šest devět pět Foxtrot Bravo.“

„Mluvte, Foxtrot Bravo.“

„Na vědomí kontrole přistání. Máme hlášení o bombě na palubě. Potřebuji okamžité povolení na výšku tři tisíce metrů a kurs na vyčkávací obrazec nad nezalidněnou oblastí.“

„Rozumím, devět pět Foxtrot Bravo,“ řekl dispečer klidným hlasem. „Ehm, udržujte současný kurs dva čtyři nula.“

Povolení výstup na tři tisíce metrů. Navádíme všechna letadla kolem vás... Změňte kód transpondéru na sedm sedm nula nula a křičte.“

Brad se neklidně díval, jak Percey mění nastavení transpondéru na kód, který automaticky vysílá všem radarovým stanovištím v oblasti varovný signál, že Foxtrot Bravo má problémy.

Křičet znamenalo vysílat z transpondéru signál, který všechny dispečery i posádky ostatních letadel okamžitě uvědomí, který bod na obrazovce patří nešťastnému learu.

Percey zaslechla, jak Bell mluví do telefonu. „Jediná osoba mimo mě a Percey, která se dostala do blízkostí letadla, byl obchodní manažer Ron Talbot — a i když proti němu osobně nic nemáme, sledovali jsme ho s mýma lidma jako ostříží a celou dobu jsme mu koukali přes rameno. Jo, a pak tu byl ten chlápek se zásilkou náhradních dílů. Z firmy Northeast Aircraft Distributors se sídlem v Greenwichi. Ale toho jsme dobře prověřili. Dokonce jsme zavolali domů jeho manželce a konfrontovali je, abychom se ujistili, že nekecá.“ Bell chvíli kohosi poslouchal a pak zavěsil.

„Ještě se nám ozvou.“

Percey pohlédla na Brada s Bellem a pak se vrátila k pilotování letadla.

„Palivo?“ zeptala se Brada. „Kolik máme času?“

„Jsme pod odhadem. Byl příznivý vítr.“ Brad provedl potřebné výpočty. „Sto pět minut.“

Percey děkovala Bohu, osudu nebo vlastní intuici, že se rozhodla netankovat v Chicagu, ale nabrat dost paliva až do Saint Louis plus pětáctýřicet minut letového času předepsaného úřadem pro letectví.

Bellův telefon zazvonil znovu.

Bell chvíli poslouchal, pak si povzdechl a zeptal se Percey:

„Nedoručila vám společnost Northeast taky zásobník zhášedla?“

„Sakra, že on dal tu bombu tam?“ zeptala se Percey hořce.

„Vypadá to tak. Nákladák se zásilkou měl cestou k vám defekt — krátce poté, co vyjel ze skladu. Řidič s tím měl asi dvacet minut práce. A jeden connecticutský policajt našel v křoví poblíž místa defektu hromádku něčeho, co vypadalo jako oxid uhličitý ze sněhového hasicího přístroje.“

„Sakra práce!“ ulevila si Percey a bezděky se podívala směrem k motoru. „A já tam toho prevíta namontovala sama.“

„Rhyme se ptá, jaká je tam teplota,“ tlumočil Bell. „Nemůže způsobit výbuch?“

„Některé součástky jsou horké, jiné ne. V zásobníku takové teplo není.“

Bell předal informaci Rhymovi a pak řekl: „Ozve se vám sám.“
O chvíli později zaslechla Percey ve vysílače propojování hovoru.
Byl to Lincoln Rhyme.
„Slyšíte mě, Percey?“
„Naprosto zřetelně. Ten hajzl to vzal hopem, co?“
„Vypadá to tak. Kolik máte letového času?“
„Hodinu a tři čtvrtě. Zhruba.“
„Dobrá, dobrá,“ řekl Rhyme a odmlčel se. „Jasně... Dokážete se zevnitř dostat k motoru?“
„Ne.“
Další odmlka. „A nemůžete nějak odpojit celý motor?
Vyšroubovat ho nebo tak? Prostě ho odhodit?“
„Zevnitř ne.“
„A můžete ve vzduchu doplňovat palivo?“
„Doplňovat palivo? S tímhle letadlem ne.“
„A nemůžete vylézt tak vysoko, aby zamrzl mechanismus bomby?“ pokračoval Rhyme.
Percey byla uchválena rychlostí jeho myšlenek. Tohle byly věci, které by ji vůbec nenapadly. „Možná. Jenže i při nouzovém klesání — přesněji řečeno při pádu střemhlav — by sestup trval osm devět minut. Nevěřím, že by součástky vydržely tak dlouho zamrzlé. A navíc by nás nejspíš roztrhala nárazová vlna.“
„Dobrá, a co kdyby před vás přiletělo nějaké letadlo a shodilo vám padáky?“
Percey nejprve napadlo, že by nikdy neopustila svůj milovaný letoun. Nakonec však Rhymovi odpověděla realisticky: Vzhledem ke kritické rychlosti Learu 35A a umístění dveří, křídel a motorů je zcela nepravděpodobné, že by někdo mohl vyskočit z letadla a nebyl přitom okamžitě mrtev.
Rhyme se znovu na chvíli odmlčel. Brad ztěžka polknul a otřel si ruce do pečlivě nažehlených kalhot. „Člověče.“
Roland Bell se pohupoval dopředu a dozadu. Beznadějně, pomyslela si Percey a podívala se dolů na temně modrý soumrak.
„Lincolne?“ zavolala. „Jste tam?“
Slyšela jeho hlas. Volal na někoho v laboratoři nebo v ložnici a nedůtklivě na něj naléhal: „Tuhle mapu ne. Vždyt víš, kterou myslím. Proč bych měl chtít tuhle? Ne, ne...“
Ticho.
Ach Ede, pomyslela si Percey. Naše životy se vždycky odvíjely stejným směrem. A možná i naše smrt...
Ale nejvíce starostí si dělala o Rolanda Bella, Myšlenka na osiřelé děti byla nesnesitelná.
A pak se ozval Rhyme: „Jak daleko s tím palivem doletíte?“
„Při optimálním nastavení výkonu...“ Podívala se na Brada, který vytukával do kalkulačky číslice.
„Když budu mít výšku, nějakých třináct set kilometrů,“ řekl Brad.
„Mám takový nápad,“ řekl Rhyme. „Doletíte do Denveru?“
HODINA ŠESTATŘICÁTÁ Z PĚTAČTYŘICETI
33
„Nadmořská výška letiště je patnáct set padesát metrů,“ řekl Brad a prohlížel si letecký plán mezinárodního letiště v Denveru.
„U Chicaga jsme byli zhruba ve stejné výšce a letadlo nevybuchlo.“
„Jak je to daleko?“ zeptala se Percey.
„Odtud čtrnáct set čtyřicet kilometrů.“
Percey malou chvíli uvažovala a pak přikývla. „Zkusíme to.
Udej mi přibližný kurs, at se mám čeho držet, než chytíme hlasový záznam. Zkusíme to, Lincolne,“ dodala do vysílačky.
„Palivo vyjde jen tak tak. Budem mít spoustu práce. Ještě se vám ozvu.“
„Budeme čekat.“
Brad projel očima mapu a porovnal ji s palubním deníkem.
„Otoč doleva na kurs dva šest šest.“
„Dva šest šest,“ zopakovala Percey a zavolala řízení letů.
„Kontrola Chicago, tady devět pět Foxtrot Bravo. Letíme na denverské mezinárodní letiště. Podle všeho je..., podle všeho máme na palubě bombu s výškovou aktivací. Potřebujeme přistát v patnácti stech metrech nebo výš. Žádám o okamžitý hlasový záznam pro navádění na Denver.“
„Rozumím, Foxtrot Bravo. Za minutku.“
„Informujte o počasí na trase,“ dodal Brad.
„Nad Denverem je právě fronta vysokého tlaku vzduchu.
Protivítr ve třech tisících mezi dvaceti a sedmdesáti, v tisíci až sto deset.“
„Blbý,“ zamumlal Brad a vrátil se k výpočtům. „Vyčerpání paliva asi devadesát kilometrů před Denverem,“ ohlásil.
„Dokážete sednout na dálnici?“ zeptal se Bell.
„Dokážeme. V jedné ohnivé kouli,“ řekla trpce Percey.
Dispečer se ozval znovu: „Foxtrot Bravo, můžeme hlásit frekvence hlasového záznamu?“
A zatímco Brad přebíral informace, Percey se natáhla a opřela si hlavu o opěrku sedadla. Tohle gesto jí připadlo povědomé a vzpomněla si, že Lincoln Rhyme prováděl něco podobného ve své důmyslně zkonstruované posteli. Přemýšlela o svém malém proslovu k němu. Samozřejmě ho myslela vážně, ale sama si neuvědomila, jak hlubokou měla pravdu, jak je člověk závislý na pár křehkých kouscích kovu a umělé hmoty.

A jak kvůli nim možná zemře.

Osud je lovec...

Schází devadesát kilometrů. Co můžou dělat?

Proč není její mozek tak bystrý jako Rhymův? Copak nedokáže přijít na způsob, jak ušetřit trochu paliva?

Větší výška znamenala menší spotřebu paliva.

Menší hmotnost taky. Nemohou z letadla něco vyhodit?

Třeba náklad? Zásilka U. S. Medical vážila přesně 215 kilo gramů. To by jim pár kilometrů přidalo.

Ale i když Percey tuhle možnost zvažovala, věděla, že to nikdy neudělá. Pokud bude existovat sebemenší šance zachránit let a zachránit společnost, využije ji.

No tak, Lincolne Rhyme, pomyslela si, vnukni mi něco.

Vnukni... Vybavila si jeho pokoj, vybavila si, jak sedí vedle něj, vybavila si sokola, který se pánovitě procházel po okenní římse.

„Krade,“ řekla náhle, „jaký máme úhel klouzání?“

„U learu třicet pětky? Nemám ponětí.“

Percey kdysi létala ve větroni Schweizer 2-32. První prototyp byl postaven v roce 1962 a stal se standardem pro všechny ostatní kluzáky. Rychlost klesání u něj činila zázračných 35 metrů za minutu. Vážil necelých šest set kilogramů. Lear, se kterým teď letěli, vážil šest tisíc tři sta padesát kilogramů. Ale i tohle letadlo dokáže plachtit, každé letadlo dokáže plachtit. Percey si vzpomněla na incident, který měl před několika roky let 767 společnosti Air Canada — piloti si o něm neustále vyprávěli. Následkem kombinace lidské chyby a selhání počítače došlo obřím boeingu palivo. Ve dvanácti kilometrech zhasly oba motory a z letadla se stal 143-tunový kluzák. Který nouzově přistál bez jediné ztráty na životech.

„Přemýšlejme trochu. Jaká by byla rychlost klesání při motorech naprázdno?“

„Možná bychom to udrželi na sedmi stech.“

Což znamenalo, že letadlo by se propadalo rychlostí čtyřicet dva kilometrů za hodinu.

„Fajn. A teď spočítej, kdy dojde palivo, pokud vystoupáme do výšky šestnáct tisíc pět set.“

„Šestnáct tisíc pět set metrů?“ zeptal se Brad překvapeně.

„Přesně tak.“

Brad začal vytukávat čísla. „Maximální stoupání činí třináct set za minutu. Spálili bychom spoustu paliva, ale v deseti tisících by dost klesla spotřeba. Mohli bychom snížit výkon...“

„Vysadit jeden motor?“

„Jasně. To bychom mohli.“

Brad vyfukal další čísla. „Při tomhle scénáři bychom vyschli nějakých sto třicet pět kilometrů před Denverem. Ale zase bychom měli výšku:

Percey Clayové, která mívala z matematiky jedničku a dokázala počítat odhadem i bez kalkulačky, se teď začaly hlavou míhat číslice. Při výšce šestnáct a půl a rychlosti klesání sedm set za minutu... Než by dopadli, urazili by ještě zhruba sto třicet kilometrů. Možná víc, kdyby byl příznivý vítr.

Brad dospěl s pomocí kalkulačky a rychlých prstů ke stejnému výsledku. „Ale bude to těsně.“

Bůh nedává žádnou jistotu.

„Kontrola Chicago,“ řekla do vysílačky. „Lear Foxtrot Bravo žádá okamžité povolení na výšku šestnáct tisíc pět set metrů.“

Někdy se musíš spolehnout na náhodu.

„Eh, opakujte, Foxtrot Bravo.“

„Potřebujeme nabrat výšku. Šestnáct tisíc pět set metrů.“

Dispečer ji přerušil: „Foxtrot Bravo, rozumím správně, že letíte v learu tři pět?“

„Ano.“

„Maximální letová výška činí třináct tisíc pět set metrů.“

„To potvrzuji, ale my potřebujeme výš.“

„Kontrolovali vám v poslední době utěsnění?“

Tlakové těsnění. Dveře a okna. Vše, co bránilo letadlu ve výbuchu.

„Jsou v pořádku,“ řekla Percey a úmyslně se zapomněla zmínit, že Foxtrot Bravo byl téhož dne kompletně prostřílen kulkami a pak narychlo vyspraven.

„Rozumím,“ odpověděl dispečer. „Povolena výška šestnáct tisíc pět set metrů, Foxtrot Bravo.“

A Percey řekla něco, co kdy řeklo jen pramálo pilotů learjetu, pokud vůbec nějaký: „Rozumím, stoupáme ze tří tisíc na šestnáct tisíc pět set.“ Zavrtěla se v sedadle a přikázala: „Výkon osmdesát osm procent. Hlas rychlost stoupání a výšku dvanáct tisíc, patnáct tisíc a šestnáct tisíc pět set.“

„Rozumím,“ řekl Brad klidně.

Percey vytočila letadlo a začala stoupat.

Všechny ty večerní hvězdy...

O deset minut později Brad oznámil: „Šestnáct tisíc pět set.“

Letadlo se vyrovnalo. Percey se zdálo, že slyší úporné sténání švů a spojů v kabině. Vzpomněla si, co s tělem dělají velké výšky.

Kdyby vybuchlo okno, které Ron vyměnil, nebo prasklo kterékoliv tlakové těsnění, pak i kdyby se letadlo rovnou neroztrhlo, během pěti vteřin by všechny sklátila hypoxie. Nepomohly by ani kyslíkové masky; tlakový rozdíl by jim v těle uvařil krev.

„Běž ke kyslíku,“ poručila. „A sniž tlak v kabině na tři tisíce metrů.“
„Tlak na tři tisíce,“ řekl Brad. Tohle by mělo alespoň trochu snížit příšerný tlak na křehký trup letadla.
„Dobrý nápad,“ poznamenal Brad. „Jak jsi na něj přišla?“
Smysl pro opičárny...
„Nevím,“ odpověděla. „Odpojíme druhý motor. Uzavřít klapky, odpojit autoklapku.“
„Uzavřeno, odpojeno,“ hlásil Brad.
„Vypnout palivová čerpadla a zapalování.“
„Palivová čerpadla, zapalování.“
Percey pocítila lehké cuknutí způsobené ztrátou tahu levého motoru. Vybočení vyrovnala drobnou úpravou vyvažovacích plošek směrovky. Šlo to snadno. Jelikož byly motory umístěny na zadní části trupu a nikoliv na křídlech, výpadek jednoho motoru stabilitu letadla příliš neovlivnil.
„A co teď?“ zeptal se Brad.
„Ted si dám trochu kafe,“ řekla Percey a vyhoupla se ze sedadla jako divoch z lesního doupěte. „Hej, Rolande, dáte si taky ještě?“

XXX

Na mučivých čtyřicet minut se v Rhymově pokoji rozhostilo hrobové ticho. Nezazvonil žádný telefon. Nepřišel žádný fax.
Neozval se žádný počítačový hlas, že Rhyme má elektronickou poštu.
Až nakonec zacvrlikal Dellrayův mobilní telefon. Dellray během hovoru přikyvoval, ale Rhyme viděl, že agent nemá dobré zprávy.
„Cumberland?“ zeptal se, když Dellray domluvil.
Dellray přikyvl. „Ale vybuchli jsme. Kall se tam neukázal celý roky. Místní si dodneška vykládaj, jak tam tenhle kluk svázal otčima a nechal ho rozežrat červama. Z hochy se stala legenda.
Jenže rodina tam nezůstala. A nikdo nic neví. Nebo nechce říct.“
Pro změnu se ozval Sellittův telefon. Detektiv ho odklopil a řekl: „Ano?“
Stopa, modlil se Rhyme, at je to, prosím, stopa. Visel pohledem na Sellittově stoickém obličej.
Sellitto zaklapl telefon.
„To byl Roland Bell,“ oznámil. „Jenom chtěl, abysme to věděli.
Právě jim došlo palivo.“

HODINA OSMATŘICÁTÁ Z PĚTAČTYŘICETI

34

Ozvaly se tři varovné bzučáky zároveň.
Nízký stav paliva, nízký tlak oleje, nízká teplota motoru. Percey se pokusila letadlo lehce naklonit, aby se do potrubí dostalo ještě nějaké palivo, ale nádrže byly suché jako martini.
Motor číslo jedna slabě zarachotil, zakašlal a umkl.
Kokpit zcela potemněl. Tma jako v pytli.
Ach ne...
Percey neviděla na jediný přístroj, na jedinou ovládací páčku nebo knoflík. Jediná věc, která ji uchránila od závratě letu naslepo, byl kalný pruh osvětleného Denveru kdesi daleko před nimi.
„Co to je?“ zeptal se Brad.
„Ježíši. Zapomněla jsem na generátory.“
Generátory jsou poháněny motorem. Když vypnou motory, dojde k výpadku elektřiny.
„Vypust RAT,“ přikázala Percey.
Brad hmámul do tmy po kontrolce a našel ji. Potáhl za páčku a za letadlem vypadla náporová turbína. Byla to malá vrtule, která poháněla generátor. Zajišťovala základní napájení kontrolek a světel. Ale už ne klapky, podvozku nebo brzd.
O chvíli později se znovu rozsvítilo několik světel.
Percey upřeně sledovala indikátor vertikální rychlosti.
Ukazoval rychlost klesání tisíc padesát metrů za minutu.
Mnohem více než plánovali. Propadávali se rychlostí přes šedesát kilometrů za hodinu.
Ale proč? uvažovala. Proč se tolik spletli ve výpočtu?
Protože nepočítali s řídkým vzduchem! Percey spočetla rychlost klesání za předpokladu hustší atmosféry. A teď, když jí to došlo, si vzpomněla, že i kolem Denveru má být řídký vzduch.
Nikdy nepilotovala kluzák ve výšce větší než tisíc pět set metrů.
Přitáhla kormidlo, aby vyrovnala klesání. Rychlost propadu se snížila na šest set padesát metrů za minutu. Ale klesala i letová rychlost, a to rapidně. Při takhle řídkém vzduchu činila kritická rychlost asi pět set padesát kilometrů za hodinu.
Letadlo se začalo otřásat a kontrolky hvízdát.
Smysl pro opičárny...
Kormidlo dopředu. Klesali teď rychleji, ale aspoň nabrali rychlost. Tuhle hru hráli ještě dalších osmdesát kilometrů.
Řízení letového provozu je navádělo na nejsilnější protivítr a Percey se snažila najít nejvhodnější kombinaci výšky a kursu — protivítr, který by byl dost silný, aby dodal learu optimální vznosnou sílu, ale ne příliš rychlý, aby

nezpomaloval jeho letovou rychlost.

Nakonec si Percey — s rozbolavělými svaly od řízení letadla hrubou silou — otřela z tváře pot a řekla: „Zavolej jim, Brade.“

„Kontrola Denver, tady lear šest devět pět Foxtrot Bravo, sestup z výšky pět tisíc sedm set metrů. Jsme padesát pět kilometrů od letiště. Letová rychlost čtyři sta deset. Jsme bez proudu a požadujeme navedení na nejdelší možnou dráhu odpovídající našemu kursu dva pět nula.“

„Rozumím, Foxtrot Bravo. Už na vás čekáme. Výškoměr třicet celých devět pět. Zatočte doleva na kurs dva čtyři nula. Navádíme vás na dráhu dva osm vlevo. Máte výškovou rezervu tři tisíce tři sta metrů.“

„Rozumím, Denvere.“

Percey cosi vrtala hlavou. A zase to svírání žaludku. Jako když se dívala na černou dodávku před domem.

Co to je? Jenom pověřivost?

Tragédie přicházejí po třech...

„Třicet kilometrů od dosednutí, řekl Brad. „Výška čtyři tisíce osm set.“

„Foxtrot Bravo, kontaktujte kontrolu přistání.“ Dispečer jim sdělil frekvenci a dodal: „Jsou obeznámeni s vaší situací. Hodně štěstí, madam. Držíme vám palce.“

„Dobrou noc, Denvere. A díky.“

Brad přeladil vysílačku na novou frekvenci.

Co je špatně? přemítala Percey znovu. Na něco jsem nepomyslela.

„Kontrola přistání Denver, tady lear šest devět pět Foxtrot Bravo. Výška tři tisíce devět set metrů, dvacet jedna kilometrů od dosednutí.“

„Máme vás, Foxtrot Bravo. Zatočte doprava na kurs dva pět nula. Máme informace, že jste bez proudu, je to tak?“

„Jsme největší kluzák, jaký jste kdy viděli, Denvere.“

„Máte klapky a podvozek?“

„Bez klapek. Podvozek vysuneme ručně.“

„Rozumím. Chcete na dráze auta?“ Myšleno záchranná vozidla.

„Domníváme se, že máme na palubě bombu. Uvítáme všechno, co máte.“

„Rozumím.“

A pak si to Percey s hrůzou uvědomila: atmosférický tlak! „Kontrola Denver,“ zeptala se, „jaký je výškoměr?“

„Ehm, máme tři nula celých devět šest, Foxtrot Bravo.“

Během poslední minuty vystoupil o setinu palce rtuťového sloupce.

„Stoupá?“

„Ano, stoupá, Foxtrot Bravo. Blíží se velká fronta vysokého tlaku vzduchu.“

Ne! Fronta by zvýšila tlak kolem bomby a balónek by se smrštil, jako by se nacházeli v nižší výšce.

„Do prdele práce,“ zaklela.

Brad se na ni tázavě podíval.

„Kolik byla rtuť v Mamaronecku?“ zeptala se.

Brad vyhledal údaj v deníku. „Dvacet devět celých šest.“

„Přepočítej výšku patnáct set metrů při tomhle tlaku na výšku při tlaku třicet jedna rovných.“

„Třicet jedna? To je přílišně moc.“

„Přesně do toho letíme.“

Brad na ni vytřeštil oči. „Ale ta bomba...“

Percey přikývla. „Přepočti to.“

Brad pevnou rukou vyfukal příslušné číslice.

Jeho povzdechnutí bylo prvním viditelným projevem emocí.

„Patnáct set metrů v Mamaronecku odpovídá čtrnácti stům pětapadesáti tady.“

Percey znovu přivolala Bella. „Věci se mají takhle,“ začala.

„Blíží se sem tlaková fronta. V době, kdy dosedneme na dráhu, se bude bomba chovat, jako bychom byli pod patnácti sty metry.“

Může vybuchnout patnáct až třicet metrů nad zemí.

„Jasně.“ Bell klidně přikývl. „Dobře.“

„Nemáme klapky, takže budeme přistávat rychlostí až tři sta kilometrů v hodině. Když bomba vybuchne, ztratíme nad letadlem kontrolu a ztroskotáme. Moc ohně to nezpůsobí, protože máme prázdné nádrže. A i když se dostaneme dostatečně nízko, budeme možná dlouho ve smyku a pak se převrhneme. Nemůžeme dělat nic jiného než se pevně připoutat a krýt si hlavu.“

„Dobře,“ řekl Bell, přikývl a vyhlédl z okna.

Percey se mu podívala do tváře. „Můžu se vás na něco zeptat, Rolande?“

„Jasně.“

„Tohle není váš první let letadlem, že?“

Bell si povzdechl. „Víte, když žijete skoro cele] život v Severní Karolině, nemáte moc příležitostí cestovat. A když už jedete do New Yorku, no, tak vlaky jsou taky docela pohodlné.“ Odmlčel se. „Faktem je, že jsem nikdy nebyl výš, než kam mě dovezl výtah.“

„Všichni lidé se takhle nechovají.“

Bell ji stiskl za rameno. „At vám nespadne bonbón,“ zašeptal a vrátil se na sedadlo.

„Dobře,“ řekla Percey a začala v Průvodci pro piloty hledat informace o denverském mezinárodním letišti. „Brade,

budeme provádět noční vizuální přistání na dráhu dva osm vlevo. Já budu mít velení. Ty ručně vysuneš podvozek a budeš hlásit rychlost sestupu, vzdálenost na dráhu, letovou rychlost a výšku — myslím skutečnou výšku nad zemí, ne nadmořskou.“ Pokoušela se vymyslet něco dalšího. Jenže bez výkonu, bez klapek a bez brzd neměla co říct; byla to nejkratší předpřistávací instruktáž v dějinách její kariéry pilota. „A ještě něco,“ vzpomněla si nakonec. „Až zastavíme, upaluj odsud, jak nejrychleji můžeš.“

„Patnáct kilometrů na dráhu,“ hlásil Brad. „Rychlost tři sta sedmdesát. Výška dva tisíce sedm set. Potřebujeme zpomalit klesání.“

Percey lehce přitáhla kormidlo a rychlost dramaticky poklesla.

Letadlo se znovu začalo třást. Jestli zpomalí pod kritickou rychlost, je po nich.

Znovu dopředu.

„Čtrnáct kilometrů... Třináct...“

Percey se potila jako v sauně. Otřela si tvář. Mezi palcem a ukazováčkem jí naskákaly puchýře.

Dvanáct... jedenáct...

„Osm kilometrů od dosednutí, výška třináct set padesát metrů.“

Rychlost tři sta devadesát.“

„Vysunout podvozek,“ přikázala Percey.

Brad začal otáčet kolem, které ručně spouštělo těžký podvozek. Pomáhala mu gravitace, ale i tak musel vyvinout nadlidské úsilí. Přitom ovšem nespouštěl oči z přístrojů a klidným tónem účetního hlásil jednotlivé údaje. „Šest kilometrů od dosednutí, výška jedenáct set padesát metrů...“

Percey zápasila s nárazy způsobenými nízkou výškou a prudkým větrem.

„Podvozek dole,“ volal s funěním Brad, „třikrát zelená.“

Letová rychlost spadla na sto osmdesát uzlů — asi tři sta třicet kilometrů v hodině. Stále byla vysoká. Příšerně vysoká. Bez zpětného tahu proletí i tou nejdelší drahou jako žízňivá čára.

„Kontrolu Denver, jaký je výškoměr?“

„Tři nula devět osm,“ řekl nevzrušeně dispečer.

Stoupá. Stále výš a výš.

Percey se zhluboka nadechla. Pro bombu se dráha nacházela těsně pod patnácti sty metry nad mořem. Jak přesně Tanečník pracoval, když vyráběl detonátor?

„Podvozek klade odpor. Rychlost klesání sedm set osmdesát.“

Což znamenalo vertikální rychlost asi čtyřicet sedm kilometrů v hodině. „Klesáme příliš rychle, Percey,“ hlásil Brad.

„Dopadneme před přistávacími světly. O nějakých sto metrů. Možná dvě stě.“

Dispečer si toho všiml taky. „Foxtrot Bravo, musíte nabrat výšku. Nalétáváte příliš nízkou.“

Kormidlo zpátky. Pokles rychlosti. Varovné bzučení. A kormidlo znovu dopředu.

„Čtyři kilometry od dosednutí, výška pět set sedmdesát.“

„Jste moc nízkou, Foxtrot Bravo!“ varoval znovu dispečer letové kontroly.

Percey vyhlédla přes stříbrný nos letadla. Všude byla samá světla — přibližovací majáky, které je naváděly vpřed, modré tečky rolovací dráhy, oranžově červená světla přistávací dráhy... A pak světla, která Percey nikdy předtím při přistání neviděla.

Stovky blikajících světél. Bílých i červených. Od záchranných vozidel.

Všude samá světla.

Všechny ty večerní hvězdy...

„Pořád jsme nízkou,“ hlásil Brad. „Dosedneme dvě stě metrů před drahou.“

S potíci se rukama a nakloněná dopředu si Percey znovu vzpomněla na Lincolna Rhyma upoutaného na vozík, jak se rovněž naklání a zkoumá cosi na obrazovce počítače.

„Příliš nízkou, Foxtrot Bravo,“ zopakoval dispečer. „Posílám záchranná vozidla na pole před drahou.“

„Není třeba,“ řekla Percey neoblomně.

„Výška tři sta devadesát metrů. Dva a půl kilometru od dosednutí.“

Máme třicet vteřin! Co budu dělat?

Ede? Řekni! Brite? Řekněte mi někdo...

No tak, kde je můj smysl pro opičárny? Co mám, sakra, dělat? Vyhlédla z okna kokpitu. V měsíčním světle zahlédla předměstí Denveru, okolní městečka a nějakou zemědělskou půdu a nalevo také velké pásy pouště.

Colorado je pouštní stát... No jistě!

Zničehonic strhla řízení ostře doleva.

„Rychlost klesání devět set šedesát,“ hlásil Brad, aniž by měl potuchy, co Percey dělá. „Výška tři sta metrů, dvě stě sedmdesát, dvě stě padesát...“

Náklon letadla bez výkonu prudce snížil výšku.

„Foxtrot Bravo, nezatáčejte!“ volal dispečer. „Opakuji, nezatáčejte! Už tak máte nízkou výšku.“

Percey vyrovnala letadlo nad pásem pouště.

Brad se krátce zasmál. „Výška konstatní... Výška stoupá, máme dvě stě sedmdesát metrů, tři sta, tři sta šedesát. Tři sta devadesát metrů... Já to nechápu.“

„Termální proud,“ řekla Percey. „Během dne poušť vstřebává teplo a v noci ho uvolňuje.“

Dispečerovi to došlo taky. „Výborně, Foxtrot Bravo! Dobře. Získali jste asi tři sta metrů. Zatočte doprava na kurs dva devět nula... dobře a teď doleva na dva osm nula. Fajn. Jste v kursu. Poslyšte, Foxtrot Bravo, jestli chcete shodit ty přibližovací majáky, klidně si poslužte.“

„Díky za nabídku, Denvere, ale myslím, že to posadím tisíc metrů za čísly.“

„To je v pořádku, madam.“

Ted' měli jiný problém. Dosáhnou na dráhu, ale letí příliš rychle. Za normálních okolností snižovaly kritickou rychlost letadla klapy, takže přistání mohlo být pomalejší. U Learjetu 35A činila kritická rychlost asi sto sedmdesát pět kilometrů v hodině. Bez klapek se blížila dvě stě devadesátí. V takové rychlosti profrčíte během okamžiku i čtyřikilometrovou dráhu. A tak Percey provedla boční skluz. Tenhle jednoduchý manévř se používá v soukromých letadlech při přistání za bočního větru. Provedete náklon doleva a sešlápnete pedál pravé směrovky. Rychlost letadla se tím značně sníží. Percey nevěděla, jestli někdo někdy tenhle manévř provedl v sedmitunovém tryskáči, ale nic jiného ji jednoduše nenapadlo.

„Potřebuju, abys mi pomohl, houkla na Brada a funěla námahou a bolestí, která jí projížděla otláčenými rukama. Brad popadl kormidlo a šlápl na pedál. Letadlo se zpomalilo, ale pouze za cenu povážlivého propadnutí levého křídla. Percey ho vyrovнала těsně před kontaktem s přistávací drahou.

Alespoň doufala.

„Rychlost?“ zavolala.

„Dvě stě osmdesát.“

„Vypadáte dobře, Foxtrot Bravo.“

„Dvě stě metrů před drahou, výška osmdesát pět metrů,“

hlásil Brad. „Přiblížovací světla dvanáct hodin před námi.“

„Rychlost klesání?“ zeptala se.

„Sedm set osmdesát.“

Příliš rychle. Přistání při takové rychlosti propadu by mohlo zničit podvozek. A taky způsobit odpálení bomby.

Přiblížovací světla teď byla přímo před nimi a naváděla je dopředu...

Dolů, dolů, dolů...

Když se nyní řítily směrem k lešení s připevněnými světly, Percey se neudržela. „Moje letadlo!“ vykřikla.

Brad uvolnil kormidlo.

Percey vyrovнала boční skluz a zvedla špičku letadla. Strmost klesání se ladně vyrovнала, lear nabral vítr a vyhnul se nebezpečnému propadu přímo nad čísly na konci dráhy.

Nabral vítr tak dobře, že nechtěl přistát.

V hustším vzduchu nízké atmosféry pádící letadlo — odlehčené o palivo — odmítlo dosednout.

Percey zahlédla žlutozelená záchranná vozidla roztroušená po stranách přistávací dráhy.

Tři sta metrů za čísly a stále devět metrů nad vytouženým betonem.

A pak šest set metrů za čísly. A devět set metrů.

Sakra, zapíchnem se přímo do země.

Percey zatlačila kormidlo dopředu. Letadlo dramaticky pokleslo a Percey rychle škusla kormidlem zpátky. Stříbrný pták se otřásl a měkce dosedl na betonovou dráhu. Bylo to nejhladší přistání v jejím životě.

„Plné brzdy!“

Percey i Brad dupli nohama na pedály směrovky. Zaslechli kvílení a ucítili prudké otřesy. Kabinu zaplnil kouř.

Dobrá polovina přistávací dráhy již byla za nimi a oni se po ní stále řítily stopadesátikilometrovou rychlostí.

Tráva, napadlo Percey, stočím to do ní, když bude třeba.

Zničím podvozek, ale zachráním náklad...

Sto deset, sto...

„Požární světlo, pravé kolo,“ hlásil Brad. A po chvíli:

„Požární světlo, přední kolo.“

Do prdele, pomyslela si a plnou vahou přitlačila na brzdy.

Lear se dostal do smyku a otřásl se. Percey smyk vyrovнала předním kolem. Kouř v kabině zhoustl.

Devadesát kilometrů za hodinu, osmdesát, sedmdesát...

„Dveře!“ zavolala na Bella.

Detektiv byl rázem na nohou a vytlačil dveře ven, kde se proměnily ve schůdky.

K letadlu se sjížděly požární vozy.

S divokým kvílením kouřících brzd se lear N695FB se smykem zastavil tři metry od konce dráhy.

První hlas, který se ozval z kabiny, patřil Bellovi. „Dobře, Percey, a teď ven! Rychle!“

„Musím...“

„Ted' tu velím já!“ křičel detektiv. „I kdybych vás měl odsud odvléct. Tak pohyb!“

Bell postrčil Percey i Brada ze dveří, seskočil z betonu a odtáhl je od letadla. „Na palubě je bomba, každou chvíli může vybuchnout!“ volal na záchranáře, kteří začali na kola stíkat pěnu.

„Je někde v motoru! Nepřibližujte se!“ V ruce držel jednu ze dvou pistolí a podezřívavě sledoval, jak letadlo obklopuje dav záchranářů. Jindy by si Percey pomyslela, že Bell trpí stihomamem. Ted' už ale ne.

Asi třicet metrů od letadla se konečně zastavili. Kolem projíždělo nákladní auto denverských policejních pyrotechniků a Bell ho mávnutím ruky zastavil.

Z auta vylezl hubený policista připomínající spíše kovboje a přišel k Bellovi. Oba si vyměnili pozdrav v podobě policejních průkazů a Bell muže informoval o bombě a možném místě jejího uložení.

„Takže nevíte určitě, jestli je na palubě?“ zeptal se policista-kovboj.

„Ne. Ne na sto procent.“

Ale právě když se Percey podívala na Foxtrot Bravo — na jeho nádherný stříbrný plášť pokrytý pěnou a lesknoucí se

v ostrých bodových světlech — ozvala se ohlušující rána. Všichni kromě Bella a Percey se vrhli k zemi. Zadní část letadla zmizela v obrovském záblesku oranžových plamenů a kousky kovu se rozletěly vysoko do vzduchu.

„Ach ne,“ vydechla Percey a přiložila si ruku na ústa.

V letadle již samozřejmě nezbylo žádné palivo, ale jeho Interiér — sedadla, elektroinstalace, koberec, plastové obložení a především drahocenný náklad — teď mizel v nenasytných plamenech.

Požární vozidla chvíli opatrně vyčkávala a pak vyrazila kupředu a bezúčelně stříkala na zničenou kovovou kostru další a další nánosy pěny.

Část pátá

TANEC SMRTI

Vzhlédl jsem a spatřil klesající bod, jež se po chvíli proměnil v obrácené srdce, ve střemhlav padajícího ptáka. Vítr mu svištěl kolem křídel a ten zvuk se nepodobal ničemu na světě. Pták klesl ve svěžím podzimmím vzduchu o půl míle, v poslední chvíli se vytočil rovnoběžně s drahou letící koroptve a zasáhl ji zezadu s tupým úderem, jako když člověku pronikne do těla kulka velké ráže.

Vvášeň pro sokoly

Stephen Bodio

HODINA DVAAČTYŘICÁTÁ Z PĚTAČTYŘICETI

35

Rhyme si všiml, že jsou tři hodiny ráno. Percey Clayová se právě letadlem FBI vracela na východní pobřeží a za pár hodin již měla být na cestě k soudu, aby se připravila na své velké vystoupení před porotou.

Jenže Rhyme stále neměl ponětí, kde se Tanečník skrývá, co plánuje a jakou totožnost na sebe vezme tentokrát.

Sellittovi zazvonil telefon. Detektiv ho zvedl, chvíli poslouchal a tvář se mu zkřivila úžasem. „Ježíši. Tanečník právě dostal někoho dalšího. V jednom tunelu v Central parku poblíž Páté avenue našli další tělo. Zbavené totožnosti.“

„Úplně zbavené totožnosti?“

„Zdá se, že ho upravil hned na místě. Odstranil mu ruce, zuby, čelist a šaty. Je to běloch. Mladý, kolem třicíky.“ Sellitto se znovu zaposlouchal. „Žádný vandrák,“ hlásil. „Byl čistý a v dobré kondici. Atletická postava. Haumann si myslí, že je to nějaký yuppie z East Side.“

„Dobře,“ řekl Rhyme. „Přineste ho sem. Chci si ho ohledat sám.“

„Myslíš přinést tělo?“

„Jo.“

„No jak chceš.“

„Takže Tanečník má novou totožnost,“ uvažoval Rhyme vztekale. „Co zase, sakra, kuje? Odkud po nás půjde příště?“

Povzdechl si a podíval se z okna. „Kam Percey schováte teď?“ zeptal se Dellraye.

„Zrovna o tom přemýšlím,“ řekl vychrtlý agent. „Zdá se mi...“

„K nám,“ ozval se nový hlas.

Dellray s Rhymem pohlédli na podsaditého muže ve dveřích.

„Do našeho policejního domu,“ řekl Reggie Eliopolos. „Ujímáme se ochrany.“

„Dokud nebudete mít...“ začal Rhyme.

Asistent státního zástupce zamával před Rhymem papírem příliš rychle, než aby se dal přečíst, ale všichni věděli, že příkaz k ochranné vazbě bude pravý.

„To není dobrý nápad,“ řekl Rhyme.

„Je to lepší než váš nápad nechat zabít posledního svědka jakýmkoliv možným způsobem.“

Sachsová vztekale vykročila, ale Rhyme zavrtěl hlavou.

„Věřte mi,“ začal, „Tanečník zjistí, že ji berete pod svou ochranu. A pravděpodobně to už zjistil. Popravdě řečeno s tím nejspíš počítá,“ dodal zlověstně.

„To by musel umět číst myšlenky.“

Rhyme naklonil hlavu. „Teď jste na to kápnul.“

Eliopolos se zařhtal. Rozhlédl se po místnosti a spatřil Jodieho. „Vy jste Joseph D‘Oforio?“

Malý bezdomovec vytřeštil oči. „Já... ano.“

„Vy půjdete taky.“

„Hej, počkejte, oni řekli, že dostanu prachy, abych mohl...“

„To nemá nic společného s odměnou. Pokud na ni máte právo, dostanete ji. Pouze chceme zajistit vaši bezpečnost až do slyšení velké poroty.“

„Poroty?! O svědčení nepadlo ani slovo!“

„No,“ řekl Eliopolos, „jste významný svědek.“ Kývnul na Rhyma. „On měl možná v úmyslu zavraždit nějakého zabijáka. Ale my chceme usvědčit muže, který si ho najal. Tak to dělá většina strážců zákona.“

„Já nikam svědčit nepůjdu!“

„Tak půjdete do basy za pohrdání soudem. Do věznice s dohledem. A vsadím se, že víte, v jakém bezpečí budete tam.“ Drobný Jodie se pokusil vypadat vztekale, ale vyšel mu jen strach. Čelo se mu sraštilo. „Ach, Ježíši.“

„Neposkytnete jim dostatek ochrany,“ řekl Rhyme Eliopolosovi.

„My ho známe. Nechte nás převzít ochranu.“

„Jo, a Rhyme?“ Eliopolos se k němu otočil. „Vzhledem k tomu incidentu s letadlem vás obviňuji z maření vyšetřování trestného činu.“

„To teda hovno,“ řekl Sellitto.

„To teda jo,“ opáčil obtloustlý státní zástupce. „Vždyt mohl `zničit celý případ, když tu ženskou nechal letět. Obvinění

vám bude doručeno v pondělí. A osobně dohlédnu na průběh vyšetřování. To...“

„On tady byl, víte?“ řekl tiše Rhyme.

Asistent státního zástupce přestal mluvit. „Kdo?“ zeptal se po chvíli.

I když to dobře věděl.

„Před pár hodinama byl přímo tady za oknem a mířil do pokoje

ostřelovací puškou nabitou tříštivými náboji.“ Rhymovy oči sklouzly k podlaze. „Dost možná mířil přímo na místo, kde zrovna stojíte.“

Eliopolos by ze svého místa neustoupil ani za nic. Jeho oči však vystřelily k oknu, aby se ujistily, že je zatažené.

„Proč...“

„Proč nestřílel?“ dokončil Rhyme. „Protože měl lepší nápad.“

„Jaký?“

„Inu,“ začal Rhyme, „to je otázka za milion dolarů. Víme jen to, že zabil dalšího člověka — nějakého mladého muže v Central Parku — a očesal ho. Zbavil tělo totožnosti a vzal na sebe jeho podobu. Bez nejmenších pochyb se dozvěděl, že jeho bomba Percey nezabila, a právě teď se chystá dokončit svou práci. A z vás si udělá komplice.“

„Vždyť ani neví, že existuju.“

„Jestli tomu chcete věřit...“

„Ježíši, Redžíku,“ řekl Dellray. „Tak si to v tý hlavě srovnej!“

„Neříkej mi Redžíku.“

Sachsová se připojila. „Copak to nechápete? Nikdy jste před sebou neměl nikoho podobného.“

Eliopolos z ní nespustil oči a řekl Sellittovi: „U nás federálů každý ví, kde je jeho místo. Vy měštští to máte zřejmě zařízeno jinak.“

X X X

„To není košer, Lincolne. Nemůžu to udělat.“ Lon Sellitto byl neoblomný.

Jenže Lincoln Rhyme taky. „Nech mě s ním půlhodinku.“

„Není jim to po chuti.“ Daleko výstižnější však bylo, co dodal po chvíli. „Chtěli se posrat, když jsem jim to navrhl. Seš civilista.“

Bylo pondělí téměř deset hodin ráno. Perceyino vystoupení před velkou porotou bylo o čtyřnadvacet hodin odloženo. Potápěči totiž objevili pytle, které Phillip Hansen potopil hluboko v Long Island Sound. Pytle byly spěšně převezeny do laboratorii FBI k analýze a Eliopolos odložil slyšení před porotou, aby mohl proti Hansenovi předložit co nejvíce přesvědčivých důkazů.

„Čeho se bojí?“ zeptal se Rhyme nedůtklivě. „Já jim ho nezmlátím.“

Uvažoval, že zkrátí požadovaný čas na dvacet minut. Jenže to by byl projev slabostí. A Lincoln Rhyme na projevy slabostí nevěřil. „To já jsem ho chytil,“ řekl místo toho. „Zasloužím si mít možnost s ním promluvit.“

A zmlkl.

Jeho bývalá manželka Blaine mu ve chvíli velmi vzácného porozumění prozradila, že jeho černé oči jsou daleko působivější než jeho slova. A tak teď Rhyme zíral na Sellitta tak dlouho, dokud si detektiv nepovzddechl a nepohlédl na Dellraye.

„Éé, no tak mu dej trochu času,“ řekl agent. „Co nám to udělá?“

Přived sem toho pytlíka. A když zkusí utéct, aspoň si trochu zastřílíme.“

„No dobře,“ řekl Sellitto. „Zavolám tam. Hlavně ten případ nezvorejte.“

Ale Rhyme už tahle slova neslyšel. Jeho oči se upřely ke dveřím, jako by se v nich měl Tanečník zázračně zhmotnit. Vůbec by nebyl překvapen, kdyby se to skutečně stalo.

„Jak se jmenuješ doopravdy? Seš vážně Joe nebo Jodie?“

„Á, co na tom záleží? Chytli jste mě. Můžete mi říkat, jak chcete.“

„Jaké je tvoje křestní jméno?“ zeptal se znovu Rhyme.

„A co ten váš výraz? ‚Tanečník‘. Ten se mi líbí.“

Drobný muž pozorně Rhyma sledoval zdravým okem. Pokud cítil bolest ze zranění nebo byl malátný následkem léků, nedal to na sobě znát. Levou paží měl v sádrovém obvazu, ale přesto měl na ruku silná pouta připevněná k řetězu u pasu. Také nohy měl spoutané.

„Jak chceš,“ řekl Rhyme příjemně a stále muže zkoumal, jako by to byl neobvyklý výtrus houby nalezený na místě činu. Tanečník se usmál. Vzhledem k porušeným obličejovým nervům a obvazům měl ve tváři komický výraz. Každou chvíli se jeho tělo otřáslo, jeho prsty zacukaly a jeho zlomené rameno se bezděčně zvedlo a opět kleslo. Rhyma přemohl zvláštní pocit že on sám je zdravý a mrzákem je jeho zajatec. Jednooký král...

Tanečník se na něj usmál. „Umíráte touhou vědět, že?“ zeptal se Rhyma.

„Co vědět?“

„Všechno... Proto jste mě sem nechal přivést. Měli jste štěstí, že jste mě chytili, ale absolutně nemáte ponětí, jak jsem to provedl.“

Rhyme mlaskl jazykem. „Já vím přesně, jak jsi to provedl.“

„Ted už jo?“

„Chtěl jsem si s tebou jen promluvit,“ odpověděl Rhyme. „Nic víc. Promluvit si s mužem, který mě málem přechytračil.“

„Málem.“ Tanečník se zasmál. Další pokřivený úsměv. Ten pohled byl téměř přízračný. „No dobrá, tak vyprávějte.“

Rhyme usrl ze slámy. Ve sklenici měl ovocný džus. Úplně Thoma ohromil, když ho požádal, aby z ní vylil skotskou a

nahradil ji havajským koktejlem. „Tak dobře,“ řekl ochotně.

„Najali tě, abys zabil Eda Carneyho, Brita Halea a Percey Clayovou. Řek bych, že ti slušně zaplatili. Šestimístnou částku.“

„Sednimístnou,“ řekl Tanečník pyšně.

Rhyme zvedl obočí. „Lukrativní povolání.“

„Když jste dobrý.“

„Peníze jsi uložil na Bahamách. A pak jsi odněkud vyšfáral Kallovo jméno — nevím přesně odkud, nejspíš z nějakého seznamu žoldáků.“ Tanečník přikývl. „A najal jsi ho jako subdodavatele. Anonymně, možná přes e—mail, možná faxem a s použitím referencí, kterým Kall věřil. Samozřejmě ses s ním nikdy nesetkal osobně. A předpokládám správně, že sis ho vyzkoušel?“

„Samozřejmě. Na jedné vraždě nedaleko Washingtonu. Najali mě, abych zabil kongresového asistenta, který vynášel tajné informace ze svazků Výboru pro ozbrojené složky. Byla to snadná práce, a tak jsem ji svěřil Stephenovi. Poskytlo mi to dobrou příležitost si ho proklepnout. Sledoval jsem každý jeho krok.

Osobně jsem zkontroloval smrtící ránu. Velice profesionální. Myslím, že mě dokonce přistihl, jak se na něj dívám, a šel po mně, aby se mě jako svědka zbavil. To bylo taky v pořádku.“

„A tak jsi mu dal hotovost a klíč od Hansenova hangáru,“ pokračoval Rhyme. „On tam počkal a pak umístil na Carneyho letadlo bombu. Věděl jsi, že je dobrý, ale nebyl sis jistý, jestli je dost dobrý, aby je zabil všechny tři. Pravděpodobně sis myslel, že dostane přinejlepším jednoho, ale může ti poskytnout příležitost, jak se dostat k dalším dvěma.“

Tanečník přikývl a snažil se zakrýt, že na něj Rytme zapůsobil. „To, že zabil Brita Halea, mě docela překvapilo. Jo, jo. A ještě více mě překvapilo, že pak dokázal uprchnout a umístit další bombu do letadla Percey Clayové.“

„Předpokládal jsi, že nejméně jednu obět budeš muset zabít sám, a tak jsi ze sebe minulý týden udělal Jodieho a začal všude nabízet ty svoje prášky, aby tě lidi na ulici znali. A pak jsi unesl federálního agenta a zjistils, ve kterém policejním domě oběti budou. Počkal sis na Stephena na nejlogičtějších místech a nechal ses unést. A zanechal jsi po sobě spoustu stop vedoucích do skrýše v podzemce, abys měl jistotu, že tě najdeme... a využijeme k dopadení Kalla. A my všichni ti uvěřili. Jasně, že jo —

Stehen neměl ponětí, žes ho najal ty. Věděl jen, žes ho zradil, a chtěl tě zabít.

Perfektní alibi. Ale riskantní.“

„Co je život bez rizika?“ zeptal se Tanečník rozpustile.

„Vždyt jen proto má všechno cenu, nemyslíte? A kromě toho, když jsme byli spolu, podnikl jsem několik... řekněme protiopatření, aby mě váhal zastřelit. Skrytá homosexualita je vždycky užitečná.“

„Ale,“ řekl Rhyme a pocítil hněv, že Tanečník přerušil jeho výklad, „když byl Kall v parku, vyklouzl jsi z uličky, kde ses schovával, našels ho a zabil... Jeho ruce, zuby a šaty — a taky jeho zbraně — jsi zahodil do kanalizace. A my tě pak pozvali na Long Island... Liška v kurníku,“ uzavřel Rhyme a po chvíli štiplavě dodal: „Takhle nějak to bylo. V kostce. Ale myslím, že podstatu to vystihuje.“

Tanečník na chvíli zavřel zdravé oko a pak ho znovu otevřel. Zarudlé a vlhké zírало přímo na Rhyma. Tanečník slabě kývl na projev uznání — nebo snad dokonce obdivu. „Tak co to bylo?“ zeptal se nakonec. „Co vám dalo klíč?“

„Písek,“ odpověděl Rhyme. „Z Baham.“

Tanečník přikývl a zkroutil se bolestí. „Obrátil jsem si kapsy.

Všechno jsem projel vysavačem.“

„Měls ho v záhybech švů. A pak taky prášky. Zbytky prášků a sunar.“

„Ano. Jistě.“ Tanečník se na chvíli odmlčel a pak dodal:

„Stephen měl pravdu, když z vás měl hrůzu.“ Zdravým okem stále sledoval Rhyma, jako když lékař hledá na těle nádor.

„Chudák,“ dodal. „Pěkně smutná figurka. Kdo z něj podle vás udělal buzíka? Jeho otčím, nebo hoši v pastáku? Nebo všichni jmenovaní?“

„To netuším,“ řekl Rhyme. Na okenní římse přistál sokol a složil křídla.

„Stephen dostal strach,“ pokračoval Tanečník. „A když máte strach, je se vším konec. Myslel si, že ho hledá červ.

Lincoln Červ.

Párkrát jsem zaslechl, jak si to šeptá. Měl z vás strach.“

„Ale ty jsi strach neměl.“

„Ne,“ řekl Tanečník. „Já strach nemívám.“ Náhle přikývl, jako by si konečně všiml něčeho, co ho dráždilo. „Koukám, že mě pozorně posloucháte, co? Snažíte se vystopovat přízvuk, že?“

Měl pravdu.

„Jenže on se mění, vidíte? Novoanglický... středozápadní... jižanské roviny a jižanské mokřiny... Proč mě vůbec vyslýcháte?

Děláte snad místo činu, ne? Jsem chycenej. Je čas jít do postýlky.

Spadla klec. Poslyšte, já mám rád šachy. Zbožňuju šachy. Hrajete je někdy, Lincoln?“

Rhyme je kdysi míval rád. S Claire Trillingovou je docela často hráli. Thom chtěl, aby spolu hráli na počítači, a koupil mu dobrý šachový program, ale Rhyme si ho ani jednou nespustil. „Už jsem dlouho nehrál.“

„Někdy si musíme dát partičku šachu. Budete dobrý soupeř... Chcete vědět, jakou chybu někteří hráči dělají?“

„Jakoupak?“ Rhyme na sobě cítil Tanečníkův žhavý pohled. Náhle pocítil neklid.

„Začnou být zvědaví na své soupeře. Pokoušejí se zjistit podrobnosti o jejich osobním životě. Věci, které nejsou užitečné.

Odkud pocházejí, kde se narodili, jaké mají sourozence.“

„Opravdu?“

„Možná ukojí svou potřebu, ale zmate je to. Může to být nebezpečné. Protože partie se odehrává na šachovnici, Lincolne. Pouze na šachovnici.“ Tanečník se usmál na půl úst. „Nemůžete se smířit s tím, že o mně nic nevíte, vidíte?“ Ne, pomyslel si Rhyme. Nemůžu.

„Tak co přesně chcete?“ pokračoval Tanečník. „Adresu?“

Žakovskou ze střední školy? A co kdybych vám napověděl? „Rosebud. Co vy na to? Překvapujete mě, Rhyme. Jste nejlepší kriminalista, jakého jsem kdy viděl. A přitom se tady pouštíte do nějakých sentimentálních cest do hlubin mé duše. Takže kdo já jsem? Jsem bezhlavý rytíř. Belzebub. Jsem královna Mab. Jsem ‚oni‘, když se říká: ‚Oni‘ jdou po vás. Nejsem ona příslovečná noční můra, protože noční můry nejsou skutečné, zatímco já jsem skutečnější, než je kdokoli ochoten si přiznat. Jsem řemeslník.

Jsem byznysmen. Nejistíte moje jméno, hodnotu ani sériové číslo.

Já nehraju podle Ženevské konvence.“

Rhyme neřikal nic.

Ozvalo se zaklepání na dveře.

Dorazila eskorta.

„Můžete mi sundat ta pouta z nohou?“ zeptal se Tanečník obou policistů dojemným hlasem a plačtivě zamrkal zdravým okem. „Prosím vás. Moc mě to bolí. A jak obtížné se mi chodí.“

Jeden policista se podíval s účastí na Tanečníka a poté na Rhyma, který suše řekl: „Jestli mu uvolníte jediný článek, přijdete o práci a nikdy ji už v tomhle městě neseženete.“

Policista chvíli na Rhyma zíral a pak kývnul na kolegu. Tanečník se usmál. „To není problém,“ řekl a podíval se na Rhyma.

„To je jen okolnost.“

Eskorta ho popadla za zdravé rameno a postavila ho na nohy. Jeho drobná postava se téměř ztrácela mezi vysokými muži, kteří ho vedli ke dveřím. Ohlédl se.

„Lincolne?“

„Ano?“

„Budete vám chybět. Beze mě se budete nudit.“ Probodával Rhyma pohledem. „Beze mě zemřete.“

X X X

O hodinu později ohlásily těžké kroky na schodišti příchod Lona Sellitto. Doprovázela ho Sachsová s Dellrayem. Rhyme okamžitě věděl, že to znamená problémy. Na chvíli ho napadlo, jestli Tanečník náhodou neuprchl.

Ale v tom to nebylo.

Sachsová si povzddechla.

Sellitto pohlédl na Dellraye a agentova pohublá tvář se zkřivila.

„Tak to vysypte,“ řekl Rhyme.

Sachsová mu všechno vysvětlila. „Jde o ty pytle, co našli ve vodě. Laborka je prošetřila.“

„A hádej, co bylo uvnitř,“ řekl Sellitto.

Rhyme si vyčerpaně povzdchl. Na hádanky neměl náladu. „Detonátory, plutonium a tělo Jocka Ewinga.“

„Hromada zlatých stránek okrsku Westchester a tři kila kamení,“ řekla Sachsová.

„Cože?“

„Nic v nich nebylo, Lincolne. Ani ň.“

„Určitě to byly telefonní seznamy, nebyly to nějaké šifrované záznamy?“

„Kryptologové je dobře prohlídli,“ řekl Dellray. „Jsou to jen zasraný zlatý stránky. A ty šutry jsou k ničemu. Byly tam akorát kvůli zátěži.“

„Hansena pustí na svobodu,“ zabručel temně Sellitto. „Už teď“ vypisují papíry. Ani s tím nepůjdou před porotu. Všichni ti lidé zemřeli zbytečně.“

„Dopověz mu to,“ řekla Sachsová.

„Jede sem Eliopolos,“ pokračoval Sellitto. „Má příkaz.“

„Příkaz?“ zeptal se Rhyme stroze. „K čemu?“

„No, jak říkal. K tvému zatčení.“

Ve dveřích se objevil Reginald Eliopolos následován dvěma urostlými agenty.

Rhyme si vždycky myslel, že tenhle státní zástupce má kolem čtyřicítky. Ale teď za denního světla se zdálo, že mu je sotva něco přes třicet. Agenti byli rovněž mladí a dobře oblečení, i když Rhymovi připomínali spíš namíchnuté přístavní dělníky.

Co po něm vůbec chtějí? Po chlapovi, který se nemůže zvednout z lůžka?

„Tak, Lincolne, myslím, že jste mi nevěřil, když jsem vám říkal, že to bude mít následky. E-he. Nevěřil jste mi.“

„Co to tu, sakra, plácáš, Reggie?“ zeptal se Sellitto. „Vždyť jsme ho chytli.“

„E-he... e-he. Já vám řeknu, o čem tady“ — zvedl ruce a nakreslil ve vzduchu imaginární uvozovky — „plácám. Případ Hansen je kaput. V pytlicích se nenašly žádné důkazy.“

„To není naše chyba,“ řekla Sachsová. „Udrželi jsme vaše svědky naživu. A dopadli zabijáka najatého Hansenem.“

„Jenže,“ řekl Rhyme, „jenže je v tom ještě něco jiného, že, Reggie?“

Asistent státního zástupce se na něj chladně podíval.

Rhyme pokračoval: „Víte, Jodie — chci říct Tanečník — je teď jediná šance, které se v případě Hansen můžou

chytout. Nebo si to aspoň myslí. Jenže Tanečník svého klienta nikdy nepráskne.“

„Ó, vážně ne? Tak to ho neznáte tak dobře, jak si myslíte. Právě jsem s ním měl dlouhý rozhovor. Byl velmi ochoten do toho Hansena zaplést. Až na to, že teď dělá problémy. Kvůli vám.“

„Kvůli mně?“ zeptal se Rhyme.

„Říkal, že jste mu vyhrožoval. Během toho nepovoleného setkání, které jste s ním měl před pár hodinami. E-he. Za tohle budou padat hlavy. To budete ujištěni.“

„Ach, proboha!“ vyštěkl Rhyme a hořce se zasmál.

„Copak nechápete, o co mu jde? Nechte mě hádat... řekl jste mu, že mě zatknete, že? A on souhlasil, že bude v takovém případě vypovídat.“

Rychlé zhroupení Eliopolosových očí Rhymovi prozradilo, že přesně to se opravdu stalo.

„Vy to nechápete?“

Ale Eliopolos nechápal vůbec nic.

„Nenapadlo vás, že by mě rád viděl ve vazbě?“ řekl Rhyme.

„Nějakých patnáct dvacet metrů od něj?“

„Rhyme,“ řekla Sachsová a starostlivě se zamračila.

„On mě chce zabít, Reggie. O to mu jde. jsem jediný, kdo ho kdy zastavil. A když se dozví, že jsem mu nablízku, pustí se zase do práce.“

„Ten se už do ničeho nepustí. Nikdy.“

E-he.

„A když budu mrtvý, rozmyslí si to,“ řekl Rhyme. „Nikdy nebude proti Hansenovi vypovídat. A jak ho přesvědčíte? Pohrůzkami injekcí? To je mu fuk. Ten se ničeho nebojí. Vůbec ničeho.“

Co se tedy děje? přemýšlel Rhyme. Něco tu nehrálo. Velice nehrálo. Nejspíš to budou ty telefonní seznamy... Seznamy a kamení. Rhyme se ponořil do myšlenek a zkoumavě sledoval tabulku s důkazy na stěně. Uslyšel cinknutí a vzhledl. Jeden z Eliopolosových agentů právě vytáhl pouta a vyšel směrem ke clinitronu.

Rhyme se v duchu zasmál. Radši ať spoutají nohy od stolu. Ty utečou spíš.

„No tak, Reggie,“ řekl Sellitto.

Zelené vlákno, telefonní seznamy a kamení. Rhyme si vzpomněl na cosi, co mu říkal Tanečník. Když seděl v křesle, vedle něhož teď přešlapoval Eliopolos.

Milion dolarů...

Rhyme si vágně uvědomoval, že se jeden z agentů zoufale snaží vykoumat, jak nejlépe lze zneškodnit mrzáka. A vágně si byl vědom, že Sachsová vykročila a snaží se vykoumat, jak nejlépe lze zneškodnit agenta. „Počkejte!“ vykřikl náhle natolik panovačným hlasem, že všichni ostatní v místnosti ztuhnuli.

Zelené vlákno...

Upřeně se díval na tabulku.

Všichni na něj mluvili. Agent si stále prohlížel jeho ruce a mával cinkajícími pouty. Ale Rhyme si nikoho nevšímal.

„Dejte mi půl hodiny,“ řekl po chvíli Eliopolosovi.

„A proč?“

„No tak, nic vám to neudělá. Já vám nikam neuteču.“ A než mohl dát státní zástupce najevo souhlas, či nesouhlas, Rytme hlasitě zařval: „Thome! Thome, chci, abys někam zavolal. Pomůžeš mi, nebo ne? Já nechápu, kde ten chlap vězí. Lone, zavoláš tam?“

X X X

Percey Clayová se právě vrátila z pohřbu svého manžela, když jí Lon Sellitto zavolal. Celá v černém teď seděla v proutěném křesle vedle Rhymovy postele. Vedle ní stál Roland Bell ve světle hnědém a špatně padnoucím obleku — špatně padnoucím kvůli dvěma velkým pistolím, které ukrýval pod sakem. Přejel si rukou po řídoucích vlasech a posunul si je do temena.

Eliopolos byl pryč, ale jeho dvě gorily čekaly venku a hlídaly chodbu. Ony snad skutečně věřily, že by Thom mohl při vhodné příležitosti vyvézt Rhyma z domu a nechat ho uprchnout v invalidním vozíku Storm Arrow s maximální rychlostí dvanáct kilometrů za hodinu.

Perceyiny šaty byly u límce a v pase prošoupané, ale Rytme by se vsadil, že tohle byly jediné slavnostní šaty, které Percey měla. Když se posadila, chtěla si položit kotník na koleno, ale pak si uvědomila, že sukně se pro tento posed nehodí, a sedla si s koleny upjatě u sebe.

S netrpělivou zvědavostí si prohlížela Rhyma a tomu došlo, že jí tu zprávu zatím nikdo nesdělil.

Zbabělci, pomyslel si o Sellittovi se Sachsovou, kteří Percey přivedli.

„Percey... Případ Hansen před velkou porotu nepůjde.“

Na okamžik se na její tváři objevila úleva. Ale pak pochopila všechny důsledky. „Ne!“ vydechla.

„Ten Hansenův noční let i to, jak shodil pytle... To všechno byl jen podvod. V pytlích se nic nenašlo.“

Její tvář zesinala. „Oni ho pustí?“

„Nemohou najít souvislost mezi Tanečníkem a Hansenem. Dokud to neuděláme my, je Hansen volný.“

Percey si rukama chytla tvář. „Takže to všechno bylo zbytečné? Ed... i Brit? To zemřeli pro nic za nic?“

„Co se teď stane s vaší společností?“ zeptal se Rhyme místo odpovědi.

Percey tuhle otázku nečekala. Nevěděla, jestli dobře slyšela.

„Prosím?“

„S vaší společností. Co se teď stane s Hudson Air?“
„Nejspíš ji prodáme. Už máme nabídku od jiné společnosti. Mohou uhradit dluhy. Na rozdíl od nás. Anebo prostě půjdem do likvidace.“ Bylo to poprvé, co Rhyme zaslechl v jejím hlase odevzdanost. Porobená Cikánka.
„Od jaké společnosti?“
„To skutečně nevím. Mluvil s ním Ron.“
„Myslíte Rona Talbota?“
„Ano.“
„A bude Ron znát finanční situaci společnosti?“
„Jistě. Jako každý právník nebo účetní. Líp než já.“
„Můžete mu zavolat a požádat ho, aby sem co nejdříve přišel?“
„Myslím, že ano. Byl na pohřbu. Ted už by měl být doma. Zavolám mu.“
„Sachsová?“ řekl Rhyme a otočil se k Amélii. „Máme tu další místo činu. Potřebuju, abys ho ohledala. — Co nejrychleji.“

X X X

Rhyme pohlédl na mohutného muže v tmavomodrém obleku, který právě vešel do pokoje. Oblek byl z lesklé látky a měl barvu i stříh uniformy. Rhyme si domyslel, že v něm Ron Talbot létal, když ještě létal.

Percey je představila.

„Takže jste toho grázla chytli,“ zamumlal Talbot. „Myslíte, že dostane křeslo?“

„Já jen sbírám smetí,“ řekl Rhyme a jako vždy byl potěšen, že může přidat hereckou vložku. „Co s ním udělá státní zástupce, je jeho věc. Říkala vám Percey, že máme potíže s důkazy, které by usvědčily Hansena?“

„Jo, o něčem se zmiňovala. Takže ty shozené pytle byly podfuk? Ale proč by to dělal?“

„Myslím, že na to dokážu odpovědět, ale potřebuji více informací. Percey mi říkala, že máte o společnosti výborný přehled.“

Vy jste společník, že?“

Talbot přikývl, vytáhl krabičku cigaret, ale když viděl, že nikdo jiný nekouří, vrátil ji do kapsy. Byl ještě pomačkanější než Sellitto a zdálo se, že už uplynulo hodně vody od doby, kdy si naposledy dokázal zapnout knoflík u saka.

„Zeptám se vás takhle,“ řekl Rhyme. „Co když Hansen nechtěl zabít Eda a Percey proto, že byli svědky nějaké jeho lumpárny?“

„Ale potom proč?“ vyhrkla Percey.

„Myslíte, že měl nějaký jiný motiv?“ zeptal se Talbot. „Jenže jaký?“

Rhyme neodpověděl přímo. „Percey mi říkala, že vaše společnost si v poslední době nevedla moc dobře.“

Talbot pokrčil rameny. „Posledních pár let bylo tvrdých. Dere gulace, spousta malých přepravců... Bojovali jsme s UPS a Fed-Exem. A taky s Postal Service. Marže se dost snížily.“

„Ale pořád jste měli dobré... jak se to říká, Frede? Tys dělal kriminalitu bílých límečků, ne? Peníze, co přicházejí. Jak se to říká?“

Dellray se chraplavě zasmál. „Vejnosy, Lincolne.“

„Měli jste dobré výnosy.“

Talbot přikývl. „Jo, tok peněz nebyl nikdy problém. Akorát jich odtékalo víc, než přitékalo.“

„A co byste řekl teorii, že Tanečník byl najat k vraždě Percey a Eda proto, aby jeho nájemce mohl koupit společnost se slevou?“

„Jakou společnost? Naši?“ zeptala se Percey a zamračila se.

„Proč by to Hansen dělal?“ řekl Talbot a zasípal.

„A proč k nám jednoduše nepřišel s tučným šekem?“ dodala Percey. „Nikdy nás nikdo neoslovil.“

„Ale já jsem neřekl Hansen,“ podotkl Rhyme. „Co když Eda a Percey nechtěl zabít Hansen? Co když to byl někdo jiný?“

„Kdo?“ zeptala se Percey.

„Nejsem si jistý. Ale... pořád je tu to zelené vlákno.“

„Zelené vlákno?“ Talbot sledoval Rhymův pohled na důkazní tabulku.

„Zřejmě jste na ně všichni zapomněli. Kromě mě.“

„Ten chlap nikdy na nic nezapomene. Že ne, Lincolne?“

„Moc často ne, Frede. Moc často ne. Sachsová, moje kolegyně...“

„Vzpomínám si na vás,“ řekl Talbot a pokynul směrem k Amélii.

„Sachsová ho našla v hangáru, který Hansen pronajímal. Bylo mezi stopovými důkazy poblíž okna, kde čekal Stephen Kall, než připevnil bombu na letadlo Eda Carneyho. A Sachsová taky našla kousky mosazi, nějaká bílá vlákna a lepidlo z obálek. Což nám říká, že někdo někde nechal pro Kalla klíč od hangáru. Jenže pak jsem si řekl — k čemu by Kall potřeboval klíč od prázdného hangáru? Byl to profík. Dokázal by se tam vloupat i poslepu.“

Ten klíč měl jeden jediný důvod — aby to vypadalo, že ho u hangáru nechal Hansen. Aby se do toho namočil.“

„Ale co ten únos?“ řekl Talbot. „Když Hansen zabil ty vojáky a ukradl zbraně. Všichni vědí, že je to zabiják.“

„Jo, to nejspíš je, souhlasil Rhyme. „Ale rozhodně neletěl se svým letadlem na Long Island Sound a nehrál si na bombardování telefonními seznamy. To udělal někdo jiný.“

Percey se neklidně zavrtěla.

Rhyme pokračoval: „Někdo, koho by nikdy nenapadlo, že ty pytle najdeme.“

„Kdo?“ naléhal Talbot.

„Sachsová?“

Sachsová vytáhla z plátěné tašky tři velké obálky na důkazy a položila je na stůl.

Ve dvou z nich byly účetní knihy. Třetí obsahovala hromadu bílých obálek.

„Ty jsou z vaší kanceláře, Talbote.“

Talbot se chabě usmál. „Řekl bych, že je nemůžete vzít bez povolení.“

Percey Clayová se zamračila. „já jim ho dala. Pořád jsem ještě šéfem společnosti, Rone. Kde jste to přestal, Lincolne?“

Rhyme litoval, že se nemohl Percey světit se svým podezřením dříve; musel to pro ni být obrovský šok. Ale nemohl riskovat, že by se Talbotovi nevědomky prořekla. Své trumfy skrýval až do této chvíle.

Podíval se na Mela Coopera, který řekl: „Zelené vlákno, které jsme našli spolu s drobnými úlomky klíče, pocházelo z archu účetní knihy. Bílá vlákna pak z obálky. Není pochyb o tom, že odpovídají zajištěným důkazům.“

„Všechny jsou z vaší kanceláře, Talbote,“ pokračoval Rhyme.

„Co tím chcete říct, Lincolne?“ vydechla Percey.

„Všichni na letišti věděli, že Hansen má na krku vyšetřování,“ řekl Rhyme Talbotovi. „Myslel jste si, že toho využijete.

A tak jste počkal, až budou Percey, Ed a Brit Hale pracovat dlouho do noci. Vypůjčil jste si Hansenovo letadlo a shodil z něj falešné pytle. A pak jste si najal Tanečnicka. Předpokládám, že jste se o něm doslechl během práce v Africe a na dálném Východě. Obvolal jsem pár lidí. Pracoval jste pro botswanské letectvo a barnskou vládu jako poradce při nákupu použitých vojenských letadel. Tanečník mi řekl, že měl za práci dostat milionovou částku.“ Rytme zavrtěl hlavou. „Mělo mě to trknout hned. Hansen mohl nechat všechny tři svědky zabít za pár set tisíc. Na trhu profesionálních zabijáků je dneska těžký převis nabídky. Milionová částka svědčí o tom, že zadavatel je amatér. A že má k dispozici spoustu peněz.“

Z úst Percey Clayové se vydralo zaúpění a drobná žena se na Talbota vrhla. Talbot se postavil a opřel se. „Jak jsi mohl?!“ soptila Percey. „Proč?“

„Mí hoši z finanční kriminálky se vám zrovna hrabou v účetnictví,“ řekl Dellray. „Máme dojem, že najdem hromadu prachů, které nebudou, kde by měly být.“

„Hudson Air je daleko úspěšnější, než si myslíte, Percey,“ pokračoval Rhyme. „jenže většina zisku jde do Talbotovy kapsy. Věděl, že mu na to jednou přijdete, a potřeboval se vás s Edem zbavit, aby mohl společnost koupit sám.“

„Opční právo k nákupu akcií,“ řekla Percey. „Jako společník měl právo odkoupit v případě naší smrti naše podíly se slevou.“

„To jsou kecý. Nezapomeňte, že ten chlápek střelil i po mně.“

„Jenže vy jste si Kalla nenajal,“ připomněl mu Rhyme. „Vy jste si najal Jodieho — tedy Tanečnicka — a ten tu práci na Kalla přehodil. Kall by vás nerozeznal od sněhuláka.“

„Jak jsi mohl?“ opakovala Percey dutým hlasem. „Proč? Proč?“ Talbot vypěnil. „Protože jsem tě miloval!“

Percey jen zalapala po dechu. „Cože?“

„Smála ses mi, když jsem ti řekl, že si tě chce vzít.“

„Rone, to ne. Já...“

„A vrátila ses zpátky k němu.“ Talbot se uškhbl. „K Edovi Carneymu, pohlednému vojenskému pilotovi. Velké zvíře. Kanón... Choval se k tobě jako ke kusu hadru a tys ho pořád chtěla. A pak...“ Tvář mu zrudla vztekem. „Pak... pak jsem přišel i o to poslední, co jsem měl — připíchli mě k zemi. Nemohl jsem už létat. Sledoval jsem, jak vy dva nalítáte stovky hodin za měsíc, zatímco já akorát seděl za stolem a zakládal papíry. Měli jste jeden druhého, měli jste lítání... Nemáš ponětí, co to je přijít o všechno, co miluješ. Nemáš ani ponětí!“

Sachsová i Sellitto si všimli Talbotova napětí. Předpokládali, že se o něco pokusí, ale nepočítali s jeho ohromnou silou. Když Sachsová vyrazila dopředu a sáhla do pouzdra pro pistoli, Talbot ji vyzvedl do vzduchu a hodil na laboratorní stůl, kde rozbila mikroskopy i další přístroje a přirazila Mela Coopera zpátky ke stěně. Talbot jí vytrhl pistoli z ruky a otočil se k Bellovi, Sellittovi a Dellrayovi. „No tak, všechny zbraně na zem. A hned. Hned!“

„Nech toho, člověče,“ řekl Dellray a obrátil oči v sloup. „Co chceš jako dělat? Vyskočit z okna? Vždyt nikam neutečeš.“ Talbot mu přitiskl pistoli na obličej. „Nebudu to říkat dvakrát.“ V jeho očích se zračilo zoufalství. Rhymovi připomínal medvěda zahnaného do kouta. Dellray i ostatní odhodili zbraně na podlahu. Bell odhodil obě.

„Kam vedou ty dveře?“ Talbot ukázal ke stěně. Venku zahlédl Eliopolosovy strážce a věděl, že hlavní chodbou neuteče.

„Tam je skříň,“ řekl rychle Rhyme.

Talbot otevřel dveře a uviděl malý výtah.

„Hajzle,“ zašeptal a namířil na Rhyma pistolí.

„Ne!“ zakřičela Sachsová.

Talbot obrátil pistoli jejím směrem.

„Rone!“ vykřikla Percey. „Rozmysli si to. Prosím tě...“

Sachsová, která zůstala nezraněná, ale na rozpacích, se úkosem podívala na pistole, které ležely na podlaze asi tři metry od ní.

Ne, Sachsová, pomyslel si Rhyme. Ne!

Přežila útok nechladiokrevnějšího profesionálního zabijáka v zemi a teď ji měl zastřelit zpanikařený amatér.

Talbot přejížděl očima od Dellraye k Sellittovi a zpátky k výtahu a snažil se pochopit princip panelového spínače.

Ne, Sachsová, nedělej to.

Rhyme se snažil upoutat její pozornost, ale její oči propočítávaly vzdálenosti a úhly. Tohle nikdy nemůže stihnout.

„Pojdme si promluvit, Talbote,“ řekl Sellitto. „No tak, položte tu bouchačku.“

Prosím, Sachsová, nedělej to... On tě uvidí. Bude mříť na hlavu — amatéři to vždycky dělají — a zabije tě.

Sachsová napjatě sledovala Dellrayův sig-sauer.

Ne...

V okamžiku, kdy se Talbot ohlédl zpátky k výtahu, skočila Sachsová k podlaze, převálila se a popadla Dellrayovu pistoli. Jenže Talbot ji uviděl. Než stačila velkou zbraň zvednout, přistřelil ji k obličejí glock, zašilhal a zmateně začal mačkat spoušť.

„Ne!“ vykřikl Rhyme.

Ozvala se ohlušující rána. Okna se zachvěla a sokoli vzlétli vysoko do vzduchu.

Sellitto se vrhnul po své pistoli. Dveře se rozletěly a do pokoje vběhli Eliopolosovi agenti s vytasenými zbraněmi. Ron Talbot stál s drobnou rudou dírkou ve spánku ještě okamžik v dokonalém pozoru a pak se ve spirále skácel na podlahu.

„Bože můj,“ řekl zkoprnělý Mel Cooper. V ruce držel sáček na důkazy a zíral na svůj drobný Smith Wesson 38 v pevné ruce Rolanda Bella, která vyčnívala pod jeho loktem. „Ach ne.“ Bell se totiž ukryl za Coopera a vytáhl mu drobnou pistoli z úzkého pouzdra v zadní části opasku. A pak vystřelil od pasu — tedy od Cooperova pasu.

Sachsová se postavila na nohy a sebrala Talbotovi z ruky svůj glock. Nahmatala mu tep a zavrtěla hlavou.

Pokojem se rozlehlo kvílení, když Percey Clayová padla na kolena nad bezvládné tělo a se vzlykáním začala Talbotovi bušit pěstmi do mohutných ramen. Chvilí se nikdo ani nepohnul.

Amélie Sachsová s Rolandem Bellem pak ve stejný okamžik vykročili směrem k Percey. Na chvíli se zarazili, načež Sachsová ustoupila a nechala štíhlého detektiva vzít drobnou ženu kolem ramen a odvést ji od těla svého přítele a vraha zároveň.

Pozdě v noci se ozvalo hřmění a na římsy začal bubnovat jarní déšť.

Okno bylo otevřeno dokořán — samozřejmě ne okno se sokoly, Rhyme je nerad rušil — a místnost byla naplněna chladným večerním vzduchem.

Amélie Sachsová vytáhla zátku a nalila do dvou sklenic cakebread chardonnay.

Pohlédla na Rhyma a slabě se usmála.

„To se mi snad jenom zdá.“

Na obrazovce počítače vedle clinitronu zářila velká šachovnice.

„Vždyť ty žádné hry nehraješ,“ řekla. „Aspoň jsem tě nikdy neviděla žádné hry hrát.“

„Počkej,“ přikázal jí.

Na obrazovce se objevilo hlášení: Neporozuměl jsem vašemu příkazu. Opakujte, prosím.

„Věž na ef čtyři,“ řekl jasným hlasem. „Mat.“

Chvilí se nic nedělo. Blahopřeji, ozval se pak počítač a spustil digitalizovanou verzi Sousova pochodu „Washington Post“.

„Nedělám to pro zábavu,“ řekl Rhyme nevycválaně. „Bystří to mysl. Je to takový můj Nautilus. Nechceš si někdy zahrát, Sachsová?“

„Já šachy nehraju,“ řekla, když se napila dobrého vína. „Když mi jde po králi nějaký zatracený kůň, radši ho odstřelím, než abych dumala, jak ho přechytračit. Kolik toho objevili?“

„Myslíš ulitých peněz? Něco přes pět milionů.“

Když auditoři prošli druhou sadu účetních knih — skutečnou sadu — zjistili, že Hudson Air je mimořádně ziskovou společností.

Ztráta letadla a ztráta kontraktu s U. S. Medical budou sice bolet, ale společnost měla spoustu volného kapitálu, aby se udržela jak říkala Percey — „ve vzduchu“.

„A kde je Tanečník?“

„Ve speciálce.“

Speciální vazba byla málo známým zařízením v budově trestního soudu. Rhyme tohle místo nikdy neviděl — jen málo policistů se tam někdy dostalo —, ale za třicet pět let se z něj nikomu nepodařilo uprchnout.

„Pěkně jste mu obrousili drápy,“ poznamenala Percey Clayová, když jí to Rhyme oznámil. Chtěla tím říct, že Tanečníkovi přistříhli křídla.

Vzhledem ke svému zvláštnímu zájmu o tento případ trval Rhyme na tom, aby byl o Tanečnickově pobytu ve speciální vazbě informován. Zaslechl od stráží, že Tanečník se vyptával na polohu oken v budově, na kterém patře se nachází a s kterou částí budovy vazba sousedí.

„Necítím tady benzinovou pumpu?“ zeptal se prý tajemně. Když se to Rhyme doslechl, okamžitě zavolal Lonu Sellittovi a požádal ho o rozhovor s ředitelem vazební věznice a o zdvojnásobení ostrahy.

Amélie Sachsová usrkla na posilňenou další lok vína a rozhodla se, že se do toho pustí.

Zhluboka se nadechla a vyhrkla: „Neměl bys váhat, Rhyme.“

Znovu se napila. „Nebyla jsem si jistá, jestli to dokážu říct.“

„Co prosím?“

„Ona se k tobě hodí. Mohlo by vám to klapat.“

Jen málokdy měli potíže podívat se jeden druhému do očí. Jenže teď před blížící se pohromou se Sachsová raději dívala do země.

Co to všechno mělo znamenat?

Když zvedla hlavu a uviděla, že její slova dopadla naprázdno,

pokračovala: „Já vím, co k ní cítíš. A i když ona to nepřiznává, vím, co cítí ona k tobě.“

„Kdo?“

„Však ty víš, kdo. Percey Clayová. Říkáš si, že je vdova a že teď nebude nikoho dalšího chtít, ale... Slyšel jsi, co říkal Talbot Carney měl milenkou. Jednu ženskou z jejich kanceláře. Persey o tom věděla. Žila s ním, protože byli přátelé. A

kvůli společnosti.“

„Já jsem nikdy...“

„Jdi do toho, Rhyme. Jdi. Myslím to vážně. Možná si říkáš, že vám to nikdy nebude klapat. Ale já je tvoje situace úplně fuk. Jen si vzpomeň, co říkala onehdy. A měla pravdu — jste si oba podobní.“

Někdy jsou chvíle, kdy člověk musí jen zvednout ruku a nechat ji spadnout odevzdaně do klína. Rhyme se spokojil se zavrtěním hlavy na svém luxusním prachovém polštáři. „Sachsová, jak tě to, proboha, napadlo?“

„Nech toho, prosím tě. Vždyť to bije do očí. Viděla jsem, jak jste se k sobě měli už od prvního okamžiku. Jak ses na ni díval. Jak jsi byl posedlý její záchranou. Moc dobře vím, o co tu jde.“

„A o co tu jde?“

„Je jako Claire Trillingová, žena, která tě před pár lety opustila. To po ní ve skutečnosti toužíš.“

Ó... Rhyme přikývl. Tak je to tedy.

Usmál se a řekl: „Jasně, Sachsová, posledních pár dní na Blaire často myslím. Lhal jsem, když jsem říkal, že ne.“

„Kdykoliv ses o ní zmínil, poznala jsem, že ji stále miluješ. Víš, že jsi ji po té nehodě už nikdy neviděl. Došlo mi, že to pro tebe dodnes není uzavřená kapitola. Jako pro mě a Nicka po tom, co mě opustil. A pak jsi poznal Percey, která ti Claire znovu a znovu připomínala. Uvědomil sis, že bys znovu mohl někoho mít. Myslím ji. Mně... mně ne. No nic, takový je život.“

„Sachsová,“ začal Rhyme. „Percey není osoba, na kterou bys měla žárlit. Ona tě tehdy v noci z mé postele nevykoplá.“

„Ne? A kdo?“

„Tanečník.“

Nalila si další sklenici vína. Zatočila s ní a sledovala vlnění zlatavé tekutiny. „To nechápu.“

„Tehdy v noci,“ povzdechl si Rhyme, „jsem mezi námi musel vyznačit jasnou dělicí čáru, Sachsová. Už tak mám k tobě blíž, než je pro mě zdrávo. A pokud jsme spolu měli pracovat i nadále, musel jsem tu bariéru udržet. Copak to nechápeš? Nemůžu k tobě mít blízko, rozhodně ne takhle blízko, pokud tě chci posílat do nebezpečných situací. Nemůžu to znovu dopustit.“

„Znovu?“ Sachsová se zamračila a její tvář zrudla pochopením.

Á, to je moje Amélie, pomyslel si Rhyme. Výborná kriminalistka. Skvělý střelec. A bystrá jako liška.

„Ach ne, Lincolne. Takže Claire byla...“

Rhyme přikývl. „Byla jedním z techniků, které jsem poslal prohledat místo činu na Wall Streetu, když tam Tanečník před pěti lety zaútočil. To ona sáhla do odpadkového koše a vytáhla kus papíru, který odpálil bombu.“

Tak proto byl Rhyme Tanečníkem tolik posedlý. Proto žádal o něco pro něj tak nezvyklého, jako byl rozhovor s pachatelem. Chtěl dopadnout muže, který mu zabil milenku. Chtěl o něm vědět všechno.

Byla to pomsta, čirá pomsta. Když Lon Sellitto — který o Claire věděl — přemýšlel, jestli by nebylo lepší, kdyby Percey s Halem odjeli z města, měl strach, aby případ neovlivnily Rhymovy osobní pocity.

A měl pravdu, ony ho skutečně ovlivnily. Jenže Lincoln Rhyme byl i přes nepřekonatelnou stagnaci svého současného života stejně dravým lovcem jako sokoli na jeho okenní římse. Každý kriminalista jím je. A jakmile zavětrí kořist, už se nezastaví.

„Tak je to tedy, Sachsová. S Percey to nemá nic společného.“

A i když si přeji, abys tu strávila noc — abys tu trávila všechny noci —, nemohu si dovolit milovat tě víc, než tě miluji teď.“

Bylo něco úžasného — a matoucího, že Lincoln Rhyme vede podobný rozhovor. Po nehodě dospěl k přesvědčení, že dubový trám, který mu spadl na páteř, napáchal největší škody na jeho srdci, když v něm umrtvil veškeré city. Jeho schopnost rozdávat a přijímat lásku byla přerušena stejně beznadějně jako tenké předivo jeho páteřní míchy. Ale když Sachsová onehdy v noci ležela vedle něj, uvědomil si, jak hluboce se mýlí.

„Chápeš to, Amélie, ne?“ zašeptal.

„Jenom to, co chci,“ řekla Sachsová, usmála se a přistoupila k posteli.

Sklonila se a políbila Rhyma na ústa. Rhyme se na chvíli zabořil do polštáře a pak polibek opětoval.

„Ne, ne,“ bránil se, ale znovu Sachsovou vášnivě polbil. Její kabelka dopadla na zem. Sako a hodinky přistály na nočním stolku a po pár dalších předmětech je následoval i poslední módní doplněk — její pistole Glock 9.

Znovu se políbili.

Rhyme se ovšem odtáhl. „Sachsová... To je příliš riskantní!“

„Bůh nedává žádnou jistotu,“ řekla se zavřenýma očima.

Postavila se a přešla pokoj k vypínači světla.

„Počkej,“ řekl Rhyme.

Sachsová se zarazila a otočila se. Rudé vlasy jí spadly do tváře a zakryly jedno oko.

„Zhasnout světla,“ přikázal Rhyme do mikrofonu upevněného k rámu postele.

Místnost potměla.

Nakladatelství DOMINO nabízí

svým čtenářům:

Jeffery Deaver

ĎÁBLOVA SLZA

Je 31. prosinec roku 1999. Obyvatelé Washingtonu se připravují na velkolepé uvítání přelomového nového roku a netuší, že právě tato noc bude pro řadu z nich nocí poslední.

V ulicích města se totiž pohybuje Hrobař.

Muž bez nervů a slitování. Muž zbavený osobnosti. Muž, jehož jedinou prioritou je zastřelit každé čtyři hodiny co nejvíce lidí, aby svému pánovi zajistil vyplacení obrovského výkupného. Starosta města se skutečně rozhodne výkupné zaplatit, ale Hrobařův pán a strážce celého zločinu bohužel umírá pod koly nákladního automobilu. Peníze si nemá kdo vyzvednout a Hrobař slepě vraždí dál.

FBI se obrací na vynikajícího písmoznalce Kincaida, který má analyzovat jediný střípek důkazu: ručně psanou žádost o výkupné z pera tragicky zesnulého organizátora zločinu.

Kincaid dělá, co může, ale čas běží neúprosně rychle a navíc se zdá, že pachatel byl geniálnější, než si zprvu dokázal kdokoli představit.

Jeffery Deaver znovu mistrně rozplétá složité předivo odvěkého souboje brilantních myšlenek a hrubé síly a ve zběsilém tempu na sebe vrství nové a nové zvraty událostí. Co všechno lze prožít za jedinou silvestrovskou noc... Pevná vazba s přebalem, asi 350 stran, předběžná cena 179 Kč. (Vyjde v listopadu.)

Nakladatelství DOMINO nabízí svým čtenářům:
Jeffery Deaver SBĚRATEL KOSTÍ

V západní části New Yorku začal řádit šílený vrah, který své zohavené oběti pohřbívá typicky morbidním způsobem. Záměrně za sebou nechává drobné stopy, které dokáže rozluštit jedině zkušený kriminalista. Ten však leží trvale na lůžku, paralyzován od krku až po prsty na nohách. Z tohoto důvodu se spojí s mladou ambiciózní policistkou Amélie, která se vlastně stává rukama a nohama svého ochrnutého kolegy. Ochráncům zákona se pomalu daří utahovat smyčku okolo krku neznámého pachatele. Sběratel kostí, jak mu začnou říkat, má však své vlastní plány, a postupně se mu daří zbavit se smrtícího sevření a přehodit ho na své pronásledovatele. Počet zohavených obětí mezitím stále vzrůstá...

Pevná vazba s přebalem, 350 stran, 169 Kč.

Nakladatelství DOMINO nabízí svým čtenářům:
Robert Ludlum BOURNEOVA TOTOŽNOST

Jason Bourne má paměť úplně prázdnou. Ví jediné to, že jeho kulkami proděravělé tělo bylo vyplaveno ze Středozemního moře. Dále už je tu jen několik mlhavých stop: známky po plastické úpravě obličeje. Pár záhadných poznámek, které utrousil v deliriu a které by mohly znamenat nějaký tajný kód. Jakési číslice na filmovém negativu, které mohou být číslem bankovního konta v Curychu, vedeného na jméno Jason Bourne, na němž jsou uloženy čtyři miliony dolarů.

Najednou se však stává objektem zájmu profesionálních zabijáků. Tváří v tvář smrti a navzdory nánosům dávno pohřbené minulosti se vydává na zoufalý běh o život. A pomoci mu může pouze žena, která ho kdysi chtěla zradit. Jason Bourne je zkrátka muž bez minulosti a možná i bez budoucnosti.